A. Lek.

1091 m/6

אֹתוֹתָיו וּמוֹפְתִים בְּאֶרֶץ חָם: שָׁלַח חֹשֶׁךְ וַיַּחְשֵׁךְ וְלֹא מָרוּ אֶת־דְּבָרָיוֹ:
הָפַךְ אֶת־מֵימֵיהֶם לְדָם וַיָּמֶת אֶת־דְּגָתָם: שָׁרַץ אַרְצָם צְפַרְדְּעִים בְּחַדְרֵי
מַלְכֵיהֶם: אָמַר וַיָּבֹא עָרֹב כִּנִּים בְּכָל גְּבוּלָם: נָתַן גִּשְׁמֵיהֶם בָּרָד אֵשׁ
לֶהָבוֹת בְּאַרְצָם: וַיַּךְ גַּפְנָם וּתְאֵנָתָם וַיְשַׁבֵּר עֵץ גְּבוּלָם: אָמַר וַיָּבֹא אַרְבֶּה
וְיֶלֶק וְאֵין מִסְפָּר: וַיֹּאכַל כָּל־עֵשֶׂב בְּאַרְצָם וַיֹּאכַל פְּרִי אַדְמָתָם: וַיַּךְ כָּל־
בְּכוֹר בְּאַרְצָם רֵאשִׁית לְכָל־אוֹנָם: וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וְזָהָב וְאֵין בִּשְׁבָטָיו
כּוֹשֵׁל: שָׂמַח מִצְרַיִם בְּצֵאתָם כִּי־נָפַל פַּחְדָּם עֲלֵיהֶם: פָּרַשׂ עָנָן לְמָסָךְ
וְאֵשׁ לְהָאִיר לָיְלָה: שָׁאַל וַיָּבֵא שְׂלָו וְלֶחֶם שָׁמַיִם יַשְׂבִּיעֵם: פָּתַח צוּר
וַיָּזוּבוּ מָיִם הָלְכוּ בַּצִּיּוֹת נָהָר: כִּי זָכַר אֶת־דְּבַר קָדְשׁוֹ אֶת־אַבְרָהָם עַבְדּוֹ:
וַיּוֹצֵא עַמּוֹ בְּשָׂשׂוֹן בְּרִנָּה אֶת־בְּחִירָיו: וַיִּתֵּן לָהֶם אַרְצוֹת גּוֹיִם וַעֲמַל לְאֻמִּים
יִירָשׁוּ: בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו וְתוֹרֹתָיו יִנְצֹרוּ הַלְלוּיָהּ: דברו קיי.

Am zweiten Tag des Peßach-Festes wird der Pſalm 136 geſagt.

הוֹדוּ לַיְיָ כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: הוֹדוּ לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים כִּי לְעוֹלָם
חַסְדּוֹ: הוֹדוּ לַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת לְבַדּוֹ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: לְעֹשֵׂה הַשָּׁמַיִם בִּתְבוּנָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: לְרוֹקַע הָאָרֶץ
עַל־הַמָּיִם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדוֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: אֶת־
הַשֶּׁמֶשׁ לְמֶמְשֶׁלֶת בַּיּוֹם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: אֶת־הַיָּרֵחַ וְכוֹכָבִים לְמֶמְשְׁלוֹת
בַּלָּיְלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: לְמַכֵּה מִצְרַיִם בִּבְכוֹרֵיהֶם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: וַיּוֹצֵא
יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרוֹעַ נְטוּיָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
לְגֹזֵר יַם סוּף לִגְזָרִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: וְהֶעֱבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ כִּי לְעוֹלָם
חַסְדּוֹ: וְנִעֵר פַּרְעֹה וְחֵילוֹ בְּיַם־סוּף כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: לְמוֹלִיךְ עַמּוֹ בַּמִּדְבָּר
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: לְמַכֵּה מְלָכִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: וַיַּהֲרֹג מְלָכִים
אַדִּירִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: וּלְעוֹג מֶלֶךְ
הַבָּשָׁן כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: וְנָתַן אַרְצָם לְנַחֲלָה כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל
עַבְדּוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: שֶׁבִּשְׁפָלֵנוּ זָכַר לָנוּ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: וַיִּפְרְקֵנוּ מִצָּרֵינוּ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: נֹתֵן לֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמָיִם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

Bayerische Staatsbibliothek MÜNCHEN

Am Sabbath ſagt man:

היום יום שבת קדש שבו היו הלוים אומרים בבית המקדש:

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהוֹדוֹת לַיְיָ וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת: עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ־בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל לֹא יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ: כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְיָ כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי: צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית יְיָ בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ:

עלתה כתיב

Am erſten Tag des Peßach-Feſtes wird Pſalm 105 geſagt.

הוֹדוּ לַיהוָה קִרְאוּ בִשְׁמוֹ הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילוֹתָיו: שִׁירוּ לוֹ זַמְּרוּ־לוֹ שִׂיחוּ בְּכָל־נִפְלְאוֹתָיו: הִתְהַלְלוּ בְשֵׁם קָדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב ו מְבַקְשֵׁי יְהוָה: דִּרְשׁוּ יְהוָה וְעֻזּוֹ בַּקְּשׁוּ פָנָיו תָּמִיד: זִכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר־עָשָׂה מֹפְתָיו וּמִשְׁפְּטֵי־ פִיהוּ: זֶרַע אַבְרָהָם עַבְדּוֹ בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו: זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דָּבָר צִוָּה לְאֶלֶף דּוֹר: אֲשֶׁר כָּרַת אֶת־אַבְרָהָם וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִשְׂחָק: וַיַּעֲמִידֶהָ לְיַעֲקֹב לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן חֶבֶל נַחֲלַתְכֶם: בִּהְיוֹתָם מְתֵי מִסְפָּר כִּמְעַט וְגָרִים בָּהּ: וַיִּתְהַלְּכוּ מִגּוֹי אֶל־גּוֹי מִמַּמְלָכָה אֶל־עַם אַחֵר: לֹא הִנִּיחַ אָדָם לְעָשְׁקָם וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מְלָכִים: אַל־תִּגְּעוּ בִמְשִׁיחָי וְלִנְבִיאַי אַל־תָּרֵעוּ: וַיִּקְרָא רָעָב עַל־ הָאָרֶץ כָּל־מַטֵּה־לֶחֶם שָׁבָר · שָׁלַח לִפְנֵיהֶם אִישׁ לְעֶבֶד נִמְכַּר יוֹסֵף: עִנּוּ בַכֶּבֶל רַגְלָיו בַּרְזֶל בָּאָה נַפְשׁוֹ: עַד־עֵת בֹּא־דְבָרוֹ אִמְרַת יְהוָה צְרָפָתְהוּ: שָׁלַח מֶלֶךְ וַיַּתִּירֵהוּ מֹשֵׁל עַמִּים וַיְפַתְּחֵהוּ: שָׂמוֹ אָדוֹן לְבֵיתוֹ וּמֹשֵׁל בְּכָל־ קִנְיָנוֹ: לֶאְסֹר שָׂרָיו בְּנַפְשׁוֹ וּזְקֵנָיו יְחַכֵּם: וַיָּבֹא יִשְׂרָאֵל מִצְרָיִם וְיַעֲקֹב גָּר בְּאֶרֶץ־חָם: וַיְפֶר אֶת־עַמּוֹ מְאֹד וַיַּעֲצִמֵהוּ מִצָּרָיו: הָפַךְ לִבָּם לִשְׂנֹא עַמּוֹ לְהִתְנַכֵּל בַּעֲבָדָיו: שָׁלַח מֹשֶׁה עַבְדּוֹ אַהֲרֹן אֲשֶׁר־בָּחַר בּוֹ: שָׂמוּ בָם דִּבְרֵי

רגלו קרי

יִתְאַמְּרוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן: עַמְּךָ יְיָ יְדַכְּאוּ וְנַחֲלָתְךָ יְעַנּוּ: אַלְמָנָה וְגֵר יַהֲרֹגוּ
וְיתוֹמִים יְרַצֵּחוּ: וַיֹּאמְרוּ לֹא יִרְאֶה־יָהּ וְלֹא יָבִין אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: בִּינוּ בֹעֲרִים
בָּעָם וּכְסִילִים ו מָתַי תַּשְׂכִּילוּ: הֲנטַע אֹזֶן הֲלֹא יִשְׁמָע אִם־יֹצֵר עַיִן הֲלֹא יַבִּיט:
הֲיֹסֵר גּוֹיִם הֲלֹא יוֹכִיחַ הַמְלַמֵּד אָדָם דָּעַת: יְיָ יֹדֵעַ מַחְשְׁבוֹת אָדָם כִּי־הֵמָּה
הָבֶל: אַשְׁרֵי הַגֶּבֶר אֲשֶׁר־תְּיַסְּרֶנּוּ יָהּ וּמִתּוֹרָתְךָ תְלַמְּדֶנּוּ: לְהַשְׁקִיט לוֹ מִימֵי
רָע עַד יִכָּרֶה לָרָשָׁע שָׁחַת: כִּי ו לֹא־יִטּוֹשׁ יְיָ עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא יַעֲזֹב: כִּי־עַד־
צֶדֶק יָשׁוּב מִשְׁפָּט וְאַחֲרָיו כָּל־יִשְׁרֵי־לֵב: מִי־יָקוּם לִי עִם ומְרֵעִים. מִי יִתְיַצֵּב
לִי עִם פֹּעֲלֵי אָוֶן: לוּלֵי יְיָ עֶזְרָתָה לִּי כִּמְעַט ו שָׁכְנָה דוּמָה נַפְשִׁי: אִם־אָמַרְתִּי
מָטָה רַגְלִי חַסְדְּךָ יְיָ יִסְעָדֵנִי: בְּרֹב שַׂרְעַפַּי בְּקִרְבִּי תַּנְחוּמֶיךָ יְשַׁעֲשְׁעוּ נַפְשִׁי:
הֲיִחָבְרְךָ כִּסֵּא הַוּוֹת יֹצֵר עָמָל עָלֵי־חֹק: יָגוֹדּוּ עַל־נֶפֶשׁ צַדִּיק וְדָם נָקִי
יַרְשִׁיעוּ: וַיְהִי יְיָ לִי לְמִשְׂגָּב וֵאלֹהַי לְצוּר מַחְסִי: וַיָּשֶׁב עֲלֵיהֶם ו אֶת־אוֹנָם
וּבְרָעָתָם יַצְמִיתֵם יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

Am Donnerſtage ſagt man:

היום יום חמישי בשבת שבו היו הלוים אומרים בבית המקדש:

פא לַמְנַצֵּחַ עַל־הַגִּתִּית לְאָסָף: הַרְנִינוּ לֵאלֹהִים עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב
שְׂאוּ־זִמְרָה וּתְנוּ־תֹף כִּנּוֹר נָעִים עִם נָבֶל: תִּקְעוּ בַחֹדֶשׁ ו שׁוֹפָר בַּכֶּסֶה לְיוֹם
חַגֵּינוּ: כִּי חֹק לְיִשְׂרָאֵל הוּא מִשְׁפָּט לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: עֵדוּת ו בִּיהוֹסֵף שָׂמוֹ
בְּצֵאתוֹ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם שְׂפַת לֹא־יָדַעְתִּי אֶשְׁמָע: הֲסִירוֹתִי מִסֵּבֶל שִׁכְמוֹ
כַּפָּיו מִדּוּד תַּעֲבֹרְנָה: בַּצָּרָה קָרָאתָ וָאֲחַלְּצֶךָּ אֶעֶנְךָ בְּסֵתֶר רַעַם אֶבְחָנְךָ עַל־
מֵי מְרִיבָה סֶלָה: שְׁמַע עַמִּי וְאָעִידָה בָּךְ יִשְׂרָאֵל אִם־תִּשְׁמַע־לִי: לֹא־יִהְיֶה
בְךָ אֵל זָר וְלֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לְאֵל נֵכָר: אָנֹכִי ו יְיָ אֱלֹהֶיךָ הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם
הַרְחֶב־פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ: וְלֹא־שָׁמַע עַמִּי לְקוֹלִי וְיִשְׂרָאֵל לֹא־אָבָה לִי: וָאֲשַׁלְּחֵהוּ
בִּשְׁרִירוּת לִבָּם יֵלְכוּ בְּמוֹעֲצוֹתֵיהֶם: לוּ עַמִּי שֹׁמֵעַ לִי יִשְׂרָאֵל בִּדְרָכַי יְהַלֵּכוּ:
כִּמְעַט אוֹיְבֵיהֶם ו אַכְנִיעַ וְעַל־צָרֵיהֶם אָשִׁיב יָדִי: מְשַׂנְאֵי יְיָ יְכַחֲשׁוּ־לוֹ וְיִהְיֶה
עִתָּם לְעוֹלָם: וַיַּאֲכִילֵהוּ מֵחֶלֶב חִטָּה וּמִצּוּר דְּבַשׁ אַשְׂבִּיעֶךָּ:

Am Freitage ſagt man:

היום יום ששי בשבת שבו היו הלוים אומרים בבית המקדש:

צג יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ. לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר. אַף תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט: נָכוֹן
כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם אָתָּה: נָשְׂאוּ נְהָרוֹת ו יְיָ. נָשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת
דָּכְיָם: מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים אַדִּירִים ומִשְׁבְּרֵי־יָם אַדִּיר בַּמָּרוֹם יְיָ: עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ
מְאֹד לְבֵיתְךָ נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים:

מזמורים

Am Sonntage ſagt man:

היום יום דאשון בשבת שבו היו הלוים אומרים בבית המקדש:

כד לְדָוִד מִזְמוֹר לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ. תֵּבֵל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי הוּא עַל־יַמִּים יְסָדָהּ. וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ: מִי־יַעֲלֶה בְהַר יְיָ. וּמִי יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם וּבַר־לֵבָב אֲשֶׁר לֹא נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: יִשָּׂא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דּוֹר דּוֹרְשָׁו מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשָׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

Am Montage ſagt man:

היום יום שני בשבת שבו היו הלוים אומרים בבית המקדש:

מח שִׁיר מִזְמוֹר לִבְנֵי־קֹרַח: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ: יְפֵה־נוֹף מְשׂוֹשׂ כָּל־הָאָרֶץ הַר־צִיּוֹן יַרְכְּתֵי צָפוֹן קִרְיַת מֶלֶךְ רָב: אֱלֹהִים בְּאַרְמְנוֹתֶיהָ נוֹדַע לְמִשְׂגָּב: כִּי־הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעֲדוּ עָבְרוּ יַחְדָּו: הֵמָּה רָאוּ כֵן תָּמָהוּ נִבְהֲלוּ נָחְפָּזוּ: רְעָדָה אֲחָזָתַם שָׁם חִיל כַּיּוֹלֵדָה: בְּרוּחַ קָדִים תְּשַׁבֵּר אֳנִיּוֹת תַּרְשִׁישׁ: כַּאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ וְכֵן רָאִינוּ בְּעִיר־יְיָ צְבָאוֹת בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהִים יְכוֹנְנֶהָ עַד־עוֹלָם סֶלָה: דִּמִּינוּ אֱלֹהִים חַסְדֶּךָ בְּקֶרֶב הֵיכָלֶךָ: כְּשִׁמְךָ אֱלֹהִים וְכֵן תְּהִלָּתְךָ עַל־קַצְוֵי־אֶרֶץ צֶדֶק מָלְאָה יְמִינֶךָ: יִשְׂמַח וְהַר־צִיּוֹן תָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ: סֹבּוּ צִיּוֹן וְהַקִּיפוּהָ סִפְרוּ מִגְדָּלֶיהָ: שִׁיתוּ לִבְּכֶם לְחֵילָה פַּסְגוּ אַרְמְנוֹתֶיהָ לְמַעַן תְּסַפְּרוּ לְדוֹר אַחֲרוֹן: כִּי זֶה וְאֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ עוֹלָם וָעֶד הוּא יְנַהֲגֵנוּ עַל־מוּת:

Am Dienſtage ſagt man:

היום יום שלישי בשבת שבו היו הלוים אומרים בבית המקדש:

פב מִזְמוֹר לְאָסָף אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב אֱלֹהִים יִשְׁפֹּט: עַד־מָתַי תִּשְׁפְּטוּ־עָוֶל וּפְנֵי רְשָׁעִים תִּשְׂאוּ־סֶלָה: שִׁפְטוּ־דַל וְיָתוֹם עָנִי וָרָשׁ הַצְדִּיקוּ: פַּלְטוּ־דַל וְאֶבְיוֹן מִיַּד רְשָׁעִים הַצִּילוּ: לֹא יָדְעוּ וְלֹא יָבִינוּ בַּחֲשֵׁכָה יִתְהַלָּכוּ יִמּוֹטוּ כָּל־מוֹסְדֵי אָרֶץ: אֲנִי אָמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֶלְיוֹן כֻּלְּכֶם: אָכֵן כְּאָדָם תְּמוּתוּן וּכְאַחַד הַשָּׂרִים תִּפֹּלוּ: קוּמָה אֱלֹהִים שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי אַתָּה תִנְחַל בְּכָל־הַגּוֹיִם:

An Mittwoch ſagt man:

היום יום רביעי בשבת שבו היו הלוים אומרים בבית המקדש:

צד אֵל־נְקָמוֹת יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: הִנָּשֵׂא שֹׁפֵט הָאָרֶץ הָשֵׁב גְּמוּל עַל־גֵּאִים: עַד־מָתַי רְשָׁעִים יְיָ. עַד־מָתַי רְשָׁעִים יַעֲלֹזוּ: יַבִּיעוּ יְדַבְּרוּ עָתָק

כֶּתֶם טָהוֹר פָּז דְּמוּת רֹאשׁוֹ. וְחַק עַל מֻצַּח כְּבוֹד שֵׁם קָדְשׁוֹ:
לְחֵן וּלְכָבוֹד צְבִי תִּפְאָרָה. אִמְּתוֹ לוֹ עִטָּרָה עֲטָרָה:
מַחְלְפוֹת רֹאשׁוֹ כְּבִימֵי בַחֲרוּת. קְוֻצּוֹתָיו תַּלְתַּלִּים שְׁחוֹרוֹת:
נְוֵה הַצֶּדֶק צְבִי תִּפְאַרְתּוֹ. יַעֲלֶה נָא עַל רֹאשׁ שִׂמְחָתוֹ:
סְגֻלָּתוֹ תְּהִינָא בְיָדוֹ עֲטֶרֶת. וּצְנִיף מְלוּכָה צְבִי תִּפְאֶרֶת:
עֲמוּסִים נְשָׂאָם עֲטֶרֶת עֹנֶד. מֵאֲשֶׁר יָקְרוּ בְעֵינָיו כְּבֹדָם:
פְּאֵרוֹ עָלַי וּפְאֵרִי עָלָיו. וְקָרוֹב אֵלַי בְּקָרְאִי אֵלָיו:
צַח וְאָדוֹם לְלִבּוּשׁוֹ אָדוֹם. פּוּרָה בָדָרְכוֹ בְּבוֹאוֹ מֵאֱדוֹם:
קְשֻׁר תְּפִלִּין הֶרְאָה לְעָנָיו. תְּמוּנַת יָיְ לְנֶגֶד עֵינָיו:
רוֹצֶה בְעַמּוֹ עֲנָוִים יְפָאֵר. יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת בָּם לְהִתְפָּאֵר:
רֹאשׁ דָּבְרְךָ אֱמֶת קוֹרֵא מֵרֹאשׁ. הוֹר וָדוֹר עַם הוֹרְשֶׁיךָ דָּרוֹשׁ:
שִׁית הֲמוֹן שִׁירַי נָא עָלֶיךָ. וְרִנָּתִי תִּקְרַב אֵלֶיךָ:
תְּהִלָּתִי תְּהִי לְרֹאשְׁךָ עֲטֶרֶת. וּתְפִלָּתִי תִּכּוֹן קְטֹרֶת:
תִּיקַר שִׁירַת רָשׁ בְּעֵינֶיךָ. כְּשִׁיר יוּשַׁר עַל־קָרְבָּנֶךָ:
בֵּרַכְתִּי תַּעֲלֶה לְרֹאשׁ מַשְׁבִּיר. מְחוֹלֵל וּמוֹלִיד צַדִּיקוֹ כַּבִּיר:
וּבִרְכָתִי חְנַעֲנַע לִי רֹאשׁ. וְאוֹתָהּ קַח לְךָ כִּבְשָׂמִים רֹאשׁ:
יֶעֱרַב נָא שִׂיחִי עָלֶיךָ. כִּי נַפְשִׁי תַּעֲרוֹג אֵלֶיךָ:

לך יי הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ. לך יי הממלכה והמתנשא לכל לראש:

וַאֲנִי בְעוֹדִי אֲהַלְלָה בוֹרְאִי וַאֲבָרְכָה כָּל יְמֵי צְבָאִי:
יְהִי שֵׁם יְיָ מְבוֹרָךְ לְעוֹלָם. מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם:

כַּכָּתוּב בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם. וַיֹּאמְרוּ כָּל־הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל וְלַיָּ: עָנָה דָנִיֵּאל וְאָמַר לֶהֱוֵא שְׁמֵהּ דִּי אֱלָהָא מְבָרַךְ מִן עָלְמָא וְעַד עָלְמָא דִּי חָכְמְתָא וּגְבוּרְתָא דִּי־לֵיהּ הִיא: וְנֶאֱמַר וַיֹּאמְרוּ הַלְוִיִּם יֵשׁוּעַ וְקַדְמִיאֵל בָּנִי חֲשַׁבְנְיָה שְׂרֵבְיָה הוֹדִיָּה שְׁבַנְיָה פְּתַחְיָה קוּמוּ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ אֱלֹהֵיכֶם וּמִן־הָעוֹלָם עַד הָעוֹלָם וִיבָרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדֶךָ וּמְרוֹמַם עַל־כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה: וְנֶאֱמַר בָּרוּךְ יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם וְאָמַר כָּל־הָעָם אָמֵן הַלְוּיָהּ: וְנֶאֱמַר וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ לְעֵינֵי כָּל־הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם:

שיר הכבוד

כשפותחין החזן לאנעים זמירות ים לומר ז' פסוקים אלו.

שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד: מי זה מלך הכבוד ה' עזוז וגבור ה' גבור מלחמה: שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה:

אַנְעִים זְמִירוֹת וְשִׁירִים אֶעֱרוֹג. כִּי אֵלֶיךָ נַפְשִׁי תַעֲרוֹג:
נַפְשִׁי חָמְדָה בְּצֵל יָדֶיךָ. לָדַעַת כָּל רָז סוֹדֶךָ:
מִדֵּי דַבְּרִי בְכִבּוֹדֶךָ. הוֹמָה לִבִּי אֵל הוֹרֶיךָ:
עַל כֵּן אֲדַבֵּר בְּךָ נִכְבָּדוֹת. וְשִׁמְךָ אֲכַבֵּד בְּשִׁירֵי יְדִידוֹת:
אֲסַפְּרָה כְבוֹדְךָ וְלֹא רְאִיתִיךָ. אֲרַמְּךָ אֲכַנְּךָ וְלֹא יְרַעְתִּיךָ:
בְּיַד נְבִיאֶיךָ בְּסוֹד עֲבָדֶיךָ. דִּמִּיתָ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ:
גְּדֻלָּתְךָ וּגְבוּרָתֶךָ. כְּנוּ לְתִקְפְּךָ פְּעֻלָּתֶךָ:
דִּמּוּ אוֹתְךָ וְלֹא כְּפִי יִשְׁךָ. וִישַׁוּוּךָ לְפִי מַעֲשֶׂיךָ:
הַמְשִׁילוּךָ בְּרוֹב חֶזְיוֹנוֹת. הִנְּךָ אֶחָד בְּכָל דְּמְיוֹנוֹת:
וְיֻחֲזוּ בְךָ זְקֵנָה וּבַחֻרוֹת. וּשְׂעַר רֹאשְׁךָ בְּשֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:
זְקֵנָה בְּיוֹם דִּין וּבַחֻרוֹת בְּיוֹם קְרָב. כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת יָדָיו לוֹרֵב:
חָבַשׁ כּוֹבַע יְשׁוּעָה בְּרֹאשׁוֹ. הוֹשִׁיעָה לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ קָדְשׁוֹ:
טַלְלֵי אוֹרוֹת רֹאשׁוֹ נִמְלָא. קְוֻצּוֹתָיו רְסִיסֵי לָיְלָה:
יִתְפָּאַר בִּי כִּי חָפֵץ בִּי. וְהוּא יִהְיֶה לִי לַעֲטֶרֶת צְבִי:

שיר היחוד ליום השבת

אָז בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי נַחְתָּ.
וְעַל כָּל פֹּעַל תְּהִלָּה עָרוּכָה.
בָּרוּךְ יְיָ יוֹצֵר כֻּלָּם.
כִּי מְעוֹלָם עַל עֲבָדֶיךָ.
וּבְמִצְרַיִם הַחִלּוֹתָ.
עַל כָּל אֱלֹהִים. בַּעֲשׂוֹתְךָ בָהֶם.
בְּבָקְעֲךָ יַם סוּף עַמְּךָ רָאוּ
נַהַגְתָּ עַמְּךָ לַעֲשׂוֹת לְךָ.
וְדִבַּרְתָּ עִמָּם וּמִן הַשָּׁמַיִם.
יָדַעְתָּ לָהֶם בַּמִּדְבָּר.
תַּתָּה לְעַמְּךָ הִנַּן שָׁמַיִם.
תִּגָּרֵשׁ גּוֹיִם רַבִּים. עַמִּים
בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקִּים וְתוֹרוֹת.
וְיִתְעַדְּנוּ בְּמִרְעֶה שָׁמֵן.
בְּנוֹחָם בָּנוּ עִיר קָדְשֶׁךָ.
וַתֹּאמֶר פֹּה אֵשֵׁב לְאָרֶךְ
כִּי שָׁם יִזְבְּחוּ זִבְחֵי צֶדֶק.
וּבֵית הַלֵּוִי נְעִימוֹת יְזַמֵּרוּ.
בֵּית יִשְׂרָאֵל וְיִרְאֵי יְיָ.
הֶטִיבוֹתָ מְאֹד לָרִאשׁוֹנִים.
יְיָ תָּשִׁישׁ נָא עָלֵינוּ.
אוֹתָנוּ לְהַרְבּוֹת וּלְהֵטִיב.
יְיָ תִּבְנֶה עִירְךָ מְהֵרָה.
וְקֶרֶן דָּוִד תַּצְמִיחַ בָּהּ.
זִבְחֵי צֶדֶק שָׂמָה נִזְבְּחָה.
וּבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ בְּאוֹר פָּנֶיךָ.
וּבִרְצוֹנְךָ תַּעֲשֶׂה חֶפְצֵנוּ.
בְּחַרְתָּנוּ לִהְיוֹת לְךָ לְעַם סְגֻלָּה.
וְתָמִיד נְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ.
וּמְבָרְכְתְּךָ עַמְּךָ יְבוֹרָךְ.

יוֹם הַשַּׁבָּת עַל כֵּן בֵּרַכְתָּ:
וַחֲסִידֶיךָ בְּכָל עֵת יְבָרְכוּכָה:
אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם:
רוֹב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ:
לְהוֹדִיעַ כִּי מִאֵר נַעֲלֵיתָ
שְׂפָתַיִם גְּדוֹלִים וּבֵאלֹהֵיהֶם:
יַד הַגְּדוֹלָה. וַיִּרָאוּ:
שֵׁם וְתִפְאֶרֶת לְהַרְאוֹת גְּדֻלָּךְ:
וְגַם הֶעָבִים נָטְפוּ מָיִם:
בְּאֶרֶץ צִיָּה אִישׁ לֹא עָבָר:
וְכֶעָפָר שְׁאֵר וּמְצוּר מָיִם:
יִירְשׁוּ אַרְצָם וַעֲמַל לְאֻמִּים:
אִמְרוֹת יְיָ אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת:
וּמֵחֻלְמִישׁ צוּר פַּלְגֵי שָׁמֵן:
וְיִפְאֲרוּ בֵּית מִקְדָּשֶׁךָ:
יָמִים. צֶדֶק בָּרֵךְ אֲבָרֵךְ:
אַף כְּהַנֶּיךָ יִלְבְּשׁוּ צֶדֶק:
לְךָ יִתְרוֹעֲעוּ אַף יָשִׁירוּ:
יְכַבְּדוּ וְיוֹדוּ שִׁמְךָ יְיָ:
כֵּן תֵּטִיב גַּם לָאַחֲרוֹנִים:
כַּאֲשֶׁר שַׂשְׂתָּ עַל אֲבוֹתֵינוּ:
וְנוֹדֶה שִׁמְךָ לְעוֹלָם כִּי תֵטִיב:
כִּי עָלֶיהָ שִׁמְךָ נִקְרָא:
וְתִשְׁכּוֹן לְעוֹלָם יְיָ בְּקִרְבָּהּ:
וְכִימֵי קֶדֶם תֶּעֱרַב מִנְחָה:
כִּי חָפַצְתָּ לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ:
הַבֵּט נָא עַמְּךָ כֻּלָּנוּ:
וְעַל עַמְּךָ בִרְכָתְךָ סֶלָה:
וּנְהַלְלוּלְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:
כִּי אֶת כָּל אֲשֶׁר תְּבָרֵךְ מְבוֹרָךְ:

הַחְלוֹתָ בְּחָכְמָה עֲשִׂיתָם.
בִּתְבוּנָה וּבְדַעַת כִּלִּיתָם:
מֵרֹאשִׁית וְעַד אַחֲרִית עֲשׂוּיִם. בֶּאֱמֶת וּבְיֹשֶׁר וְטוֹב רְאוּיִם:
הִקְדַּמְתָּ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ.
רוֹב רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ:
כִּי רַחֲמֶיךָ וַחֲסָדֶיךָ. הֲלֹא מֵעוֹלָם עַל עֲבָדֶיךָ:
וְעַד לֹא כָל חַי הוּכַן לְכַלְכֵּל.
לִפְנֵי אוֹכֵל תִּתֵּן אָכֶל:
וּמָזוֹן וּמָכוֹן תַּעֲשֶׂה בְּפִי כֹל. צָרְכֵי הַכֹּל כַּאֲשֶׁר לַכֹּל:
שְׁלֹשֶׁת יָמִים הָרִאשׁוֹנִים.
אָז הֲכִינוֹתָם לָאַחֲרוֹנִים:
אָז עָטִיתָ אוֹר כַּשַּׂלְמָה. אֶדֶר מְאוֹרוֹת מְמוּל שַׁלְמָה:
בְּטֶרֶם כָּל הַיָּצוּר מְאֹד גָּדַלְתָּ. וְאַחַר כֹּל מְאֹד נִתְגַּדַּלְתָּ:
אָז בְּאֵין לְבוּשׁ הוֹד וְהָדָר לוֹבֵשׁ. עַד לֹא אוֹרַג גְּאוּת לָבֵשׁ:
אוֹר כַּשַּׂלְמָה וְכַמְעִיל עוֹטֶה.
וְשָׁמַיִם כַּיְרִיעָה נוֹטֶה:
עָשִׂיתָ בָּם לְאוֹרִים דְּרָכִים. וְרָצוֹא וְשׁוֹב בְּנַחַת מְהַלְּכִים:
הִבְדַּלְתָּ בֵּין מַיִם לְמָיִם.
בְּמִתְיַחַת רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם:
מְזוֹנוֹת מְעוֹנוֹת לְשֶׂרֶץ מַיִם. וְעוֹף יְעוּפֵף עַל פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם:
עֵשֶׂב וְחָצִיר לָבְשָׁה אֲדָמָה.
מַאֲכָל וּלְחַיָּה וּלְכָל בְּהֵמָה:
בְּקֶרֶן שֶׁמֶן גַּן וְנָטַעְתָּ. אֶל הָאָדָם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ:
עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ עָשִׂיתָ לוֹ.
דֵּי מַחְסוֹרוֹ אֲשֶׁר יֶחְסַר לוֹ:
כָּל מַעֲשֶׂיךָ בְּיָדוֹ תַּתָּה. וְתַחַת רַגְלָיו הַכֹּל שַׂתָּה:
לְהַעֲלוֹת מֵהֶם בֹּקֶר וָצָאן.
עַל מִזְבַּחֲךָ יַעֲלוּ לְרָצוֹן:
עָשִׂיתָ לוֹ כְּתֹנֶת לְשָׂרֶת. לְהַדְרַת קֹדֶשׁ וּלְתִפְאֶרֶת:
שַׁמְתָּ בְקִרְבּוֹ חָכְמַת אֱלֹהִים.
כִּי יְצַרְתּוֹ לְךָ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים:
לֹא מָנַעְתָּ עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה. צָרְכֵי אָדָם וְכֻלָּם בְּחָכְמָה:
מַעֲשֶׂיךָ מְאֹד רַבּוּ וְגָדְלוּ.
וְשִׁמְךָ יְיָ כֻּלָּם יְהַלְלוּ:
רַבּוּ וְגָדְלוּ מְאֹד מַעֲשֶׂיךָ. יוֹדוּךָ יְיָ כָּל מַעֲשֶׂיךָ:
כֹּל פָּעֳלְתָּ לְמַעַנְךָ.
וּלְכָבוֹדְךָ כָּל קִנְיָנֶיךָ:

וְאֵין לְהַרְהֵר אַחַר יוֹצְרֵנוּ. בְּלִבֵּנוּ וְלֹא בְסִפּוּרֵנוּ:
לְמַמֵּשׁ וְגַדֵּשׁ לֹא נְשַׁעֲרֵהוּ. לְטָפֵל וְתֹאַר לֹא נְדַמֶּהוּ:
וְלֹא נְחַשְּׁבֵהוּ לְעִקָּר וְנִצָּב. וְלֹא לְמִין וְכָל אוֹן וּלְכָל נִקְצָב:
כָּל הַנִּרְאִים וְהַנִּשְׁכָּלִים. וְהַמַּדְעִים בְּעֶשֶׂר כְּלוּלִים:
וְשֶׁבַע כַּמָּיוֹת וְשִׁשֶּׁת נִהוֹת. וְשָׁלֹשׁ גְּזֵרוֹת וְעִתּוֹת וּמִדּוֹת:
הֵן בְּבוֹרֵא אֵין גַּם אֶחָד. כִּי הוּא בְּרָאָם כֻּלָּם יַחַד:
כֻּלָּם יִבְלוּ אַף יֵחָלוֹפוּ. הֵם יֹאבֵדוּ וְאַף יָסוֹפוּ:
וְאַתָּה תַּעֲמוֹד וּתְבַלֶּה כֻּלָּם. כִּי חַי וְקַיָּם אַתָּה לְעוֹלָם:

ליום ששי

אַתָּה לְבַדְּךָ יוֹצֵר כֹּל הוּא. וְלֹא יִרְמֶה מַעֲשֶׂה לְעוֹשֵׂהוּ:
כָּל הָאֲרָצוֹת לֹא יְכִילוּךָ. וְאַף הַשָּׁמַיִם לֹא יְכַלְכְּלוּךָ:
אָז יָחִילוּ מַיִם חַיִּים מִפָּנֶיךָ. אֱלֹהִים חַיִּים:
רָעָשָׁה אֶרֶץ וְנָסוּ מָיִם. וְנָטְפוּ מַיִם וּמִן הַשָּׁמָיִם:
נוֹטֶה לְבַדְּךָ הַשָּׁמָיִם. רוֹקַע הָאָרֶץ עַל הַמָּיִם:
עָשִׂיתָ כָּל חֶפְצְךָ לְבַדֶּךָ. וְלֹא נִצְרַכְתָּ עֵזֶר כְּנֶגְדֶּךָ:
סוֹעֵד אֵין מִי יִסְעָדֶךָ. הַכֹּל מִמְּךָ וּמִדְּךָ:
בְּכֹחֲךָ אָז בֵּן עַתָּה וְדַעְתָּךָ. וְלְעוֹלָם כָּל כְּבוֹדְךָ אַתָּה:
וְלֹא יַעַפְתָּ וְלֹא יָגַעְתָּ. כִּי בְמַלַאכְתְּךָ לֹא עָמַלְתָּ:
כִּי בִדְבָרֶיךָ כָּל יְצוּרֶיךָ. וּמַעֲשֵׂה חֶפְצְךָ בְּמַאֲמָרֶיךָ:
וְלֹא אַחֲרִתּוֹ וְלֹא מְהַרְתּוֹ. הַכֹּל בְּעִתּוֹ יָפֶה עָשִׂיתוֹ:
מִבְּלִי מְאוּמָה כֹּל חִדַּשְׁתָּ. וְאֶת הַכֹּל בְּלִי כֹל פָּעָלְתָּ:
וַעַד לֹא יְסוֹד כֹּל יָסַדְתָּ. בִּרְצוֹן רוּחֲךָ כֹּל תָּלִיתָ:
זְרוֹעוֹת עוֹלָם אֶת כֹּל נוֹשְׂאוֹת. מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף וְאֵינָם נִלְאוֹת:
בְּעֵינֶיךָ לֹא דָבָר הוּקְשָׁה. רְצוֹנְךָ כָּל דָּבָר וְרוּחֲךָ עֹשָׂה:
לְפָעָלָתֶךָ לֹא דָמִיתָ. אֶל כָּל תֹּאַר לֹא שָׁוִיתָ:
וְלֹא קָדְמָה לְמַלַאכְתְּךָ מְלָאכָה. חָכְמָתְךָ הִיא הַכֹּל עָרְכָה:
לִרְצוֹנְךָ לֹא קִדְּמוּ וְאָחֲרוּ. וְעַל חֲפָצֶיךָ לֹא נוֹסְפוּ וְחָסָרוּ:
מִכָּל חֲפָצֶיךָ לֹא שָׁכַחְתָּ. וְדָבָר אֶחָד לֹא חָסַרְתָּ:
לֹא הֶחְסַרְתָּ וְלֹא הֶעְדַּפְתָּ. וְדָבָר וְרַק בָּם לֹא פָּעָלְתָּ:
אַתָּה תְשַׁבְּחֵם וּמִי הִתְעִיבָם. וְשֶׁמֶץ דָּבָר לֹא נִשְׁמַע בָּם:

וְאַשָּׁף וְחַרְטוּם לֹא יְלַחֲטוּךָ׃
לֹא יְנַצְּחוּךָ כָּל הַחֲכָמִים.
אַתָּה מֵשִׁיב לְאָחוֹר חֲכָמִים׃
לְהָשִׁיב לְאָחוֹר מְזִמּוֹתֶיךָ.
מֵרְצוֹנְךָ לֹא יַעֲבִירוּךָ.
עֲצָתְךָ תָּפֵר עֲצַת כָּל יוֹעֲצִים.
אַתָּה מְצַוֶּה וּפַחְדְּךָ מְשַׁוֶּה.
אַתָּה מְקֻוֶּה וְאֵינְךָ מְקַוֶּה.
וְכָל הַיְצוּרִים וְכָל עֲנָיָנָם.
לֹא מַחְשְׁבוֹתָם וּמַחְשְׁבוֹתֶיךָ.
וְאֵין דְּמְיוֹן וְנִפְלָא אֱלֹהֵינוּ.
סָתוֹר מִכָּל סָתוֹר. וְעָמוּם
דַּק מִכָּל דַּק. וְצָפוּן מִכָּל
נִשְׂגָּב מִכָּל נִשְׂגָּב. וְנֶעְלָם
גָּבוֹהַּ מִכָּל גָּבוֹהַּ. וְעֶלְיוֹן
חָבוּי וְעָמוּק מִכָּל עָמוּק.
שֶׁאֵין שֵׂכֶל וּמַדָּע וְחָכְמָה.
לֹא מַשִּׂיגִים לוֹ אֵיךְ וְכַמָּה.
מִקְרֶה וְעֵרַעַר וְשִׁנּוּי וְטָפֵל.
לֹא מוֹצְאִים לוֹ מַרְאֶה וְצֶבַע.
לְבֵן וּנְבוּכוֹת כָּל עֶשְׁתּוֹנוֹת.
כָּל שַׂרְעַפִּים וְכָל הִרְהוּרִים.
מִלְּשַׁעֲרֵהוּ וּמִלְּהַגְבִּילֵהוּ.
בְּכָל שִׂכְלֵנוּ חִפַּשְׂנוּהוּ.
לֹא מְצָאנוּהוּ וְלֹא יְדַעְנוּהוּ.
שֶׁהוּא לְבַדּוֹ יוֹצֵר אֶחָד.
כִּי הוּא הָיָה לַכֹּל קֹדֶם.
בְּעֶשְׁתּוֹ בְּלִי כָל מְאוּם אֶת כֹּל.
בַּאֲשֶׁר מַעֲשָׂיו בְּחָכְמָה כֻּלָּם.
בְּכָל יוֹם וָיוֹם בְּחִדּוּשׁוֹ כֻּלָּם.
בַּאֲשֶׁר הָיָה קֹדֶם לְכֻלָּם.

בְּכָל שֵׁם וְלַהַט לֹא יְנַצְּחוּךָ׃
כָּל הַקּוֹסְמִים וְהַחַרְטֻמִּים׃
לֹא יוּכְלוּ לְךָ עֲרוּמִים וְקוֹסְמִים׃
לְהָפֵר עֲצַת וסוֹד גְּזֵרוֹתֶיךָ׃
לֹא יְמַהֲרוּךָ וְלֹא יְאַחֲרוּךָ׃
וְעִוְּךָ מַחְלִישׁ לֵב אַמִּיצִים׃
וְאֵין עָלֶיךָ פָּקִיד מְצַוֶּה׃
לְךָ כָּל מִקְוֶה נֶפֶשׁ תִּרְוֶה׃
וְכָל יֵקֶר אֲשֶׁר בְּךָ אֵין דְּמְיוֹנָם׃
כִּי אֵין בּוֹרֵא זוּלָתֶךָ׃
וְאֵין חֵקֶר נִשְׂגָּב אֲדוֹנֵנוּ׃
מִכָּל עָמוּם וּמִכָּל כָּמוּס׃
צָפוּן. וְיָכוֹל מִכָּל יָכוֹל׃
מִכָּל נֶעְלָם. וּשְׁמוֹ לְעוֹלָם׃
מִכָּל עֶלְיוֹן וּמִכָּל חֲבִיוֹן׃
לֵב כָּל הַעַת עָלָיו חָמוּק׃
יְכוֹלִים לְהַשְׁוֹת לוֹ כָּל מְאוּמָה׃
לֹא מוֹצְאִים לוֹ דָּבָר דּוֹמֶה׃
וְחֹבֶר וּמְסֻמָּךְ אוֹר וְגַם אֹפֶל׃
וְלֹא כָל טֶבַע אֲשֶׁר שֵׁשׁ וְשֶׁבַע׃
וְנִבְהָלוֹת כָּל הַחֻשְׁבּוֹנוֹת׃
נִלְאוֹת לָשׂוּם בּוֹ שִׁיעוּרִים׃
וּמִלְּתָאֲרֵהוּ וּמִלְּפָרְסְמֵהוּ׃
בְּמַדָּעֵנוּ לִמְצוֹא מַה הוּא׃
אַךְ מִמַּעֲשָׂיו הִכַּרְנוּהוּ׃
חַי וְכָל יוּכָל וְחָכָם וּמְיוּחָד
עַל כֵּן נִקְרָא אֱלֹהֵי קֶדֶם׃
יָדַעְנוּ כִּי הוּא כֹּל יָכוֹל׃
יָדַעְנוּ כִּי בְּבִינָה פָּעָלָם׃
יָדַעְנוּ כִּי הוּא אֱלֹהֵי עוֹלָם׃
יָדַעְנוּ כִּי הוּא חַי וְקַיָּם לָעוֹלָם׃

וְכָבוֹד וְגַם כָּל יֵקֶר מֵאִתָּךְ.
אַתָּה תָּעִיד בִּיחוּדָךְ.
אֱלֹהֵינוּ עַל יְחוּדֶךָ.
לְפָנֶיךָ לֹא אֵל הִקְדִּימָךְ.
לֹא נוֹעַצְתָּ וְלֹא לְמַדְתָּ.
מִמַּעֲמַקֵּי מַחְשָׁבוֹתֶיךָ.
קְצוֹת דְּרָכֶיךָ הֲלֹא הִבַּרְנוּ.
שֶׁאַתָּה אֵל כֹּל יָצַרְתָּ
וְלַעֲשׂוֹת מְלַאכְתְּךָ לֹא לְחַצְתָּ.
כִּי הָיִיתָ לִפְנֵי הַכֹּל.
כִּי מֵאַהֲבָתְךָ עֲבָדֶיךָ.
לֹא נִשְׁמַע מִן אָז וָהָלְאָה.
וְלֹא נוֹדַע אֵל זוּלָתֶךָ.
וְגַם אַחֲרֶיךָ לֹא יִהְיֶה אֵל.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יָחִיד וּמְיוּחָד.
אֲשֶׁר מִי יַעֲשֶׂה כְּמַלַאכְתֶּךָ.
אֵין יְצִיר זוּלַת יְצִירָתֶךָ.
כָּל אֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ תַּעֲשֶׂה בַכֹּל.
אֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ.
אַתָּה הָאֵל עוֹשֶׂה פֶּלֶא.
מִי כָמוֹךָ נוֹרָא תְהִלּוֹת.
אֵין אוֹתוֹת כְּמוֹ אוֹתוֹתֶיךָ.
אֵין תְּבוּנָה כִּתְבוּנָתֶךָ.
כִּי מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבוֹתֶיךָ.
אֲשֶׁר מִי יַעֲשֶׂה כְּמַלַאכְתֶּךָ.
אֵין יְצִיר זוּלַת יְצִירָתֶךָ.
כָּל אֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ תַּעֲשֶׂה בַכֹּל.
אֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ.
אַתָּה הָאֵל עוֹשֶׂה פֶּלֶא.
מִי כָמוֹךָ נוֹרָא תְהִלּוֹת.
אֵין אוֹתוֹת כְּמוֹ אוֹתוֹתֶיךָ.
אֵין תְּבוּנָה כִּתְבוּנָתֶךָ.
אֵין גְּדֻלָּה כִּגְדֻלָּתֶךָ.
אֵין גַּאֲוָה כְּמוֹ גַאֲוָתֶךָ.
אֵין קְדֻשָּׁה כִּקְדֻשָּׁתֶךָ.
אֵין צַדָּקָה כְּמוֹ צִדְקוֹתֶיךָ.
אֵין רַחֲמִים כִּרְחָמֶנוּתֶךָ.
אֵין אֱלָהוּת בֵּאלָהוּתֶיךָ.
כִּי שְׁמוֹתֶיךָ אֵלִים וּמְרוּצִים. בְּזָכְרְךָ לְחוּצִים לְהַפְלִא נֶחְצִים:

וּכְבוֹדְךָ לֹא לְזָרִים אֶתֵּךְ:
וְתוֹרָתְךָ וַעֲבָדֶיךָ:
אַתָּה עֵד אֱמֶת וַאֲנַחְנוּ עֲבָדֶיךָ:
וּבְמַלַאכְתְּךָ לֹא הָיָה זָר עִמָּךְ:
בְּחָרְשָׁךְ בְּרִיאוֹת כִּי נְבִינוֹתָ:
וּמְלֹבֶּךְ כָּל פְּעֻלוֹתֶיךָ:
וּמַעֲשֶׂיךָ הֵן יָרֵעוּ.
לְבָבְךָ. מְאוּמָה לֹא נִגְרַעְתָּ:
וְגַם לְעֵזֶר לֹא נִצְרַכְתָּ:
וְאֵו בְּאֵין כְּלוּלֹא נִצְרַכְתָּ כֹּל:
כֹּל בָּרָאתָ לִכְבוֹדֶךָ:
וְלֹא קָם וְלֹא נִהְיָה וְלֹא נִרְאָה:
וְאֵין כָּמוֹךָ וְאֵין בִּלְתֶּךָ:
רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן אֵל יִשְׂרָאֵל:
יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:
כְּמַעֲשֶׂיךָ וְכִגְבוּרוֹתֶיךָ:
וְאֵין בְּרִיאָה כִּי אִם בְּרִיאָתֶךָ:
כִּי אַתָּה נַעֲלֵיתָ עַל כֹּל:
כִּי אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:
וְדָבָר מִפְּךָ לֹא יִפָּלֵא:
אֱלֹהִים לְבַדְּךָ עוֹשֶׂה גְּדוֹלוֹת:
אַף אֵין מוֹפֵת כְּמוֹ מוֹפְתֶיךָ:
אֵין גְּדֻלָּה כִּגְדֻלָּתֶךָ:
וְגָבְהוּ דַרְכֵי אוֹרְחוֹתֶיךָ:
אַף אֵין עֲנָוָה כְּעַנְוָתָנוּתֶךָ:
אֵין קְרֵבוּת כְּמוֹ קְרֵבוֹתֶיךָ:
אֵין תְּשׁוּעָה כִּתְשׁוּעָתֶךָ:
אֵין קוֹל כְּרַעַם גְּבוּרוֹתֶיךָ:
אֵין חֲנִינָה כַּחֲנִינוֹתֶיךָ:
וְאֵין מַפְלִיא כְּשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:

צַדִּיק יְיָ הַצּוּר תָּמִים. אֲבְטַח עֲדֵי עַד בְּצוּר עוֹלָמִים:
צְבָא הַשָּׁמַיִם וּמְשַׁתַּחֲוִים לוֹ. שְׂרָפִים עוֹמְדִים וּמְמַעֲלוֹלוֹ:
קָדוֹשׁ הוּא בְּכָל מִינֵי קְדֻשׁוֹת. כְּתוֹת שָׁלֹשׁ קָדוֹשׁ מְשֻׁלָּשׁוֹת:
קַיָּם לְעַלְמִין אֱלָהָא חַיָּא. מָרָא דְּאַרְעָא וּמָרָא דִּשְׁמַיָּא:
קוֹנִי מֵרֻחָם וּמְקַנֵּא לְשׁוֹנָאָיו. קֶרֶן יִשְׁעִי וְקָרוֹב לְקוֹרְאָיו:
רָחוֹק מִכֹּל וְאֶת כֹּל רוֹאֶה. כִּי רָם יְיָ וְשָׁפָל יִרְאֶה:
רוֹעִי יְיָ לֹא אֶחְסָר כֹּל. וְרַב כֹּחַ וְרַב חֶסֶד לַכֹּל:
רַחוּם יְיָ רוֹפֵא וּמְחַבֵּשׁ לִשְׁבוּרֵי לֵב. וְעָוֹן כּוֹבֵשׁ:
רְעִי כֻלּוֹ הוּא מַחֲמַדִּים. מִשְׁפָּטָיו אֱמֶת מְתוּקִים וַחֲמוּדִים:
רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן. מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אַתָּה אֵל שׁוֹכֵן עַד:
שַׁלִּיט מֶלֶךְ שְׁמַיָּא בְּכָל דָּר וְדָר. לֵיהּ אֲנָא מְשַׁבַּח מְרוֹמֵם וּמְהַדַּר
שֶׁמֶשׁ וּמָגֵן יְיָ אֱלֹהִים. שׁוֹפֵט צֶדֶק וּמַשְׂפִּיל גְּבוֹהִים:
שְׁגִיא כֹּחַ לֹא מְצָאנוּהוּ. יַשְׂגִּיב בְּכֹחוֹ וּמִי כָמֹהוּ:
שְׁלֹמֹה שְׁמוֹ כִּי שֶׁלּוֹ שָׁלוֹם. כִּי יְדַבֵּר אֶל חֲסִידָיו שָׁלוֹם:
שֵׁם יְיָ אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה. כְּתוֹעֲפוֹת רְאֵם לוֹ כִּכְפִיר וּכְאַרְיֵה:
שַׁדַּי מְאוֹרִי מַלְכִּי וְאֵלִי. הַלְלוּיָהּ שְׁמוֹ נַפְשִׁי הַלְלִי:
תְּתַמָּם עִם יוֹשְׁבֵי נְטָעִים. הַשָּׁרִיגִים שִׁלְשֶׁת הָרוֹעִים:
תִּתְחַפָּד תִּתַּבָּר עִמָּם. וְעִם עִקְּשִׁים תִּתְפַּל וְלֶהָמִם:
תָּמִים דַּרְכֶּךָ תַּקִּיף מִכֹּל. תּוֹכַלוּלְבַרְּךָ לַעֲשׂוֹת אֶת כֹּל:
תּוֹחַלְתִּי וְסִבְרִי וְתִקְוָתִי. תַּאֲוַת נַפְשִׁי וּתְשׁוּקָתִי:
תְּהִלָּתִי וְתִפְאַרְתִּי וְעֻזִּי. מִמְּעֵי אִמִּי גּוֹחִי וְגוֹזִי:
תְּמִים דֵּעִים אֶל דֵּעוֹת אֶחָד. כָּל הַלְּבָבוֹת דּוֹרֵשׁ יָחֵד:

ליום חמישי

מִי כָמוֹךָ דֵּעָה מוֹרֶה. נִיב שְׂפָתַיִם אַתָּה בּוֹרֵא:
מַחְשְׁבוֹתֶיךָ עָמְקוּ וָרָמוּ. וּשְׁנוֹתֶיךָ לֹא יִתָּמוּ:
לֹא לִמְּדוֹךָ חָכְמָתֶךָ. וְלֹא הֵבִינוֹךָ תְּבוּנָתֶךָ:
לֹא קִבַּלְתָּ מַלְכוּתֶךָ. וְלֹא יָרַשְׁתָּ מֶמְשַׁלְתֶּךָ:
לְעוֹלָם יִהְיֶה לְךָ לְבַדֶּךָ. וְלֹא לַאֲחֵרִים כְּבוֹד הוֹדֶךָ:
וְלֹא תִתֵּן לֵאלֹהִים אֲחֵרִים. תְּהִלָּתֶךָ. לֶאֱלִילִים וְזָרִים:

לִפְנֵי עַמּוֹ יֵשֵׁר הֲדוּרִים. וינַשְּׁאֵם עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים:

לְעוֹלָם יְיָ הוּא חֶלְקִי וְצוּר לִבָּבִי. כְּלָה שְׁאֵרִי לְךָ וּלְבָבִי:

לְבַדּוֹ יְיָ הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה. וְרַב נוֹרָאוֹת:

מָקוֹם וּמָעוֹן אַתָּה לְעוֹלָמֶךָ. וְאֵין יוֹדֵעַ אֶת מְקוֹמֶךָ:

מוֹרָאִי אֵל רוֹעִי וְיוֹצְרִי. צוּר יְקָדַנִי מְחוֹלְלִי וְצוּרִי:

מָרוֹם וּמָעוֹז הוּא לִי וּמַחְסִי. מִגְדַּל עוֹז שֵׁם יְיָ מָנוֹסִי:

מֶלֶךְ יַעֲקֹב מִשְׂגָּב לָנוּ. הוּא מְחוֹקְקֵנוּ וּמוֹשִׁיעֵנוּ:

מְגֻדּוֹל יְשׁוּעוֹת וּמִשְׁעָן יְהִי לִי. מִבְטַח אֱלֹהִים יְיָ חֵילִי:

מוֹשֵׁל עוֹלָם וּמַלְכוּתְךָ. בְּכָל דּוֹר וָדוֹר מֶמְשַׁלְתֶּךָ:

מִי יִתֶּנְךָ כְּאָח לִי לְצָרָה. הוֹשַׁע יְיָ כִּי יָדְךָ לֹא קָצְרָה:

מְקוֹר חַיִּים וּמְקֻוֶּה יִשְׂרָאֵל. לֹא אֶעָזוֹב כִּי מָעֲוִי אֵל:

מָגֵן יִשְׁעִי וְחֶרֶב גַּאֲוָה. לְשִׁמְךָ וּלְזִכְרְךָ נֶפֶשׁ תַּאֲוָה:

מָגֵן הוּא לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ. אַשְׁרֵי אָדָם אֲשֶׁר עוֹז לוֹ בּוֹ:

נָבָר וְנָעִים נָאוֹר וְנוֹרָא. נָאְדַּר וְנֶאְזָר שְׁמוֹ בִּגְבוּרָה:

נֶאֱמָן נֵצַח יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלוֹ. לֹא יְשַׁקֵּר. אַשְׁרֵי כָּל חוֹכֵי לוֹ:

נֵצַח יִשְׂרָאֵל הָאֵל הַנֶּאֱמָן. מֵאֱלֹהָיו יְהוּדָה לֹא אַלְמָן:

נִפְלָא עַל כָּל הַנִּפְלָאִים. וּמִתְנַשֵּׂא עַל כָּל הַנִּשָּׂאִים:

נְקַדֵּשׁ וְנַעֲרִץ אֱלֹהֵי קְרוֹשִׁי. נָכוֹן וְנִשְׂגָּב יְיָ נִסִּי:

נוֹקֵם וְנוֹטֵר וּבַעַל חֵמָה. לְצָרָיו לְאוֹיְבָיו אִישׁ מִלְחָמָה:

נֵרִי יְיָ בְּהִלּוֹ נֵרוֹ עֲלֵי רֹאשִׁי. וְנֵר לְרַגְלִי דְּבָרוֹ:

סוֹמֵךְ וְסוֹעֵד יְיָ סַלְעִי. סוֹבֵל וְסוֹלֵחַ וְנוֹשֵׂא לְפִשְׁעִי:

סַהֲדִי יְיָ סַלְעִי וְסִתְרִי. סוֹבֵל וְסוֹלֵחַ סַעֲדִי וְסִבְרִי:

סַלְעֵנוּ יְיָ וּמְצוּדָתֵנוּ. עֶזְרָתֵנוּ וּמְפַלְטֵנוּ:

עִוּוּז וְגִבּוֹר עָזִּי וְעֻזִּרִי. עָלְיוֹן עוֹז לִי אַל יְהִי עָרִי:

עִיר וְקַדִּישׁ שָׁת וְסְבִיבָיו סֵתֶר. אָכֵן אַתָּה אֵל מִסְתַּתֵּר:

עַד מְמַהֵר לְשַׁלֵּם גְּמוּל לְאוֹיְבָיו. שׁוֹמֵר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד לְאוֹהֲבָיו:

פָּדָה אֶת אַבְרָהָם יְדִידוֹ. הוּא יִפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ:

פַּחַד יִצְחָק יִתֶּן פַּחְדּוֹ. עַל צָרֵי בְנֵי יַעֲקֹב עַבְדּוֹ:

פּוֹעֵל וְחוֹקֵר וְדוֹרֵשׁ וּבוֹדֵק כָּל הַלְּבָבוֹת. לוֹ אֶתֵּן צֶדֶק:

צְרוֹר הַמּוֹר אֶשְׁכּוֹל הַכֹּפֶר. נוֹתֵן לְעַמּוֹ צָרָיו כֹּפֶר:

צַח וְאָדוֹם דּוֹדִי בְּצָבָאיו אוֹת. עַל כֵּן וְנִקְרָא שְׁמוֹ יְיָ צְבָאוֹת:

וַאֲשֶׁר חֶרֶב גְּאָוָתֵנוּ. לְהַלָּחֵם וּמִלְחַמְתֵּנוּ:
זוֹכֵר לְעוֹלָם בְּרִית רִאשׁוֹנִים. כְּיוֹם אֶתְמוֹלוֹ אֶלֶף שָׁנִים:
זֶה אֱלֹהֵינוּ וְלוֹ קִוִּינוּ. וְזִמְרָת יָהּ הוּא יוֹשִׁיעֵנוּ:
חֵלֶק יַעֲקֹב יוֹצֵר הַכֹּל. חַנּוּן יְיָ וְחָסִיד בַּכֹּל:
חַי לְעוֹלָם יְיָ חֶלְקִי. חָכָם הָרָזִים יְיָ חִזְקִי:
טוֹב וּמֵטִיב הַמְלַמֵּד וְדֵעָה. טְהוֹר עֵינַיִם וּמֵרְאוֹת בְּרֵעָה:
יָשָׁר יְיָ וְיָשָׁר דְּבָרוֹ. יְדִידֵי יְרִידוּת מִשְׁכְּנוֹת דְּבִירוֹ:
יוֹעֵץ וְגִבּוֹר וּמִי יְפִירֶנָּה. וַיַּחְתּוֹף וְיִפְעַל וּמִי יְשִׁיבֶנָּה:
יָפֶה הוֹדִי. יָפְיוֹ וְטוּבוֹ יִרְאוּ וְיֶחֱזוּ צִיּוֹן בְּשׁוּבוֹ:
כְּגִבּוֹר יֵצֵא כְּאִישׁ מִלְחָמוֹת. יָעִיר קִנְאָה לַעֲשׂוֹת נְקָמוֹת:
כְּנֶשֶׁר עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים. נָשָׂא עֲבָדָיו וְיַשֵּׁר הֲדוּרִים:
כַּבִּיר כֹּחַ לֵב כְּמוֹ שַׁחַל. כְּלָבִיא וְכָאֲרִי וְרוּחוֹ כְּנָחַל:
כְּדוֹב שַׁכּוּל וּכְנָמֵר שׁוֹקֵד. דְּבָרוֹ לַעֲשׂוֹת כְּמַקֵּל שָׁקֵד:
כְּדוֹב שַׁכּוּל וּכְנָמֵר שָׁחַל. דָּרַךְ וּכְעָשׂ וְרוּחוֹ כְּנָחַל:
כְּאֲרִי בָּחוּר בִּגְדֻלָּתוֹ. כְּבְרוֹשׁ רַעֲנָן עִנְוָתָנוּתוֹ:
כְּתַפּוּחַ בְּרֵיחוֹ עוֹז אַהֲבָתוֹ. עַל יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ:
כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיָּעַר. כֵּן הוֹדִי עִם יוֹשְׁבֵי שָׁעַר:
כַּבִּיר כֹּחַ לְמַרְגִּיזֵי אֵל נוֹקֵם וְנוֹטֵר. וְכַטַּל הוּא לְיִשְׂרָאֵל:
כּוֹסִי מְנָת חֶלְקִי וְגוֹרָלִי. אֲנִי לְדוֹדִי נַחֲלָה וְדוֹדִי לִי:
כְּבוֹדִי יְיָ לֹא אֲמִירֶנּוּ. הֵאֱמַרְנוּהוּ וְהֶאֱמִירָנוּ:
כְּאַרְיֵה יִשְׁאַג וְכַכְּפִיר יִנְהָם. אַל יִהְיֶה כְּגֵר וּכְאִישׁ נִרְהָם:
כְּרוֹעֶה גִּבּוֹר אֲשֶׁר לֹא יוּכַל צֹאנוֹ לְהַצִּיל. וְהָיָה לְמַאֲכָל:
כְּגִבּוֹר אֵין אֵיָל וּכְאוֹרֵחַ. נָם וּבוֹרֵחַ מֵר צוֹרֵחַ:
כְּאַרְיֵה מַשְׁחִית וְכַכְּפִיר לְעוֹזָיו. כְּרָקַב גַּם כָּעָשׁ לְאוֹיָבָיו:
כַּבִּיר כֹּחַ כְּשָׁמִיר וְשַׁיִת. וְלֹא יַשְׁאִיר כְּנוֹקֵף זַיִת:
כְּשָׁמִיר וְשַׁיִת צָרִים יְמַגֵּן. כְּצִפֳּרִים עָפוֹת לְעִירוֹ יָגֵן:
כְּנִגְשְׁמִי נְדָבָה לָנוּ יָבֹא. כְּמַלְקוֹשׁ וְכַטַּל לְדֻבְקִים בּוֹ:
כְּנֶשֶׁר יָרַחֵף עַל גּוֹזָלָיו. וּכְצֵל כְּנָפָיו יֶחְסוּ מְיַחֲלָיו:
לְבַדּוֹ יְיָ הוּא וְנִפְלָאוֹת גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה. אֵל נוֹרָא עֲלִילוֹת:
לְצָבְיִ וּלְעוֹפֶר הוֹמֶה הוֹדִי. כִּי יְקַדְּמֵנִי אֱלֹהֵי חַסְדִּי:

לֹא קִרְבוּךָ וְלֹא רְחָקוּךָ.
זֶרֶם וּמַיִם לֹא יִשְׁטְפוּךָ.
אַף כָּל טִנֹּפֶת לֹא תְטַנְּפוּךָ.
לַהֲוַיּוֹתֶיךָ אֵין חִסָּרוֹן.
כְּמוֹ הָיִיתָ לְעוֹלָם תִּהְיֶה.
וְשִׁמְךָ מְעִירְךָ כִּי הָיִיתָ.
הֱוֵה לְעוֹלָם וְכֵן ו נוֹדַעְתָּ.
שֶׁאַתָּה הוּא וְהֱוֵה בַּכֹּל.
שְׁמוֹת יְקָרְךָ יַעֲנוּ וְיָעִידוּ.

כִּי כָל קִירוֹת לֹא יְחַלְּקוּךָ:
וְרוּחַ כַּבִּיר לֹא יְהַדְּפֶךָּ:
אֵשׁ אוֹכְלָה אֵשׁ לֹא תְשָׂרְפֶךָּ:
וּלְיִחוּדֶךָ אֵין יִתָּרוֹן:
חֹסֶר וְעֹדֶף בְּךָ לֹא יִהְיֶה:
וְהֱוֵה וְתִהְיֶה וּבַכֹּל אָתָּה:
נְעִידְךָ וְכֵן בְּךָ הַעִידוֹתָ:
שֶׁלְּךָ הַכֹּל וּמִמְּךָ הַכֹּל:
בְּתֻקְּךָ יְקָרְךָ בְּךָ יַסְהִידוּ:

ליום רביעי

אֲרוֹמֵם אֱלֹהֵי אָבִי וְאֵלִי.
אֶחָד אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם
אֵל חַי אֶחָד הוּא בְּרָאָנוּ.
אֲדוֹנֵנוּ אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ.
אֵין כָּאֵל אֵשׁ אוֹכְלָה וְקַנָּא.
אוֹרִי וְיִשְׁעִי מָעוֹז חַיָּי.
אֱלֹהִים אֱמֶת הוּא אֱלֹהִים חַיִּים.
אַדִּיר וְאַמִּיץ כֹּחַ וְרַב אוֹנִים.
אֱלֹהַּ עוֹשִׂי אִישִׁי וּבוֹעֲלִי.
בּוֹרֵא כֹל וְיִשְׂרָאֵל גּוֹאֲלוֹ.
בּוֹרֵא רוּחַ הָרִים יוֹצֵר.
גֶּאֶה מֵשִׁיב גְּמוּל עַל גֵּאִים.
גִּבּוֹר בְּקוּמוֹ לַעֲרוֹץ בְּעֶבְרָה.
גְּבוֹהַּ כָּל אֲשֶׁר תַּחְתָּיו נוּשָּׂא.
גָּדוֹל הוּא וּשְׁמוֹ בִּגְבוּרָה.
דּוֹדִי דָּגוּל הוּא מֵרְבָבָה.
הַיָּן יְתִיב כְּעַתִּיק יוֹמִין.
הַדָּרוֹ וְהוֹדוֹ עַל (בְּנֵי) עֲבָדָיו.
הוּא אֵל אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת לְכָל
וַהֲוֵי וְתִיק יוֹדֵעַ וָעֵד.

אֲנִי אֱלֹהֵי צוּרִי וְגוֹאֲלִי:
וְהָאָרֶץ. בְּכָל יוֹם פַּעֲמָיִם:
אֲבִיר יַעֲקֹב אָב לְכֻלָּנוּ:
מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ:
לְעוֹלָם יְיָ אֱמֶת אֵל אֱמוּנָה:
עָלָיו תְּלוּיִם כָּל מַאֲוַיָּי:
לֹא יָכִילוּ לַעֲמוֹ גּוֹיִם וְאִיִּים:
אֱלֹהֵי הָאֱלֹהִים וַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים:
אַלּוּף נְעוּרַי שׁוֹמְרִי וְצִלִּי:
בָּרוּךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:
מִמְּךָ מְזוּמָּה לֹא יִבָּצֵר:
עַל הָרָמִים וְעַל הַנִּשָּׂאִים:
מֵהֲדַר גְּאוֹנוֹ מִי לֹא יִירָא:
וּגְדָל כֹּחַ גְּדוֹלוֹת עוֹשֶׂה:
אֲרֵיֵה שָׁאַג מִי לֹא יִירָא:
אֵל נַעֲרָץ בְּסוֹד קְדוֹשִׁים רַבָּה:
וּצְבָאוֹ עַל שְׂמֹאל וְעַל יָמִין:
הֲדָר הוּא לְכָל חֲסִידָיו:
בָּשָׂר. שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה מִכֹּל:
יְיָ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

אֲשֶׁר מֵעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם.
חֲדָשׁוֹת תַּגִּיד וְסוֹד וִדֻּכֶיךָ.
וְאֵינְךָ צָרִיךְ לְהַשְׁמִיעֲךָ.
כִּי לְךָ כָּל סוֹד יִגָּלֶה.
בְּלֵב כָּל נִבְרָא לֹא תִמָּצֵא.
בְּאֵין לוֹ קְצֶה וְלֹא יֵחָצֶה.
בְּאֵין לוֹ רוּחוֹת וְאֵין לוֹ רְוָחוֹת.
לְמֶרְחוֹק מִי יִשָּׂא דַּעוֹ.
אֲגוּדִים אֲחוּדִים תּוֹךְ וְסוֹף וְרֹאשׁ.
גְּבַהּ וְעֹמֶק נְעוּצִים בְּסוֹבֵב.
סוֹבֵב אֶת הַכֹּל וּמָלֵא אֶת כֹּל.
אֵין עָלֶיךָ וְאֵין תַּחְתֶּיךָ.
אֵין מַרְאֶה וְגַב לְיִחוּדֶךָ.
וְאֵין בַּתּוֹךְ מִמְּךָ נִבְדָּל.
וְאֵינְךָ נֶאֱצָל מִכֹּל וְנִבְדָּל.
מְקֹרֶה וְשִׁנּוּי אֵין בְּךָ נִמְצָא.
כָּל זְמַן וְכָל עֵת אַתָּה מְכִינָם.
כָּל מַדָּע לֹא יַשִּׂיג אוֹתָךְ.
כְּמִדָּתְךָ חָכְמָתֶךָ.
חָכָם אַתָּה מֵאֶלֶיךָ.
זוֹלַת חָכְמָתְךָ אֵין חָכְמָה.
חָלַקְתָּ בְּלֵב חֲכָמִים שֵׂכֶל.
מִבַּלְעָדֶי כֹּחֲךָ אֵין גְּבוּרָה.
אֵין וּנְכָבָד כִּי אִם כִּבְדָתוֹ.
כָּל יְקָר וְכָל טוֹב מִמֶּךָ.
אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתֶךָ.
אֵין עוֹד זוֹלַת חַיּוּתֶךָ.
וְלִפְנֵי הַכֹּל אַתָּה הָיִיתָ.
לֹא לְחֻצְךָ וְלֹא הֶטּוֹךְ
בַּעֲשׂוֹתְךָ כֹּל וְלֹא נִבְדַּלְתָּ
בַּעֲשׂוֹתְךָ אֶת הַשָּׁמַיִם.

הֵם כֻּלָּם בְּךָ וְאַתָּה בְּכֻלָּם:
אֶל עֲבָדֶיךָ וּמַלְאָכֶיךָ:
דְּבַר סוֹד וְסֵתֶר לְהוֹרִיעֲךָ:
בְּטֶרֶם עַלּוּלֵב כָּל יְצִיר יַעֲלֶה:
וּמְפִינוּ עָתָק לֹא יֵצֵא:
לֵב לֹא יָתוּר וְאֵין פֶּה פּוֹצֶה:
אֵין לוֹ שִׂיחוֹת בּוֹ מוֹכִיחוֹת:
לְלֹא תְחִלָּה וְלֹא סוֹף לְהַגִּיעוֹ:
וְלֵב אֱבָלוֹם מְדֻרָשׁ וּמְחֻרָשׁ:
חָכָם וְלֵב נָבוּב לֹא יְלָבֵב:
וּבְהָיוֹת הַכֹּל אַתָּה בַּכֹּל:
אֵין חוּץ לָךְ וְאֵין בֵּינוֹתֶיךָ:
וְאֵין גּוּף לְעֻצְמְךָ יְחוּדֶךָ:
וְאֵין מָקוֹם דַּק מִמְּךָ נֶחְדָּל:
וְאֵין מָקוֹם רַק מִמְּךָ וְנֶחְדָּל:
וְלֹא זְמַן וְעֶרְעָר וְלֹא כָּל שִׁמְצָה:
אַתָּה עוֹרְכָם וְאַתָּה מְשַׁנָּם:
אֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יִמְצָא אוֹתָךְ:
כְּגִדְלָתֶךָ תְּבוּנָתֶךָ:
חַי מֵעַצְמְךָ וְאֵין כְּגִילֶךָ:
בְּלִתְּי בִינָתְךָ אֵין בִּינָה וּמְזִמָּה:
וְרוּחֲךָ תְּמַלְּאֵם וְדַעְתָּם תַּשְׂכֵּל:
וּמִבַּלְעָדֶי עָזְךָ אֵין עֻזָּרָה:
וְאֵין גָּדוֹל כִּי אִם גְּדֻלָּתוֹ:
לַאֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ עֲשׂוֹת חֶסְרֶיךָ:
וְאֵין מִסְפָּר לִתְבוּנָתֶךָ:
חַי וְכֹל תּוֹכַל וְאֵין בְּלִתֶּךָ:
וּבְהָיוֹת הַכֹּל אֶת כֹּל מְלֵאתָ:
יְצוּרֶיךָ. אַף לֹא מְעַטּוֹךְ:
מִתּוֹךְ מְלַאכְתְּךָ לֹא נֶחְדַּלְתָּ:
וְאֶת הָאָרֶץ וְאֶת הַמָּיִם:

הֲלֹא מִקֶּדֶם אֵל חַי אַתָּה.
וְעַד הָעוֹלָם לֹא תִשְׁתַּנֶּה.
חָדָשׁ וְנוֹשָׁן לֹא נִמְצָאתָ.
לֹא יָחוֹלוּ זְקֵנָה וּבַחֲרוּת
וְלֹא חָלוּ בְךָ שְׂמָחָה וָעֶצֶב.
כִּי לֹא יְסוֹבֵב אוֹתְךָ גֶּשֶׁם.
כָּל הַיְצוּרִים גְּבוּל סְבָבְתָּם.
כִּיכָל בְּרוּאִים בִּגְבוּל שַׁמְתָּם.
וּלְךָ אֵין גְּבוּל וְלֵימִיךָ.
עַל כֵּן אֵינְךָ צָרִיךְ לַכֹּל.
הַכֹּל צְרִיכִים לִצְדָקוֹתֶיךָ.
בְּטֶרֶם כָּל יְצִיר. הָיִיתָ
רֵאשִׁית וְאַחֲרִית בְּיָדְךָ עֲרוּכִים.
כֹּל אֲשֶׁר הָיָה בָּרִאשׁוֹנָה.
כָּל הַיְצוּרִים וְכָל מַעֲשֵׂיהֶם.
מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף תִּרְעַ כֻּלָּם.
אַתָּה בְרָאתָם וְלִבְּךָ יָעֳרָם.
הֵן אֵין דָּבָר מִמְּךָ נֶעְלָם.
אֵין חשֶׁךְ וְאֵין מָנוֹס וְסֵתֶר.
אֶת אֲשֶׁר תְּבַקֵּשׁ אַתָּה מוֹצֵא.
כִּי אֶת הַכֹּל כְּאַחַת תִּרְאֶה.
כִּי עַל כָּל גּוֹי וְעַל אָדָם יַחַד.
תִּשְׁמַע בְּרֶגַע כָּל הַקּוֹלוֹת.
אַף תָּבִין אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם.
וְלֹא תַאֲרִיךְ עַל מַחְשְׁבוֹתֶיךָ.
אֲצַל עֲצָתְךָ גְּזַרְתֶּךָ.
וְכֻלָּם בֶּאֱמֶת בְּתוֹם וּבְיֹשֶׁר.
מִמְּךָ דָּבָר לֹא יֵאָבֵד.
כֹּל אֲשֶׁר תַּחְפּוֹץ תּוּכַל וְלַעֲשׂוֹת.
יִכֹּלֶת יְיָ בְּחֻפְצוֹ קְשׁוּרָה.
אֵין דְּבַר סֵתֶר מִמְּךָ נִכְחָד.

מֵאֲשֶׁר בְּךָ לֹא נִשְׁתַּנֵּיתָ:
וּמֵאֱלָהוּתְךָ לֹא תִתְבַּנֶּה:
חִדַּשְׁתָּ כֹּל וְלֹא חֻדַּשְׁתָּ:
עָלֶיךָ. גַּם שֵׂיבָה וְשַׁחֲרוּת:
וְדִמְיוֹן וְנוֹצֵר וְכָל דִּבֵּר קֶצֶב:
אַף לֹא תִדְמֶה אֶל כָּל נֶשֶׁם:
אֶל רֵאשִׁיתָם וְלְאַחֲרִיתָם:
וְלִימֵי צְבָאָם גְּבוּל הִקַּפְתָּם:
וְלִשְׁנוֹתֶיךָ וְלַעֲצָמֶךָ:
לְיָדְךָ וְלִחַסְדְּךָ צְרִיכִים הַכֹּל:
וְאֵינְךָ צָרִיךְ לְבִרְיוֹתֶיךָ:
לְבַדְּךָ. מְאוּמָה לֹא נִצְרַכְתָּ:
אַתָּה בָם וְהֵם בְּרוּחֲךָ שְׂרוּכִים:
וַאֲשֶׁר יִהְיֶה בָּאַחֲרוֹנָה.
וְכָל דִּבְרֵיהֶם וּמַחְשְׁבוֹתֵיהֶם.
וְלֹא תִשְׁכַּח כִּי אַתָּה אֶצְלָם:
לְבַדְּךָ תֵּדַע מְקוֹמָם וְדַרְכָּם:
כִּי לְפָנֶיךָ נִכּוֹנִים כֻּלָּם:
לָנוּם שָׂמָה וּלְהִפָּתֵר:
בְּלִי נְטוֹת אֲלֵיהֶם בְּעֵת שֶׁתִּרְצֶה:
לְבַדְּךָ תַּעֲשֶׂה כֹּל וְאֵינְךָ נִלְאֶה:
עַל כֹּל תְּרַבֵּר בְּרֶגַע אֶחָד:
זַעַק וְלַחַשׁ וְכָל הַתְּפִלּוֹת:
בְּרֶגַע תַּחְקוֹר כָּל לְבָבֵיהֶם:
וְלֹא תִתְמַהְמַהּ עַל עֲצָתֶךָ:
לְקֵץ וּלְמוֹעֵד קְרִיאָתֶךָ:
מִבְּלִי עֵדֶךָ וּמִבְּלִי חֹסֶר:
וְדָבָר מִמְּךָ לֹא יִכָּבֵד:
וְאֵין מִי מוֹחֶה בְּיָדְךָ מֵעֲשׂוֹת:
וּבִרְצוֹת יְיָ לֹא אֻחָרָה:
עֲתִידוֹת וְעוֹבְרוֹת לְךָ הֵם יַחַד:

הוֹרְשִׁים בְּכָל לֵב לְרוּחַ אֵין בּוֹ.
כִּי כָל אֱלֹהֵי הָעַמִּים הֵם
הַיּוֹצֵר כֹּל הוּא אֱלֹהֵינוּ.
עַם וּמַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ.
בַּצַּר לָנוּ מְאֹד נִמְצֵאתָ.
וְתָמִיד בְּפִינוּ תְּהִלָּתֶךָ.
עֵר אַתָּה בָּךְ וּבְכִבּוֹדֶךָ.
אֲשֶׁר כְּבוֹדְךָ מְלֹא כָל הָאָרֶץ.
וַאֲבוֹתֵינוּ בָּחַרוּ אוֹתָךְ
גַּם אֲנַחְנוּ אוֹתְךָ לְבָרְךָ
וְהִנְנוּ עַל יִחוּדֶךָ.
בְּפִי כֻלָּנוּ וּבִלְבָבֵנוּ.
אֱלֹהֵינוּ אַתָּה. עַל יִחוּדֶךָ
אֵין תְּחִלָּה אֶל רֵאשִׁיתֶךָ.
רִאשׁוֹן וְאַחֲרוֹן מִבְּלִי רֵאשִׁית. וּמִבְּלִי אַחֲרִית וְאֵין לֵב לְהָשִׁית:
אֵין קָצֶה אֶל גְּבהוּתֶךָ. וְאֵין סוֹף לְעֹמֶק מְדוּתֶךָ:
אֵין פֶּאָה לְסִבִּיבוֹתֶיךָ. וְאֵין תָּוֶךְ מַבְדִּיל בֵּינוֹתֶיךָ:
אֵין לְךָ סוֹבֵב וְאֵין לְךָ פֶּאָה. עַל בֵּן אוֹתְךָ חַי לֹא רָאָה:
אֵין צַד וְצֶלַע יַצְלִיעוּךָ. וְרֹחַב וְאֹרֶךְ לֹא יַמְצִיעוּךָ:
אֵין חָכְמָה אֲשֶׁר תִּדָּעֶךָ. וְאֵין מַדָּע אֲשֶׁר יַגִּיעֶךָ:
וְלֹא יַשִּׂיג אוֹתְךָ כָּל מַדָּע. וְאֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יָבִין וְיֵדָע
מִמְּךָ מְאוּמָה וְאֵיכָה אַתָּה. וְאֵיךְ בְּלִי מְאוּמָה כֹּל בָּרָאתָ:

וְקָרוֹב יְיָ אֶל עַם קְרוֹבוֹ:
אֱלִילִים אִלְּמִים. רוּחַ אֵין בָּהֶם:
הוּא עָשָׂנוּ וְלוֹ אֲנַחְנוּ
נְבָרֵךְ שְׁמוֹ כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
כִּי דוֹרְשֶׁיךָ לֹא עָזַבְתָּ:
וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תִּפְאַרְתֶּךָ:
וּמְשָׁרְתֶיךָ אַף עֲבָדֶיךָ:
וּכְבוֹדְךָ עַל כָּל הָאָרֶץ:
לְבָרְךָ לַעֲבוֹד. וְאֵין לְזָר אִתָּךְ:
נַעֲבוֹד כְּבֶן אָב. וּנְבָרְכֶךָ:
יוֹמָם וָלַיְלָה עָרֶיךָ:
שְׁאַתָּה לְבָרְךָ אֱלֹהֵינוּ:
עֵרִים אֲנַחְנוּ וַעֲבָדֶיךָ:
וְאֵין קֵץ וְתִכְלָה לְאַחֲרִיתֶךָ:
וְאֵין סוֹף לְעֹמֶק מְדוּתֶךָ:
וְאֵין תָּוֶךְ מַבְדִּיל בֵּינוֹתֶיךָ:
עַל בֵּן אוֹתְךָ חַי לֹא רָאָה:
וְרֹחַב וְאֹרֶךְ לֹא יַמְצִיעוּךָ:
וְאֵין מַדָּע אֲשֶׁר יַגִּיעֶךָ:
וְאֵין שֵׂכֶל אֲשֶׁר יָבִין וְיֵדָע
וְאֵיךְ בְּלִי מְאוּמָה כֹּל בָּרָאתָ:

ליום שלישי

אָמְנָם יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה
אַתָּה בוֹרֵא וְלֹא נִבְרָאתָ.
אַתָּה מֵמִית וְאֶת כֹּל תְּבַלֶּה.
וְנֶאֱמָן לְהַחֲיוֹת מֵתִים אַתָּה.
וְלֹא תָמוּת אֶל חַי וְלֹא מָתָה.
מַשְׁבִּיר וּמוֹלִיד וְלֹא נוֹלַדְתָּ.
מָוֶת וּמַרְוֶה אֵין לְפָנֶיךָ.
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב כֹּל יָצַרְתָּ:
אַתָּה יוֹצֵר וְלֹא נוֹצַרְתָּ:
אַתָּה מוֹרִיד שְׁאוֹל וְאַף תַּעֲלֶה:
וְעַל יְדֵי נְבִיאֶךָ בֶּן הוֹדַעְתָּ:
מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אָתָּה:
מוֹחֵץ וְרוֹפֵא וְלֹא חָלַיְתָּ:
תְּנוּמָה וְשֵׁנָה אֵין לְעֵינֶיךָ:

כָּל זֶרַע יַעֲקֹב עֲבָדֶיךָ. כִּי עֲלֵיהֶם גָּבְרוּ חֲסָדֶיךָ:
אֶת שֵׁם יְיָ יְהַלְלוּ כֻלָּם. אֵל אֱלֹהִים אֱמֶת וּמֶלֶךְ עוֹלָם:

ליום שני

וַאֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן אֲמָתֶךָ. אֲדַבֵּר אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹתֶיךָ:
דַּרְכֵי שְׁבָחֶיךָ קְצָתָם אֲסַפֵּרָה. מַעֲשֶׂיךָ מַה נּוֹרָא אֹמְרָה:
אֵין אֵלֶיךָ עֲרוֹךְ בַּסֵּפֶר. אַגִּידָה וַאֲדַבְּרָה עָצְמוּ מִסַּפֵּר:
חֵקֶר אֱלוֹהַ לֹא יִמָּצֵא. וְתַכְלִית שַׁדַּי לֹא תְקָצֶּה:
וְלִתְבוּנָתוֹ הֵלֹא אֵין חֵקֶר. וּמִסְפַּר שָׁנָיו לֹא יֵחָקֵר:
וְגַם אֵין מִסְפָּר לִגְדוּדֶיךָ. בְּצִבְאוֹתֶיךָ אוֹת כְּבוֹדֶךָ:
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִירֶךָ. וְחַי לֹא רָאָה פְּנֵי כְבוֹדֶךָ:
נָבוֹן וְחָכָם הֵן לֹא יֵדָע. וְאֵיךְ אֶעֱרוֹךְ עַל אֲשֶׁר לֹא אֵדָע:
וְאִם יֹאמַר אִישׁ עַד תַּכְלִיתוֹ. אֶעֱרוֹךְ אֵלָיו וּבְמַתְכֻּנְתּוֹ:
אָבֹא וְאֶמְצָא תַּכְלִית שִׁבְחוֹ. לֹא נֶאֱמְנָה אֶת אֵל רוּחוֹ:
יִבְלָע כִּי לֹא יֵרַע עֶרְכּוֹ. אַחֲרִית פִּיהוּ רֵאשִׁית דַּרְכּוֹ:
וְעָמְדִי לֹא בֵן אָנֹכִי. וּפִי לֹא אֶתֵּן לַחֲטוֹא וְחִכִּי:
אֲסַפְּרָה לְאֶחָי קְצוֹת דַּרְכֵי יָ. וּלְיִשְׂרָאֵל מַה פָּעַל אֵל:
כַּכָּתוּב אָמְרוּ לֵאלֹהִים. מַה נּוֹרָא מַעֲשֶׂיךָ אֱלֹהִים:
וְאָמַרְתָּ עַם זוּ יָצַרְתִּי. לִי יְסַפְּרוּ שִׁמְי וּתְהִלָּתִי:
בִּמְצָרַיִם שַׁמְתִּי עֲלִילוֹתַי. לְמַעַן תְּסַפֵּר אֶת אוֹתוֹתַי:
וַאֲנִי עַבְדְּךָ עַל כֵּן אֲסַפֵּר. כַּאֲשֶׁר אֶרְרוֹשׁ מֵעַל סֵפֶר:
תְּהַלֵּל נַפְשִׁי כֹּחַ מַעֲשֶׂיךָ. וְכָל קְרָבַי אֶת שֵׁם קָדְשֶׁךָ:
וַאֲבָרְכָה בְּכָל עִנְיָנַי. וּבְכָל לִבִּי אוֹרֶה אֶת אֲדֹנָי:
גַּם בְּגִרוֹנִי רוֹמְמוֹתֶיךָ. וְאֶת פִּי אֲמַלֵּא תְּהִלָּתֶךָ:
כִּי פִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ. כָּל הַיּוֹם אֶת תִּפְאַרְתֶּךָ:
וָאֹמְרָה נָא עִוּוּן נוֹרָאוֹתֶיךָ. וְאָשִׂיחָה דִּבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ:
וְאוֹכִיר טוּבְךָ וְצִדְקוֹתֶיךָ. חַסָּדֶיךָ וּגְבוּרוֹתֶיךָ:
יָדַעְתִּי כִּי גָדוֹל אַתָּה. עַל כָּל אֱלֹהִים וּמְאֹד גָּדַלְתָּ:
הֵן לְעַבְדֵיהֶם גָּמוֹל אֵין מְשִׁיבֶם. וְלָמָּה לָהֶם הֲמָה מְטִיבִים:
וּבְעֵת צָרָה כִּי יִתְפַּלָּלוּ. וְלֹא יַעֲנוּם כִּי לֹא יוֹעִילוּ:

וַאֲנַחְנוּ עַמְּךָ וְצֹאנֶךָ.
וְאֵיךְ נַעֲבוֹד וְאֵין לְאֵל יָדֵינוּ.
וְאֵיךְ נַעֲבוֹד וְאֵין זֶבַח וּמִנְחָה.
וּמַיִם אַיִן לְהַעֲבִיר טָמְאָה.
שָׁשׁ אָנֹכִי עַל אִמְרֶיךָ.
כִּי כָתוּב. לֹא עַל זְבָחֶיךָ
עַל דְּבַר זֶבַח וְעוֹלוֹתֵיכֶם.
מַה שָּׁאַלְתִּי וּמַה דָּרַשְׁתִּי
לַעֲבוֹד בְּשִׂמְחָה וּבְלֵבָב טוֹב.
וְלֵב נִשְׁבָּר מִמְּנָחָה טְהוֹרָה.
זֶבַח וּמִנְחָה לֹא חָפַצְתָּ.
מִזִּבְחַ אֶבְנֶה בְּשִׂבְרוֹן לִבִּי.
רוֹם לֵב אַשְׁפִּיל וְאֶת רוֹם עֵינָי.
שִׁבְרֵי רוּחִי הֵם זְבָחֶיךָ.
וְאַשְׁמִיעַ בְּקוֹל הוֹדָיוֹתֶיךָ.
וַאֲשֶׁר יָדְעָה נַפְשִׁי אַחְבִּירָה.
וּמָה אֶעֱרוֹךְ וְלֹא יָדַעְתִּי מָה.
כִּי אֵין חֵקֶר לִגְדֻלָּתוֹ.
חֲכַם לֵב הוּא וּמִי כָמוֹהוּ.
עוֹשֶׂה גְדוֹלוֹת וְרַב נוֹרָאוֹת.
עַד אֵין מִסְפָּר וְעַד אֵין חֵקֶר.
אֵיזוֹ עַיִן אֲשֶׁר תְּעִידֶךָ.
חַי לֹא רָאֲךָ וְלֵב לֹא יְדָעֲךָ.
גַּם מְשָׁרְתֶיךָ לֹא רָאוּךָ.
אַתָּה לְבַדְּךָ מַכִּיר שִׂבְחֶיךָ.
שִׂבְחוֹת וְרָאוּיוֹת לְכַבְּדֶךָ.
עַל כֵּן תְּבוֹרַךְ כָּרָאוּי לָךְ.
וּמִפִּי הַכֹּל בְּכָל אֱלִילוֹתָם.
יוֹדוּ פְלֵאךָ הַשָּׁמַיִם.
וְיָרִיעוּ לְךָ כָּל הָאָרֶץ.
אַף יוֹדוּךָ כָּל הָעַמִּים.

וַחֲפֵצִים לַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ:
וְלִשְׂרֵפַת אֵשׁ בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ:
כִּי לֹא בָאנוּ אֶל הַמְּנוּחָה:
אִם אֲנַחְנוּ עַל אֲדָמָה טְמֵאָה:
וַאֲנִי בָאתִי בְרָבָרֶיךָ:
וְעוֹלוֹתֶיךָ אוֹכִיחֶךָ:
לֹא צִוִּיתִי אֶת אֲבוֹתֵיכֶם:
מִמֶּךָּ. כִּי אִם לְיִרְאָה אוֹתִי:
הִנֵּה שָׁמוֹעַ מִזֶּבַח טוֹב:
זִבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁבָּרָה:
חַטָּאת וְעוֹלָה לֹא שָׁאָלְתָּ:
וַאֲשַׁבְּרָה אַף רוּחִי בְּקִרְבִּי:
וְאֶקְרַע לְבָבִי לְמַעַן אֲרַנָּי:
יַעֲלוּ לְרָצוֹן עַל מִזְבְּחֶךָ:
וַאֲסַפְּרָה כָּל נִפְלְאוֹתֶיךָ:
אֲמַלֵּל גְּבוּרוֹת וַאֲדַבְּרָה:
הֲיָכוֹל אוֹכַל דַּבֵּר מְאוּמָה:
וְגַם אֵין מִסְפָּר לִתְבוּנָתוֹ:
שַׂגִּיא כֹחַ לֹא מְצָאנוּהוּ:
גָּדוֹל אַתָּה וְעוֹשֵׂה נִפְלָאוֹת:
וְלֹא נוֹדַע כִּי לֹא יֵחָקֵר:
וְאֵיזֶה פֶּה אֲשֶׁר יַגִּידֶךָ:
וְאֵיזֶה שֶׂבַח אֲשֶׁר יְצַיֵּעֲךָ:
וְכָל חַכְמֵי לֵב לֹא מְצָאוּךָ:
וְאֵין זוֹלָתְךָ יוֹרֵעַ כֹּחֶךָ:
וְאֵין יוֹדֵעַ בִּלְעָדֶיךָ:
כְּפִי קָדְשֶׁךָ כְּבוֹדְךָ וְגָדְלֶךָ:
כְּפִי מַדָּע אֲשֶׁר אַתָּה חֲנַנְתָּם:
וְיַאְדִּירוּךָ קוֹלוֹת מָיִם:
יוֹדוּךָ כָּל מַלְכֵי אָרֶץ:
וְיִשְׁבְּחוּךָ כָּל הָאֻמִּים:

*) שיר היחוד ליום ראשון

אָשִׁירָה וַאֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי. הָאֱלֹהִים הָרוֹעֶה אוֹתִי מֵעוֹדִי:
עַד הַיּוֹם הַזֶּה הֶחֱזַקְתָּ בְּיָדִי. חַיִּים וָחֶסֶד עָשִׂיתָ עִמָּדִי:
בָּרוּךְ יְיָ וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ. כִּי עַל עַבְדּוֹ הִפְלִיא חַסְדּוֹ:
לֵאלֹהֵי מָרוֹם בַּמֶּה אֲקַדֵּם. וּבַמֶּה אִכַּף לֵאלֹהֵי קֶדֶם:
אִלּוּ הָרִים לְמַעֲרָכָה. וְכָל עֲצֵי לְבָנוֹן בַּכֹּל עֲרוּכָה.
וְאִם כָּל בְּהֵמוֹת וְחַיּוֹת קְרוּצִים. נְתָחִים עֲרוּכִים עַל הָעֵצִים.
וְאַף זָיוֹת מִזְבֵּחַ מְבוּסִים. דַּם כַּמַּיִם לַיָּם וּמְכַסִּים.
וְכַחוֹל סֹלֶת דֶּשֶׁן וְשָׁמֵן. בָּלוּל בְּרַבָּבוֹת נַחֲלֵי שָׁמֶן.
וּלְאַוְכָּרָה לְבוֹנָה וְסַמִּים. וְלִקְטֹרֶת כָּל רָאשֵׁי בְשָׂמִים.
וְאִלּוּ נֵרוֹת עַל הַמְּנוֹרוֹת. יִהְיוּ מְאִירוֹת כִּשְׁנֵי הַמְּאוֹרוֹת.
וּכְהַרְרֵי אֵלוּלֵחֶם הַפָּנִים. עַל שֻׁלְחָנוֹת עֲרוּכִים בְּפָנִים.
וְיַיִן כִּמְטַר הַשָּׁמַיִם. וְשֵׂכָר לְנֶסֶךְ כְּעֵינוֹת מָיִם.
וְאִלּוּ כָל בְּנֵי אָדָם כֹּהֲנִים. וּלְוִיִּם וּמְשֹׁרְרִים בְּכִנּוֹרוֹת נְבָלִים.
וְכָל עֲצֵי עֵדֶן וְכָל עֲצֵי יְעָרִים. כִּנּוֹרוֹת וּנְבָלִים וְשִׁירִים.
וְכָל בְּנֵי אֱלֹהִים בְּקוֹל תְּרוּעָתָם. וְהַכּוֹכָבִים מִמְּסִלּוֹתָם.
וְכָל הַלְּבָנוֹן עוֹלָה כְּלָה. אֵין דֵּי בָּעֵר וְאֵין דֵּי עוֹלָה.
הֵן בְּכָל אֵלֶּה אֵין דֵּי לַעֲבוֹד. וְאֵין דֵּי לְקַדֵּם לְאֵל הַכָּבוֹד.
כִּי נִכְבַּדְתָּ מְאֹד מַלְכֵּנוּ. וּבַמֶּה נִכַּף לַאֲדוֹנֵנוּ:
אָמְנָם לֹא יוּכְלוּ כַּבְּדֶךָ. כָּל חַי. אַף כִּי אֲנִי עַבְדֶּךָ:
וַאֲנִי נִבְזֶה וְחֻדַּל אִישִׁים. נִמְאָס בְּעֵינַי וּשְׁפַל אֲנָשִׁים:
וְאֵין לְעַבְדֶּךָ כֹּלוּ לְכַבְּדֶךָ. לְהָשִׁיב לְךָ גְּמוּל עַל חֲסָדֶיךָ:
כִּי הִרְבֵּיתָ טוֹבוֹת אֵלַי. כִּי הִגְדַּלְתָּ חַסְדְּךָ עָלַי:
וְרַב שְׁלוּמִים לְךָ חִבַּבְתִּי. כִּי עָשִׂיתָ טוֹבוֹת אִתִּי:
וְלֹא חִבַּבְתָּ לִי גְּמוּלֶךָ. כָּל טוּבָתִי בַּל עָלֶיךָ:
עַל הַטּוֹבוֹת לֹא עֲבַדְתִּיךָ. אַחַת לְרִבּוֹא לֹא גְמַלְתִּיךָ:
אִם אָמַרְתִּי אֲסַפְּרָה נָּא כְּמוֹ. לֹא יָדַעְתִּי סְפוֹרוֹת לָמוֹ:
וּמָה אָשִׁיב לָךְ וְהַכֹּל שֶׁלָּךְ. לְךָ שָׁמַיִם אַף אֶרֶץ לָךְ:
יָמִים וְכָל אֲשֶׁר בָּם בְּיָדֶךָ. כֻּלָּם יִשְׁבְּעוּן מִיָּדֶךָ:

---

*) Die Ueberſetzung des שיר היחוד und זמירות אנעים ſiehe in כל נדרי.

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי
נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ
וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכָל־הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה. מְהֵרָה
הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה
לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ
לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי
פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו
הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה
בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

Nachdem der Vorbeter Schemone Eßre wiederholt und קדיש תתקבל gesagt hat, wird אין כאלהינו und עלינו gebetet Seite 190——192; dann שיר היחוד und wie hier folgt.

Mincha betet man wie am ersten Tage, siehe oben Seite 193—199.

Das Abendgebet wird von Wochentagen gebetet, nur daß im Schemone Eßre יעלה ויבא und אתה חוננתנו eingeschaltet wird. Fällt aber dieser zweite Tag am Freitag, ist das Abendgebet im folgenden Theil zn finden

שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ
לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה
וּבְשָׂשׂוֹן מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי
שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רצה für den Vorbeter, ותערב und den Priestersegen
bis zu Ende siehe oben Seite 185 — 190.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־
הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם. בְּאַהֲבָה
תְקַבֵּל בְּרָצוֹן. וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד. וְעֵבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:
וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ: אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה
לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ
הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ
וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא
כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:
וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל
יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ
נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל־
כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ.
כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת
חֶסֶד. וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם: וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ
לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

הַמַּצּוֹת הַזֶּה נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה. כִּמְצְוַת רְצוֹנֶךָ. כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְּבוֹדֶךָ. כָּאָמוּר:

וּבַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ פֶּסַח לַיְיָ: וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חָג שִׁבְעַת יָמִים מַצּוֹת יֵאָכֵל: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה עֹלָה לַיְיָ פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם וְאַיִל אֶחָד וְשִׁבְעָה כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם:

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִדְבָּר שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר. וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאַיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ. וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ. וְשָׂעִיר לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ. טוֹב וּמֵטִיב הֱרֶשׁ־לָנוּ. שׁוֹבְרָה אֵלֵינוּ בַּהֲמוֹן רַחֲמֶיךָ. בִּגְלַל אָבוֹת שֶׁעָשׂוּ רְצוֹנֶךָ. בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְּחִלָּה. וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל־מְכוֹנוֹ. וְהַרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוֹ וְשַׂמְּחֵנוּ בְּתִקּוּנוֹ. וְהָשֵׁב כֹּהֲנִים לַעֲבוֹדָתָם וּלְוִיִּם לְשִׁירָם לְזִמְרָם. וְהָשֵׁב יִשְׂרָאֵל לִנְוֵיהֶם. וְשָׁם נַעֲלֶה וְנֵרָאֶה וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ בְּשָׁלוֹשׁ פַּעֲמֵי רְגָלֵינוּ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל־זְכוּרְךָ אֶת־פְּנֵי יְיָ אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת וּבְחַג הַשָּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־פְּנֵי יְיָ רֵיקָם: אִישׁ כְּמַתְּנַת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ. קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ

קהל וחזן אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

חזן אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדוֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ.
וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד:

וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר:

ק"ו יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ ו צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

חזן לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ
מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ
מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה
חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן אֶת־יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה
זְמַן חֵרוּתֵנוּ מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ. וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ.
וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲלוֹת וְלֵרָאוֹת וּלְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֶיךָ
וְלַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתְךָ. בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ ו
שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו. מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ:
יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ. יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן.
שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם ו עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים.
וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ. גַּלֵּה כְּבוֹד
מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה. וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ. לְעֵינֵי כָּל־
חָי. וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם. וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מִיַּרְכְּתֵי־
אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה. וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ
בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ.
תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם. וְאֶת־מוּסַף יוֹם חַג

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה. רַב לְהוֹשִׁיעַ:

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

לש״ץ נַעֲרִיצְךָ וְנַקְדִּישְׁךָ כְּסוֹד שִׂיחַ שַׂרְפֵי קֹדֶשׁ הַמַּקְדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר:

קהל ויחזן קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ
יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

חזן כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם וּמְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

קהל ויחזן בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

חזן מִמְּקוֹמוֹ הוּא יֵפֶן בְּרַחֲמִים. וְיָחוֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

קהל ויחזן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

חזן אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ. וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים:

Der Vorbeter beim Zurücktragen der Tora.

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ
הוֹדוֹ עַל אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה והקהל עונים
לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרוֹבוֹ הַלְלוּיָהּ:
כד לְדָוִד מִזְמוֹר לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ. תֵּבֵל וְיוֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי הוּא עַל־יַמִּים
יְסָדָהּ. וְעַל־נְהָרוֹת יְכוֹנְנֶהָ: מִי־יַעֲלֶה בְהַר יְיָ. וּמִי יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ:
נְקִי כַפַּיִם וּבַר־לֵבָב אֲשֶׁר לֹא נָשָׂא לַשָּׁוְא נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: יִשָּׂא
בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׁעוֹ: זֶה דּוֹר דּוֹרְשָׁו מְבַקְשֵׁי פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה:
שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ
הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם וְשָׂאוּ פִּתְחֵי
עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

Beim Hineinstellen der Tora in die heilige Lade.

וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְיָ רִבְבוֹת אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל: קוּמָה יְיָ לִמְנוּחָתֶךָ אַתָּה וַאֲרוֹן
עֻזֶּךָ: כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ־צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ יְרַנֵּנוּ: בַּעֲבוּר דָּוִד עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי
מְשִׁיחֶךָ: כִּי לֶקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל תַּעֲזֹבוּ: עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים
בָּהּ וְתוֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם: הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ
אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

תפלת מוסף

וְעַתָּה יִגְדַּל נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:
יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵיהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:
יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.
יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵילָּא מִן כָּל־־
בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא
וְאִמְרוּ אָמֵן:

אָנָּא הָאֵל! הָסֵר נָא בְּרַחֲמֶיךָ הָרָבִים מִיּוֹשְׁבֵי הָעִיר הַזֹּאת וּמִכָּל שׁוֹכְנֵי אַרְצֵנוּ. כָּל חֳלִי וְכָל מַדְוֶה. כָּל נֶגַע וְכָל פֶּגַע רָע. יִפָּרֵה יֵשַׁע וְיִפָּרַח שָׁלוֹם בְּאַרְצֵנוּ. וְשִׂבַע שְׂמָחוֹת יְשָׁכְנוּ בְּקִרְבֵּנוּ.

כֵּה יוֹסִיף יְיָ וְכֹה יִתֵּן. אָמֵן.

Wende in deiner Barmherzigkeit von unserem Vaterlande, von dieser Stadt und allen ihren Bewohnern jegliches Unheil ab, jegliche Krankheit und Plage, jegliche Gefahr und Unruhe, auf daß Segen und Gedeihen, Friede und Ruhe herrsche im Lande und in unserer Mitte.

Also sei es dir wohlgefällig. — Amen!

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה:

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

קמה תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל חָסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עוֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

Gebet

für das Wohl

Sr. Maj. des Kaisers, Ihrer Maj. der Kaiserin, des ganzen Kaiserhauses, der Behörden und des Vaterlandes.

Herr der Welt und König der Könige, dessen Reich sich erstreckt über Alles im Himmel und auf Erden, der Du den Sterblichen hast mitgetheilt von dem Glanze deiner Majestät! Segne aus der Fülle deiner himmlischen Gnade unsern erhabenen

Kaiser

Ferdinand den Ersten!

Verleihe Ihm Kraft, Gesundheit und langes Leben, gib allen seinen Unternehmungen zum Heile seiner Völker deinen Schirm und deinen Beistand!

Segne und erhalte unsere erhabene

Kaiserin

Maria Anna Carolina

und

die sämmtlichen Sprößlinge des erlauchten Kaiserhauses.

Segne die Minister, Räthe und alle Behörden, gib ihnen Kraft und Einsicht, daß sie ihren Beruf zum Heile der Gesammtheit erfüllen.

תפלה

בעד שלום

המלך והמלכה יר"ה, ושלום זרע המלוכה,
ויועצי המלך, ושלום ארצות ממשלתו.

אֵל עוֹלָם מֶלֶךְ מְלָכִים. הַמּוֹשֵׁל
בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת.
אֲשֶׁר אָצַלְתָּ מֵהוֹד הֲדַר מַלְכוּתֶךָ
עַל בְּנֵי תְמוּתָה. פְּתַח אוֹצַר
בִּרְכַת שְׁמֶיךָ. וּמְשׁוֹךְ חַסְדְּךָ
לַאֲדוֹנֵנוּ הַמְּרוֹמָם

קייזער

פֶערדינאַנד הָראשׁון

חַזְּקֵהוּ וְאַמְּצֵהוּ וְהַאֲרֵךְ יָמָיו
וּשְׁנוֹתָיו. הַצְלִיחֵהוּ בְּכָל דְּרָכָיו.
תְּמוֹךְ אֲשׁוּרָיו בְּכָל אֲשֶׁר יִפְנֶה
לְדְרוֹשׁ טוֹב לְעַם הַחוֹסִים בְּצִלּוֹ:
בָּרֵךְ נָא הָאֵל. הַגְּבִירָה הַמְפוֹאָרָה
הַמַּלְכָּה

מאַריאַ אַננאַ קאַראָלינאַ

וְכָל נִטְעֵי נַעֲמָנִים זֶרַע הַמְלוּכָה:
גַּם יוֹעֲצֵי הַמֶּלֶךְ אַנְשֵׁי סודו. וְכָל
הָעוֹמְדִים עַל פְּקוּדָתוֹ בְּרוּכִים
יִהְיוּ לַיָי. רוּחַ חָכְמָה עֵצָה וּגְבוּרָה
עֲלֵיהֶם תָּנוּחַ. לְמַעַן יִשְׁמְרוּ אֶת
מִשְׁמַרְתָּם לַעֲשׂוֹת הַטּוֹב וְהַיָּשָׁר
לְכָל יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ.

ברכת ההפטרה

Nach der הפטרה werden diese ברכות gesagt.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל־הָעוֹלָמִים צַדִּיק בְּכָל־הַדּוֹרוֹת הָאֵל הַנֶּאֱמָן הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה. הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם. שֶׁכָּל דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק:

נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אֶחָד מִדְּבָרֶיךָ אָחוֹר לֹא יָשׁוּב רֵיקָם כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו:

רַחֵם עַל צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית חַיֵּינוּ וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ:

שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ וּבְמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ עַל כִּסְאוֹ לֹא יֵשְׁבוּ זָר. וְלֹא־ יִנְחֲלוּ עוֹד אֲחֵרִים אֶת־כְּבוֹדוֹ. כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שֶׁלֹּא יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד:

עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוֹדָה וְעַל הַנְּבִיאִים וְעַל יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׂשׂוֹן וּלְשִׂמְחָה לְכָבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת. עַל הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָּל חַי תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

vorgeschrieben ist in dem Buche des Bundes. Fürwahr! ein solches Peßach-Fest ist nicht veranstaltet worden, weder zu den Zeiten der Richter, welche Jisrael richteten, noch in der ganzen Regierungszeit der Kö-nige Jisrael's und Jehuda's, bis erst im achtzehnten Re-gierungsjahre des Königs Jo-schijahu, da ist das Peßach-Fest dem Ewigen zu Ehren in Jeruschalajim veranstaltet wor-den. Auch die Todtenbeschwö-rer, die Zeichendeuter, die Dra-kelgötzen, die Mißgestalten und alle Scheusale, die im Lande Jehuda und Jeruschalajim ge-sehen wurden, rottete Josch-ijahu aus, damit aufrecht erhal-ten werden die Worte der Lehre, die in dem Buche verzeichnet sind, welches der Priester Chil-kijahu in dem Tempel des Ewigen aufgefunden hatte. Ja, seines Gleichen war vor ihm kein König, der sich so dem Ewigen zugewendet mit gan-zem Herzen, ganzer Seele und mit allen Kräften, ganz nach der Lehre Moscheh's, und auch nach ihm stand keiner auf, der ihm glich.

עַל סֵפֶר הַבְּרִית הַזֹּאת׃ כִּי
לֹא נַעֲשָׂה כַּפֶּסַח הַזֶּה
מִימֵי הַשֹּׁפְטִים אֲשֶׁר שָׁפְטוּ
אֶת־יִשְׂרָאֵל וְכֹל יְמֵי מַלְכֵי
יִשְׂרָאֵל וּמַלְכֵי יְהוּדָה׃
כִּי אִם־בִּשְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה שָׁנָה
לַמֶּלֶךְ יֹאשִׁיָּהוּ נַעֲשָׂה
הַפֶּסַח הַזֶּה לַיהוָה
בִּירוּשָׁלָ͏ִם׃ וְגַם אֶת־הָאֹבוֹת
וְאֶת־הַיִּדְּעֹנִים וְאֶת־
הַתְּרָפִים וְאֶת־הַגִּלֻּלִים
וְאֶת כָּל־הַשִּׁקֻּצִים אֲשֶׁר
נִרְאוּ בְּאֶרֶץ יְהוּדָה
וּבִירוּשָׁלִָ͏ם בִּעֵר יֹאשִׁיָּהוּ
לְמַעַן הָקִים אֶת־דִּבְרֵי
הַתּוֹרָה הַכְּתֻבִים עַל־הַסֵּפֶר
אֲשֶׁר מָצָא חִלְקִיָּהוּ הַכֹּהֵן
בֵּית יְהוָה׃ וְכָמֹהוּ לֹא־
הָיָה לְפָנָיו מֶלֶךְ אֲשֶׁר־שָׁב
אֶל־יְהוָה בְּכָל־לִבָּו וּבְכָל־
נַפְשׁוֹ וּבְכָל־מְאֹדוֹ כְּכֹל
תּוֹרַת מֹשֶׁה וְאַחֲרָיו לֹא־
קָם כָּמֹהוּ׃

לַשֶּׁמֶשׁ וְלַיָּרֵחַ וְלַמַּזָּלוֹת
וּלְכֹל צְבָא הַשָּׁמָיִם: וַיּוֹצֵא
אֶת־הָאֲשֵׁרָה מִבֵּית יְהוָה
מִחוּץ לִירוּשָׁלַם אֶל־נַחַל
קִדְרוֹן וַיִּשְׂרֹף אֹתָהּ בְּנַחַל
קִדְרוֹן וַיִּדֹק לְעָפָר וַיִּשְׁלְךְ
אֶת־עֲפָרָהּ עַל־קִבְרֵי בְּנֵי
הָעָם: וַיִּתֹּץ אֶת־בָּתֵּי
הַקְּדֵשִׁים אֲשֶׁר בְּבֵית יְהוָה
אֲשֶׁר הַנָּשִׁים אֹרְגוֹת שָׁם
בָּתִּים לָאֲשֵׁרָה: וַיָּבֵא אֶת־
כָּל־הַכֹּהֲנִים מֵעָרֵי יְהוּדָה
וַיְטַמֵּא אֶת־הַבָּמוֹת אֲשֶׁר
קִטְּרוּ־שָׁמָּה הַכֹּהֲנִים מִגֶּבַע
עַד־בְּאֵר שָׁבַע וְנָתַץ אֶת־
בָּמוֹת הַשְּׁעָרִים אֲשֶׁר־
פֶּתַח שַׁעַר יְהוֹשֻׁעַ שַׂר־
הָעִיר אֲשֶׁר־עַל־שְׂמֹאול
אִישׁ בְּשַׁעַר הָעִיר: אַךְ
לֹא יָעֲלוּ כֹהֲנֵי הַבָּמוֹת
אֶל־מִזְבַּח יְהוָה בִּירוּשָׁלִַם
כִּי אִם־אָכְלוּ מַצּוֹת בְּתוֹךְ
אֲחֵיהֶם: וַיְצַו הַמֶּלֶךְ אֶת־
כָּל־הָעָם לֵאמֹר עֲשׂוּ פֶּסַח
לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם כַּכָּתוּב

Sonne, dem Monde, den Sternbildern und den Gestirnen des Himmels. Er ließ wegschaffen das Haingehölz aus dem Tempel des Ewigen außerhalb Jeruschalajim's hin nach dem Thale Kidron; dort verbrannte man es, und verdünnte es zur Asche; diese Asche streuete man sodann auf die Gräber des Pöbels. Auch ließ er niederreißen die Zellen der Unzucht Geweihten am Tempel des Ewigen, wo die Frauenzimmer Teppiche für den Hain webten. Er ließ herbei führen alle Priester aus den Städten Jehuda's, durch die er die Höhen entweihen ließ, worauf die Priester selbst geräuchert hatten von Geba bis Beer-Scheba; er zerstörte die Höhen an den Thoren, auch jene an der Pforte des Stadthalter-Thores Jehoschua, die links am Eingange in das Stadtthor stand. Aber nimmermehr durften die Priester der Höhen dem Altare des Ewigen nahen, jedoch konnten sie Opferkuchen genießen unter ihren Brüdern.

Und der König befahl dem ganzen Volke also: Veranstaltet das Peßach-Fest, wie es

דִּבְרֵי סֵפֶר הַבְּרִית הַנִּמְצָא
בְּבֵית יְהוָה: וַיַּעֲמֹד הַמֶּלֶךְ
עַל־הָעַמּוּד וַיִּכְרֹת אֶת־
הַבְּרִית ו לִפְנֵי יְהוָה לָלֶכֶת
אַחֲרֵי יְהוָה וְלִשְׁמֹר מִצְוֹתָיו
וְאֶת־עֵדוֹתָיו וְאֶת־חֻקֹּתָיו
בְּכָל־לֵב וּבְכָל־נֶפֶשׁ
לְהָקִים אֶת־דִּבְרֵי הַבְּרִית
הַזֹּאת הַכְּתֻבִים עַל־הַסֵּפֶר
הַזֶּה וַיַּעֲמֹד כָּל־הָעָם
בַּבְּרִית: וַיְצַו הַמֶּלֶךְ אֶת־
חִלְקִיָּהוּ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל
וְאֶת־כֹּהֲנֵי הַמִּשְׁנֶה וְאֶת־
שֹׁמְרֵי הַסַּף לְהוֹצִיא מֵהֵיכַל
יְהוָה אֶת כָּל־הַכֵּלִים
הָעֲשׂוּיִם לַבַּעַל וְלָאֲשֵׁרָה
וּלְכֹל צְבָא הַשָּׁמַיִם וַיִּשְׂרְפֵם
מִחוּץ לִירוּשָׁלַם בְּשַׁדְמוֹת
קִדְרוֹן וְנָשָׂא אֶת־עֲפָרָם
בֵּית־אֵל: וְהִשְׁבִּית אֶת־
הַכְּמָרִים אֲשֶׁר נָתְנוּ מַלְכֵי
יְהוּדָה וַיְקַטֵּר בַּבָּמוֹת בְּעָרֵי
יְהוּדָה וּמִסְבִּיב יְרוּשָׁלִַם
וְאֶת־הַמְקַטְּרִים לַבַּעַל

alle Worte aus dem Buche des Bundes, welches man in dem Tempel Gottes gefunden hatte. Der König stand auf der Anhöhe, und schloß einen Bund [1]) vor dem Ewigen, ihm nach zu wandeln, seine Gebote, seine Zeugnisse und seine Verordnungen zu beobachten von ganzem Herzen und ganzer Seele, um aufrecht zu halten die Worte dieses Bundes, welche in diesem Buche verzeichnet sind, und das ganze Volk trat dem Bunde bei. Hierauf befahl der König dem Hohenpriester Chilkijahu, so wie den Priestern des zweiten Ranges und den Schatzmeistern, hinweg zu schaffen aus dem Tempel des Ewigen alle Geräthe, die dem Baal, dem Haine und den Gestirnen des Himmels geweiht worden sind. Man verbrannte sie außerhalb Jeruschalajim's in der Ebene Kidron, und trug die Asche nach Beth-El. Er hob auch die Götzenpriester auf, welche die Könige Jehuda's angestellt hatten, zu räuchern auf den Höhen der Städte Jehuda's und der Umgebungen Jeruschalajim's, so wie Jene, welche ihre Räucherungen weihten dem Baal, der

[1]) Das heißt, er machte sich verbindlich.

וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ׃

opfer. Am siebenten Tage habt ihr abermals heilige Verkündigung, und sollt keine Kunstarbeit verrichten.

Beim Aufheben und Vorzeigen der Tora.

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־פִּי יְיָ בְּיַד מֹשֶׁה׃ עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים בָּהּ וְתֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר׃ דְּרָכֶיהָ דַרְכֵי נֹעַם וְכָל־נְתִיבֹתֶיהָ שָׁלוֹם׃ אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאלָהּ עֹשֶׁר וְכָבוֹד׃ יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר׃

Vor der הפטרה wird dieses gesagt.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְּדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בֶּאֱמֶת׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי הָאֱמֶת וָצֶדֶק׃

הפטרה (נמלכים ד׳ כ״ג פסוק ח׳ עד פסוק י״ ומפסוק כ״ח עד תום פסוק כ״ה).

וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ וַיֶּאֱסְפוּ אֵלָיו כָּל־זִקְנֵי יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם׃ וַיַּעַל הַמֶּלֶךְ בֵּית־יְהוָה וְכָל־אִישׁ יְהוּדָה וְכָל־יֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַם אִתּוֹ וְהַכֹּהֲנִים וְהַנְּבִיאִים וְכָל־הָעָם לְמִקָּטֹן וְעַד־גָּדוֹל וַיִּקְרָא בְאָזְנֵיהֶם אֶת־כָּל־

Der König sandte sogleich [1]), und ließ bei sich versammeln alle Aeltesten Jehuda's und Jeruschalajim's. Dann zog der König hinauf zum Tempel des Ewigen, mit ihm die ganze Mannschaft Jehuda's, alle Einwohner Jeruschalajim's, die Priester, die Propheten, ja das ganze Volk von klein bis groß, da las er ihnen vor,

[1]) Nachdem seine Abgesandten von der Prophetin Chulda mit der verhängnißvollen Weissagung über Jehuda und Jeruschalajim zurück kamen, wie im vorhergehenden Kapitel erzählt wird.

אֹתוֹ: בַּסֻּכֹּת תֵּשְׁבוּ שִׁבְעַת
יָמִים כָּל־הָאֶזְרָח בְּיִשְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ
בַּסֻּכֹּת: לְמַעַן יֵדְעוּ דֹרֹתֵיכֶם כִּי
בַסֻּכּוֹת הוֹשַׁבְתִּי אֶת־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ
מִצְרָיִם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־מֹעֲדֵי יְהוָה
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ חצי קדיש

feiern. Sieben Tage sollt ihr in Laubhütten wohnen; damit euere Nachkommen es wissen, daß ich die Kinder Jisrael's habe in Hütten wohnen lassen, als ich sie aus Mizrajim geführt habe; ich, der Ewige, euer Gott (befehle dieses). Moscheh machte hierauf die Feste des Ewigen, den Kindern Jisrael's bekannt.

למפטיר בפרשת פנחם

וּבַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר
יוֹם לַחֹדֶשׁ פֶּסַח לַיהוָה: וּבַחֲמִשָּׁה
עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חַג שִׁבְעַת
יָמִים מַצּוֹת יֵאָכֵל: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן
מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה
לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה עוֹלָה
לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם
וְאַיִל אֶחָד וְשִׁבְעָה כְבָשִׂים בְּנֵי
שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם: וּמִנְחָתָם
סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה
עֶשְׂרֹנִים לַפָּר וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל
תַּעֲשׂוּ: עִשָּׂרוֹן עִשָּׂרוֹן תַּעֲשֶׂה
לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכְּבָשִׂים:
וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם:
מִלְבַד עֹלַת הַבֹּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלַת
הַתָּמִיד תַּעֲשׂוּ אֶת־אֵלֶּה: כָּאֵלֶּה
תַּעֲשׂוּ לַיּוֹם שִׁבְעַת יָמִים לֶחֶם
אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה עַל־
עוֹלַת הַתָּמִיד יֵעָשֶׂה וְנִסְכּוֹ:

Am vierzehnten Tage des ersten Monats wird das Ueberschreitungsopfer gebracht, dem Ewigen zu Ehren. Am fünfzehnten Tage dieses Monats ist Fest, und wird sieben Tage ungesäuertes Brod gegessen. Am ersten Tage ist heilige Verkündigung, und da sollt ihr keine Kunstarbeit verrichten, und dem Ewigen zu Ehren, zum ganzen Opfer dem Feuer zu verzehren darbringen: Zwei junge Stiere, einen Widder, sieben jährige Lämmer, die euch alle ohne Fehler sein müssen. Ihr Mehlopfer sei von feinem Mehle, mit Oel eingerührt, drei Zehntel zu jedem Stiere, zwei Zehntel zu jedem Widder, ein Zehntel zu jedem Lamme, und so zu allen sieben Lämmern; ferner einen Ziegenbock zum Sündenopfer, euch zur Versöhnung. Dieses Alles müßt ihr bringen außer dem Morgenopfer, welches als ein tägliches ganzes Opfer gebracht wird. Jeden Tag von den sieben Tagen habt ihr diese Opfer darzubringen und dem Ewigen zu Ehren, zum angenehmen Geruch, dem Feuer zur Speise zu übergeben, und zwar, außer dem täglichen Ganzopfer, nebst seinem Trank-

zehnten Tage dieses siebenten Monats ist das Laubhüttenfest, sieben Tage, dem Ewige zu Ehren. Am ersten Tage ist feierliche Festverkündigung, und da sollt ihr keine Handwerksarbeit verrichten. Sieben Tage hindurch bringt ihr Feueropfer dem Ewigen zu Ehren; am achten Tage sei wieder feierliche Festverkündigung, da ihr dem Ewigen zu Ehren Feueropfer bringen sollt; es ist ein Enthaltungstag (von Geschäften), ihr sollt keine Handwerksarbeit an demselben verrichten. Dieses sind die Festtage des Ewigen, an welchen ihr heilige Verkündigung halten sollt; dem Ewigen zu Ehren werden Feueropfer dargebracht, Ganzopfer, Speiseopfer, Schlacht- nnd Trankopfer, jedes an seinem Tage; außer den Sabbathtagen des Ewigen, außer den Gaben, außer allen euern Gelübden und außer allen euern freiwilligen Geschenken, die ihr dem Ewigen widmet. Jedoch, am fünfzehnten Tage des siebenten Monats, wenn ihr die Früchte des Landes eingesammelt, sollt ihr das Fest des Ewigen durch sieben Tage (auf folgende Weise) feiern: Am ersten Tage ist Ruhetag, und am achten Tage darauf ist wieder Ruhetag. Am ersten Tage nehmt ihr Frucht vom Baume Hadar (Paradies-Apfel), Palmzweige, einen Ast vom Baume Aboth (Myrthe) und Bachweiden, und seid fröhlich vor dem Ewigen euerem Gotte, sieben Tage. Dieses Fest habt ihr dem Ewigen zu Ehren jedes Jahr sieben Tage zu feiern; als ein ewiges Gesetz für euere Nachkommen, im siebenten Monate müßt ihr es

בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ
הַשְּׁבִיעִי חַג הַסֻּכּוֹת שִׁבְעַת
יָמִים לַיהוָה׃ בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן
מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה
לֹא תַעֲשׂוּ׃ שִׁבְעַת יָמִים תַּקְרִיבוּ
אִשֶּׁה לַיהוָה בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי
מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם
וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה לַיהוָה עֲצֶרֶת
הִוא כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא
תַעֲשׂוּ׃ אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר־
תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ
לְהַקְרִיב אִשֶּׁה לַיהוָה עֹלָה
וּמִנְחָה זֶבַח וּנְסָכִים דְּבַר־יוֹם
בְּיוֹמוֹ׃ מִלְּבַד שַׁבְּתֹת יְהוָה
וּמִלְּבַד מַתְּנוֹתֵיכֶם וּמִלְּבַד כָּל־
נִדְרֵיכֶם וּמִלְּבַד כָּל־נִדְבֹתֵיכֶם
אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לַיהוָה׃ אַךְ בַּחֲמִשָּׁה
עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי
בְּאָסְפְּכֶם אֶת־תְּבוּאַת הָאָרֶץ
תָּחֹגּוּ אֶת־חַג־יְהוָה שִׁבְעַת
יָמִים בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן שַׁבָּתוֹן
וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי שַׁבָּתוֹן׃ וּלְקַחְתֶּם
לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי־עֵץ
הָדָר כַּפֹּת תְּמָרִים וַעֲנַף־עֵץ־
עָבֹת וְעַרְבֵי־נָחַל וּשְׂמַחְתֶּם
לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם שִׁבְעַת
יָמִים׃ וְחַגֹּתֶם אֹתוֹ חַג לַיהוָה
שִׁבְעַת יָמִים בַּשָּׁנָה חֻקַּת עוֹלָם
לְדֹרֹתֵיכֶם בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי תָּחֹגּוּ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃
דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ
יִהְיֶה לָכֶם שַׁבָּתוֹן זִכְרוֹן תְּרוּעָה
מִקְרָא־קֹדֶשׁ׃ כָּל־מְלֶאכֶת
עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ וְהִקְרַבְתֶּם
אִשֶּׁה לַיהוָה׃ ס וַיְדַבֵּר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ אַךְ בֶּעָשׂוֹר
לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה יוֹם הַכִּפֻּרִים
הוּא מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם
וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם
וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה לַיהוָה׃ וְכָל־
מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ בְּעֶצֶם הַיּוֹם
הַזֶּה כִּי יוֹם כִּפֻּרִים הוּא לְכַפֵּר
עֲלֵיכֶם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃
כִּי כָל־הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא־תְעֻנֶּה
בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה וְנִכְרְתָה
מֵעַמֶּיהָ׃ וְכָל־הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה
כָּל־מְלָאכָה בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה
וְהַאֲבַדְתִּי אֶת־הַנֶּפֶשׁ הַהִוא
מִקֶּרֶב עַמָּהּ׃ כָּל־מְלָאכָה לֹא
תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם
בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם׃ שַׁבַּת שַׁבָּתוֹן
הִוא לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם
בְּתִשְׁעָה לַחֹדֶשׁ בָּעֶרֶב מֵעֶרֶב
עַד־עֶרֶב תִּשְׁבְּתוּ שַׁבַּתְּכֶם׃ פ

חמישי

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃
דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר

Der Ewige redete zu Moscheh und sprach: Sage den Kindern Jisrael's und sprich: Am ersten Tage des siebenten Monats, soll ein Ruhetag sein, an welchem zum Andenken geblasen, und heilige Festverkündigung gehalten wird. Keine Handwerksarbeit sollt ihr verrichten, und sollt dem Ewigen zu Ehren Feueropfer bringen. Der Ewige redete zu Moscheh und sprach: Hingegen am zehnten Tage dieses siebenten Monats (es ist der Versöhnungstag) sollt ihr heilige Verkündigung halten, und euere Personen kasteien. Und sollt ein Feueropfer dem Ewigen zu Ehren bringen. An diesem Tage sollt ihr keinerlei Kunstarbeit verrichten, denn es ist der Versöhnungstag, an welchem ihr versöhnt werdet, vor dem Ewigen, eurem Gotte; denn jede Person, welche sich nicht kasteiet an diesem Tage, soll aus ihrer Nation ausgerottet werden; und jede Person, die an diesen Tage irgend eine Arbeit verrichtet, dieselbe Person werde ich aus ihrer Nation vertilgen. Gar keine Arbeit sollt ihr an demselben verrichten; dieses sei ein ewiges Gesetz in allen euern Wohnplätzen. Es sei euch ein großer Ruhetag, und ihr sollt euch kasteien, am Neunten des Monats sollt ihr des Abends anfangen und von Abend bis Abend euern Ruhetag halten.

Der Ewige redete zu Moscheh und sprach: Sage den Kindern Jisrael's und sprich: Am fünf-

לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם: ס
שלישי וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמָּחֳרַת
הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הֲבִיאֲכֶם אֶת־עֹמֶר
הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמִימֹת
תִּהְיֶינָה: עַד מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת
הַשְּׁבִיעִת תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם
וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה:
מִמוֹשְׁבֹתֵיכֶם תָּבִיאוּ ו לֶחֶם
תְּנוּפָה שְׁתַּיִם שְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת
תִּהְיֶינָה חָמֵץ תֵּאָפֶינָה בִּכּוּרִים
לַיהוָה: וְהִקְרַבְתֶּם עַל־הַלֶּחֶם
שִׁבְעַת כְּבָשִׂים תְּמִימִם בְּנֵי
שָׁנָה וּפַר בֶּן־בָּקָר אֶחָד וְאֵילִם
שְׁנָיִם יִהְיוּ עֹלָה לַיהוָה וּמִנְחָתָם
וְנִסְכֵּיהֶם אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ
לַיהוָה: וַעֲשִׂיתֶם שְׂעִיר־עִזִּים
אֶחָד לְחַטָּאת וּשְׁנֵי כְבָשִׂים בְּנֵי
שָׁנָה לְזֶבַח שְׁלָמִים: וְהֵנִיף הַכֹּהֵן
אֹתָם עַל לֶחֶם הַבִּכֻּרִים תְּנוּפָה
לִפְנֵי יְהוָה עַל־שְׁנֵי כְבָשִׂים קֹדֶשׁ
יִהְיוּ לַיהוָה לַכֹּהֵן: וְקָרָאתֶם
בְּעֶצֶם ו הַיּוֹם הַזֶּה מִקְרָא־קֹדֶשׁ
יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה
לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם בְּכֹל־
מוֹשְׁבֹתֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם: ובקצרכם
אֶת־קְצִיר אַרְצְכֶם לֹא־תְכַלֶּה
פְּאַת שָׂדְךָ בְּקֻצְרֶךָ וְלֶקֶט קְצִירְךָ
לֹא תְלַקֵּט לֶעָנִי וְלַגֵּר תַּעֲזֹב
אֹתָם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: פ רביעי

Nachkommen, in allen euern Wohnplätzen. Ihr zählet alsdann vom andern Tage des Feiertages, vom Tage, da ihr das Omer der Wendung gebracht, sieben ganze Wochen, bis auf den Tag nach der siebenten Woche zählt ihr fünfzig Tage, und bringet sodann neues Speiseopfer dem Ewigen zu Ehren. Aus euern Wohnplätzen bringt ihr zwei Brode, zur Wendung, von zwei Zehnten feinen Mehls müssen sie sein, und als gesäuertes Brod gebacken werden; dieses sind Erstlinge, dem Ewigen zu Ehren. Nebst diesem opfert ihr sieben Stück einjährige Lämmer ohne Leibesfehler, ein junges Rind und zwei Widder; diese sollen ganze Opfer sein, dem Ewigen zu Ehren nebst ihrem Speiseopfer und Trankopfer, vom Feuer zu verzehren, zum angenehmen Geruch, dem Ewigen zu Ehren. Ihr macht auch einen Ziegenbock zum Sündenopfer, und zwei Stück jährige Lämmer zu Freudenopfer. Der Priester soll, sammt dem Brode der Erstlinge, vor dem Ewigen, eine Wendung machen mit den zwei Lämmern, sie sollen dem Ewigen geheiliget und des Priesters sein. An eben diesem Tage sollt ihr Fest verkündigen, heilige Verkündigung soll euch sein und ihr sollt keine Handwerksarbeit verrichten; dieses sei ein ewiges Gesetz in allen euern Wohnplätzen, für euere Nachkommen. Indem ihr aber in euerem Lande Ernte haltet, sollst du die Winkel deines Feldes nicht völlig abmähen, noch zur Nachlese die einzelnen Aeren aufsuchen, sondern dieses alles dem Armen und Fremdling überlassen; ich der Ewige euer Gott (befehle dieses).

בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר
לַחֹדֶשׁ בֵּין הָעַרְבַּיִם פֶּסַח לַיהוָה׃
וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה
חַג הַמַּצּוֹת לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים
מַצּוֹת תֹּאכֵלוּ׃ בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן
מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־
מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ׃
וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה לַיהוָה שִׁבְעַת
יָמִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־
קֹדֶשׁ כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא
תַעֲשׂוּ׃
פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃
דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם כִּי־תָבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ
אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם וּקְצַרְתֶּם
אֶת־קְצִירָהּ וַהֲבֵאתֶם אֶת־עֹמֶר
רֵאשִׁית קְצִירְכֶם אֶל־הַכֹּהֵן׃
וְהֵנִיף אֶת־הָעֹמֶר לִפְנֵי יְהוָה
לִרְצֹנְכֶם מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת יְנִיפֶנּוּ
הַכֹּהֵן׃ וְעֲשִׂיתֶם בְּיוֹם הֲנִיפְכֶם
אֶת־הָעֹמֶר כֶּבֶשׂ תָּמִים בֶּן־
שְׁנָתוֹ לְעֹלָה לַיהוָה׃ וּמִנְחָתוֹ שְׁנֵי
עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן
אִשֶּׁה לַיהוָה רֵיחַ נִיחֹחַ וְנִסְכָּהּ
יַיִן רְבִיעִת הַהִין׃ וְלֶחֶם וְקָלִי
וְכַרְמֶל לֹא תֹאכְלוּ עַד־עֶצֶם
הַיּוֹם הַזֶּה עַד הֲבִיאֲכֶם אֶת־
קָרְבַּן אֱלֹהֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם

ונסכו קרי.

digen sollt, jedes zu seiner Zeit: Im ersten Monat am vierzehnten Tage des Monats, zwischen beiden Abenden, wird das Ueberschreitungsopfer gebracht dem Ewigen zu Ehren. Am fünfzehnten Tage dieses Monats ist das Fest des ungesäuerten Brodes, dem Ewigen zu Ehren, sieben Tage müsset ihr ungesäuertes Brod essen. Am ersten Tage sei euch heilige Verkündigung, ihr sollt keine Handwerksarbeit verrichten. Und sollt ein Feueropfer darbringen dem Ewigen zu Ehren durch sieben Tage, am siebenten Tage sei abermals heilige Verkündigung, ihr sollt keine Handwerksarbeit verrichten.

Der Ewige redete zu Moscheh und sprach: Rede mit den Kindern Jisrael's und sage ihnen: Wenn ihr in das Land, das ich euch eingeben will, kommen, und Ernte halten werdet, so sollt ihr ein Omer, die Erstlinge euerer Ernte, dem Priester bringen; dieser soll mit dem Omer eine Wendung machen vor dem Ewigen, euch Gnade auszuwirken; den Tag nach dem Feste soll der Priester damit die Wendung machen. An dem Tage, da dieses geschiehet, sollt ihr, dem Ewigen zu Ehren, ein jähriges Lamm, ohne Leibesfehler, zum Ganzopfer bringen. Das Speiseopfer dazu, zwei Zehntel feines Mehl mit Oel eingerührt, als ein Feueropfer, dem Ewigen zu Ehren, zum angenehmen Geruch, dazu das Trankopfer, ein viertel Hin Wein. Brod, Sangenmehl und grüne Körner dürft ihr nicht essen, bis an eben diesem Tage, bis ihr das Opfer eueres Gottes gebracht habt; dieses sei ein ewiges Gesetz für euere

וקורין נס"ת ס שור או כשב ה' גנרי.

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
שׁוֹר אוֹ־כֶשֶׂב אוֹ־עֵז כִּי יִוָּלֵד
וְהָיָה שִׁבְעַת יָמִים תַּחַת אִמּוֹ
וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וָהָלְאָה יֵרָצֶה
לְקָרְבַּן אִשֶּׁה לַיהוָה: וְשׁוֹר אוֹ־
שֶׂה אֹתוֹ וְאֶת־בְּנוֹ לֹא תִשְׁחֲטוּ
בְּיוֹם אֶחָד: וְכִי־תִזְבְּחוּ זֶבַח־
תּוֹדָה לַיהוָה לִרְצֹנְכֶם תִּזְבָּחוּ:
בַּיּוֹם הַהוּא יֵאָכֵל לֹא־תוֹתִירוּ
מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֶר אֲנִי יְהוָה:
וּשְׁמַרְתֶּם מִצְוֹתַי וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
אֲנִי יְהוָה: וְלֹא תְחַלְּלוּ אֶת־שֵׁם
קָדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֲנִי יְהוָה מְקַדִּשְׁכֶם: הַמּוֹצִיא
אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת
לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה: פ

Der Ewige redete zu Moscheh und sprach: Ein Ochs-Kalb, Schaf-Lamm oder Ziegen-Lamm, das geboren wird, soll sieben Tage bei seiner Mutter bleiben, vom achten Tage aber an und weiter wird es wohlgefällig aufgenommen als Feueropfer, dem Ewigen zu Ehren. Ihr dürft auch vom Rind- oder Kleinvieh, niemals das Vieh nebst seinem Jungen an Einem Tage schlachten. Wenn ihr dem Ewigen zu Ehren ein Dankopfer schlachtet, so schlachtet es, daß es euch zur Gnade aufgenommen werde. An demselben Tage soll es gegessen werden, ihr müsset nichts davon auf den folgenden Tag stehen lassen; ich der Ewige (befehle dieses). Beobachtet meine Gebote und haltet sie; ich der Ewige (gebiete dieses). Entweihet meinen heiligen Namen nicht, ich will geheiligt sein unter den Kindern Jisrael's; ich bin der Ewige, der euch heiliget, der euch aus dem Lande Mizrajim geführt hat, euer Gott zu sein; ich, der Ewige!

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר־
תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֵלֶּה
הֵם מוֹעֲדָי: שֵׁשֶׁת יָמִים תֵּעָשֶׂה
מְלָאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת
שַׁבָּתוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלָאכָה
לֹא תַעֲשׂוּ שַׁבָּת הִוא לַיהוָה
בְּכֹל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם: פ לוי

אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ
אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם:

Der Ewige redete zu Moscheh und sprach: Rede mit den Kindern Jisrael's, und sage ihnen, die Festtage des Ewigen, an welchen ihr heilige Versammlung verkündigen sollt, sind folgende: Sechs Tage kann allerlei Kunstarbeit verrichtet werden, am siebenten aber ist der höchste Feiertag, zur heiligen Verkündigung; keine Kunstarbeit sollt ihr an demselben verrichten, es ist Feiertag dem Ewigen zu Ehren, in allen euern Wohnplätzen. Dieses aber sind die Feste des Ewigen, an welchen ihr heilige Versammlung verkün-

מודים דרבנן

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם
וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה
הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר
תְּהִלָּתֶךָ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים
בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת
לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ
וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־
עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב
כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי
לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

מודים דרבנן

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. שָׁאַתָּה הוּא
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל
בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּינוּ
וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת
קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת
רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל
שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל
הַהוֹדָאוֹת:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

חזן אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה. הַכְּתוּבָה עַל־
יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ. הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים. עַם קְדוֹשֶׁיךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ
יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים. עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ.
כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת
חֶסֶד. וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם: וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ
לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

Dann wird הלל gebetet, und אין כמוך קדיש תתקבל hernach, ויהי בנסע u. s. w. von Seite 131—143.

יזן לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן אֶת־יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה זְמַן חֵרוּתֵנוּ. מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ. וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל ו לְפָנֶיךָ. לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ. לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בּוֹ. לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ. לְחַיִּים: וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם וְעָלֵינוּ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ ו חַנּוּן וְרַחוּם ו אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן. כַּאֲשֶׁר ו רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ. קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת. וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם. בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ: וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

כְּרֻעִים וְאַחִים הֵם לְךָ הִתְאַמְתָּ. בִּרְדָתָם לְחֶם
עִמָּם רָדְתָּ. וְכָל מַחֲנֵיהֶם רוֹרַדְתָּ. וּבַעֲלוֹתָם
אִתָּם עָלִיתָ. וְכָל מִשְׁרְתֵיהֶם הֶעֱלִיתָ. וּבְצֵאתָם
יָצָאתָ. וּבְעָנוּם נִמְצֵאתָ. וּבְנוּחָם מְנוּחָה מָצָאתָ.
וְצִבְאוֹתֵיהֶם אֲשֶׁר בְּמַעֲלָה הוֹצֵאתָ. לְהוֹדִיעָם כִּי
בָמוֹ נִרְצֵיתָ. וּבְשִׁבִילָם גֵּיא וָדוֹק יָצַרְתָּ: וּבְקִרְבָּם
נִתְקַדַּשְׁתָּ. וְנִשְׁגַּבְתָּ וְנֶעֱרַצְתָּ וְנִתְהַדַּרְתָּ וְנִתְאַדַּרְתָּ:
וְכִפְאֵר מַעֲלָה פְּאֵרָם אִמַּצְתָּ. וּכְשִׁירוֹת רוֹם
שִׁירָתָם חָפַצְתָּ. וְכִקְדֻשַּׁת מָרוֹם קִדְּשָׁתָם הֱיוֹת
פִּצְתָּ. וּבִכְנוּי שֵׁם גָּבוֹהַ שְׁמוֹתָם חָצַבְתָּ. אֵלִים
בְּשֵׁם אֵלִים. אֱלֹהִים בְּשֵׁם אֱלֹהִים. בָּנִים בְּשֵׁם
בָּנִים. מַחֲנוֹת בְּשֵׁם וּמַחֲנוֹת. שְׁמוֹת בְּשֵׁם שְׁמוֹת.
מְחִיצוֹת בְּשֵׁם וּמְחִיצוֹת. אֵין כָּאֵל בְּשֵׁם וּמִיכָאֵל.
גִּבּוֹרֵי אֵל בְּשֵׁם גַּבְרִיאֵל. בְּנֵי יַעֲקֹב בְּשֵׁם אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב. קְדוֹשׁ יַעֲקֹב בְּשֵׁם קְדוֹשׁ יַעֲקֹב. מְשַׁלְּשֵׁי
קָדוֹשׁ בְּשֵׁם מְשַׁלְּשֵׁי קָדוֹשׁ:

כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר

קהל קָדוֹשׁ וְקָדוֹשׁ קָדוֹשׁ

יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

חזן אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים
לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ: קהל בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ: מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ
תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ: חזן מָתַי תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב
בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן: תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר
וָדוֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתֶךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ
עַל יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ:

קהל יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

וְאַתָּה בְּשִׂמְחָתָם שָׂמַחְתָּ. וּבִישׁוּעָתָם נוֹשַׁעְתָּ. וּבְכָל צָרָתָם צָרְתָּ. בְּכֵן קְצָם קִצַּרְתָּ: וּכְמוֹ הָיוּ בֵּין הַחוֹחִים. לְנֶאֱמַן בַּיִת נִגְלֵיתָ בַּסְּנֶה בְּחוֹחִים: וּכְמוֹ לוּחֲצוּ בִּלְבֵנִים וְחֹמֶר. בֵּן נִגְלֵיתָ בִּלְבֵנַת סַפִּיר בְּאֹמֶר: וּכְהוֹצִיאָתָם מִתַּחַת סִבְלוֹת. אִתָּם הוֹצֵאתָ מִסִּבְלוֹת: וּכְהוּבָאוּ בָּבֶלָה. לְמַעֲנָם שִׁלַּחְתָּ בָּבֶלָה: וּכְנָדוּ לְעֵילָם. כְּסַאֲךָ הוּשָׁם בְּעֵילָם: וּכְנָעוּ לְיָוָן. עוֹרַרְתָּ בּוֹא לְיָוָן: וּכְגָלוֹתָם לְשֵׂעִיר. אֵלַי קוֹרֵא מִשֵּׂעִיר: וּבְשׁוּבָם מֵאֱדוֹם. אִתָּם תָּבוֹא אֱדוֹם. כָּאָמוּר מִי זֶה בָּא מֵאֱדוֹם: וּבְבוֹאֲךָ לְדַלְתֵּי לְבָנוֹן. אִתְּךָ יָבוֹאוּ לַלְּבָנוֹן: כִּי מֵרְחֹם אוֹתָם נָשָׂאתָ. וּמִבֶּטֶן אוֹתָם הֶעֱמַסְתָּ.

An ihrer Freude zeigtest Du dein Wohlgefallen, zeigtest siegreich dich durch ihre Rettung, zeigtest dich beleidigt durch die ihnen zugefügten Leiden; drum hast Du auch die bestimmte Zeit des Drangsals abgekürzt. So wie sie unter den Stechdornen [1]) eingeengt waren, so hast Du dich dem Himmelsvertrauten im Dornbusche unter Dornen offenbart; und als Du sie dem Frohndienst entzogen, so zogst Du selbst mit ihnen aus. — Dann als sie hingeführt nach Babel wurden, da folgtest Du um ihretwillen nach, und als sie einst nach Elom wandern mußten, schlugst Du deinen Gnadenthron in Elom auf ——— und ziehst Du einst in Libanon's [2]) Pforten ein, so bringst Du sie mit dir dahin; denn aus dem Mutterschooße schon hast Du sie empfangen; von Geburt an sie getragen, hast sie dir zugeeignet wie Freund' und Brüder — in ihrer Mitte wurdest Du als heilig hochgefeiert, erhoben und verherrlicht [3]). —

[1]) Egypten. [2]) Unter Libanon wird Zion verstanden. [3]) Die unübersetzten Stellen sind theils Wiederholungen, die den Betenden wie den Leser ermüden, und theils kabalistische Anspielungen, die ihm nicht verständlich gemacht werden können.

חֲמוּדָם בַּאֲבַעְבְּעוֹת: הֵם
הֶעֱבִידוּם בְּחֹם וְנָשֶׁף. לָכֵן
סָגַר מִקְנֵיהֶם לְבָרָד וְגַם
רָשֶׁף: הֵם גָּאוּ בְמָלֵךְ אֵין
לָאָרֶבָּה. לָכֵן לֹא הָיָה כֵּן
אַרְבֶּה: הֵם הֶאֱפִילוּ בָרָה
כַּשֶּׁמֶשׁ. לָכֵן חָשַׁךְ אוֹרָם
לְאֹמֶשׁ: הֵם יָעֲצוּ לַאֲבֵד
בֵּן בְּכוֹר. לָכֵן חֲצוֹת לַיְלָה
נָגַף בָּם כָּל בְּכוֹר: הֵם
זָמְמוּ לְאַבְּדָם בַּמַּיִם. לָכֵן
בָּאוּ בָאֵשׁ וּבַמַּיִם: וְאַתָּה
פָּסַחְתָּ בַחֲצִי לַיְלָה עַל
פְּתָחִים. בְּאָכְלָם וְבְחֵי
פְסָחִים. וּבְעָצְמָם הַיּוֹם
הוֹצֵאתָם שְׂמֵחִים. לְעֵין
פַּתְרוֹסָם וְכַסְלוּחִים. וְהָצֵתוּ
כְּקוֹצִים כְּסוּחִים. וְשׁוֹשַׁנִּים
כְּלֻקְּטוּ מִבֵּין הַחוֹחִים.
רְנָן וְהַלֵּל וְשִׁיר מְשׁוֹחֲחִים.
רְנָנוֹת לְךָ מְשִׁיחִים. תּוֹדָה
וְקוֹל זִמְרָה פּוֹצְחִים:

Entzündungen erstickt. Sie drängten sie zur Arbeit bei Tageshitze und finsterer Nacht, drum ward ihr Viehstand dem Hagel und dem Blitze preis. Sie wähnten frech: Dies Heuschreckenvolk [1]) wird kein Schutzherr leiten; drum entstand die Heuschreckenplage, wie sie noch nie gewesen. Sie verdüsterten das Leben des sonnenreichen Volkes, drum ward ihr Licht von schwarzer Finsterniß umzogen. Sie wollten die erstgeborene Nation [2]) vertilgen, drum ward um Mitternacht ihre Erstgeburt erschlagen. Sie beschloßen, sie im Wasser zu ertränken, drum gingen sie im Feuer und im Wasser unter.—Du aber überschrittest um Mitternacht jene Thüren, wo sie das Ueberschreitungsopfer aßen, und am hellen Tage führtest Du sie, die Freudigen, heraus im Angesichte egyptischer Herrscherstämme, die wie dorniges Gestrüppe in Flammen knisterten. — Sie gliechen den Rosen, frei gemacht von Dornen; sie brachen aus in Jubel, Lob und Lied, trugen dir Gesänge vor, drückten ihren Dank in Freudentönen aus.

[1]) Ein Schimpfname, mit welchem, nach der Tradition, die Egyptier die Israeliten bezeichneten. [2]) Die Nation, welche den wahren Gott zuerst erkannte; eine Anspielung auf 2. M. 4, 22, wo Jisrael von Gott mein erstgeborner Sohn genannt wird.

schrittest die Gebirge all, als Du zur Rettung deines Volkes ausgezogen; Du befreitest sie mit starkem Arme, und Egyptens Völkerschaaren hattest Du veräschert, wie in Brand gesteckte Dornen; nach verdientem Maaße hast Du ihnen zugemessen, und zugleich durch sie alle Welt belehrt; denn so wie sie dein dir geliebtes Volk gemartert, nach derselben Marterweise hast Du sie vertilgt. Sie vergoßen zarter Kinder Blut wie Wasser, drum wandelten sich Wasserflüße um in Blut. Sie bedrückten sie, um ihren Trieb zu stören; drum kroch der Frosch herauf, zerstörend ihren eigenen Trieb [1]). Sie zwangen sie, Erd' und Lehm in Ziegel zu verwandeln, drum ward in Ungeziefer ihr Erdreich verwandelt. Sie trieben sie zur Treibjagd wilder Thiere, drum zog Gewild in ihr Gebiet, sie selbst zu hetzen. Sie achteten sie als schon dem Grab verfallen, drum war bedroht ihr Leben der Pest auch heimzufallen. In ihnen wollten sie der Vermehrung Kraft ersticken, drum ward ihre Fortpflanzung durch

הֲדָרִים קָפַצְתָּ. וְלִישַׁע עַמְּךָ יָצָאתָ. וְאוֹתָם בִּזְרוֹעַ הוֹצֵאתָ. וְכָל חֲמוֹנֵי חָם כִּחוֹחִים הִצַּתָּ. כִּי כְמַדְתָּם לְמוֹ מָדַדְתָּ. וְכָל הַיְקוּם בָּם לִמַּדְתָּ. וּכְמוֹ עִנּוּ עַם אֲשֶׁר חָמַדְתָּ. בָּהּ בְּמִדָּה אוֹתָם הִשְׁמַדְתָּ: חֵם שָׁפְכוּ כַמַּיִם דָּם עוֹלָלֵיהֶם. כֵּן לְדָם נָהֲפְכוּ נוֹזְלֵיהֶם: חֵם מִעֲכוּם לְמַעַן הַשְׁחִיתָם. כֵּן עָלְתָה צְפַרְדֵּעַ וַתַּשְׁחִיתָם. חֵם לְחָצוּם בֶּעָפָר וְחֹמֶר לִלְבֵן לִבֵּנִים. כֵּן הוּמַר עֲפָרָם לִכְנִים: חֵם הֵגְלוּם לְהָבִיא חַיּוֹת לְהַצְדָּאוֹת. כֵּן עָרוֹב בָּא בִּגְבוּלָם לְהַצְדּוֹת: חֵם הֵשִׁיתוּם כְּמוֹ חַלְלֵי קֶבֶר. כֵּן חַיָּתָם סִגְּרָה לַדֶּבֶר: חֵם אֲסָרוּם לְהָרִיק רִבּוּעוֹת. כֵּן מַק

---

[1]) In Psalm 78, wo die Plagen Egyptens in einer poetischen Umschreibung aufgezählt sind, heißt es Vers 45: Er (Gott) sandte das Gewild, das sie verzehrte, den Frosch (Zfardea), der sie zerstörte; an diesem Verse schließt der Midrasch die Tradition an, daß der Zfardea ein Thierchen gewesen, das in den Körper drang, und die Mannskraft zerstörte.

Langmuth hast Du ihnen im vollsten Maaße gezeigt, bis sie dein dir erkorenes Volk end= lich entließen. Wie oft hast Du sie daran erinnert, wie oft sie eben so gewarnt! Du hast Vernichtung nicht eher gegen sie vollzogen, bis sie — wie Du beschlossen — ihre Bos= heit auf das Höchste schon ge= trieben. Gegen den Gesand= ten deiner Wahl stießen sie die Schmähung aus, spre= chend: Wer ist der Gott, den du verkündest, der, wie du sagst, des Volkes Entlassung will? — Da erst hattest Du die Rache wider sie gerüstet; wie ein Held, der sich selbst begeistert, hast Du Alles aus dem Schlafe gerüttelt. Du legtest deine Allmachtswaffen an, durchzogst ihr Land, ent= seeltest ihre Erstgebornen, zer= schmettertest ihren Uebermuth, vertilgtest ihrer Mannkraft Erst= linge, selbst an ihren Götzen übtest Du das Strafgericht. Die Nacht hast Du getheilt, den Anführer erschlagen, zertrüm= mert das Ungeheuer, zerdrückt das Krokodillenhaupt, sein Blut im ganzen Land ver= spritzt. Daß dein Ruhm all= überall verkündet werde, zogst Du herab aus Himmelsferne, zersprengtest endlich Egyptens Ueberrest in's Schilfmeer, und drängtest seine Massen dem verdienten Ziele zu. Du über=

הִפְרַכְתָּ. וְאַרְכָּה לָמוֹ
הֶאֱרַכְתָּ. לְשַׁלַּח בְּלִי עִכּוּב
עַם אֲשֶׁר בֵּרַרְתָּ. וְכַמֶּה
פְּעָמִים בָּמוֹ הֵעַדְתָּ. וְכָאֵלֶּה
כַּמֶּה בָּם הִתְרֵיתָ. וְכִלָּיוֹן
עֲלֵיהֶם לֹא גָמַרְתָּ. עַד כִּי
גָמְרוּ רִשְׁעָם כַּאֲשֶׁר גָּזַרְתָּ.
וְנֹאצוּ לְמוּל צִיר אֲשֶׁר
בָּחַרְתָּ. וְנָם וּמִי יֵי אֲשֶׁר
אָמַרְתָּ. לְשַׁלַּח אֶת הָעָם
אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ. וְאַתָּה לְעֻמָּם
קִנְאָה אָזַרְתָּ. וּכְגִבּוֹר
מִתְרוֹנֵן מִשְּׁנָה הֵעַרְתָּ. כְּלֵי
קְרָב חָגַרְתָּ. בְּאַרְצָם עָבַרְתָּ.
בְּכוֹרֵיהֶם פָּגַרְתָּ. וְהָבֵיהֶם
שִׁבַּרְתָּ. רֵאשִׁית אוֹנָם
הִדְבַּרְתָּ. בְּשִׁפְטֵיהֶם שְׁפָטִים
עָשִׂיתָ. לַיְלָה חָצִיתָ. רֹאשׁ
מָחַצְתָּ. תַּנִּין רִצַּצְתָּ. רֹאשׁ
לִוְיָתָן רִצַּצְתָּ. בְּכָל גֵּיא
אוֹתוֹ הֵפַצְתָּ. לְמַעַן סַפֵּר
שִׁמְךָ עָצָתָּ. חֵמֵשׁ מֵאוֹת
מַהֲלָךְ רָצָתָּ. וְלִסוֹף בַּסּוֹף
לְחוֹמוֹ נִפַּצְתָּ. וְכָל שְׁאוֹנוֹ
בְּסַאסְאָה לָחָצְתָּ. וְעַל

נִשְׁמְדָה מִדְיָן בְּצָלִיל שְׁעוֹרֵי
עֹמֶר פֶּסַח:
שׁוֹרְפוּ מַשְׁמַנֵּי פוּל וְלוּד
בִּיקַד יְקוֹד פֶּסַח:
וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח:
עוֹד הַיּוֹם בְּנוֹב לַעֲמוֹד עַד
גְּעָה עוֹנַת פֶּסַח:
פַּס יַד כְּתֹבָה לְקַעֲקַע צוֹל
בְּפֶסַח:
צָפָה הַצָּפִית עָרוֹךְ הַשֻּׁלְחָן
בְּפֶסַח:
וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח:
קָהָל כִּנְסָה הֲדַסָּה צוֹם
לְשַׁלֵּשׁ בְּפֶסַח:
רֹאשׁ מִבֵּית רָשָׁע מָחַצְתָּ
בְּעֵץ חֲמִשִּׁים בְּפֶסַח:
שְׁחֵי אֵלֶּה רָגַע תָּבִיא
לְעוּצִית בְּפֶסַח:
תָּעוֹז יָדְךָ וְתָרוֹם יְמִינֶךָ
כְּלֵיל הִתְקַדֵּשׁ חַג פֶּסַח:

וּבְכֵן וְלָךְ תַּעֲלֶה קְרֻשָּׁה כִּי
אַתָּה קָדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל וּמוֹשִׁיעַ:
בְּעֶשֶׂר מַכּוֹת פַּרְעֹה

Midjans Niederlage wurde angedeutet durch den Gerstenkuchen von den Garben [1]) dargebracht am Peßach.
Die Fürsten Pul's und Lud's [2]) verloderten wie Opferflammengluth am Peßach.

Und nun feiert das Andenken des Peßachopferfestes.

Verweilen mußte der König in Nob [3]), bis heran genaht die Zeit des Peßach.
Jene unsichtbare Hand schrieb den Untergang Babels [4]) zur Zeit des Peßach.
Während die heilige Lampe gebrannt, die Tafel gedeckt war am Feste des Peßach.

Und nun feiert das Andenken des Peßachopferesfestes.

Jene Myrthe [5]) einte das Volk zum dreitägigen Fasten [6]) zur Zeit des Peßach.
Das Haupt des frevelhaften Hauses [7]) hast Du zerschellt am fünfzig Ellen hohen Gerüste [8]) am Peßach.
Einst trifft ein doppelter Unglücksfall die Bewohner von Uz, zur Zeit des Peßach.
O daß Deine Macht sich verherrliche, Deine Rechte sich erhebe, wie zur Nacht der feierlichen Weihe des Festes Peßach.

Und nun erhebe sich zu dir die Weihe der Heiligung, denn Du bist der Heilige Jisrael's und dessen Retter.

Mit zehn Plagen hast Du die Egyptier zerdrückt, deine

[1]) S. Richter 7.13. [2]) Nach dem Talm. Sanhedrin 95, b. sind es die Namen der Feldherrn des Sancherib. Nach derselben Tradition wurde ihre Seele verlodert und ihr Körper zur Mumie erstarrt. [3]) Der König von Assyrien, dessen Vorrücken Jerus.bedroht, mußte zu Nob verweilen (Jes. 10, 32.), und zur Zeit des Peßach hat Gott seine Macht vernichtet. [4]) Daniel 5, 5. [5]) Ein Beiname der Königin Ester (2, 7). [6]) Das. 4, 16. [7]) Des Haman. [8]) Das., 7 9.—10

וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח׃

דִּלָּתָיו דָּפַקְתָּ כְּחוֹם הַיּוֹם
בַּפֶּסַח׃
הֵסְעִיד נוֹצְצִים עֻגוֹת מַצּוֹת
בַּפֶּסַח׃
וְאֶל־הַבָּקָר רָץ זֵכֶר לְשׁוֹר
עֵרֶךְ פֶּסַח׃

וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח׃

זוֹעֲמוּ סְדוֹמִים וְלֹהֲטוּ בָּאֵשׁ
בַּפֶּסַח׃
חֻלַּץ לוֹט מֵהֶם וּמַצּוֹת אָפָה
בְּקֵץ פֶּסַח׃
טֻאטֵאתָ אַדְמַת מוֹף וְנוֹף
בְּעָבְרְךָ בַּפֶּסַח׃

וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח׃

יְהִי רֹאשׁ כָּל־אוֹן מָחַצְתָּ
בְּלֵיל שִׁמּוּר פֶּסַח׃
כַּבִּיר עַל בֶּן־בְּכוֹר פָּסַחְתָּ
בְּדַם פֶּסַח׃
לְבִלְתִּי תֵּת מַשְׁחִית לָבֹא
בְּפָתְחִי בַּפֶּסַח׃

וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח׃

מְסֻגֶּרֶת סֻגָּרָה בְּעִתּוֹתֶיהָ
פֶּסַח׃

Und nun feiert das Andenken des Peßachopferfestes.

Du pochteſt an ſeinem Gezelt in der Mittagsgluth [1]) zur Zeit des Peßach.
Ungeſäuerte Kuchen bot er den Engeln dar zur Zeit des Peßach.
Er eilte in den Ninderſtall, ahnend jenes Opferthier am Feſt des Peßach.

Und nun feiert das Andenken des Peßachopferfeſtes.

Die Sedomiten erzürnten Gott; drob gingen ſie in Flammen auf zur Zeit des Peßach.
Lot ward von ihnen losgeriſſen, der (den Engeln) ungeſäuerte Kuchen buck zur Zeit des Peßach [2]).
Gereinigt haſt Du das Erdreich Moph's und Noph's [3]), als Du es durchzogſt zur Zeit des Peßach.

Und nun feiert das Andenken des Peßachopferfeſtes.

Jedes Erſtgebornen Haupt haſt Du zerſchmettert, o Herr! in der Nachtwache des Feſtes Peßach.
Aber deinen erſtgebornen Sohn [4]) überſchritteſt Du, Allmächtiger! durch das Blutzeichen von Peßach.
Dies hielt den Verheerer zurück, einzugehen in meine Wohnungen am Peßach.

Und nun feiert das Andenken des Peßachopferfeſtes.

Ueberliefert ward die wohlverwahrte Feſtung [5]) zur Feierzeit des Peßach.

[1]) 1. Moſes 18, 1. [2]) Daſ. 19, 3. [3]) Beide Benennungen gehören der Stadt Memphis in Egypten an. [4]) Anſpielung auf 2. Moſes 4, 23. [5]) Die Stadt Jericho.

שׁוֹר זֵעַם יְחוּמֵי אֲרַם נַהֲרַיִם. חֻיְבוּ בְּתַבְנִיתוֹ
לָשׁוּב אֲחוֹרַיִם. טוֹב זָכַר לָמוֹ יוֹשֵׁב כְּחוֹם צָהֳרָיִם.
בְּמִצְרַיִם בְּנָגְפּוֹ אֶת מִצְרַיִם: שור

שׁוֹר יְמַן מַעֲשֵׂה שׁוֹר בּוֹ לְהַצִּיל. כְּוִנּוּ
בְּמִלּוּאִים פְּסוּחִים בּוֹ לְהַצִּיל. לְהָגֵן לְמַלֵּט לְפְסוֹחַ
וּלְהַצִּיל. כְּמוֹ בְּחָם וְאֶת בָּתֵּינוּ הַצִּיל: שור

שׁוֹר מְכַפֵּר בְּעָשׂוֹר מְשׂוּחִים בּוֹ כְּחֻיְבוּ. נֶעֱלָם
דָּבָר בָּעֲדָה בּוֹ יֶאֱהָבוּ. סְלִיחָה מָצְאוּ בּוֹ שׁוֹבָבִים
כְּהֶעָווּ. וַיִּקּוֹד הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲווּ: שור

שׁוֹר עֲלֵי מְשׂוֹרְרִים בְּהַדְרַת קֹדֶשׁ. פִּשְׁעָם
לְמָחוֹל וּלְשָׂרֹת בַּקֹּדֶשׁ. צָדַק רֵיּוֹת רֹאשׁ לְנִיחֵי
קֹדֶשׁ. בְּאֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ: שור

שׁוֹר קְצַב לְחֻגֹּג וְכֻשֹּׁב וְעֵז בְּמֶלֶל. רֶנֶן עֲלֵימוֹ
קְרִיאַת הַלֵּל. שָׁלֹשׁ כְּתוֹת גְּבוּרוֹת בָּם לְמַלֵּל.
תּוֹדָה וְקוֹל זִמְרָה לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל: שור

נק"ק מוסיפין זה (יוֹצְאֵי חֻפָּזוֹן סְפֻקֵם וּמָזוֹן. לְשַׂבֵּעַ וְלֹא לְרָזוֹן. קָדוֹשׁ:)

וּבְכֵן וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח:

אִמֵּץ גְּבוּרוֹתֶיךָ הִפְלֵאתָ
בַּפֶּסַח:
בְּרֹאשׁ כָּל־מוֹעֲדוֹת נִשֵּׂאתָ
פֶּסַח:
גָּלִיתָ לְאוֹרְחִי חֲצוֹת לַיִל
פֶּסַח:

Und nun feiert das Andenken des Peßachopferfestes.

Die Vollkraft deiner Stärke
haſt Du durch Wunder offen-
bart zur Zeit des Peßach.
Zum Hochfeſt aller Feſte er-
hobſt Du das Feſt
des Peßach.
Du offenbarteſt dich dem Licht-
verbreiter [1]) um Mitternacht
zur Zeit des Peßach [2]).

[1]) Abraham, der das Licht der Religion, die Einheit Gottes lehrte. [2]) Nach der Tradition des Tal. und Midraſch ſind alle hier aufgezählten Wunder immer in der Zeit, an welchem das Peßachfeſt fällt, geſchehen; darum heißt auch dieſer Monat נִיסָן (Wurdermonat) von נֵס (Wunder).

מוֹעֲדִי. יחן רְצוּי שְׁלִשִׁית אֵלֶּה יַגִּישׁוּ עֲדִי. וְאֶזְכְּרָה
לָמוֹ בְּרִית שְׁלִשִׁית עֲדִי:

אֵל נָא לְעוֹלָם תּוֹעֲרָץ.
וּלְעוֹלָם תּוּקְדָּשׁ. וּלְעוֹלְמֵי
עוֹלָמִים תִּמְלוֹךְ וְתִתְנַשֵּׂא:
הָאֵל מֶלֶךְ נוֹרָא מָרוֹם
וְקָדוֹשׁ. כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים. מַלְכוּתוֹ
נָצַח. נוֹרָאוֹתָיו שִׁיחוּ. סַפְּרוּ
עֻזּוֹ. פְּאֵרוּהוּ צְבָאָיו.
קַדְּשׁוּהוּ רוֹמְמוּהוּ. רֹן
שִׁיר וְשֶׁבַח. תְּקַף תְּהִלּוֹת
תִּפְאַרְתּוֹ:

בקלת קהלות מדלגין זה ומתחילין ובכן ואמרתם זבח פסח.

וּבְכֵן שׁוֹר אוֹ כֶשֶׂב אוֹ עֵז כִּי יִוָּלֵד:

ע"ס א"ב (שור או כשב או עז כי יולד)

שׁוֹר אֲשֶׁר מֵאָז עֻלֵּי עִפֶּר פֶּסַח. בְּמַקְרִין
וּמַפְרִים תֵּת כָּפְרוֹ שָׁח. גְּמוּלָיו צוּר צָו עָלֵימוֹ
לְפִסּוֹחַ. בְּאָמֹר וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח פֶּסַח הוּא לַיְיָ
אֲשֶׁר פָּסַח: שור

שׁוֹר דָּרַשׁ אָב לְהַאֲרִיחַ קְרוּאֵי אֵל. הֵכִין עֻגוֹת
מֵאָז לְהוּמְשָׁכוּ אַחֲרֵי אֵל. וּבְצִדְקוֹ חָפְּשׁוּ יִשְׂרֵי
אֵל. אֲשֶׁר פֶּסַח עַל בָּתֵּי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: שור

קַרְבָתְּ. בְּוַעֲדָם נִצַּבְתְּ. וּבְקִרְבָּם נִשְׁגַּבְתְּ וְנִתְקַדַּשְׁתְּ

führt, und in seinem Tempel dich eingesetzt, in dessen Mitte dir gehuldigt und Du geheiligt worden.

חַי וְקַיָּם נוֹרָא וּמָרוֹם וְקָדוֹשׁ׃

אָז עַל כָּל חַיְתוֹ יַעַר נִשֵּׂאתָ שׁוֹר. וְעַל כָּל נִיחַ עֵלִיתָ תְּשׁוּרַת שׁוֹר. לִיצִיר כַּף רָצִיתָ בַּהֲטָבַת פַּר שׁוֹר. לְחַוּוֹת כִּי בְהַרְרֵי אֵלָף כְּנַן כֹּחַ שׁוֹר׃ עֵלָה וַיּוּחַם שְׁמוֹת חֲמִשָּׁה. עֵגֶל פַּר אֵלָף שׁוֹר בָּקָר בְּדַרְתְּ חֲמִשָּׁה. זְמַן כְּפוּר בְּעַד נֶפֶשׁ נְקוּבַת חֲמִשָּׁה. נֶפֶשׁ רוּחַ חַיָּה נְשָׁמָה יְחִידָה מְחֻמָּשָׁה׃ רָץ אֵל בָּקָר אָב בְּזֶה מוֹעֵד. עֵת אֲשֶׁר גְּדוּדִים לְהַזְמִין וְעֵד. בְּכֵן זִכְרוֹן שׁוֹר אַהֲגַ בְּזֶה מוֹעֵד. שׁוֹר אוֹ כֶשֶׂב אוֹ עֵז לִהְיוֹת לִי לֶעֵד׃ יוֹקְשִׁים כְּהִתְעוּ זוּ בְּמַעֲשֵׂה הָעֵגֶל. רַבִּים עָלְצוּ וּפָצוּ אֵין יְשׁוּעָתָהּ לְסֶגֶל. רָם כְּחָפֵץ לְהַצְדִּיק מְלֻמֶּדֶת עֵגֶל. חָק בְּלֶדֶת שׁוֹר בְּלִי לְהַזְכִּיר עֵגֶל׃ בְּטוּ מָרֵי דְלִי רוֹעַ דְּבָה קְשׁוֹר. בְּעַם הַמְּמִירִים כָּבוֹד בְּתַבְנִית שׁוֹר. יָהּ הוֹדִיעֵמוֹ כִּי נִחַם בְּאַרְחַ מִישׁוֹר. לְכָל עוֹרְכֵי שַׁי הַקְּדִים קָרְבַּן שׁוֹר׃ קוֹל צְפִצָפָה יוֹנַת אֵלֶם אֵיךְ בִּי יִבְחַר. בְּקוֹל עֲנוֹת אֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי חַג לַיָּי מָחָר. לְפִידָהּ נָתַן שׁוּעַ בְּלִי עוֹד לְהִתְחַר. כִּי תְמוֹר חָג מָחָר חֲגִיגַת שׁוֹר לְחַג בָּחָר׃ יְקֻשׁ אֵלֶה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר תָּעוּ בִלְעָדַי. יְכֻפַּר אֵלֶּה בְּאֵלֶּה הֵם ו

*) אז Der folgende Piut entwickelt als Fortsetzung des vorangegangenen, die historischen Momente, wonach der Stier zum vorzüglichsten der Opferthiere auserkoren wurde.

בְּרוּחַ זְלָעָפוֹת. תְּמִימִים
כְּיָצְאוּ בְּתוּעֲפוֹת. יזן תְּחַזֵּק
יָדַיִם רָפוֹת. תְּפְסוֹחַ עָלֵינוּ
כְּצִפֳּרִים עָפוֹת:

im verderblichen Glühwind, während die Frommen auszogen mit beflügelter Schnelle. O mögest Du ferner erschlaffte Hände kräftigen, und über uns schweben wie flatterndes Gefieder.

יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:
וְאַתָּה קָדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל אֵל נָא:

עֵרֶב אֲשֶׁר עָלָה אֶת עַם
הִסְבַּבְתָּ. בְּכָשְׁלוֹ נוֹקְשׁוּ
עֲשׂוֹת זָרוֹת תִּעַבְתָּ. וּמִכְשְׁלִי
כוּר הֵם לְךָ חָצַבְתָּ. וּכְתוֹעֵ
הָאסַפְסוּף בְּלִי לְתְעוֹת
צִוִּיתָ. וּמֵאָז מַכְאוֹב כִּדַּעְתָּה
הִבְלַגְתָּ וְהִרְהַבְתָּ. וּלְהַעֲלוֹת
תַּעַל וְלִרְאֵל תָּאַבְתָּ.
וּכְתַבְנִית אֲשֶׁר הֻמְרוּךָ
לְעֵין כָּל חִבַּבְתָּ. שׁוֹר בְּעֵד
שׁוֹר לְתְשׁוּר הִסַּבְתָּ. וְעַל
כָּל תְּשׁוּרָה תְּשׁוּרוֹ שִׂגַּבְתָּ.
שִׁמְצָם הֶעֱבַרְתָּ. דְּפִים
הִצַּלְתָּ. קִצְפָּם הִשְׁבַּתְּ.
לְחַתְּלָם חָשַׁבְתָּ. וְיִשְׁעָם

Der Pöbel, der mit dem von dir geleiteten Volke auszog [1]), versank in Sünde und verstrickte es in die dir verhaßte Abgötterei, nachdem Du es vom Heerde des Götzenwesens ausgeschieden, und gewarnt, nicht in den Irrwahn dieser Rotte zu fallen. Und obgleich Du diese qualenvolle Unsinnigkeit voraus gewußt, hast Du es dennoch befreiet und erhoben, und dich bewogen, gegen diesen Wahn ein Heilmittel zu errichten; hiezu hast Du das Bild selbst, mit dem sie dich vertauscht, öffentlich erkiesen; für jenen Stier, den Stier zum Opfer dir bestimmt, und ihn zur höchsten Opferspende erhoben. So hast Du des Volkes Schmach vertilgt, seine Schande versenkt, die ob ihm verhängte Strafe erlassen, seine Genesung beschlossen, sein Heil herbei ge-

[1]) 2. M. 12, 38. Nach der Tradition war dieser gemischte Haufe, der sich beim Auszuge anschloß, und der 4. M. 11, 4. unter der Benennung אֲסַפְסֻף (zusammengelaufenes Gesindel) vorkommt, der Urheber zur Verfertigung des goldenen Kalbes (apis), daher Verführer zum Götzendienste.

בְּעִבְרָתְךָ חִשַּׁכְתָּ: פְּצִיתָ
תְּנוּךְ הַטּוּ וְאַל תֶּחֱטָאוּ.
פִּסְילֵי פוֹרְכִים לְעֻמַּם
לְהֶטּוּ. יחין צֹאן לַפֶּסַח מִשְׁכוּ
וְשַׁחֲטוּ. צַדְּקוּ אוֹתוֹ וְאֶת
בְּנוֹ בְּיוֹם אֶחָד בַּל תִּשְׁחָטוּ:

קהל מַחְשְׁבוֹתֶיךָ לְרַחֲמֵנוּ.
מִפְעָלוֹתֶיךָ לְרוֹמְמֵנוּ.
יחין מְעוֹרֵר וּרְדוֹמֵינוּ. מַרְעִיף
מְרוֹמְמֵנוּ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

קהל קָמֵי קָהָלְךָ. קִצַּצְתָּ
בְּחֵילֶךָ. קָפַצְתָּ חֲמֵשׁ מֵאוֹת
מַהֲלָךְ. קִנּוֹת לְךָ עַם ו
מְיֻחָלֶךָ: רִשַּׁפְתָּ צָרִים.
רְבוּעַ מַכּוֹת צוֹרְרִים. רָאָה
יִרְאוּ כֵּן צוֹרִים. רוֹמֵם
צוֹרִים בְּשִׁלּוּחַ צִירִים: שִׁחֵת
מְשׁוּלֵי קַשׁ בְּאֹסֶר. שְׁלוֹם
קִרְנוֹת עֻשָּׁר. שִׁלַּהֲבָם
כְּאֻכְלוּ קַשׁ בְּחֹסֶר. שִׁטַּר
תִּכְלִית מַכּוֹת עֶשֶׂר: תַּמּוּ

nes Zornes Finsterniß. Du sprachest (zu den Erlösten): Neiget euer Ohr und sündigt nicht; opfert die Götzen angesichts euerer Folterer den Flammen. Ihr aber nehmet ein Lamm und schlachtet es zum Peßachopfer, und beobachtet das Gesetz, es nicht mit seinem Jungen an einem Tage zu schlachten. [1])

Dein Wille ist es ja, sich unserer zu erbarmen; dein Wirken ist es ja, uns aufrecht zu erhalten. O erwecke die Todesschlummernden, träufle Lebensthau zur Auferstehung.

Deiner Gemeinde Widersacher hast Du vernichtet mit deiner Kriegsmacht. Du fuhrst durch Egyptens weiten Raum [2]), dir anzueignen ein dich ersehnendes Volk. Deine Zornsgluth traf die Dränger mit vierfachquälenden Plagen [3]), auf daß die Tyrier [4]) erstaunen, wenn sie den Aufschwung der Gottgläubigen durch der Boten Kunde erfahren. Verderben traf die Stoppelverglichenen durch den gefesselten Stamm, Vernichtung das zehngehörnte Thier [5]); Gluth verzehrt wie verglimmendes Stroh. Die zukunftkündende Urkunde bestimmte der Plagen zehn, und so endeten sie (die Egyptier)

---

[1]) 3. M. 22, 28., welches Gesetz in demselben Abschnitte vorkommt, der an diesem Feste vorgetragen wird. [2]) Der fromme Dichter deutet hin auf 2. M. 12, 12. nach Raschi das., daß die Hinraffung aller Erstgeburt in ganz Mizrajim in einem Durchzuge Gottes und einem Nu geschehen sei. [3]) Nach Midrasch Schemoth Rabba sect. 23. [4]) Bezieht sich auf Jes. 23, 5. [5]) S. Daniel 7, 7.

לְתִשׁוֹר. מִן כְּוַנְתָּ בְּכֵן חַג
בַּעֲבוֹתוֹת קְשׁוֹר. לַהֲגוֹת
בּוֹ בְּקֵץ עֵרֶךְ עִנְיַן שׁוֹר:

So hast mit diesem Fest' Du angedeutet,
Es bindend an den Banden der Erinnerung,
Womit an dieser Feier vorgetragen werde
Die Lehre von dem Rinderopferbrauch [1].

קהל אֲהֻבוּךְ אוֹהֲבִיךְ אוֹתָם
חֲנוֹן. בְּהַר הַלְּבָנוֹן.
מִן בְּפָסוֹחַ וְגָנוֹן. בַּעֲדָם
תְּגֻנּוֹן:

Beschenke, die mit Liebe liebend dich umfassen,
Mit jener Burg, die auf Libanon ragt — [2])
Du mögest sie mit Schonung und mit Schutz umschirmen.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים וְאַתָּה. רַב לְהוֹשִׁיעַ:
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי
עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית
וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים:

קהל מָה אִילוּ פְלָאֶי נִסֶּיךָ.
מְתֻנוֹסֵס גַּם אֶת מְנוֹסֶיךָ.
נָאוֹרוֹ חֶמְיָךְ עַל כָּל מַעֲשֶׂיךָ.
נִפְלָאִים יֶתֶר אֶת עֲמוּסֶיךָ:
סוֹךְ מֶסֶךְ רַעַל וּלְלוּדִים
מַסֵּכְתָּ. שִׂיחַ נוֹאֲקֶיךָ עֵת
שָׁם חָסִיתָ. עִבְרִים
בְּאֶבְרָתְךָ סַכְתָּ. עִוְרִים

Wie groß sind deine außerordentlichen Wunder, sie sind ein Glanzpanier denen, die sich zu dir flüchten. Strahlt auch deine Milde ob all deinen Geschöpfen, offenbart sie sich um so wundervoller denen, die dir vertrauen. Den Ludim [3]) hast Du den Trank der Betäubung zubereitet, indem Du die wehmüthige Klage deiner Flehenden vernommen. Du schütztest, die zu dir geflüchtet unter deinen Fittigen, und stürztest die Verblendeten in dei-

[1]) An diesem Festtage wird der Abschnitt 3. M. 22, 26., der von dem Dankopfer handelt, vorgetragen. [2]) Die Burg Zion. [3]) Ludim (Lydier), ein egyptischer Volksstamm. S. 1 M. 10, 13.

חזרת התפלה לשליח ציבור

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

מֶסֶוד חֲכָמִים וּנְבוֹנִים. וּמְלֻמָּד דַּעַת מְבִינִים. אֶפְתְּחָה פִּי בְשִׁיר וְרָנָנִים. לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל פְּנֵי שׁוֹכֵן מְעוֹנִים:

Nach der sinnigen Andeutung der Weisen und Kundigen, nach der einsichtsvollen Belehrung der Kenntnißreichen, öffne ich meinen Mund mit Lied und Lobgesang, zu preisen und zu danken ihm, der im Himmel thront.

קהל מיוסד ע"פ א"ב

אֲסִירִים אֲשֶׁר בַּכֹּשֶׁר שִׁעְשַׁעְתָּ. בְּעֵתָם שׁוּעַ צְקוֹנָם שָׁעְתָּ. גּוֹי וֵאלֹהָיו יַחַד הוֹשַׁעְתָּ. דִּלַּגְתָּ קֵץ וְאֹתָם נוֹשַׁעְתָּ: הוּמְשָׁכוּ אַחֲרֶיךָ בַּמִּדְבָּר כִּבְהֵמָה. וְצוֹרְרֵיהֶם חָמַתְּ בְּשִׁלּוּשׁ מְהוּמָה. זוֹעֲמוּ בְּעֶשֶׂר מַכּוֹת בְּאַף וּבְחֵימָה. חֲנוּנֶיךָ בְּפָסוֹחַ וְגָנוֹן לְרַחֵמָה: טֶרֶם חֻמְצָה חֻמְצָה חֲרָרָה חָפְזוּ לָצֵאת בְּכִישׁוֹר. יָצְאוּ לְקֵץ דֹּור דֹּור:

Gefesselte hast Du zur rechten Zeit befreiet,
Als in Egypten Du dich ihrem Stoßgebete zugewandt.
So halfest Du dem Volk' und seinem Gottvertrau'n — Beschleunigend der Erlösung Ziel [1]),
Hast Du mit ihnen obgesiegt.
Sie folgten in die Wüste dir, wie treues Thier,
Nachdem Du ihre Dränger mit dreifachem Schreck betäubt,
Die fühlten deines Zornes Strafe durch zehn Plagen;
Doch deine Günstlinge hat Schonung mild umschirmt.
Bevor der Teig in Säu'rung überging,
Sind sie der Freiheit zugeeilt,
Zur selben Zeit, als jener Liebling [2]) seine Gäste
Mit zartem Rinde einst bewirthet. [3])

[1]) Nach der Verheißung sollte die Erlösung erst nach vierhundertjähriger Sklaverei erfolgen (1 M. 15, 13—14), während die Allgüte Gottes diesen Zeitraum auf zweihundert und zehn Jahr beschränkte. [2]) Abraham. [3]) S. 1 M. 18, 7.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־
הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם. בְּאַהֲבָה
תְקַבֵּל בְּרָצוֹן. וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד. עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:
וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה
לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ
הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ
וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב. כִּי לֹא כָלוּ
רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:
וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:
וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל
יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ
נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים. עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי
בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד.
וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם: וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ
אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי
נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ
וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכָל־הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה
הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה
לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי
וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא
יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: יהי רצון וכו׳

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם
יְהַלְלוּךָ סֶּלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ.
וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ
הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה
חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן אֶת־יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה
זְמַן חֵרוּתֵנוּ מִקְרָא־קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה
וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ. וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ.
וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ.
וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵטָה לְטוֹבָה
לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה:
זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ. לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בּוֹ. לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ
בּוֹ. לְחַיִּים: וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם
עָלֵינוּ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ וְ חַנּוּן
וְרַחוּם וְ אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־בִּרְכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים
וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ
לְבָרְכֵנוּ. קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ
שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ
לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה
וּבְשָׂשׂוֹן מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי
שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

אָנָּא שְׁמַע שַׁאֲגַת צוֹרְרֶיךָ
וְרִגְשָׁם. רָוֶה מִדָּם גוּשָׁם.
וְעַפָּרָם ו מֵחֶלֶב יִדְשָׁם.
וּפִגְרֵיהֶם יַעֲלֶה בָאְשָׁם:
בְּרַח דּוֹדִי אֶל מָרוֹם ו
מֵרִאשׁוֹן. וְאִם בָּגַדְנוּ
בְּכַחֲשׁוֹן. אָנָּא סְכוֹת צִקּוֹן
לַחֲשׁוֹן. דַּלּוֹתִי מִטְבּוּעַ
רְפָשׁוֹן. גְּאוֹל נְצוּרֵי
כְּאִישׁוֹן. כְּאָז בַּחֹדֶשׁ
הָרִאשׁוֹן:

warfen, so horche nur auf deiner Feinde ungestümes Toben. Sieh'! getränkt vom Blute ist ihre Scholle, ihr Staub von Fett gedüngt, und von ihnen hingestreckten Leichen entsteiget Moder.

O eile schnell, Du mein Geliebter! nach der von Anbeginn erhabenen Gegend [1]), und wenn treuloser Abfall auf uns lastet, so achte auf die ausgepreßten Seufzer. Ach ich verschmachte in dem Schlamme der Erniedrigung — erlöse sie, die Du geschützt wie des Auges Apfel, wie einst am ersten der Monate.

בְּגֹלַל אָבוֹת תּוֹשִׁיעַ בָּנִים. וְתָבִיא גְּאֻלָּה לִבְנֵי בְנֵיהֶם.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:
אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל
עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת
וּמֵבִיא גּוֹאֵל ו לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה: מֶלֶךְ עוֹזֵר
וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:
אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים ו אַתָּה. רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה. וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

[1]) Unter erhabener Gegend verstehet der Dichter die Burg Zion.

ופוֹדֶה עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים. וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ בְּעֵת שַׁוְּעָם אֵלָיו.
תְּהִלּוֹת לְאֵל עֶלְיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ. מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵלוּ
לְךָ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְיָ. מִי כָּמֹכָה נֶאְדָּר
בַּקֹּדֶשׁ. נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה־פֶלֶא:
שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְחוּ גְאוּלִים לְשִׁמְךָ עַל שְׂפַת הַיָּם יַחַד
כֻּלָּם הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ: יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:
צוּר יִשְׂרָאֵל. קוּמָה בְּעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל. וּפְדֵה כִנְאֻמֶךָ
יְהוּדָה וְיִשְׂרָאֵל. גֹּאֲלֵנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל:

גאולה זס המחבר משלם.

בְּרַח דּוֹדִי אֶל מָכוֹן
לִשְׁבְתֶּךָ. וְאִם עָבְרוּ אֶת
בְּרִיתֶךָ. אָנָּא זְכוֹר אַוְוִי
חִפָּתֶךָ. הָקֵם קָשְׁטִ מִלָּתֶךָ.
כּוֹנֵן מְשׁוֹשׁ קְרִיתֶךָ.
הַעֲלוֹתָהּ עַל רֹאשׁ שִׂמְחָתֶךָ:
בְּרַח דּוֹדִי אֶל שָׁלֵם סֻכֶּךָ.
וְאִם תְּעִינוּ מִדַּרְכֶּךָ. אָנָּא
הָצֵץ מֵחַרַכֶּךָ. וְתוֹשִׁיעַ עַם
עָנִי וּמְתֻכֶּךָ. חֲמָתְךָ מֵהֶם
לְשַׁכֶּךָ. וּבְאֶבְרָתְךָ סָלֵה
לְהִסְתּוֹכֶךָ:
בְּרַח דּוֹדִי אֶל לִבְּךָ וְעֵינֶיךָ
שָׁם. וְאִם זָנַחְנוּ טוֹב מֵרְשָׁם.

O eile schnell, Du mein Geliebter! in deine längst bestimmte Residenz! und haben wir, ach! deinen Bund verletzt, dann sei doch deines Lustgemaches [1]) eingedenk, erfülle deine unumstößliche Verheißung, begründe wieder deine freudenreiche Residenz, erhebe sie zu deiner höchsten Wonne.

O eile schnell, Du mein Geliebter! nach Salem [2]) hin, dein heiliges Gezelt! Sind wir auch abgeirrt vom rechten Pfade, so blicke huldvoll doch aus deiner Himmelspforte, und hilf einem Volke, das in Dürftigkeit und Schwermuth dahin siecht; o! wende deinen Zorn von ihm ab, und schütze es mit deinen Fittigen nun wieder.

O eile schnell, Du mein Geliebter! wo Herz und Auge hin sich sehnen! und wenn wir, ach! das angezeigte Heil ver-

[1]) Des Tempels. [2]) Jeruschalajim.

רְצוּצַת זָרִים וּרְעוּלָה.
קוֹמְמִיוּת הוֹלֶכֶת וּמִתְעַלָּה.
מִי זֹאת עוֹלָה:

„Die Gefolterte, von Schmach Betäubte,
Wird wieder aufrecht gehen, und sich immer höher schwingen,
Daß Jeder staunend frage: Wer ragt so hoch empor?"

שְׁעֵה שִׁיר מְכֻתָּם.
חַשְׂכֵנִי מִזֵּדִים וְאֵיתָם.
שִׁימֵנִי בַּחוֹתָם:

O nimm es huldvoll auf, dies bedeutungsschwere Lied,
Entferne mich von Uebermuth und trotziger Gewalt,
Und bewahre wie ein Denkring mich!

מִן תִּקֶּף עֹז אֲהָבִים.
בַּל יִשְׁטְפוּן רְהָבִים.
מַיִם רַבִּים:

Gewaltig ragt empor der Liebe Fels,
Ihn kann des Meeres Ungestüm nicht überströmen,
Brechen nicht, die stärksten Fluthen.

מַיִם רַבִּים תְּלֻלֹתֶיךָ עֲרֻמּוֹת.
אַדִּיר בַּמְּרוֹמוֹת. תְּשִׁירֵת
יָם לַחֲרָמוֹת. וְנָפִיק לָךְ
רוֹמְמוֹת:

Die stärksten Fluthen hast Du in Schichten aufgethürmt—
Du, Allmächtiger in Himmelshöhen! Einst wirst Du abermals das Meer in's Trockene verwandeln, und neuerdings steigt dir des Triumphes Hochgesang empor.

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא מֵעוֹלָם. מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ לִבְנֵיהֶם
אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: בְּרוּם עוֹלָם מוֹשָׁבֶךָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ
וְצִדְקָתְךָ עַד אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ
וְתוֹרָתְךָ וּדְבָרְךָ יָשִׂים עַל־לִבּוֹ: אֱמֶת אַתָּה הוּא אָרוֹן לְעַמֶּךָ
וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר לָרִיב רִיבָם: אֱמֶת אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה
הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם
גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם
הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ גָּאָלְתָּ וְיַם סוּף בָּקַעְתָּ וְזֵדִים טִבַּעְתָּ וִידִידִים
הֶעֱבַרְתָּ וַיְכַסּוּ מַיִם צָרֵיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָר: עַל זֹאת
שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ אֵל וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת שִׁירוֹת
וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם: רָם וְנִשָּׂא
גָּדוֹל וְנוֹרָא מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ שְׁפָלִים. מוֹצִיא אֲסִירִים

מָעוֹן ו נֶחֱרַשׁ כַּשְׂדֶּה׃
נָאוֹר מְזִיוֲךְ תְּחַדֶּה׃
לְכָה דוֹדִי נֵצֵא הַשָּׂדֶה׃

Jenen Tempel — jetzt zum Ackerfeld umpflügt —
Erheitere ihn, Erlauchter! mit deinem Himmelsglanz —
Laß uns, Du freundlicher Beschützer! laß uns hinaus nach jener Gegend ziehen!

נָא שְׁאַג מְרוֹמִים׃
יֶרְדוּ לְטֶבַח רְאֵמִים׃
נַשְׁכִּימָה לַכְּרָמִים׃

O donn're aus den Himmelshöhen laut,
Daß frecher Uebermuth als Opfer falle —
Wir wollen mit der Erlösung Anbruch hin auf das Weingebirg [1]).

סוּרָה בְּאוֹרְךָ תַּזְרִיחַ׃
מִנְחָתָהּ כְּקֶדֶם תָּרִיחַ׃
הַהוֹדָאִים נָתְנוּ רֵיחַ׃

Bestrahle die Geächtete [2]) mit deinem Lichte wieder,
Nimm auf, wie einst ihrer Opfer Wohlgeruch,
Laß ihre Weihrauch-Schaalen wieder Duft verbreiten.

עֲלוֹז בְּשִׂמְחַת אַרְמוֹנֶךָ׃
וְלָדוּץ בְּיוֹם חֲתוּנֶךָ׃
מִי יִתְּנֶךָ׃

Ergötzen an der Freudenweihe deines Tempels,
Entzücken an dem Tage deiner unauflöslichen Verbindung,
O daß er bald dir werde!

פְּרָזוֹת מוֹשַׁב צְבָאֶיךָ׃
סַבֵּב כְּחָז נְבִיאֶךָ׃
אֶנְהָגְךָ אֲבִיאֲךָ׃

In unbeschränkten Räumen verwandle deiner Schaaren Sitz,
So wie es dein Prophet begeistert ausgesprochen —
O sprich: Ich leite dich, ich bringe dich dahin!

צְפִצוּף נַעַם בְּדָרְשִׁי׃
חֲמוּדִים וּמְפֻז בְּפָרְשִׁי׃
שְׂמֹאלוֹ תַּחַת רֹאשִׁי׃

Wenn ich der Lehre süßen Kern ergründe,
Wenn ich, was köstlicher als gediegen Gold, an's Taglicht fördere,
Unterstützet seine Linke dann mein Haupt.

קֵץ אַהֲב נִדְבַתְכֶם׃
זְמַנּוֹ מִלְעוֹרֵר מְחִיכֶם׃
הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם׃

„Ja, ihr sollt euerer edlen Liebe Ziel erreichen,
Doch erwecket die Gemüther nur zur Unzeit nicht —
O ich beschwöre euch darum!"

---

[1]) Nach Zion, denn die heilige Lehre wird mit dem Weine verglichen, und von Zion — heißt es (Jes. 2, 3.) — geht die Lehre aus, und Gottes Wort von Jeruschalajim.
[2]) Die Gemeinde Jisrael.

הִצְמַתִּי כָּל מַעֲבִידַיִךְ.
בְּהִתְלוֹנְנִי בֵּין בַּדַּיִךְ.
שְׁנֵי שָׂרַיִךְ:

„Vernichtet habe ich deine Unterjocher,
Mein Aufenthalt war zwischen deiner Bundeslade Stangen,
Aus welchen Geistesnahrung strömt."

וְכַחְתִּי צָרַיִךְ לְעֶשֶׁן.
יְדַעְתִּיךְ לְאֵפוֹד וְלַחֹשֶׁן.
צַוָּארֵךְ כְּמִגְדַּל הַשֵּׁן:

„Mein Ausspruch ließ deine Widersacher wie Rauch verweh'n,
Dir bestimmte ich den schönsten Priesterschmuck,
Deine Größe prangte einem Thurme gleich von Elfenbein. —"

וְעַכְתִּי קָמַיִךְ לְהַאֲמֵל.
רַצֹּתִים כְּקָנֶה קָמֵל.
רֹאשֵׁךְ עָלַיִךְ כַּכַּרְמֶל:

„Entnervt hatt'ich deine Feinde, sie verwelkten,
Ich zerbrach sie wie ein morsches Rohr,
Dein Haupt aber hob sich hoch empor wie der Karmel-Berg."

חֹשֶׁר לַחֲמִי הוּטַעֲמְתִּ.
בְּשֹׂבַע שְׂמָחוֹת הוּנַעֲמְתִּ.
מַה יָּפִית וּמַה נָּעַמְתְּ:

„Meine Himmelskost [1]) genossest du in Ueberfluß,
Der Freuden Fülle, sie versüßte dir dein Leben;
Wie schön warst du und wie anmuthsvoll!"

טַוּוּי יְרִיעוֹת רִקְמָתֵךְ.
יְדִידוֹת שָׁכְנָן הֲקָמָתֵךְ.
וְאֹת קוֹמָתֵךְ:

„Die Teppiche, die deine kunstgewandte Hand gewebt,
Schmückten herrlich deine mir geweihete Ruhestatt,
Die deine Hoheit dir gesichert hat."

יַחַד רֵיחֵךְ תָּמָר.
קֹדֶשׁ קָדָשִׁים לְתָמָר.
אָמַרְתִּי אֶעֱלֶה בְתָמָר:

„Der Wohlgeruch deiner Einigkeit, er wallte auf,
Der heiligste Opferduft stieg hoch empor,
Ich versprach in diesem Säulenrauche zu erscheinen."

כְּנַסְתִּיךְ לְהָהָר הַטּוֹב.
לְרָחוּשׁ דָּבָר טוֹב.
וְחִכֵּךְ כְּיֵין הַטּוֹב:

„Ich ließ versammeln dich an jenem Berg des Heils,
Dir die beste Lehre zu verkünden,
Deinen Gaumen mit dem edelsten der Weine zu erfrischen."

לְאֲגוֹר נִדְחַי וּלְוַעֲדִי.
וְלִרְאוֹת בְּקִרְיַת מוֹעֲדִי.
אֲנִי לְדוֹדִי:

Einst vereint er meine weit Zersprengten,
Sie werden wieder sehen die mir bestimmte Residenz,
Mein Vertrauen schließt sich fest an meinen freundlichen Beschützer.

[1]) Das Manna.

וֶאֱמוּנָתוֹ לָעַד קַיֶּמֶת: וּדְבָרָיו חַיִּים וְקַיָּמִים נֶאֱמָנִים
וְנֶחֱמָדִים לָעַד וּלְעוֹלְמֵי עוֹלָמִים: עַל אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל
בָּנֵינוּ וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:

עַל הָרִאשׁוֹנִים וְעַל הָאַחֲרוֹנִים לְעוֹלָם וָעֶד חוֹק וְלֹא
יַעֲבוֹר: אֱמֶת שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם
וָעֶד: אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה. לְמַעַן שִׁמְךָ
מַהֵר לְגָאֳלֵנוּ כְּגָאַלְתָּ אֶת־אֲבוֹתֵינוּ: אֱמֶת מֵעוֹלָם שִׁמְךָ
הַגָּדוֹל עָלֵינוּ נִקְרָא בְּאַהֲבָה אֵין אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:

זולת. ע"ס א"ב, וברוחני החרוזות הזניות מתס זס המקנר משלם בירבי קלונימום חזק.

*) אוֹדְךָ כִּי עֲנִיתָנִי.
מוֹעֵד מִפֻּרְךָ הִדַּרְתָּנִי.
לֹא יָדַעְתִּי נַפְשִׁי שָׂמַתְנִי:
בְּחַרְתַּנִי סְגֻלָּה ו לְהַעֲמִית.
שַׁפֵּר נַחֲלָתְךָ עוֹלָמִית.
שׁוּבִי שׁוּבִי הַשּׁוּלַמִּית:

גְּאַלְתִּיךְ מִלַּחַץ מַזְעִימֶיךָ.
לָחוֹג חַגֵּי מַנְעִימֶיךָ.
מַה יָּפוּ פְּעָמַיִךְ:
דְּמִיוֹן מַשְׂכִּילַיִךְ יוּזְהַר.
מַרְאֵיהֶן כָּרָקִיעַ מוּנְהַר.
שֻׁרֵּךְ אַגַּן הַסַּהַר:

Ich preise dich, denn Du hast mich erhört,
Mich zur verheißenen Zeit vom harten Druck befreit,
Ich wußte nicht, wohin mein Geist mich so schnell versetzt.

Erkoren hast Du mich, daß ich dir vorzugsweise angehöre;
O verherrliche dein Eigenthum auf Ewigkeiten!
Und du, o Seelenruhe, kehre wieder in mein Herz zurück!

„Ich erlöste dich vom Drucke deiner Folterer,
Erlöste dich, dein schönstes Freiheitsfest zu feiern,
Wie herrlich war es, deine Wallfahrt anzuschauen!“

„Das Vorbild deiner Lehrer strahlte hell,
Wie der Himmelsglanz leuchtete ihr Angesicht,
Deiner Weisen Kreis glich der Mondenscheibe.“

*) אודך Auch in diesem Piut bilden Textstellen des Hohenliedes die Schlußverse

וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ
וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה
נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם
וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ
לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ
וּבִשְׁעָרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל
הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם
כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־
כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף
פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ
וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְלֹא־תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־
אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: וְלַמַּעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־
כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם ו מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד
וְנָעִים וְנוֹרָא וְאַדִּיר. וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה
עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן
יִשְׁעֵנוּ: לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם וּשְׁמוֹ קַיָּם וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ

בִּישׁוּעָתֶךָ: וַהֲבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ. וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיוּת לְאַרְצֵנוּ: כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת אָתָּה: וּבָנוּ בָחַרְתָּ מִכָּל־עַם וְלָשׁוֹן. וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סֶלָה בֶּאֱמֶת. לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְיַחֶדְךָ בְּאַהֲבָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

(וועד כיכט מיט מנין בעטעט זאגט אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן):

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה ו אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם

חֲבִיבִים. לְחָיָו כַּעֲרוּגוֹת צוֹמְחוֹת בְּשֶׂם רִגְיוֹנִים.
יָדָיו קְשׁוּטוֹת מְקֻבָּלוֹת הֲגִיוֹנִים. שׁוֹקָיו רָמוּ
לַהֲדוֹךְ גְּאוֹנִים:

חִכּוֹ מַמְתַקִּים שַׁעֲשׁוּעַ מִדְרָשׁ וְחִקִּים. אֲנָה
הָלַךְ שֶׁרַעְיָתוֹ מַדְהִקִּים וְשׁוֹחֲקִים. דּוֹדִי תְּפוּצוֹתַי
יְכַנְּסוּ מְמֻרְחָקִים. אֲנִי תְּפֵאַרְתּוֹ אֲשַׁנֵּן כְּלוּהֲטִים
הַמִּתְלַהֲקִים:

וְהַחַיּוֹת יְשׁוֹרְרוּ וּכְרוּבִים יְפָאֲרוּ וּשְׂרָפִים יָרוֹנּוּ
וְאֶרְאֶלִּם יְבָרְכוּ פְּנֵי כָל־חַיָּה וְאוֹפַן וּכְרוּב
לְעֻמָּתוֹ שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם מְשַׁבְּחִים וְאוֹמְרִים:

בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ. לְמֶלֶךְ אֵל חַיִּ וְקַיָּם. זְמִירוֹת יֹאמֵרוּ
וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ. כִּי הוּא לְבַדּוֹ פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת
בַּעַל מִלְחָמוֹת זוֹרֵעַ צְדָקוֹת מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת בּוֹרֵא רְפוּאוֹת
נוֹרָא תְהִלּוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת הַמְחַדֵּשׁ בְּטוּבוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד
מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: כְּאָמוּר לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
אוֹר חָדָשׁ עַל צִיּוֹן תָּאִיר וְנִזְכֶּה כֻלָּנוּ מְהֵרָה לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת:

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חֶמְלָה גְּדוֹלָה וִיתֵרָה חָמַלְתָּ
עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ. בַּעֲבוּר אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ. וַתְּלַמְּדֵם
חֻקֵּי חַיִּים. כֵּן תְּחָנֵּנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ: אָבִינוּ הָאָב הָרַחֲמָן הַמְרַחֵם
רַחֵם וְעָלֵינוּ. וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל. לִשְׁמוֹעַ לִלְמוֹד
וּלְלַמֵּד. לִשְׁמוֹר וְלַעֲשׂוֹת. וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד
תּוֹרָתֶךָ בְּאַהֲבָה: וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ. וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ
וְיַחֵד לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ. וְלֹא נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד.
כִּי בְשֵׁם קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בָּטָחְנוּ. נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה

תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגֹאֲלֵנוּ בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ. יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וַאֲשֶׁר מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים בְּרוּם עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים כֻּלָּם גִּבּוֹרִים וְכֻלָּם עֹשִׂים בְּאֵימָה וּבְיִרְאָה רְצוֹן קוֹנָם. וְכֻלָּם פּוֹתְחִים אֶת־פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים וּמְשַׁבְּחִים. וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים. וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים:

אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא: וְכֻלָּם מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה וְנוֹתְנִים רְשׁוּת זֶה לָזֶה לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת רוּחַ בְּשָׂפָה בְרוּרָה וּבִנְעִימָה. קְדֻשָּׁה כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים. וְאוֹמְרִים בְּיִרְאָה:

קָדוֹשׁ ו קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

אופן מיוסד על דרך א"ב.

גַּן ו נָעוּל. אְוָה שׁוֹכֵן תַּרְשִׁישִׁים. שְׁלָחַיִךְ פַּרְדֵּס רִמּוֹנִים עִירִין וְקַדִּישִׁין. נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם גְּמַר תְּמוּרָתַיִךְ לְהַעֲשִׁין. מַעְיַן דָּלוּחַ גָּעַל וְהֶאָשִׁים. עוּרִי הַמַּחְצֶבֶת רַהַב לְגָזִים. בָּאַרְתִּי וְהוּשַׁת לִי דֶּרֶךְ בְּעוּזִים. אֲנִי יְשֵׁנָה וְדְ הִנְנִי בַּחֲרוּזִים. פָּשַׁטְתִּי חָלְיָתִי בְּכָרְעִי לִתְרָזִים:

דּוֹדִי. טִכְסַנִי תַּבְנִית מֶרְכָּבוֹ. קַמְתִּי יְחַדְתִּיו כַּחֲצוּבֵי שַׁלְהֲבוֹ. פָּתַחְתִּי כְּבוֹדוֹ חָמַק מִלְּבוֹא. מְצָאוּנִי לוֹחֲמֵי פְּצָעוּנִי בְּנָוֹ. הִשְׁבַּעְתִּי מַחֲלָתִי לְדוֹדִי לְחַוֹת. מַה דּוֹדֵךְ נָמוּ אָלָתִי קוֹשְׁבוֹת:

דּוֹדִי. סִלְסוּלוֹ בְּרִבֵּי רְבָבוֹת. רֹאשׁוֹ עָטוּר ו רְכוּבוֹ בַּעֲרָבוֹת. עֵינָיו כְּיוֹנִים פּוֹנוֹת בְּכָל

עס המחבר משלם בירבי קלונימום חזק.

חזן*) צְאֶינָה וּרְאֶינָה קהל וחזן מֶלֶךְ בְּיָפְיוֹ מוּכְלָל׃
חזן הִנָּךְ יָפָה קהל וחזן שׁוֹבָה מְחַלֶּקֶת שָׁלָל׃
חזן שִׁנַּיִךְ קהל וחזן לְחַתֵּךְ פְּרָט וּכְלָל׃
חזן כְּחוּט הַשָּׁנִי קהל וחזן מְשׁוֹרֶרֶת לוֹ מַהֲלָל׃
חזן כְּמִגְדַּל דָּוִיד קהל וחזן בְּרוֹם אָשְׁיוֹתָיו מוּתְלָל׃

חזן קהל
שִׁנֵּי שָׁדַיִךְ. יְכִילוּ מִלֹּא כָל הֶחָלָל. עַד שֶׁיָּפוּחַ.
רֵיחַ נִדָּבְכִין מוּגָלָל. כְּלָךְ בְּרָה כְּנוֹצְצִים כְּעֵין
קָלָל. אִתִּי יָפָתִי קְשׁוּרַיִךְ לְהִתְכַּלָּל. לְבַבְתִּנִי
וְאַרְשְׁתִּיךְ נוֹגְשַׁיִךְ לְהִתְעוֹלָל. מַה יָּפוּ מַעְגְּלוֹתַיִךְ
וְאֹרְחֵךְ סוֹלָל. חזן נִפֶּת (תִּטּוֹפְנָה) חִכֵּךְ וָבֶד קְדֻשָּׁה
לְכִלָּל. לְרוֹמֵם לְגָדוֹל וּמְהֻלָּל. הַמֵּאִיר גֵּיא
וְחֶלֶל׃

הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ
בְּכָל־יוֹם. תָּמִיד. מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: מָה־רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ.
כֻּלָּם בְּחָכְמָה עָשִׂיתָ. מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶךָ: הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם
לְבַדּוֹ מֵאָז. הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפוֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת־עוֹלָם.
אֱלֹהֵי־עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן־עֻזֵּנוּ צוּר
מִשְׂגַּבֵּנוּ. מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵל בָּרוּךְ גְּדָל דֵּעָה.
הֵכִין וּפָעַל זָהֳרֵי חַמָּה. טוֹב יָצַר כָּבוֹד לִשְׁמוֹ. מְאוֹרוֹת
נָתַן סְבִיבוֹת עֻזּוֹ. פִּנּוֹת צְבָאָיו קְדוֹשִׁים רוֹמְמֵי שַׁדַּי.
תָּמִיד מְסַפְּרִים כְּבוֹד־אֵל וְקָדְשָׁתוֹ: תִּתְבָּרֵךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַל
שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ. וְעַל־מְאוֹרֵי־אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ סֶלָה׃

---

*) צאינה וראינה Der Inhalt dieſes ſo wie der beiden folgenden Piutim weicht wenig von den von geſtern ab.

„Eueres Fürsten Ruhm erheb' ich hoch, ich gebe Heil euch zum Gewand, doch, regt nicht euern Mund, daß euch das Geheimniß nicht entfahre — ich beschwöre euch!"

רוֹמַמְתִּי קֶרֶן נְגִידְכֶם.
יֶשַׁע אָשִׁית מַדֵּיכֶם.
רוֹגְנִים ו מִלֻּלוֹת וסוֹדְכֶם.
הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם:

„Die einst Bevölkerte gebe ich ihrem Gatten wieder [1]), und zeichne sie vor allen Schwester-Städten aus, sie wird so angenehm, wie des Opfers süßer Duft. —"

רַבָּתִי אָשִׁים בְּעוּלָּה.
מִכָּל עֲלָמוֹת לְעֵלָּה.
רְצוּיָה כְּרֵיחַ עוֹלָה.
מִי זֹאת עֹלָה:

Wer ragt so empor wie sie?

Zum Priesterdienst in seinem Tempel, hat er umgürtet mich mit dem Prachtgewand von Edelsteinen; die Tempelveste, dieser Inbegriff der Welt,

שָׂרַת בְּבֵית אוּלָמוֹ.
אִפְּדַנִי שִׁבּוּץ יַהֲלוֹמוֹ.
שְׁתִיָּה מְכֻלַּל עוֹלָמוֹ.
הִנֵּה מִטָּתוֹ שֶׁלִּשְׁלֹמֹה:

sie ist die Ruhestatt des höchsten Einigkeiterhalters.

Die Sänger mit der süßen Stimme preisen seine Einheit früh und Abends, es ist der Preisgesang der rabenschwarz Gelockten [2]),

שׁוֹאֲגִי בְּקוֹל עֲרֵב.
יְחוֹד בְּקֶר וְעֶרֶב.
שְׁנוֹן שְׁחוֹרוֹת כְּעוֹרֵב.
כְּלָם אַחְוֵי חֶרֶב:

zugleich geübt, das Schwert zu führen.

Die höchste Schönheit schmücket des Tempels Halle, dort zeigt alles Majestät, das Sinnbild der Erhabenheit,

תַּלְפִּיוֹת דְּבִיר הֵיכָלוֹ.
כְּבוֹד אוֹמֵר כְּלוֹ.
תַּעַף רְאֵם הִכְלִילוֹ.
אַפְּרִיוֹן עָשָׂה לוֹ:

verherrlicht den Pallast, den er sich erbaut.

Dort ist sein Aufenthalt, dahin verlangt und sehnt er sich, des Goldes und des Silbers Herr — die Gemächer hat er mit Geschmack geordnet, ihre Säulen sind von Silber aufgeführt.

מִן תַּחֲנָתוֹ אִוָּה וְכִסֵּף.
לוֹ הַזָּהָב וְהַכֶּסֶף.
תְּאָיו רְצַף בְּכֶסֶף.
עַמּוּדָיו עָשָׂה כֶסֶף:

---

[1]) Anspielung auf Klgl. 1, 1.

[2]) Die Jünglinge aus dem Stamme Lewi-

פְּזֵן לִי מַחְשִׁילִי.
מַה הוֹדֵךְ מִשְׁלִי.
פּוֹצִי מֵרֶפֶשׁ וּמַדְלִי.
הוֹדִי לִי:
פִּלַּלְתִּי לְנוֹרָא וְאָיוֹם.
רְאוֹת כְּמוֹם יוֹם.
פְּהַח־קוֹחַ אֲסִירֵיךָ לְפִדְיוֹם.
עַד שֶׁיָּפוּחַ הַיּוֹם:
צָעַקְתִּי לְצוּר מַכְאֲבִי.
מָתַי חְחוֹל מַכְאוֹבִי.
צְפוֹת בְּאָבְדַן מֶרְכָּבִי.
עַל מִשְׁכָּבִי:
צַחֲנָתִי הָתֵם נָא.
שׁוּר מֵרֹאשׁ אֲמָנָה.
צִיּוֹן קִרְיָה נֶאֱמָנָה.
אָקוּמָה נָא:
קִוִּיתִי לְמַשְׁפִּיל וּמֵרִים.
לְחַפְשִׁי כְּאָז מְחֻמָּרִים.
קוֹבֶלֶת מֵאֲרָיוֹת וּנְמֵרִים.
מְצָאוּנִי הַשֹּׁמְרִים:
קְרָנוֹת עֲשֹׂר שִׁבַּרְתִּי.
לְאֻמִּים תַּחְתֵּךְ הִדְבַּרְתִּי.
קוֹלוֹ שְׁמַעֲנִי וְהוּגְבַּרְתִּי.
כְּמַעַט שְׁעָבַרְתִּי:

Meiner Schwäche Spötter warf mir vor: Welchen Vorzug hat dein freundlicher Beschützer vor dem meinen? — Er, der mich aus dem Schlamm errettete, der mich erhob, erwies sich mir als freundlicher Beschützer.

Ihn, den Allfurchtbaren, fleht' ich an, zu zeigen den tiefverborgenen Tag der Erlösung, der deine Gefesselten zur Freiheit führt, bevor die Sonne schwindet.

In meinem Schmerze schrie ich zum Schöpfer auf: Wann kommt der Heilverband für meine Schmerzenwunde? O sieh'! wie Geist und Körper schwinden, auf meinem Krankenlager.

Laß meinen Sündenschlamm verschwinden, schau von der Zinne deiner festen Himmelsburg, auf Zion, die treue Residenz — dahin laß mich ziehen.

Zu ihm habe ich Vertrauen, zu ihm, der erniedrigt und erhöht, so wie einst von den Thieranbetern [1]), so befreiete er mich von der Qual der Löwen und Tiger [2]), jener Wächter, die mich erspäht.

„Das zehngehörnte Thier [3]) zerschmettre ich, Nationen unterwerf' ich dir!" so vernahm ich Gottes Stimme, da fühlte ich verjüngte Kraft, ich hätte sonst verzweifelt.

[1]) Die Egyptier, die mehrere Thiere, unter Andern auch Esel, als Gottheiten verehrt haben. [2]) Nebuchadnezar und sein Heer. [3]) Siehe Daniel 7, 7.

נֵעַר מִצַּר לִי.
עָנָנִי בַּצַּר לִי.
נִינַי חֲסוּ בְצִלִּי.
עָנָה דוֹדִי וְאָמַר לִי:
נִגִּידִים לִי דִּבֵּר.
שִׁבְעָה קוֹלוֹת כִּמְדַבֵּר.
נִטְפֵי מוֹר הֶעֱבַר.
כִּי הִנֵּה הַסְּתָו עָבָר:
סָכַת שַׁוְעִי וַיְרֵץ.
שָׁלַח גּוֹדְרֵי פֶּרֶץ.
סְוָנִים חִבֵּל בְּמֶרֶץ.
הַנִּצָּנִים נִרְאוּ בָאָרֶץ:
סוּגָה עִוְעִיו מוֹגִיהָ.
מוֹף כַּדּוֹנַג לְמוֹגְגִיהָ.
סוֹעֲרָה מֵאֲנָחָה לַהֲפִיגִיהָ.
הַתְּאֵנָה חָנְטָה פַּגֶּיהָ:
עַזִּים שָׁת כַּסֶּלַע.
רָאשֵׁי תַנִּינִים לְקַלַּע.
עֲלוֹת פְּדוּיָה לְצֶלַע.
יוֹנָתִי בְּחַגְוֵי הַסֶּלַע:
עִזּוּז הֲדֵרִיךְ בַּנְּעָלִים.
יוֹפִי פַּעֲמֵי נְעָלִים.
עָרַף קָמַי בַּשְּׁעָלִים.
אֶחֱזוּ לָנוּ שְׁעָלִים:

Meine Bedrücker trieb er in's Meer, er erhörte mich in meiner Noth, „meine Kinder, suchet Schutz unter meinem Schatten!"

So sprach mein freundlicher Beschützer mich tröstend an.

Mir wurden laut erhabene Töne, siebenfache Stimme hörte ich in der Wüste, Balsamdüfte wallten mir vorüber,

denn der rauhe Winter war vorbei.

Er hörte mein Gebet und gewährte, er sandte der Ruinen Aufbauer [1]), rieb die Egyptier gänzlich auf,

als sich die Blüthen auf dem Erdreich zeigten.

Die Schutzumzäunten verwirrten ihre Unterdrücker, Memphis zerschmolz wie Wachs dahin, die Sturmbewegten [2]) hatten ausgeseufzt,

als der Feigenbaum seine Früchte reifte.

Die wilden Meereswellen hatte er in Fels umwandelt, zu zerschellen daran die Krokodillenhäupter; die erlöste Nation erstieg das jenseitige Gestade,

die Taube, die scheu sich barg im Felsenritz.

Der Allmächtige leitete festen Trittes die schöne Schaar in geschlossenen Reihen; meine Feinde aber drückte er hinab in Meeresgrund,

hier war der Fang der schlauen Füchse.

---

[1]) Moscheh und Aharon. [2]) Jisrael.

כְּגִבּוֹר מִתְרוֹנֵן מִיַּיִן.
יְקַיֵּץ וְהֵרִיק זַיִן.
כֹּהֲנַי לְנַסֵּךְ יַיִן.
הֵבִיאַנִי אֶל בֵּית הַיַּיִן:

Wie ein Held aufjauchzend vom Weine, sich ermannt und zum Kampfe sich rüstet; so meine Priester zum Weinopfer (1; denn er brachte mich in der Weinweihe Tempel.

כַּפּוֹת מְשִׁיחֲכֶם בּוֹשָׁשׁוֹת.
חֵרְפוּנִי טוֹחֵי עֲשָׁשׁוֹת.
כְּלַפִּיד אֵשׁ בַּחֲשָׁשׁוֹת.
סַמְּכוּנִי בָּאֲשִׁישׁוֹת:

„Die Fußtritte eures Heilverkünders, sie säumen noch—"
so höhnten mich aus, die Verblendeten, den Feuerbrand warfen sie in's trockene Gras,
doch mich hielt aufrecht der Hoffnung stärkende Arznei.

לִי יִשְׁקוֹד לְדָרְשִׁי.
מִכַּף מְשַׁדְּדִי וְחָרְשִׁי.
לְהַרְבִּיצֵנִי בִּנְוֵה מִדְרָשִׁי.
שְׂמֹאלוֹ תַּחַת לְרֹאשִׁי:

Bald — dacht' ich — wird er meiner eingedenk, mich entreißen jenen, die mich drücken und treten, wird mich versetzen in die von mir ersehnte Gegend,
wird mit seiner Linken mein Haupt aufrichten.

לְסַבּוֹל עוֹל גָּלוּתְכֶם.
בְּלִי לְדַחוֹק גְּאֻלָּתְכֶם.
לְהָחִישׁ יְשׁוּעָה בְּעִתְּכֶם.
הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם:

O duldet — sprach er — eurer Verbannung Joch, drängt nicht gewaltsam euere Erlösung herbei, beschleunigt nicht das Heil nach euerem Zeitmaaß —
O ich beschwöre euch!

מֹרִים רֹאשִׁי וּכְבוֹדִי.
לֶקַח טוֹב הֵזִיבִידִי.
מַלְאָכָיו צָוָּה לְדַדִּי.
קוֹל דּוֹדִי:

Meines Hauptes, meines Ruhmes Erheber, beschied eine gute Lehre mir, seinen Engeln befahl er, mich zu leiten,
mit seiner liebevollen Stimme.

מִגֵּר בְּאַף מַעֲצִיבִי.
נִחֲלַנִי חֶמְדַּת צְבִי.
מְדַמֶּה לְעֹפֶר נִצִּיבִי.
הוֹמֶה דּוֹדִי לִצְבִי:

In seinem Zorne stürzt' er meine Folterer, gab mir als Eigenthum das Herrlichste der Länder, mein Beschützer selbst verglich sich der Gazelle,
er war dem schnellsten Rehe gleich.

---

1) Im heiligen Tempel, wo bei Opfern eine Weinlibation stat findet.

חָבַשׁ מַחַץ מַכָּתִי.
כִּסָּה עֶרוֹם עֶרְיָתִי.
חִבְּבַנִי כְּשֶׁשׁ גַּעֲיָתִי.
הִנָּךְ יָפָה רַעְיָתִי:

חִבֵּל עוֹל רוֹדִי.
נָנַף שׁוֹלְלֵי יְדִידִי.
חִדַּשְׁתִּי שִׁיר לִידִידִי.
הִנָּךְ יָפֶה דוֹדִי:

טָהוֹר פְּעֲנַח רָזִים.
חַכְמֵי מִדּוֹת מַפְרִיזִים.
טַעֲמֵי תוֹרוֹת חוֹרְזִים.
קְרוֹת בָּתֵּינוּ אֲרָזִים:

טוֹב עֵדָה מְנֻצֶּלֶת.
עֶגְלָה גְּוִי מְפֻצֶּלֶת.
טְלָאֵי סָךְ כְּבְחוּצֶלֶת.
אֲנִי חֲבַצֶּלֶת:

יִשְׁרַנִי מֵעִקּוּשׁ זְחִיחִים.
חִשְּׁכַנִי מִבּוּל שׁוֹחֲחִים.
יִקְרַנִי בְּגִיא צְחִיחִים.
כְּשׁוֹשַׁנָּה בֵּין הַחוֹחִים:

יוֹשְׁבֵי נוֹף כְּגָעַר.
חַיַּת קָנֶה יִגְעַר.
יְחַלְּצֵנִי מִמְּכַרְסֵם ו מִיַּעַר.
כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיַּעַר:

Er verband meine tiefgeschlagene Wunde, deckte meine nackte Blöße zu, er sprach mir liebreich zu, sich wendend zu meinem Flehen:
O, schön bist du, meine Lust!

Er vernichtete das Joch meiner Folterer, zerstörte die Räuber meines Schmuckes, darum sang ich ein neues Lied dem Geliebten mein:
O schön bist Du, mein freundlicher Beschützer.

Der Erlauchteste offenbarte die geheimsten Lehren, meine Weisen erweiterten die Räume, stellten ihren Sinn schön zusammenhängend dar,
gleich Zedernsäulen der Palläste.

Aber ach! bald wurde ich des besten Schmucks beraubt [1]), jenes goldene Kalb hat meinen Körper zerrüttet, doch die schuldlosen Lämmer hat er wie mit einem Geflecht umschirmt, mich, die er mit einer Lilie verglich.

Er führte mich heraus aus dem Labyrinth der Uebermüthigen, hielt mich ab vom unsinnigen Götzendienst, und schützte mich in sonnverbrannter Gegend,
wie eine Rose unter Dornen.

So wie er aufgeschreckt die Bewohner Noph's, so schreckt er auf, das Schilfgezücht, entzog mich dem Walddurchwühler [2]),
wie den Orangenbaum aus Waldeshain.

[1]) S. 2. M. 33, 6. [2]) Pharao.

הֶבִינַנִי סוֹדֵי סְתָרִים.
עִנְדַנִי שְׁלוֹשׁ כְּתָרִים.
הִשְׁמִיעַ לִמְנַחֶחֶת תּוֹרִים.
נָאוֹ לְחֵיקֵךְ בַּתּוֹרִים:

Er stellte klar mir dar die unbegreiflichsten Geheimnisse,
schmückte mich mit der Kronen drei, ließ hören dann in Ruh'
gewonnener Zeit:
Wie schön sind deine Tafeln mit den Gesetzesreihen.

וְתַר דֵּי זָהָב.
אוֹיְבַי זְקַר תַּהַב.
וְהַעֲנִיק לְזֶרַע אַהַב.
תּוֹרֵי זָהָב:

Er überhäufte mich mit des Goldes Ueberfluß, meine Feinde
sprengte er in des Meeres Tiefe und belud die Nachkommen
seines Lieblings,
mit des Reichthumes Schätzen.

וְזָכַר בְּרִית סָבוֹ.
וּמִפְלֶשֶׁת עַם הֶסְיבוֹ.
וְנָכַח סִין סְבִיבוֹ.
עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ בְּמִסְבּוֹ:

Er dachte jenen Bund des Patriarchen [1]) und lenkte das
befreite Volk von Philistäa ab, um sie gegen Sin [2]) zu
führen, dahin,
wo der Weltenkönig auf seinem Throne saß. [3])

זְכוּת עֲקוּד מוֹר.
אֵץ רַחֲמִים לְכְמוֹר.
וְזֶעַף בְּשַׂר חֲמוֹר.
צְרוֹר הַמּוֹר:

Eingedenk der Tugendreinheit des Opfergeweihten [4]), ward
rege schnell die Allbarmherzigkeit, zerstoben waren die thierischen Kreaturen,
eingedenk des Gebundenen auf Moriah.

זִכְרוֹן מְשָׁלַי אֵפֶר.
חָק בְּגִינָם בַּסֵּפֶר.
זָרִים תֵּת כֹּפֶר.
אֶשְׁכֹּל הַכֹּפֶר:

Das Angedenken jener, die sich demuthvoll dem Staub verglichen [5]), verewigte er im heiligen Buche, für sie Barbaren zum Sühnopfer hinzugeben,
er, der der Ausbund der Nachsicht ist.

---

[1]) Mit Abimelech dem Könige der Philistäer, (s. 1. M. 21, 23—32.)
[2]) Den Berg Sinai. [3]) Um die zehn Gebote zu ertheilen.
[4]) Jizchak, der auf dem Berge Moriah gebunden als Opfer auf dem Altare lag.
[5]) Die drei Patriarchen.

בְּהַקְתָּ אוֹר שְׁחָרֶיךָ.
זְרוּעַ לְאוֹם מְשַׁחֲרֶיךָ.
בּוֹאִי בְנִצּוּחַ לְשַׁחֲרֶךָ.
מָשְׁכֻנִי אַחֲרֶיךָ:

Da ließest Du durchbrechen deiner Morgenröthe Strahl, erleuchtend die Nation, die dich gesucht, auch ich komme, mit einem Lobgesange dich zu suchen — o zeuch mich dir nach.

גֵּאֶה עֲדוּי גַּאֲוָה.
עָבוֹר בְּרֹאשִׁי הִתְאַוָּה.
גּוֹרָלִי הִשְׁפִּיר וְהִנְוָה.
שְׁחוֹרָה אֲנִי וְנָאוָה:

Er, der Höchste, von Erhabenheit umflossen, fand Lust daran vor mir her zu ziehen, er verschönerte, verherrlichte mein Loos,
schwarz war ich, nun hat er Reize mir verliehen.

גְּלֹף לְחוֹת חָרֶת.
יְקָרָה מִדַּר וְסָחֶרֶת.
גִּיאַנִי וְלֹא לְאַחֶרֶת.
אַל תִּרְאֻנִי שֶׁאֲנִי שְׁחַרְחֹרֶת:

Er grub in Tafeln jene Lehre ein, die köstlicher wohl ist als alle Edelsteine, mich nur hatte er erhoben, keine sonst von jenen Nationen;
ihr sahet es mir nicht mehr an, daß ich so schwärzlich sei.

דְּלֹג קֶץ לְהַבְדִּילִי.
מִמְּשׁוֹלֵי מַר מִדְלִי.
דְּגָלַנִי וְשָׂח לְגַדְלִי.
הִגִּידָה לִי:

Er übersprang die Bestimmungszeit mich los zu trennen, wie den Tropfen von des Eimers Rand, er schwang mich hoch, und sprach, um mich zu ermuthigen: Vertraue mir!

דְּרוֹר קָרָא לְפָדְעִי.
כְּאָב מְיַסְּרִי וּמְיַדְּעִי.
דֶּרֶךְ כַּבָּקָר וְרִדְעִי.
אִם לֹא תֵּדְעִי:

Befreiung rief er meinen Leiden zu, wie ein Vater hat er mich bestraft und mich gezüchtigt, denn, den Treibstachel mußt du fühlen wie ein Rind, erlangst du Einsicht nicht!

הֵנִים יָם וְקָרָעוֹ.
וְצָר בְּמַאֲפֵאָה פִּרְעוֹ.
הִקְדִּים פְּנָיוּ וְהִכְרִיעוֹ.
לְסָתִי בְּרִכְבֵי פַּרְעֹה:

Das Meer trieb er zur Flucht, als er es theilte, dem Unterdrücker ward mit gleichem Maaß vergolten, er kam ihm zuvor und stürzte ihn,
mein Roß zerstampfte Pharao's Reiterei.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

Während der Vorbeter dieſes ſagt, ſagt die Gemeinde das nebenſtehende יתברך.

מִן בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ: | יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם
קהל בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד: | וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ | הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא
הָעוֹלָם יוֹצֵר אוֹר וּבוֹרֵא | אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים: סַלּוּ
חֹשֶׁךְ עֹשֶׂה שָׁלוֹם וּבוֹרֵא | לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו:
אֶת־הַכֹּל: | וְשִׁמּוֹ מְרוֹמָם עַל כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה:
| בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:
| יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

אוֹר עוֹלָם בְּאוֹצֵר חַיִּים אוֹרוֹת מֵאֹפֶל אָמַר וַיְהִי:

ע"פ א"ב מרוצע.

*) אַפִּיק רְנָן וְשִׁירִים.
לְנוֹשֵׁא עַל נְשָׁרִים.
אֲשׁוּרֵר כְּעָזֵי שָׁרִים.
שִׁיר הַשִּׁירִים:

Ausſtrömen will ich Lieder und Geſänge, will ihn beſingen, der auf Adlersfittigen mich getragen, jenen gleich, die ihm einſt ſangen,
das Lied der Lieder.

אָיוֹם שִׁבַּע שׁוֹקְקוֹת.
נָחֲנִי עֲסִיסוֹ לְהַשְׁקוֹת.
אִלְפַּנִי דַּת בִּנְשִׁיקוֹת.
יִשָּׁקֵנִי מִנְּשִׁיקוֹת:

Der Schreckenverbreiter ſtillt auch ſehnſüchtiges Verlangen, mich führte er, ſeinen Labetrunk zu ſchlürfen, indem er koſend mich Geſetze lehrte — O würde mir ſein Koſen abermals zu Theil.

בַּטְּחָה לְאוֹת מַאֲמִינֶיךָ.
הִמְטַרְתָּ לְמוֹ מָנֶךָ.
בְּחַרְתָּם הִשְׁתַּעֲשַׁע בְּאֶמְנֶיךָ
לְרֵיחַ שְׁמָנֶיךָ:

Du ſchauteſt die Ohnmacht deiner Gläubigen, gleich ließeſt Du für ſie regnen deine Himmelskoſt [1]), erkoren haſt Du ſie alsdann, ſich an deiner Glaubenslehre zu ergötzen,
an dem Wohlgeruche deines Balſams.

*) אפיק רנן Dieſer Piut iſt in demſelben Geiſte und in gleichem Style wie der Piut אור ישע von geſtern, wo jeder Schlußvers eine Textſtelle aus dem HL. iſt.
[1]) Das Manna.

שחרית ליום שני של פסח

*) הָאֵל

בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ. הַגָּדוֹל בִּכְבוֹד שְׁמֶךָ.
הַגִּבּוֹר לָנֶצַח וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרָאוֹתֶיךָ:
הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם וְנִשָּׂא:

שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם וְקָדוֹשׁ וּ שְׁמוֹ. וְכָתוּב רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ
לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה:

בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְהַלָּל. וּבְדִבְרֵי צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ.
וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְרוֹמָם. וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְקַדָּשׁ:

וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יִתְפָּאַר שִׁמְךָ
מַלְכֵּנוּ בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר שֶׁכֵּן חוֹבַת כָּל־הַיְצוּרִים לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדֵּר
לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס עַל כָּל־דִּבְרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת דָּוִד בֶּן־
יִשַׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ:

יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ. הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. כִּי לְךָ נָאֶה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר
וּשְׁבָחָה הַלֵּל וְזִמְרָה עֹז וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח גְּדֻלָּה וּגְבוּרָה תְּהִלָּה
וְתִפְאֶרֶת קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת. בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל בַּתִּשְׁבָּחוֹת אֵל הַהוֹדָאוֹת אֲדוֹן
הַנִּפְלָאוֹת הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי זִמְרָה מֶלֶךְ אֵל חֵי הָעוֹלָמִים:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל
בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

---

*) Die Ueberſetzung hievon ſiehe Seite 89.

וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב. כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל־יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם. כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכָל־הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה. מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת: קדיש שלם

ספירת העומר

ליל ב׳ של פסח לאחר קדיש תתקבל מתחילין לספור ספירת העומר

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל סְפִירַת הָעֹמֶר:

הַיּוֹם יוֹם אֶחָד לָעֹמֶר:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך:

עלינו. קדיש יתום. אדון עולם.

לָעַמִּים. בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה. בֵּין קְדֻשַּׁת שַׁבָּת לִקְדֻשַּׁת יוֹם טוֹב הִבְדַּלְתָּ. וְאֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה קִדַּשְׁתָּ. הִבְדַּלְתָּ וְקִדַּשְׁתָּ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתֶךָ:)

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן אֶת־יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה זְמַן חֵרוּתֵנוּ. מִקְרָא קֹדֶשׁ זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ. וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ. לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בּוֹ. לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ. לְחַיִּים: וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם וְעָלֵינוּ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ וְחַנּוּן וְרַחוּם וְאָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־בִּרְכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן. כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ. קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ. שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם. בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ: וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ

טוֹב וּשְׁלוֹם בָּאֵר מְנוּחָתֵךְ. יְהִי שָׁלוֹם בְּחֵילֵךְ:
שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַפּוֹרֵשׂ סֻכַּת
שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל־יְרוּשָׁלָיִם:
וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־מוֹעֲדֵי יְיָ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

חצי קדיש

---

*) אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא
אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי
אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:
מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:
אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים וְאַתָּה. רַב לְהוֹשִׁיעַ.
מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה: וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת
מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:
אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם
יְהַלְלוּךָ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ.
וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ
מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

Ist der Festabend am Ausgange des Sabbaths, wird dieses eingeschaltet.

(וַתּוֹדִיעֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ. וַתְּלַמְּדֵנוּ לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רְצוֹנֶךָ. וַתִּתֵּן
לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִשְׁפָּטִים יְשָׁרִים וְתוֹרוֹת אֱמֶת חֻקִּים וּמִצְוֹת טוֹבִים. וַתַּנְחִילֵנוּ
זְמַנֵּי שָׂשׂוֹן וּמוֹעֲדֵי קֹדֶשׁ. וְחַגֵּי נְדָבָה. וַתּוֹרִישֵׁנוּ קְדֻשַּׁת שַׁבָּת. וּכְבוֹד מוֹעֵד.
וַחֲגִיגַת הָרֶגֶל. וַתַּבְדֵּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל. בֵּין אוֹר לְחֹשֶׁךְ בֵּין יִשְׂרָאֵל

*) Die Uebersetzung hievon siehe Seite 32—37.

מִמְּנוּ עִשָּׂרוֹן. נָתַן שִׂמְנוּ וּלְבוֹנָתוֹ יָצַק וּבָלַל
בְּהָדָרוֹן. הֵנִיף וְהִגִּישׁ קָמַץ וּמָלַח וְהִקְטִיר הַזִּכָּרוֹן.
מִזֶּה שֻׁלְחָן גָּבוֹהַּ זָכוּ בְּשִׁירֵי הַדּוֹרוֹן. כָּל זָכָר בִּבְנֵי
אַהֲרֹן: קָרֵב הָעֲמֶר שְׁוֻקֵי יְרוּשָׁלַיִם בַּפִּירוֹת
מְלֵאִים וּמְעֻטָּרִים. בְּזְרִיזוּת בֵּית דִּין מַחֲצוֹת
רְחוּקִים וּ מְתָרִים. מֵרָחוֹק אֶת יְיָ מְעֻזְּכֶם זִכְרוּ
מַזְכִּירִים וְנוֹהֲרִים. יְרוּשָׁלַיִם הַבְּנוּיָה תַּעֲלֶה עַל וּ
לְבַבְכֶם נִמְהָרִים. חִזְקוּ וְתִזְכּוּ לִשְׁמוֹעַ שִׁיר
יְשׁוּרַר לְהָרִים. הַר בֵּית יְיָ בְּרֹאשׁ הֶהָרִים: לְבֵיתְךָ
נַאֲוָה קֹדֶשׁ נְוֵה תְהִלָּה חוֹמֵל. בֵּית יַעַר הַלְּבָנוֹן
מְלֻבְלָב מְגָדִים וְגוֹמֵל. זְהַב פְּרָוִים פֵּירוֹת פָּרָחָיו
עוֹד מֵהָאָמֵל. לְזַרְעוֹ שֶׁל יִצְחָק חֶסֶד בְּיוֹם הִגָּמֵל.
אֲרוֹמִמְךָ בְּעָטוּר בְּכוּרִים בְּקָלָתוֹת מוּזָהָבוֹת וְלֹא
בְּתוּרְמֶל. כְּבוֹד הַלְּבָנוֹן וְנִתַּן לָךְ הֲדַר הַכַּרְמֶל:
יֵרָאֶה כְּפַת הַמּוֹקֵד תִּשְׁלוֹם שָׁלֵם סְבִיבֵיךְ. שִׁמֵּךְ
כְּשֵׁם וּ מַלְכֵּךְ שְׁעָרַיִךְ כִּשְׁבָטַיִךְ בַּהֲסָבַיִךְ. הָעֵת
כְּעֵדִי תִלְבָּשִׁי הֲדַר סָבַיִךְ בִּמְסִבַּיִךְ. עוֹד תַּעֲדִי
תִּפַּיִךְ. טְלוֹל רוֹבַיִךְ בְּרִחוּבַיִךְ שֵׁירוֹת כְּהָנַיִךְ
בַּאֲבִיבַיִךְ. נְעִימוֹת לְוַיִךְ בְּאַבּוּבַיִךְ. שַׁאֲלוּ שְׁלוֹם
יְרוּשָׁלַיִם יִשְׁלָיוּ אֹהֲבַיִךְ: יְתֵרָה חֲבָתֵךְ יְרוּשָׁלַיִם
בְּנוֹי שִׁבְעִים שְׁמוֹתַיִךְ. כְּעִיר שֶׁחֻבְּרָה לָהּ הוּפְקְדוּ
שׁוֹמְרֵי חוֹמוֹתַיִךְ. מַזְכִּירִים לְרַחֲמֵךְ וּלְשׁוֹמְמֵךְ
תְּהִלָּה בָּאָרֶץ לְיַשֵּׁב שׁוֹמְמוֹתַיִךְ. בְּאַחֲוָה וּבְרֵעוּת
וּמְקֻדָּשׁ אֵל בְּרָמָה נְוֹיוֹתַיִךְ. אֲדַבְּרָה וַאֲבַקְשָׁה

מיוסד ע"פ א"ל ב"ם עד בשלם עשרה נפה.

*) אור יום הָנֵף סְפִירָה הוּכְשָׁרָה בְּנוּגְהִים. לְצִיּוֹן נִדָּחָה קְרוֹא דְּרוּשָׁה עֲלוֹת גְּהִים. בְּנִין מְפוֹאָר כְּרַךְ מַחְמַד לֵב ו וְגֵהִים. מְשִׁכְנֵי עֶלְיוֹן בְּעֶשֶׂר מַעֲלוֹת קְדֵשׁ גְּבוֹהִים. גִּיל ו לְבָבוֹת לְבָנוֹן הַמְלַבֵּן נְצוּחִים אָדֶם שְׁלוּחִים. נִכְבָּדוֹת מְדָבָר בָּךְ עִיר הָאֱלֹהִים: דְּרִישׁוֹת לִדְרשׁ בְּשִׁכְנָךְ מְקוֹם כְּפוּר שָׁלַיִם. סְלוּלֵי צִיּוֹן מְבַקְּשִׁים תַּפְקִידָם הָרֵם ו מְכְשׁוֹלַיִם. הֲמוֹן חוֹגֵג עֲלוֹת יֵרָאֶה הַתֵּר שַׁלְשֵׁלַיִם. עֵת כִּי בָא לְחָנְנָהּ בְּלִי רְשׁוֹלַיִם. וּמֵהַקָּרוֹב לָהּ בְּכוּרֵי נְדָבָה לְהַקְרִיב בְּטַהַר שׁוֹלַיִם. פְּצָחוּ רַנְנוּ יַחְדָּו חָרְבוֹת יְרוּשָׁלַיִם: זוֹרְזוּ לְהַקְדִּים שְׁלוּחִים דַּיָּנֵי גֵּיא נְבוּאוֹת. צֵאת מִבָּעֶרֶב עֲשׂוֹת כְּרִיכוֹת מֵאֲבִיבֵי תְבוּאוֹת. חוֹל וְשַׁבָּת כְּרַבִּים מְלָאכוֹתָיו בְּשִׁלּוּשׁ בָּאוֹת. קְבָצוּ עֲיָרוֹת הַסְּמוּכוֹת עֵסֶק גָּדוֹל ו לְנָאוֹת. חֻשְּׁכָה קְצָרוּהוּ וּנְתָנוּהוּ בְּקֻפָּה וְלַעֲזָרָה מוּבָאוֹת. מַה יְּדִידוֹת מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ יְיָ צְבָאוֹת: טוֹבָה כְּפוּלָה וּמְכֻפֶּלֶת לַמָּקוֹם עָלֵינוּ לֵאמֹר. רִבָּה עֲמָרִים בַּמִּדְבָּר כְּנֶגְדָּם אֶחָד לְתָמֹר. יֶחְבֶּט וְנִתַּן לְאֲבִיב הָאוֹר בְּכֻלּוֹ לִגְמֹר. שְׁטָחוּהוּ בָעֲזָרָה עֲמָלוֹ לְרוּחַ ו חַיִּים לְכֻמֹּר. כַּמָּה כְּכָרֵי מוֹר לַסַּנְטֵר הַלָּז לְזִמֹּר. שִׁבְעַת חֻקּוֹת קָצִיר לָנוּ יִשְׁמֹר: תִּכֵּן בְּלֶתֶת וְצָבוּר וְנִגְרָם בְּלִי חִסָּרוֹן. בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה נָפָה יוֹצִיאוּ

*) אור יום הנף Dieſer Piut enthält eine Schilderung des Omerfeſtes.

שִׁבְחֵךְ בִּלְשׁוֹן עֲתִיד
וְנִסְתַּיָּם. סָכוּ לִימִין מֹשֶׁה
בּוֹקֵעַ יָם. וְהֵנִיף יָדוֹ עַל
הַנָּהָר בַּעִים: זֶה צוּר יְשׁוּעָתֵנוּ
פָּצוּ פֶה וְאָמְרוּ:
יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

וְנֶאֱמַר כִּי פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ:

לֵיל שִׁמֻּרִים. עָטוּר פְּלָאֵי
צִדְקָךְ בְּצָבָאוֹת. קִרְבָתְךָ
לִי טוֹב יְשׁוּעוֹת הַבָּאוֹת.
שַׁתִּי בְךָ מַחְסִי בְּמַלְאֲכוֹת
הַנְּבָאוֹת. מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל
וְגֹאֲלוֹ יְיָ צְבָאוֹת. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ צוּר יִשְׂרָאֵל
וְגוֹאֲלוֹ:

Der Ewige wird immer und ewig regieren!

Die Schutznacht ist umschmückt mit Sternenglanz und Wunderzeichen, den erhabenen Thaten deiner Allgerechtigkeit. Dein mir stets naher Schutz, birgt mir das nahe Glück heranschreitenden Heils, denn wie zu dir find' ich mein Vertrauen zu den prophetischen Verheißungen, o Jisrael's König und Erlöser! Du ewiger Zebaoth! Gebenedeiet seist Du, Ewiger! König! Jisrael's Fels und sein Erlöser!

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים
וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ וְתַקְּנֵנוּ בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ
וְהוֹשִׁיעֵנוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ וְהָסֵר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר
וְחֶרֶב וְרָעָב וְיָגוֹן וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ וּבְצֵל
כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה כִּי אֵל מֶלֶךְ
חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה. וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ:

לֵיל שִׁמּוּרִים אָז בְּהַנִּיחֲךָ
שְׁלוּהִים. הוֹדִינוּ לְךָ אֱלֹהִים.
בְּלֵילֵי חַג פֶּסַח:

לֵיל שִׁמּוּרִים יֻשַּׁע לָנוּ
תְּחַדֵּשׁ. וְשִׁמְךָ לְעוֹלָם נוֹדֶה.
בְּלֵילֵי חַג פֶּסַח:

מון לֵיל שִׁמּוּרִים רָנֵּן הַשִּׁיר
בְּחָדְשֶׁךָ. לְהוֹדוֹת לְשֵׁם
קָדְשֶׁךָ. בְּלֵילֵי חַג פֶּסַח:

לֵיל שִׁמְרִים. טֻכַּס פְּלָאֶיךָ
מְשׁוֹרְרֵי הוֹדָאוֹת נִתְיַחֵדְתָּ.
יוֹם לְחַסְדֶּךָ וְלַיְלָה לְשִׁיר
נִתְוַעֲדְתָּ. כְּלוּלֶיךָ אָז
בֶּאֱמוּנָה רוּחֲךָ חִסַּדְתָּ. מִפִּי
עוֹלְלִים וְיוֹנְקִים עֹז יִסַּדְתָּ.
בְּגִילָה בְּרִנָּה בְּשִׂמְחָה רַבָּה
וְאָמְרוּ כֻלָּם:

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְיָ מִי כָמֹכָה
נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה־
פֶלֶא: מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ בּוֹקֵעַ
יָם לִפְנֵי מֹשֶׁה:

לֵיל שִׁמּוּרִים. מַלְכוּתְךָ
רָאוּ בָנֶיךָ חַי וְקַיָּם. נִפַּלְתָּ

O Schutznacht! als du einst Ruhe den Ermüdeten verliehen, wie dankten wir durch dich dem höchsten Wesen
einst in der Nacht des Ueberschreitungsfestes.

O Schutznacht! erneue uns dein Heil nun wieder! wir wollen deinen Ruf dann ewig preisen
an den Nächten des Ueberschreitungsfestes.

O Schutznacht! du, des Gesanges Jubel, er erneue sich mit dir! wir wollen deinen Namen heilig preisen
in den Nächten des Ueberschreitungsfestes.

Die Schutznacht zeigt die Reihe deiner Wunderthaten an, in den Lobgesängen wirst du als einzig hochgepriesen; der Tag der Frömmigkeit geweiht, die Nacht dem Freudenlied bestimmt. Deine Sieggekrönten, durch den Glauben an dich beseelt, beschenktest Du mit Huld. Du ließest aus dem Munde der zarten Jugend, ja selbst der Säuglinge deinen Ruhm begründen; mit Wonne, Jubel, Hochentzücken riefen alle:

Wer unter den Mächten, Ewiger! gleicht dir? — Wer ist so in Heiligkeit verherrlicht wie Du? — Du, Gepriesener! Furchtbarer! Wundererzeuger!

An der Schutznacht, Ewiger! Unwandelbarer! haben deine Kinder deine Herrschaft anerkannt; Anfang und Ende

לֵיל שִׁמּוּרִים רֻוַח וְהַצָּלָה
עָמְדָה. בַּלַּיְלָה הַהוּא נָדְדָה.
בְּלֵילֵי חַג פֶּסַח:

O Schutznacht! Freiheit und Rettung entstand, als in der Nacht dem Könige [1]) der Schlaf entfloh,
in der Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים רוּחִי חָפְשָׁה
לְמַלְלָה. אֲזַכְּרָה נְגִינָתִי
בַּלַּיְלָה. בְּלֵילֵי חַג פֶּסַח:

O Schutznacht! mein Geist strebt deinen Werth zu schildern, ich dichte meinen Hochgesang des Nachts
für die Nächte des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים שְׁמוּר
לְנִקְמָה נְטוּרָה. עַל צֹר
הַמַּעֲטִירָה.
בְּלֵילֵי חַג פֶּסַח:

O Schutznacht! die du aufbewahrt zur Rache bist! bestimmt ist sie für Zor [2]) die Stolze
an einer Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים שְׁמַע מִצְרַיִם
לְנָצוֹר. יָחִילוּ כְּשֵׁמַע צֹר.
בְּלֵילֵי חַג פֶּסַח:

O Schutznacht! obwohl die Kunde von Mizrajim höchst denkwürdig ist, wird dennoch grausender die Kunde Zor's einst in der Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים תְּבוּעַ מִסֵּפֶר
הַתּוֹרָה. אַחַת מֵהֵנָּה לֹא
נֶעְדָּרָה. בְּלֵילֵי חַג פֶּסַח:

O Schutznacht! aus der heiligen Schrift entwickelt, sind die Begebenheiten allesammt die sich ereignet
in den Nächten des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים תִּכְנוֹ לִישֵׁעַ
וְנֵס. נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס.
בְּלֵילֵי חַג פֶּסַח:

O Schutznacht! bestimmt zum Heil, zu Wunderzeichen! einst werden die Zerstreuten Jisrael's versammelt wieder
an einer Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים וּמֵאֲמָרַי
יְרֻצָּה לְשָׁעוֹת. מְקֻדָּם פֹּעַל
יְשׁוּעוֹת. בְּלֵילֵי חַג פֶּסַח:

O Schutznacht! so möge dir mein Lobgesang gefallen, dir, vom Anbeginne heilverbreitend in den Nächten des Ueberschreitungsfestes.

---

[1]) Achasweros, siehe Ester Kap. 5. [2]) Tyrus.

לֵיל שִׁמּוּרִים פּוּאַר עֶלְיוֹן
בַּאֲמִירוֹת. מַכְנִיף הָאָרֶץ
זְמִירוֹת. בְּלֵילֵי חַג פֶּסַח:

לֵיל שִׁמּוּרִים פְּעֻנַּח צָפְנַת
מַעֲבָדָיו. סוֹדוֹ אֶל עֲבָדָיו.
בְּלֵילֵי חַג פֶּסַח:

לֵיל שִׁמּוּרִים צָפִית סְדוּרָה
וְאַרוּחָה. וְהִנֵּה יַד שְׁלוּחָה.
בְּלֵילֵי חַג פֶּסַח:

לֵיל שִׁמּוּרִים צָמַת בּוֹ
בְּלִיל. קִדַּשׁ יְיָ חִלֵּל.
בְּלֵילֵי חַג פֶּסַח:

לֵיל שִׁמּוּרִים קוֹמַת תָּמָר
הֻצָּלָה. הַהֲדַסִּים אֲשֶׁר
בְּמִצְלָה. בְּלֵילֵי חַג פֶּסַח:

לֵיל שִׁמּוּרִים קָמַץ הִשְׁבִּיעַ
לְשַׁנְּאָה. יִתֵּן לִידִידוֹ שְׁנָאָה.
בְּלֵילֵי חַג פֶּסַח:

O Schutznacht! drum ward der Allerhöchste in Gesängen hochgepriesen! aus allen Erdenenden tönten Hymnen ihm,
in jener Nacht des Ueberschreitungsfestes.

O Schutznacht! er enthüllte den Schleier der Ereignisse, die verborgene Zukunft seinen treuen Dienern,
in den Nächten des Ueberschreitungsfestes.

O Schutznacht! bei Beleuchtung und bei wohlbesetzter Tafel [1]), da offenbarte sich auf einmal eine Hand,
in der Nacht des Ueberschreitungsfestes.

O Schutznacht! vertilgt ward noch in derselben Nacht der Urheber, der die Heiligkeit des Ewigen entweiht [2]),
in der Nacht des Ueberschreitungsfestes.

O Schutznacht! die stolze Palme [3]) ward gerettet durch die duftige Myrrhe [4]) in tief versteckter Schlucht,
an der Nacht des Ueberschreitungsfestes.

O Schutznacht! der Unbedeutende [5]) überwog den mächtigen Verläumder [6]), der Höchste gab seinem Lieblinge die Ruhe wieder,
in der Nacht des Ueberschreitungsfestes.

---

[1]) Des Königs Belschazar, wie in Daniel 5 zu lesen ist. [2]) Belschazar, indem er aus den heiligen Gefäßen des Tempels bei dem Gelage den Wein kredenzte.
[3]) Unter dem Bilde der Palme werden die Frommen Jisrael's vorgestellt.
[4]) Myrrhe ist der ursprüngliche Name der Königen Ester. S. Ester 2, 7.
[5]) Mordechai. [6]) Haman.

לֵיל שִׁמּוּרִים נוֹרָאוֹת
בַּעֲשׂוֹתֶךָ נִקַּוֵּה. וְלַיְלָה
כַּיּוֹם יָאִיר.
בְּלֵילֵי חַג פֻּסַּח:

O Schutznacht! noch größere Wunderwerke harren wir von dir, eine Nacht, sie wird der andern künden
von den Nächten des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים נִלְחֲמוּ
כּוֹכְבֵי אוֹרִים. לְעֻוְרַת יְיָ
בַּגִּבּוֹרִים. בְּלֵילֵי חַג פֻּסַּח:

O Schutznacht! einst stritten lichte Sterne [1]) zur Hilfe gottgetreuer Helden,
an einer Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים סִיַּע צַדִּיק
נְעוּרִים. צְלִיל וְלֶחֶם
שְׂעוֹרִים. בְּלֵילֵי חַג פֻּסַּח:

O Schutznacht! die Rettung jener Tugendlosen [2]) deutete dem Retter an, ein geröstetes Gerstenbrod [3]),
an einer Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים סְגַב בְּמִבְטַח
וּמָעוֹז. גֶּבֶר חָכָם בָּעוֹז.
בְּלֵילֵי חַג פֻּסַּח:

O Schutznacht! geschützt durch Edelmuth und Enthaltsamkeit bewährte jener Mann [4]) als weise sich durch Geisteskraft,
an einer Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים עֵרִיצֵי פוּל
שָׁקַד. וְתַחַת כְּבוֹדוֹ יֻקַּד.
בְּלֵילֵי חַג פֻּסַּח:

O Schutznacht! an dir ward über die Helden Pul's [5]) verhängt, ihre Herrlichkeit ging in Flammen auf,
in einer Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים עֹמֶר חֻרְמְשׁוֹ
פִּלְּחָם. וּבְמִלְחֲמוֹת תְּנוּפָה
נִלְחָם. בְּלֵילֵי חַג פֻּסַּח:

O Schutznacht! der Garben Sichel hatte sie durchbohrt, der Schwenkung Streitkraft sie besiegt [6])
in jener Nacht des Ueberschreitungsfestes.

---

[1]) In der Schlacht gegen Sisera s. Richter 5, 20.
[2]) Jisrael zur Zeit Gideons [3]) S. Richter 7, 13.
[4]) Boas bei der nächtlichen Zusammenkunft mit Ruth, s. Ruth 3, 13.
[5]) Des Königs von Asur (Assirien), s. Jes. 10, 5 u. w.
[6]) Diese Anspielung auf die Schwenkung des Omer (s. 3. M. 23, 10.), die nach dem Midrasch zur Zeit der Niederlage Assurs fiel.

לֵיל שְׁמוּרִים כּוּכָם נֶחְתַּת
וְנִכְאוּ. הָפַךְ לַיְלָה וַיִּדְכָּאוּ.
בְּלֵילֵי חַג פְּסַח:

D Schutznacht! ihre Gräber wurden aufgewühlt, zerstört, und als die Nacht sich neigte, wie zermalmt [1])
an jener Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שְׁמוּרִים כְּדֵן וְשָׁבוּי
לְקֶה. שָׁמֵחַ לְאֵיד לֹא יִנָּקֶה.
בְּלֵילֵי חַג פְּסַח:

D Schutznacht! selbst Knecht und Sklave traf der Schlag; wer schadenfroh bei Jisrael's Elend war, blieb nicht verschont in der Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שְׁמוּרִים לְהַדֵּק נִשְׁחַק
אֲקוּנָם. רֵאשִׁית לְכָל אוֹנָם.
בְּלֵילֵי חַג פְּסַח:

D Schutznacht! zum Staub zermalmt wurden ihre Ebenbilder, die Bildniße der todtgeweihten Erstgeburt [2])
in jener Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שְׁמוּרִים לְבֻטָּח
יִרְאֶתֶם וְלֻקָּח. בּוֹקֵר
וּמְבוֹקָה וּמְבֻלְקָח.
בְּלֵילֵי חַג פְּסַח:

D Schutznacht! ihre Götzenbilder selber stürzten, brachen, und wurden der Zerstörung, der Vernichtung Preis
an jener Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שְׁמוּרִים וּמְאוֹרֵי יִשַּׁע
לְהַזְמִינִי. אָחַזְתָּ בְיַד יְמִינִי.
בְּלֵילֵי חַג פְּסַח:

D Schutznacht! mir hast du das Licht des Heils gebracht, du hieltest schützend mich bei meiner Rechten
an jener Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שְׁמוּרִים וּמְאוּדֵי
הוֹדָאוֹת לְאַדֵּקְךָ. עַל
מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ.
בְּלֵילֵי חַג פְּסַח:

D Schutznacht! die erhabensten Dankeslieder sollen dir ertönen, über deine übende Gerechtigkeit
an jener Nacht des Ueberschreitungsfestes.

---

[1]) Nach dem Talmud hatten die Egypter die Grüfte zur Aufbewahrung ihrer Leichen (Mumien) in ihren Häusern.

[2]) Nach dem Talmud ließen die Egyptier von ihren geliebten Todten Abbildungen verfertigen, die in derselben Nacht, wunderbarer Weise, vernichtet wurden.

לֵיל שִׁמּוּרִים חֲמוּדָה
בְּרָכוֹת כְּוּנָה. אֶל יַעֲקֹב
בְּנָהּ. בְּלֵילֵי חַג פְּסַח׃

O Schutznacht! die Holde (1 überlegte, wie des Vaters Segnungen ihrem Lieblingssohne Jakob zuzuführen sind; dies war
in einer Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים חֲקוּק בְּהוֹד
כְּמַלְאָךְ. וַיָּשַׂר אֶל מַלְאָךְ.
בְּלֵילֵי חַג פְּסַח׃

O Schutznacht! er, dessen Bildniß an dem Himmelsthrone im Glanze strahlt 2), überwand den Engel
an einer Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים טוֹב הִסְכִּים
עַל יָדוֹ. מְקִים דְּבַר עַבְדּוֹ.
בְּלֵילֵי חַג פְּסַח׃

O Schutznacht! der Allgütige gab Beifall seinem 3) Segen, denn er bewährte seines Dieners Spruch
an jener Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים טָעֲמָה כִּי
טוֹב סַחְרָהּ. לֹא יִכְבֶּה
בַּלַּיְלָה נֵרָהּ.
בְּלֵילֵי חַג פְּסַח׃

O Schutznacht! auch die Königstochter 4) fühlte ihrer edlen Handlung Lohn, denn ihr Lebenslicht erlosch nicht an jener Nacht,
der Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים יוּצְרוֹ חִלְּקוֹ
בְּחָכְמָה. יוֹדֵעַ עַד מָה.
בְּלֵילֵי חַג פְּסַח׃

O Schutznacht! die der Schöpfer weise abgetheilt, der genau den Augenblick bestimmte,
an jener Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים יְלָלָה בְּנוֹף
נָפְלָה. וַתָּקָם בְּעוֹד לַיְלָה.
בְּלֵילֵי חַג פְּסַח׃

O Schutznacht! Geheul des Todes stürzte über Noph 5); doch sie blieb in dieser Schreckensnacht erhalten,
der Nacht des Ueberschreitungsfestes.

---

1) Rebeka. 2) Jakob, nach der Tradition des Midrasch.
3) Des Engels; s. 1. M. 32, 29. 4) Die Tochter Pharao's, die Moscheh als Kind aus dem Fluße ziehen ließ (2. M. 2, 5.) war nach der Tradition eine Erstgeborne des Königs. 5) Mit diesem Namen wird die Hauptstadt Egyptens bezeichnet.

לֵיל שִׁמּוּרִים הִלָּלָה יְסֻכָּה
בַּפֶּלֶךְ. לִרְקָמוֹת תּוּבַל וּ
לַמֶּלֶךְ. בְּלֵילֵי חַג פְּסַח:

O Schutznacht! an dir wurde die bewunderte Gattin in Egyptens Residenz gepriesen; sie ward in Schmuckgewändern dem Könige zugeführt
an einer Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים הִדְחַף וְנִסְחַף
אֲחוֹרִים. אוֹת וּמוֹפֵת עַל
מִצְרַיִם. בְּלֵילֵי חַג פְּסַח:

O Schutznacht! an dir überfiel den König der Aussatz, die Strafe herrschte über ganz Mizrajim
an einer Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים וְעַד לְבָרֵר
עָלֵינוּ. נִפְלְאוֹתֶיךָ וּמַחְשְׁבוֹתֶיךָ
אֵלֵינוּ. בְּלֵילֵי חַג פְּסַח:

O Schutznacht! bestimmt war uns das Sklavenjoch, darum, die Wunder Gottes und dessen Fügung uns zu zeigen
an Nächten des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים וְכֵהוּ חִשָּׁאי
בְּחִילָה. אֲבִימֶלֶךְ בַּחֲלוֹם
הַלַּיְלָה. בְּלֵילֵי חַג פְּסַח:

O Schutznacht! an dir wurde in stillem Dunkel Abimelech fürchterlich gewarnt in einer nächtlichen Erscheinung [1])
an einer Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים זְדִים רָדוּי
שָׁפֵךְ. שָׁלַח יָדוֹ הָפֵךְ.
בְּלֵילֵי חַג פְּסַח:

O Schutznacht! an dir ergoß er Züchtigung über Sedom's Frevler, ließ los sein Strafgericht, und kehrte ihre Städte um,
an einer Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים זֵיהַר בְּטוֹב
לְאֵלּוֹם. לָבָן הָאֲרַמִּי בַּחֲלוֹם.
בְּלֵילֵי חַג פְּסַח:

O Schutznacht! an dir erging die Warnung an Laban, sich, selbst der Guten Rede zu enthalten [2]), es war im Traume
an einer Nacht des Ueberschreitungsfestes.

---

[1]) S. 1. M. 20, 3. [2]) Gegen Jakob; S. 1. M 31, 54.

לֵיל שִׁמּוּרִים אַנְוֶה גּוֹמֵל
חֲסָדִים. תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל
חֲסִידִים. בְּלֵילֵי חַג פֻּסַּח:

O Schutznacht! mit der ich dem Gnadenspender huldige! sein Ruhm tönt laut im Vereine der Frommen
an Nächten des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים בָּאָ מִבְּרֵאשִׁית
לְהִתְאַמֵּר. לָנוּ הַלַּיְלָה
מִשְׁמָר. בְּלֵילֵי חַג פֻּסַּח:

O Schutznacht! vom Anbeginn zum Thatenruhm bestimmt, du bist zum Schilde uns geworden,
an Nächten des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים בְּגִין קָרְבָּן
פִּסְחִי. יֶעֱרַב עָלָיו שִׂיחִי.
בְּלֵילֵי חַג פֻּסַּח:

O Schutznacht! laß statt des Ueberschreitungsopfers mein Gebet ihm wohlgefallen,
an Nächten des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים גִּיהַ עוֹלָם
הָאִיר. פִּתַּח דְּבָרְךָ יָאִיר.
בְּלֵילֵי חַג פֻּסַּח:

O Schutznacht! das Weltlicht hast Du angefacht, das erste Schöpfungswort erleuchtete die Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים גְּשָׁרָצוּי לְכֹהֵן.
מִבְּכֹרוֹת צֹאנוֹ וּמֵחֶלְבֵיהֶן.
בְּלֵילֵי חַג פֻּסַּח:

O Schutznacht! einst brachte dar des Priesterdienstes Würdige [1]) seiner Schafe Erstlinge von bester Güte,
an einer Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים דָּרַךְ כּוֹכָב
מְזָרֵחִי. מַשְׂכִּיל וְלְאֵיתָן
הָאֲזָרְחִי. בְּלֵילֵי חַג פֻּסַּח:

O Schutznacht! an dir trat einst der Stern von Osten auf, dem unsterblichen Lichtverbreiter [2]) ward die Erscheinung [3]) an der Nacht des Ueberschreitungsfestes.

לֵיל שִׁמּוּרִים דָּלַק מְלָכִים
וְחִיָּבָם. חַרְבָּם תָּבוֹא בְלִבָּם.
בְּלֵילֵי חַג פֻּסַּח:

O Schutznacht! an dir verfolgt' er jene Könige, und strafte sie, ihr Schwert traf ihre eigene Brust
an einer Nacht des Ueberschreitungsfestes.

---

[1]) Abel S. 1. M. 4, 4. [2]) Abraham. [3]) S. 1. M. 15, 1.

אַתֶּם זְנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־
כָּל־מִצְוֹתָי וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם ו מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל־זֹאת וְקַיָּם עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין
זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ. הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים. מַלְכֵּנוּ
הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הָעָרִיצִים. הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ
וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּל וְלָכָל־אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ. הָעֹשֶׂה גְּדֹלוֹת עַד אֵין
חֵקֶר וְנִפְלָאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר: הַשָּׂם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא נָתַן
לַמּוֹט רַגְלֵנוּ. הַמַּדְרִיכֵנוּ עַל בָּמוֹת אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל
כָּל־שׂנְאֵינוּ. הָעֹשֶׂה לָנוּ נִסִּים וּנְקָמָה בְּפַרְעֹה אוֹתוֹת
וּמוֹפְתִים בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם. הַמַּכֶּה בְעֶבְרָתוֹ כָּל־בְּכוֹרֵי מִצְרָיִם
וַיּוֹצֵא אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם. הַמַּעֲבִיר בָּנָיו
בֵּין גִּזְרֵי יַם סוּף אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׂנְאֵיהֶם בְּתְהוֹמוֹת
טִבַּע וְרָאוּ בָנָיו גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לְשִׁמּוֹ וּמַלְכוּתוֹ בְּרָצוֹן
קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם ומֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל ולְךָ עָנוּ שִׁירָה:

מיוסד ע"ס א"ב כפול והחרוז השני כתוב לחד מכתבי קודש ולבסוף חתם שמו מאיר.

*) לֵיל שִׁמּוּרִים.

אַדִּיר וְנָאֶה לְתִהְלּוֹתָיו.
זֵכֶר עָשָׂה לְנִפְלְאוֹתָיו.
בְּלֵילֵי חַג פֶּסַח:

O Schutznacht! ausgezeichnet, angemessen ihn zu preisen — ein Denkmal hat er seinen Wunderthaten aufgerichtet
an Nächten des Ueberschreitungsfestes. —

*) ליל שמורים Alle zum Heil Jisrael's merkwürdigen Ereignisse, die hier aufgezählt werden, sind, nach Traditionen aus dem Talmud und Midrasch, immer an der fünfzehnten Nacht des Monats Nisan vorgefallen, die darum zur Auszeichnung ליל שמורים oder Schutznacht heißt.

וְהָיָה אִם־שָׁמַע תִּשְׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי
מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
וּלְעָבְדוֹ בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי
מְטַר־אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ
וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ לִבְהֶמְתֶּךָ
וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ: הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה לְבַבְכֶם
וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם
וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת־יְבוּלָהּ
וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר יְהוָה
נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם
וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ
לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם: וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ
וּבִשְׁעָרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי בְנֵיכֶם עַל
הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת לָהֶם
כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל־
כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת הַכָּנָף
פְּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ
וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם
וְלֹא־תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ אָהַבְתָּ. תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ. עַל כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ וּבְקוּמֵנוּ נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ. וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי תוֹרָתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאוֹרֶךְ יָמֵינוּ וּבָהֶם נֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה. וְאַהֲבָתְךָ אַל תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים:

לֵיל שִׁמּוּרִים. הִפְלִיא עֲצוּת מֵרָחוֹק עָמוֹק וְנֶעְלָם. וּבוֹ כְּאֹמֶן וְנִינָיו מִשְׁעְבּוּד הֶעֱלָם. זַכַּת חֲטִיבָה אַחַת עֲשָׂאָם לְעַלָּם. בְּאַהֲבַת יְיָ אֶת יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ. אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

Die Schutznacht hat in frühester Vergangenheit wunderbare, nie geahndete Beschlüße gezeigt; an ihr war es, als der Glaubensverbreiter [1]) seine Nachkommen im voraus schon aus der Sklaverei gezogen [2]). Eine einzige Aeußerung der Anhänglichkeit hat sie des Vorzugs würdig gemacht, daß der Ewige seine Liebe ihnen ewiglich verleiht. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du dein Volk Jisrael liebst!

(וער כיכט מיט מנין בעטעט זאגט אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן):

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה ו אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטֹטָפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

---

[1]) Abraham. [2]) Nach der Legende (Midrasch) hat Gott in einer Offenbarung die Nacht des Auszugs aus Egypten, voraus bestimmt.

מעריב ליל שני דפסח

Während der Vorbeter ברכו sagt, sagt die Gemeinde das nebenstehende יתברך.

חזן בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ׃

קהל בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד׃

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב עֲרָבִים בְּחָכְמָה פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה עִתִּים וּמַחֲלִיף אֶת־הַזְּמַנִּים וּמְסַדֵּר אֶת־הַכּוֹכָבִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ בּוֹרֵא יוֹם וָלָיְלָה. גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר. וּמַעֲבִיר יוֹם וּמֵבִיא לַיְלָה וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ. אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלוֹךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד׃

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים: סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וְשִׁמּוֹ מְרוֹמֵם עַל־כָּל בְּרָכָה וּתְהִלָּה: בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבוֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

In dieser Schutznacht zeigte sich als eine Leuchte Jisraels der Allerheiligste den furchtbaren Schaaren — sich in Zoan [1]) offenbarend, hat er die Schlußverkündigung seiner Abgesandten vollführt. Seit jener Zeit wird seine Größe in Chören preisend besungen; ja des Morgens wird deine Gnade, Nachts deine Treue gepriesen! Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du die Abende herandämmern lassest!

לֵיל שִׁמֻּרִים. אוֹר יִשְׂרָאֵל קָדוֹשׁ אֵימָה נִדְגָּלוֹת. בְּצַעַן עֲצַת מַלְאָכָיו הִשְׁלִים בְּהַגָּלוֹת. גְּדֻלָּתוֹ מֵאָז יַרְנְנוּ בְּמַקְהֲלוֹת בְּהַלֵּלוֹת. לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ. הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים׃

[1]) Zoan, nach den Targumen Tanis, ist eine Stadt in Unteregypten. Es wird hier darunter Egypten (Mizrajim) überhaupt verstanden.

וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי וְכָל־הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה מְהֵרָה
הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה
לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן
יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי
וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא
יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה
בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

קדיש שלם

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל. לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית
שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה.
שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים
וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ
הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ. וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם וּ
מִמַּעַל. וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד.
אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם
וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ. כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם וּ מִמַּעַל
וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן וּ נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ
לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים וּ מִן־הָאָרֶץ. וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן
לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי. וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ
לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי־אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵּבֵל.
כִּי־לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וְיַקַּבְּלוּ כֻלָּם וּ אֶת־עוֹל
מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם וּ מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הַמַּלְכוּת
שֶׁלְּךָ הִיא. וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ
יְיָ וּ יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ.
בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: קדיש יתום

בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן) בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן (שַׁבָּת וּ) מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם. בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן. וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד. וְעֵבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מודים דרבנן

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

מודים דרבנן

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ

קהל קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא־כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:
חזן לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ. קהל בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:
חזן וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר.

קהל יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:
חזן לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה (שַׁבָּתוֹת לְמְנוּחָה וּ) מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה. חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זְמַן חֵרוּתֵנוּ (בְּאַהֲבָה) מִקְרָא קֹדֶשׁ. זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ. וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה:
זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ. לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בּוֹ. לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ. לְחַיִּים: וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם וְעָלֵינוּ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם וְ אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־בִּרְכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר וְרָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ. (אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ.) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ

בְּיָהּ יְיָ צוּר עוֹלָמִים: וְיִבְטְחוּ בְךָ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ. כִּי לֹא עָזַבְתָּ דֹרְשֶׁיךָ יְיָ: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר: חצי קדיש

endliche, ist ein Hort der Welten. Die Verehrer deines Namens werden dir vertrauen; denn Du Ewiger! verläßt die nicht, die nach dir verlangen.— Der Ewige will zur Aufrechthaltung seiner Gerechtigkeit, daß das Gesetz verbreitet und verherrlicht werde.

Am Sabbath wird das untenstehende ואני תפלתי gesagt, dann wird der Wochenabschnitt aus der Tora vorgelesen.

*) אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ. מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה.

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

לש״ץ נְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר:

*) Die Uebersetzung siehe Seite 32—37.

לשבת

מ״וק וַאֲנִי תְפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ:

(Der Vorb. u. d. Gem.) Ich richte mein Gebet zu dir, o Ewiger! dich flehend um eine Gnadenzeit—um deine unendliche Güte, allmächtiger Gott! O, erhöre mich mit dem Wohlwollen deines Heils.

צֶדֶק לְעוֹלָם. וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת: תִּתֵּן
אֱמֶת לְיַעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם.
אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ מִימֵי
קֶדֶם: בָּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם ׀ יוֹם יַעֲמָס־
לָנוּ. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ סֶלָה: יְיָ
צְבָאוֹת עִמָּנוּ. מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי
יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת. אַשְׁרֵי
אָדָם בֹּטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה.
הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם־קָרְאֵנוּ: בָּרוּךְ
אֱלֹהֵינוּ שֶׁבְּרָאָנוּ לִכְבוֹדוֹ.
וְהִבְדִּילָנוּ מִן־הַתּוֹעִים. וְנָתַן לָנוּ
תּוֹרַת־אֱמֶת. וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע
בְּתוֹכֵנוּ. הוּא יִפְתַּח לִבֵּנוּ בְּתוֹרָתוֹ.
וְיָשֵׂם בְּלִבֵּנוּ אַהֲבָתוֹ וְיִרְאָתוֹ.
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ וּלְעָבְדוֹ בְּלֵבָב
שָׁלֵם. לְמַעַן לֹא נִיגַע לָרִיק. וְלֹא
נֵלֵד לַבֶּהָלָה: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.
שֶׁנִּשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ בָּעוֹלָם הַזֶּה. וְנִזְכֶּה
וְנִחְיֶה וְנִרְאֶה וְנִירַשׁ טוֹבָה וּבְרָכָה
לִשְׁנֵי יְמוֹת הַמָּשִׁיחַ וּלְחַיֵּי הָעוֹלָם
הַבָּא: לְמַעַן יְזַמֶּרְךָ כָּבוֹד וְלֹא
יִדֹּם. יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ: בָּרוּךְ
הַגֶּבֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בַּיְיָ. וְהָיָה יְיָ
מִבְטָחוֹ: בִּטְחוּ בַיְיָ עֲדֵי עַד. כִּי

Gerechtigkeit ist ein ewiges Recht und dein Gesetz ist Wahrheit. Du erzeigtest dem Jakob Wohlgefallen, dem Abraham Liebe, wie Du ihnen, unseren Urvätern in jener Vorzeit zugeschworen hast. Tag für Tag sei der Ewige gepriesen; würde unsere Last auch drückender, der Allmächtige bleibt dennoch unser Heil, Selah! — Der Herr der Heerschaaren ist mit uns, der Gott Jakob's bleibt unser Schutz, Selah! — Herr der Heerschaaren! Heil dem Erdensohne, der dir vertrauet! Herr! hilf uns, König! erhöre uns, wenn wir flehen. Gebenedeiet sei der Herr, der uns zu seiner Verherrlichung geschaffen, von Irrgläubigen gesondert, uns die Lehre der Wahrheit gegeben, und in uns Unsterblichkeit verpflanzt hat. O, möge er unser Herz für seine Lehre empfänglich machen, und Liebe und Verehrung für ihn in unser Inneres legen, damit wir seinen Willen vollziehen und seinem Dienste treu ergeben sind; dann wird unser Streben nicht umsonst sein, unser Wirken nicht der Vergänglichkeit heimfallen. O, möge es dein Wille sein, Du, unser und unserer Vorfahren Gott! daß wir deine Gesetze in dieser Welt beobachten; damit wir des ewigen Lebens und der Anschauung würdig werden, damit Heil und Segen unser Erbe sei, in den Tagen des Erlösers und in jener künftigen Welt! Darob wird meine Seele dich unaufhörlich preisen; ich werde dir, Ewiger! mein Gott! danken immerdar. Heil dem Manne, der auf Gott vertraut, der Ewige wird ihm Schutz verleihen. Vertraut auf Gott immer und ewig; denn er, der Un-

וּדְבָרַי אֲשֶׁר־שַׂמְתִּי בְּפִיךָ. לֹא־
יָמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זַרְעֲךָ וּמִפִּי
זֶרַע זַרְעֲךָ אָמַר יְיָ מֵעַתָּה וְעַד־
עוֹלָם: וְאַתָּה קָדוֹשׁ. יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת
יִשְׂרָאֵל: וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר
קָדוֹשׁ ׀ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת.
מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ: וּמְקַבְּלִין
דֵּין מִן־דֵּין וְאָמְרִין. קַדִּישׁ בִּשְׁמֵי
מְרוֹמָא עִילָאָה בֵּית שְׁכִינְתֵּהּ.
קַדִּישׁ עַל־אַרְעָא עוֹבַד גְּבוּרְתֵּהּ.
קַדִּישׁ בְּעָלַם עָלְמַיָּא. יְיָ צְבָאוֹת
מַלְיָא כָל־אַרְעָא זִיו יְקָרֵהּ: וְתִשָּׂאֵנִי
רוּחַ. וְאֶשְׁמַע אַחֲרַי קוֹל רַעַשׁ
גָּדוֹל בָּרוּךְ כְּבוֹד־יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:
וּנְטָלַתְנִי רוּחָא. וְשָׁמְעֵת בַּתְרַי
קַל־זִיעַ סַגִּיא דְּמְשַׁבְּחִין וְאָמְרִין.
בְּרִיךְ יְקָרָא דַיְיָ מֵאֲתַר בֵּית
שְׁכִינְתֵּהּ: יְיָ יִמְלֹךְ לְעָלָם וָעֶד:
יְיָ מַלְכוּתֵהּ קָאֵם לְעָלַם וּלְעָלְמֵי
עָלְמַיָּא: יְיָ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם יִצְחָק
וְיִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ שָׁמְרָה־זֹּאת
לְעוֹלָם. לְיֵצֶר מַחְשְׁבוֹת לְבַב עַמֶּךָ
וְהָכֵן לְבָבָם אֵלֶיךָ: וְהוּא רַחוּם ׀
יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית. וְהִרְבָּה
לְהָשִׁיב אַפּוֹ. וְלֹא־יָעִיר כָּל־
חֲמָתוֹ: כִּי אַתָּה אֲדֹנָי טוֹב וְסַלָּח.
וְרַב חֶסֶד לְכָל־קֹרְאֶיךָ: צִדְקָתְךָ

Mein Geist, der auf dir ruhet, und die Worte, die ich dir in den Mund gelegt, sollen nimmer aus deinem Munde weichen, nie aus dem Munde deiner Kinder, noch aus dem Munde deiner spätesten Nachkommen, von nun an bis in Ewigkeit, — also spricht der Ewige. Du, o Heiligster! der Du unter Lobgesängen Jisraels thronest, dir rufen Chöre zu: Heilig! heilig heilig ist der Herr der Heerscharen; der ganze Erdkreis ist voll seiner Majestät. — Abwechselnd tönt es laut: Heilig ist er in jener Himmelshöhe, dem Raume seiner Residenz **Schechina**; heilig ist er auf Erden, seiner Allmacht Schöpfung; heilig in allen Ewigkeiten für und für ist der Ewige, Zebaoth! das All ist voll vom Abglanze seiner Herrlichkeit. Mich hob ein Geist empor, und hinter mir in tosendem Sturme ertönte: Gebenedeiet sei der Ewige durch seine Allgegenwart. Der Geist trug mich fort, und ich hörte hinter mir eine gewaltige Stimme, rufend im Ausbruche des Lobes: Gepriesen sei die Herrlichkeit Gottes von dem Standpunkte aus, wo seine Majestät thront. Der Ewige wird immer und ewig regieren! Das Reich des Herrn besteht in unendlicher Ewigkeit. — Ewiger! Du bist der Gott unserer Urväter Abraham, Jizchak und Jakob! O, erhalte diesen Glauben immerdar als Anregung des Nachdenkens im Herzen deines Volkes, und erhebe ihr Herz zu dir. — O, er, der Allbarmherzige, vergibt die Missethat und vertilgt nicht; er ließ oft von seinem Zorne ab, und ließ seinen Grimm nicht ganz erwachen. — Ja Herr, Du bist gütig, verzeihend und liebevoll Allen, die dich anrufen. Deine

תפלת מנחה

קודם אשרי לומרים פרשת התמיד.

*) אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶּלָה׃
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו׃

קמה תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד׃
גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר׃ דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח
מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ׃ הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאֹתֶיךָ
אָשִׂיחָה׃ וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר רַב
טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃ חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל
חָסֶד׃ טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל כָּל־מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־
מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה׃ כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ
יְדַבֵּרוּ׃ לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עוֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃
סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים׃ עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ
יְשַׂבֵּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ׃ פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ
וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־
מַעֲשָׂיו׃ קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת׃
רְצוֹן יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם׃ שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־
כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי
וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד׃ וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

וּבָא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבֵי פֶשַׁע
בְּיַעֲקֹב. נְאֻם יְיָ׃ וַאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי
אוֹתָם אָמַר יְיָ. רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ

Einst wird ein Erlöser kommen für Zion, und für die Sündbekehrten in Jakob! spricht der Ewige.— Denn siehe! diesen Bund schloß ich mit ihnen — der Ewige sprichts: —

*) Die Uebersetzung von אשרי siehe Seite 2

אֶלָּא בוֹנֶיךָ: שָׁלוֹם רַב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: יְהִי־שָׁלוֹם בְּחֵילֶךָ
שַׁלְוָה בְּאַרְמְנוֹתָיִךְ: לְמַעַן אַחַי וְרֵעָי אֲדַבְּרָה־נָּא שָׁלוֹם בָּךְ: לְמַעַן בֵּית־יְיָ
אֱלֹהֵינוּ אֲבַקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְיָ ו עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ ו יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַּשָּׁלוֹם:

*) עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל. לָתֵת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית
שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה.
שֶׁלֹּא שָׂם חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־הֲמוֹנָם: וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים
וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ
הוּא. שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ. וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם ו
מִמַּעַל. וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד.
אֱמֶת מַלְכֵּנוּ אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם
וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ. כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם ו מִמַּעַל
וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין עוֹד:

עַל־כֵּן ו נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ
לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים ו מִן־הָאָרֶץ. וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן
לְתַקֵּן עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי. וְכָל־בְּנֵי בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ
לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ כָּל־רִשְׁעֵי־אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־יוֹשְׁבֵי תֵבֵל.
כִּי־לְךָ תִכְרַע כָּל־בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וְיַקְבְּלוּ כֻלָּם ו אֶת־עוֹל
מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ עֲלֵיהֶם ו מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הַמַּלְכוּת
שֶׁלְּךָ הִיא. וּלְעוֹלְמֵי עַד תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד: כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ
יְיָ ו יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ.
בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד: קדיש יתום

und מזמורים sind zu finden am Ende des Theiles. שיר היחוד

*) Die Ueberſetzung hievon ſiehe Seite 38.

אַתָּה הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ: אַתָּה הוּא שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ
אֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים:

פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת הַצָּרִי וְהַצִּפֹּרֶן. הַחֶלְבְּנָה וְהַלְּבוֹנָה.
מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים מָנֶה. מוֹר וּקְצִיעָה. שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ
וְכַרְכֹּם. מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה. הַקֹּשְׁט שְׁנֵים
עָשָׂר. וְקִלּוּפָה שְׁלשָׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בּוֹרִית כַּרְשִׁינָה תִּשְׁעָה
קַבִּין. יֵין קַפְרִיסִין סְאִין תְּלָתָא וְקַבִּין תְּלָתָא. וְאִם אֵין
לוֹ יֵין קַפְרִיסִין מֵבִיא חֲמַר חִוָּרִין עַתִּיק. מֶלַח סְרוֹמִית
רֹבַע הַקָּב. מַעֲלֶה עָשָׁן כָּל־שֶׁהוּא: רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת
הַיַּרְדֵּן כָּל־שֶׁהוּא. וְאִם נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. וְאִם חִסַּר
אַחַת מִכָּל־סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל
אוֹמֵר הַצָּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרַף הַנּוֹטֵף מֵעֲצֵי הַקְּטָף: בּוֹרִית
כַּרְשִׁינָה שֶׁשָּׂפִין בָּהּ אֶת־הַצִּפֹּרֶן. כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה. יֵין
קַפְרִיסִין שֶׁשּׁוֹרִין בּוֹ אֶת־הַצִּפֹּרֶן. כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה. וַהֲלֹא
מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בָּעֲזָרָה
מִפְּנֵי הַכָּבוֹד:

הַשִּׁיר שֶׁהַלְוִיִּם הָיוּ אוֹמְרִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן
הָיוּ אוֹמְרִים לַיְיָ הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: בַּשֵּׁנִי הָיוּ
אוֹמְרִים. גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ הַר־קָדְשׁוֹ:
בַּשְּׁלִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים. אֱלֹהִים נִצָּב בַּעֲדַת־אֵל בְּקֶרֶב
אֱלֹהִים יִשְׁפּוֹט: בָּרְבִיעִי הָיוּ אוֹמְרִים אֵל־נְקָמוֹת יְיָ אֵל־
נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: בַּחֲמִישִׁי הָיוּ אוֹמְרִים הָרִנִּינוּ לֵאלֹהִים
עוּזֵּנוּ הָרִיעוּ לֵאלֹהֵי יַעֲקֹב: בַּשִּׁשִּׁי הָיוּ אוֹמְרִים. יְיָ מָלָךְ
גֵּאוּת לָבֵשׁ לָבֵשׁ יְיָ עֹז הִתְאַזָּר אַף־תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט:
בַּשַּׁבָּת הָיוּ אוֹמְרִים. מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת. מִזְמוֹר
שִׁיר לֶעָתִיד לָבוֹא לְיוֹם שֶׁכֻּלּוֹ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים:

אָמַר ו רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר ו רַבִּי חֲנִינָא. תַּלְמִידֵי חֲכָמִים ו מַרְבִּים שָׁלוֹם
בָּ עוֹלָם. שֶׁנֶּאֱמַר וְכָל־בָּנַיִךְ לִמּוּדֵי יְיָ. וְרַב שְׁלוֹם בָּנָיִךְ. אַל־תִּקְרָא בָּנָיִךְ

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל
בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.
יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵילָא מִן כָּל־
בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא
וְאִמְרוּ אָמֵן:

קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:

תִּתְקַבֵּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן
דִּי בִשְׁמַיָּא וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־
יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

אֵין כֵּאלֹהֵינוּ. אֵין כַּאדוֹנֵינוּ. אֵין כְּמַלְכֵּנוּ. אֵין כְּמוֹשִׁיעֵנוּ:
מִי כֵאלֹהֵינוּ. מִי כַאדוֹנֵינוּ. מִי כְמַלְכֵּנוּ. מִי כְמוֹשִׁיעֵנוּ: נוֹדֶה
לֵאלֹהֵינוּ. נוֹדֶה לַאֲדוֹנֵינוּ. נוֹדֶה לְמַלְכֵּנוּ. נוֹדֶה לְמוֹשִׁיעֵנוּ:
בָּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ. בָּרוּךְ אֲדוֹנֵינוּ. בָּרוּךְ מַלְכֵּנוּ. בָּרוּךְ מוֹשִׁיעֵנוּ:
אַתָּה הוּא אֱלֹהֵינוּ. אַתָּה הוּא אֲדוֹנֵינוּ. אַתָּה הוּא מַלְכֵּנוּ.

וְלֹא בְצַעַר מִתַּחַת יָדְךָ הָרְחָבָה כְּשֵׁם
שֶׁנָּתַתָּ פַּס לֶחֶם לֶאֱכוֹל וּבֶגֶד לְלִבּוֹשׁ
לְיַעֲקֹב אָבִינוּ הַנִּקְרָא אִישׁ תָּם: וְתִתְּנֵנוּ
לְאַהֲבָה וּלְחֵן וּלְחֶסֶד בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־
רוֹאֵינוּ וְיִהְיוּ דְבָרַי נִשְׁמָעִים לַעֲבוֹדָתֶךָ
כְּשֵׁם שֶׁנָּתַתָּ אֶת־יוֹסֵף צַדִּיקְךָ בְּשָׁעָה
שֶׁהִלְבִּישׁוֹ אָבִיו כְּתֹנֶת פַּסִּים לְחֵן וּלְחֶסֶד
וּלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל־רוֹאָיו
וְתַעֲשֶׂה עִמִּי נִפְלָאוֹת וְנִסִּים וּלְטוֹבָה אוֹת
וְתַצְלִיחֵנִי בְדַרְכִּי: וְתֵן בְּלִבִּי בִּינָה לְהָבִין
וּלְהַשְׂכִּיל וּלְקַיֵּם אֶת־כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד
תּוֹרָתֶךָ וְסוֹדוֹתֶיהָ וְתַצִּילֵנִי מִשְּׁגִיאוֹת
וְתִטַּהֵר ו רַעְיוֹנַי וְלִבִּי לַעֲבוֹדָתֶךָ וְתַאֲרִיךְ
יָמַי (וִימֵי אִשְׁתִּי וּבָנַי וּבְנוֹתַי) בְּרֹוב עֹז
וְשָׁלוֹם אָמֵן סֶלָה:

Herrlichster in jener Höhe, der Du thronest mit Allmacht! Du bist der Inbegriff der Glückseligkeit und dein Name deutet Glückseligkeit an. O, möge es dein Wille sein, uns und deinem ganzen Volke Jisrael Leben und Segen zu verleihen zur immerdauernden Glückseligkeit.

אַדִּיר בַּמָּרוֹם שׁוֹכֵן בִּגְבוּרָה. אַתָּה שָׁלוֹם
וְשִׁמְךָ שָׁלוֹם. יְהִי רָצוֹן שֶׁתָּשִׂים עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל חַיִּים וּבְרָכָה
לְמִשְׁמֶרֶת שָׁלוֹם:

botener Weise, in Ruhe. nie in Drangsal; so wie Du gegeben Brod zur Nahrung, und Gewand zur Bekleidung unserem Urvater Jakob, den der Ruf als frommen Mann bezeichnete. O, gib uns Liebe, Gunst und Gnade in deinen Augen, und in den Augen aller unserer Nebenmenschen, damit unsere Worte Eingang finden zu deiner Verehrung; so wie Du Joseph, deinem Frommen, schon von jener Stunde an, als sein Vater ihn mit dem bunten Gewande bekleidete, Gunst, Gnade und Liebe verliehen hast in deinen Augen, und in den Augen Aller, die ihn sahen. Und erzeigest Du mir Außerordentliches und Wundervolles, so möge es ein Zeichen zum Guten sein. O, laß mich glücklich in meinem Wandel sein, und lege in mein Herz Einsicht, zu begreifen, zu erkennen und zu erfüllen den wahren Inhalt deiner Lehre und ihrer geheimen Deutungen. Bewahre mich vor Irrlehren, läutere meine Gedanken und mein Herz zu deinem Dienste, und verlängere mein Dasein (und das Dasein meiner Gattin, meiner Söhne und Töchter) in voller Kraft und Glückseligkeit. Amen!

Während der Vorbeter שים שלום sagt, beten die Priester leise:

רִבּוֹן הָעוֹלָם עָשִׂינוּ מַה שֶּׁגָּזַרְתָּ עָלֵינוּ אַף אַתָּה עֲשֵׂה עִמָּנוּ כַּאֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ.
הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן־הַשָּׁמַיִם וּבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ אֶת־יִשְׂרָאֵל וְאֵת הָאֲדָמָה
אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ:

הכהנים יזהרו בנעילת מנעליהם שלא יגעו בם בידים ולא בם נגעו יזהרו ליטול ידיהם.

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים. עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ.
כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת
חֶסֶד. וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם: וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ
לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

יִשָּׂא יְשָׁא בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי
יִשְׁעוֹ: (וּמְצָא חֵן וְשֵׂכֶל טוֹב בְּעֵינֵי
אֱלֹהִים וְאָדָם:)

Es wende — Er empfängt Segen vom Ewigen und Tugendlohn von dem Gotte seines Heils. (Du findest Gunst und Glück in Gottes und in der Menschen Augen.)

יְיָ יְיָ חָנֵנוּ לְךָ קִוִּינוּ הֱיֵה זְרוֹעָם לַבְּקָרִים
אַף יְשׁוּעָתֵנוּ בְּעֵת צָרָה:

Der Herr — Herr, sei uns gnädig! auf dich hoffen wir; sei ihre Stütze jeden Morgen, so auch unsere Hilfe in der Zeit der Noth.

פָּנָיו אַל תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי בְּיוֹם צַר
לִי הַטֵּה אֵלַי אָזְנֶךָ בְּיוֹם אֶקְרָא
מַהֵר עֲנֵנִי:

Sein Antlitz — Verbirg dein Antlitz nicht vor mir, neige mir dein Ohr, wenn Angst mir ist; wenn ich flehe, erhöre mich bald.

אֵלֶיךָ נָשָׂאתִי אֶת עֵינַי הַיּוֹשְׁבִי
בַּשָּׁמָיִם:

Dir zu — Zu dir erhebe ich meine Augen, der Du im Himmel thronest.

וְיָשִׂמוּ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַאֲנִי אֲבָרְכֵם:

Und schenke — Sie sollen meinen Namen über die Kinder Israel's aussprechen, und ich werde sie segnen.

לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת
וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ
לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל
לְרֹאשׁ:

Dir — Dein, Unendlicher! ist die Macht und die Allgewalt, und die Herrlichkeit, und der Sieg, und die Majestät! dein, Alles im Himmel und auf der Erde! Dein, o Ewiger! ist das Reich und das Hoheitsrecht über jedes Haupt!

שָׁלוֹם שָׁלוֹם לָרָחוֹק וְלַקָּרוֹב אָמַר
יְיָ וּרְפָאתִיו:

Glückseligkeit — Friede, Friede dem Fernen und dem Nahen! so spricht Gott; ich stelle ihn wieder her.

Beim Schluße des Priestersegens wird von der Gemeinde dieses gebetet:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי
שֶׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן קְדֻשַּׁת חֲסָדֶיךָ וְגֹדֶל רַחֲמֶיךָ
הַפְּשׁוּטִים וְלִמְעַן טַהֲרַת שִׁמְךָ הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר
וְהַנּוֹרָא בֶּן־עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת הַיּוֹצְאִים
מֵהַפְּסוּקִים שֶׁל בִּרְכַּת כֹּהֲנִים הָאֲמוּרָה
מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו עַם קְדוֹשֶׁךָ שֶׁתִּהְיֶה קָרוֹב
לִי בְּקָרְאִי לָךְ וְתִשְׁמַע תְּפִלָּתִי נַאֲקָתִי
וְאַנְקָתִי תָּמִיד כְּשֵׁם שֶׁשָּׁמַעְתָּ אֲנַקַּת יַעֲקֹב
תְּמִימֶךָ הַנִּקְרָא אִישׁ תָּם: וְתִתֵּן לִי וּלְכָל־
נַפְשׁוֹת בֵּיתִי מְזוֹנוֹתֵינוּ וּפַרְנָסָתֵנוּ בְּרֶוַח
וְלֹא בְּצִמְצוּם בְּהֶתֵּר וְלֹא בְּאִיסּוּר בְּנַחַת

Möge es dein Wille sein, Ewiger, mein Gott und Gott meiner Väter! daß Du mir willfahrest, deiner gefeierten Gnade und überschwänglichen, unendlichen Barmherzigkeit wegen, daß Du willfahrest, der Majestät deines großen, mächtigen und furchtbaren Namens willen, der in dem Priestersegen ausgesprochen, und aus dem Munde Aharons und seiner Söhne, deinem heiligen Volke verkündet wurde. O, sei mir nahe, wenn ich dich anrufe, und erhöre mein Gebet, mein Klagen und mein Seufzen, so wie Du das Seufzen Jakob's, deines Tugendhaften gehört, den der Ruf als frommen Mann ausgezeichnet. O, gib mir und meinem Hausgesinde unsere Nahrung und unser Auskommen aus deiner freigebigen Hand in Ueberfluß, nie kümmerlich, auf erlaubter, nie ver-

כֹּהֲנִים עַם קְדוּשֶׁיךָ כָּאָמוּר:

הכהנים מברכין בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בִּקְדֻשָּׁתוֹ שֶׁל אַהֲרֹן
וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

nen priesterlichen Söhnen, dem dir geweihten Stamme ausgesprochen wurde, welcher lautet:

Gebenedeiet seist Du, Ewiger, unser Herr! Weltbeherrscher! der Du uns mit der Heiligkeit Aharons geheiliget und uns befohlen hast, dein Volk Jisrael mit Liebe zu segnen.

Der Vorbeter sagt folgende Verse theilweise vor, und die Priester sprechen sie nach.

יְבָרֶכְךָ יְיָ מִצִּיּוֹן עוֹשֵׂה שָׁמַיִם
וָאָרֶץ:

יְיָ יְיָ אֲדוֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל הָאָרֶץ:

וְיִשְׁמְרֶךָ שָׁמְרֵנִי אֵל כִּי חָסִיתִי בָךְ:

Es segne dich — Es segne dich Gott von Zion aus! Er, der Himmel schuf und Erde.

Der Herr — Ewiger, unser Herr! wie mächtig ist dein Name auf Erden!

Und behüte dich — Bewahre mich, Gott! ich suche Schutz bei dir.
(Die Gemeinde: Amen!)

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם אֲנִי שֶׁלְּךָ וַחֲלוֹמוֹתַי שֶׁלְּךָ חֲלוֹם חָלַמְתִּי וְאֵינִי יוֹדֵעַ מַה הוּא יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיִּהְיוּ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְלטוֹבָה בֵּין שֶׁחָלַמְתִּי עַל עַצְמִי וּבֵין שֶׁחָלַמְתִּי עַל אֲחֵרִים וּבֵין שֶׁחָלְמוּ אֲחֵרִים עָלַי אִם טוֹבִים הֵם חֻזְּקֵם וְאַמְּצֵם וְיִתְקַיְּמוּ בִי וּבָהֶם כַּחֲלוֹמוֹת (שֶׁל) יוֹסֵף הַצַּדִּיק. וְאִם צְרִיכִים רְפוּאָה רְפָאֵם כְּחִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה מֵחָלְיוֹ וּכְמֵרִים הַנְּבִיאָה מִצָּרַעְתָּהּ וּכְנַעֲמָן מִצָּרַעְתּוֹ וּכְמֵי מָרָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּינוּ וּכְמֵי יְרִיחוֹ עַל יְדֵי אֱלִישָׁע. וּכְשֵׁם שֶׁהָפַכְתָּ אֶת קִלְלַת בִּלְעָם הָרָשָׁע מִקְּלָלָה לִבְרָכָה כֵּן תַּהֲפֹךְ כָּל חֲלוֹמוֹתַי עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְלטוֹבָה וְתִשְׁמְרֵנִי וְתָחֳנֵנִי וְתִרְצֵנִי. אמן:

Es lasse leuchten — Der Herr sei uns gnädig und segne uns, und lasse sein Antlitz uns leuchten.

Der Herr — Der Ewige, der Unendliche ist ein allmächtiger Gott! allbarmherzig und allgnädig, langmüthig, von unendlicher Huld und Treue.

Sein Antlitz — Wende dich zu mir, sei mir gnädig, denn einsam bin ich und bedrängt.

Dir — Zu Dir, Ewiger! erhebe ich meine Seele.

Und sei dir gnädig — Wie sich der Knechte Augen sehnen nach der Hilfe des Herrn, wie der Sklavin Augen nach der Hilfe ihrer Gebieterin, so schauen wir zu unserem Gott empor, bis er uns begnadigt.
(Die Gemeinde: Amen!)

יָאֵר אֱלֹהִים יְחָנֵנוּ וִיבָרְכֵנוּ יָאֵר פָּנָיו
אִתָּנוּ סֶלָה:

יְיָ יְיָ אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב
חֶסֶד וֶאֱמֶת:

פָּנָיו פְּנֵה אֵלַי וְחָנֵּנִי כִּי יָחִיד וְעָנִי אָנִי:

אֵלֶיךָ יְיָ נַפְשִׁי אֶשָּׂא:

וְיָחֳנֵךְ הִנֵּה כְעֵינֵי עֲבָדִים אֶל־יַד אֲדוֹנֵיהֶם
כְּעֵינֵי שִׁפְחָה אֶל־יַד גְּבִרְתָּהּ כֵּן עֵינֵינוּ
אֶל יְיָ אֱלֹהֵינוּ עַד שֶׁיְּחָנֵּנוּ:

רבש"ע

(Die Gemeinde.) Möge Dir unser Flehen angenehm sein, gleich den Opfern. O Erbarmungsvoller! in der Fülle deiner Barmherzigkeit laß deine Herrlichkeit wieder in Zion thronen, und führe die Ordnung des Opferdienstes in Jeruschalajim wieder ein, daß sich unsere Augen weiden an deiner Rückkehr nach Zion mit Liebe; daß wir dich dort in Ehrfurcht wieder anbeten, wie in den Tagen der Vorzeit, wie in den Jahren früher Vergangenheit.

(Der Vorbeter schließt.) Gepriesen seist Du, Ewiger! den allein wir anbeten in Ehrfurcht.

וחזן מסיים בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שֶׁאוֹתְךָ לְבַדְּךָ בְּיִרְאָה נַעֲבוֹד:

כמו בשחרית.

קהל*) וְתֶעֱרַב לְפָנֶיךָ עֲתִירָתֵנוּ כְּעוֹלָה וּכְקָרְבָּן. אָנָּא רַחוּם. בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים הָשֵׁב שְׁכִינָתְךָ לְצִיּוֹן עִירֶךָ וְסֵדֶר הָעֲבוֹדָה לִירוּשָׁלָיִם. וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. וְשָׁם נַעַבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת. ע"כ קהל

מודים דרבנן

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּנוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

Während der Vorbeter וכל החיים sagt, sagen die Priester leise diesen יהי רצון

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתהיה הברכה הזאת שצויתנו לברך את עמך ישראל ברכה שלמה ולא יהיה בה מכשול ועון מעתה ועד עולם:

חזן אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה הַכְּתוּבָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו

Unser Gott und Gott unserer Väter! O, segne uns mit jenem dreifachen Segen, der von deinem Diener Moscheh in der heiligen Schrift verzeichnet, und von Aharon und sei-

*) וְתֶעֱרַב עָלֶיךָ נרשה עיקר כמו שכתב הרשב"ץ בגלחות דף כ"ט ע"כ.

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם כְּמִדְבָּר שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לַפָּר. וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאַיִל. וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ. וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ. וְשָׂעִיר לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְמִידִים כְּהִלְכָתָם:

לזכת יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג. עַם ו מְקַדְּשֵׁי שְׁבִיעִי. כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ מִטּוּבֶךָ. וּבַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים אֹתוֹ קָרָאתָ. זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם ו עָלֵינוּ. טוֹב וּמֵטִיב הָרֵשׁ־לָנוּ. שׁוֹבְרֵ אֲלֵינוּ בַּהֲמוֹן רַחֲמֶיךָ. בְּגַלַל אָבוֹת שֶׁעָשׂוּ רְצוֹנֶךָ. בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְּחִלָּה. וְכוֹנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל־מְכוֹנוֹ. וְהַרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוֹ וְשַׂמְּחֵנוּ בְּתִקּוּנוֹ. וְהָשֵׁב כֹּהֲנִים לַעֲבוֹדָתָם וּלְוִיִּם לְשִׁירָם לְזִמְרָם. וְהָשֵׁב יִשְׂרָאֵל ו לִנְוֵיהֶם. וְשָׁם נַעֲלֶה וְנֵרָאֶה וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ בְּשָׁלוֹשׁ פַּעֲמֵי רְגָלֵינוּ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ. שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל־זְכוּרְךָ אֶת־פְּנֵי ו יְיָ אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת וּבְחַג הַשָּׁבֻעוֹת וּבְחַג הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־פְּנֵי יְיָ רֵיקָם: אִישׁ כְּמַתְּנַת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן־לָךְ:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ. (אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ.) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן) בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן (שַׁבָּת ו) מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת ו) יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם. בְּאַהֲבָה תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן. וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד. עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זְמַן חֵרוּתֵנוּ (בְּאַהֲבָה) מִקְרָא קֹדֶשׁ. זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ. וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ. וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲלוֹת וְלֵרָאוֹת וּלְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֶיךָ וְלַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ. בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו. מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ. יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן. שֶׁתָּשׁוּב וּתְרַחֵם ו עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וּתְגַדֵּל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ. גַּלֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה. וְהוֹפַע וְהִנָּשֵׂא עָלֵינוּ. לְעֵינֵי כָּל־חָי. וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם. וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס מֵיַרְכְּתֵי־אָרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ לְצִיּוֹן עִירְךָ בְּרִנָּה. וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ. תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים כְּהִלְכָתָם. (וְאֶת־מוּסַף יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה) וְאֶת־מוּסַף יוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה. כְּמִצְוַת רְצוֹנֶךָ. כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ מִפִּי כְבוֹדֶךָ. כָּאָמוּר:

לנכת וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֹלַת שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ: וְהָקְרַבְתֶּם שְׂעִיר עִזִּים כִּפֻּרִים וּשְׁתֵּי תְמִימִם בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם וְאַיִל אֶחָד וְשִׁבְעָה כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם:

וּבַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ פֶּסַח לַיְיָ: וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חָג שִׁבְעַת יָמִים מַצּוֹת יֵאָכֵל: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה עֹלָה לַיְיָ פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם וְאַיִל אֶחָד וְשִׁבְעָה כְבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם:

נַעֲרִיצְךָ וְנַקְדִּישְׁךָ כְּסוֹד שִׂיחַ שַׂרְפֵי קֹדֶשׁ הַמַּקְדִּישִׁים שִׁמְךָ בַּקֹּדֶשׁ כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר:

קהל וחזן קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ

יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

חזן כְּבוֹדוֹ מָלֵא עוֹלָם וּמְשָׁרְתָיו שׁוֹאֲלִים זֶה לָזֶה אַיֵּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

קהל וחזן בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

חזן מִמְּקוֹמוֹ הוּא יִפֶן בְּרַחֲמִים. וְיָחוֹן עַם הַמְיַחֲדִים שְׁמוֹ עֶרֶב וָבֹקֶר בְּכָל־יוֹם תָּמִיד פַּעֲמַיִם בְּאַהֲבָה שְׁמַע אוֹמְרִים:

קהל וחזן שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד:

חזן אֶחָד הוּא אֱלֹהֵינוּ הוּא אָבִינוּ הוּא מַלְכֵּנוּ הוּא מוֹשִׁיעֵנוּ. וְהוּא יַשְׁמִיעֵנוּ בְּרַחֲמָיו שֵׁנִית לְעֵינֵי כָל־חַי לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים:

קהל וחזן אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם:

חזן אַדִּיר אַדִּירֵנוּ יְיָ אֲדוֹנֵינוּ מָה אַדִּיר שִׁמְךָ בְּכָל־הָאָרֶץ. וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל־הָאָרֶץ. בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר:

ק"ו יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ ו צִיּוֹן לְדוֹר וָדוֹר הַלְלוּיָהּ:

חזן לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה (שַׁבָּתוֹת לְמְנוּחָה ו) מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה. חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם)

כַּנֶּה אַחֲרֶיךָ מְשׁוֹכָה. בְּטַל:
טַל יַעֲסִים צוּף הָרִים.
טְעֵם בְּמַאֲדֶךָ מוּבְחָרִים.
חֲנוּנֶיךָ חֵלֶץ מִמַּסְגֵּרִים.
זִמְרָה נַנְעִים וְקוֹל נָרִים.
בְּטַל:

טַל וְשֹׂבַע מַלֵּא אַסְמֵינוּ.
הֶכָּעֵת תְּחַדֵּשׁ יָמֵינוּ.
דּוֹד כְּעֶרְכְּךָ הַעֲמֵד שְׁמֵנוּ.
גַּן רָוֶה שִׂימֵנוּ. בְּטַל:

טַל בּוֹ תְּבָרֵךְ מָזוֹן.
בְּמַשְׁמַנֵּינוּ אַל יְהִי רָזוֹן.
אֵימָה אֲשֶׁר הִסַּעְתָּ כַּצֹּאן.
אָנָּא תָּפֵק לָהּ רָצוֹן. בְּטַל:

שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד
הַטַּל:

לִבְרָכָה וְלֹא לִקְלָלָה: אמן
לִשְׂבַע וְלֹא לְרָזוֹן: אמן
לְחַיִּים וְלֹא לְמָוֶת: אמן

סוגרין הארון

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:
וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

Der Pflanzung [1]), die nach dir
sich immer neigt,
Durch Belebungsthau.
Der Thau befeuchte süße der
Berge Pflanzenreich,
Daß kosten deine Güte die
Auserwählten all.
Befreie aus Bedrängniß, die
werth sind deiner Gunst,
— Wir stimmen dann den Lob-
gesang lautauf —
Durch Belebungsthau.
O fülle unſ're Speicher durch
Thau mit Ueberfluß,
Verjünge unſer Alter wie in
der Jugendzeit,
Aufrichte unſ'ren Namen wie
Du bestimmt, o Herr!
Erfrische uns gleich Gärten
wasserreich,
Durch Belebungsthau.
Laß durch den Thau gedeihen
stets jede Nahrungskost,
Laß unſ'rem Wohlbehagen Ab-
nahme nimmer zu;
Dem Volk', das Du geleitet
wie eine Herde einst,
Dem wende wieder zu, deine
Huld,
Durch Belebungsthau.
Denn du, Herr, bist unser Gott!
der den Wind wehen und
den Thau fallen läßt.

Zum Segen, und nicht zum
Fluche! Amen!
Zum Ueberfluß, und nicht
zum Mangel! Amen!
Zum Leben, und nicht zum
Tode! Amen!

[1]) Jisrael, ſ. Jeſaja 1, 8.

רֶשַׁע מַר מְהֵרָה. מְצֻלָּם הַחֲרִילִי. טַל רְסִיסִים תְּרַלִּי.
לְהַוִּיל לְגַדַּאי כְּמַדְלִי:

רֶשֶׁף נִצּוּצִים בְּאוֹר חֶרֶק. בְּצֶל צַלְמוֹן צוֹרֵם לְהָרֵק. טַל
רַחַף עֲלֵי זוּ בְּצֶרֶק. וּשְׁחָקִים יִרְעֲפוּ טַל וְיָזְלוּ צֶרֶק:

שַׁפִּיר אַסְמֵי טַל דָּר. בַּקֹּדֶשׁ נֶאְדָּר. טַל שְׁתִילִים יְהֻדָּר.
הַחֲנוּטִים ו
מֻאְדָּר:

תַּרְגִּיא תְּנוּב שָׁנָה. בְּשַׁעַר דָּגִים וּמִרְשָׁנָה. יזן טַל
תַּשְׁרִישׁ אֲבִי יְשֻׁנָּה. לְהַפְרִיחַ כְּטַל שׁוֹשַׁנָּה:

פותחין הארון מיוסד ע"פ חשר"ק.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ:

טַל תֵּן לְרָצוֹת אַרְצָךְ.
שִׂיתֵנוּ בְּרָכָה בִּדְיָצָךְ.
רוֹב דָּגָן וְתִירוֹשׁ בְּהַפְרִיצָךְ.
קוֹמֵם עִיר בָּהּ חֻפְצָךְ. בְּטַל:
טַל צֵוָּה שָׁנָה טוֹבָה
וּמְעֻטֶּרֶת.
פְּרִי הָאָרֶץ לְגָאוֹן וּלְתִפְאֶרֶת.
עִיר כְּסֻכָּה נוֹתֶרֶת.
שִׁימָהּ בְּיָדְךָ עֲטֶרֶת. בְּטַל:
טַל נִפְתָּ עֲלֵי אֶרֶץ בְּרוּכָה.
מִמְּגֻד שָׁמַיִם שַׁבְּעֵנוּ בְרָכָה.
לְהָאִיר מִתּוֹךְ וְחֻשֵּׁיכָה.

Unser und unserer Urväter Gott!
O mögest Du deiner Erde wohl-
wollend Thau verleihn,
Laß Segen uns umfangen, er-
freu' uns dir zur Lust,
Gib uns Getreid' in Fülle, laß
strömen reich den Most,
Richte auf, deine Lieblingsre-
sidenz [1])
Durch Belebungsthau [2]).
O daß der Thau entbiete ein
Jahr in Segenschmuck,
Daß Erdenfrüchte reifen, in
Herrlichkeit und Pracht;
Die Stadt, die als Ruine kaum
einer Hütte gleicht,
Umwandle sie mit deiner Hand
zur Kron',
Durch Belebungsthau.
Der Thau, er träufle nieder auf
wohlbestelltes Land,
Der Segen ströme reichlich uns
aus des Himmels Schatz;
Damit Erleuchtung werde aus
düst'rer Finsterniß,

[1]) Die Burg Zion.
[2]) Siehe die Anmerkung zum Thaugebet Seite 164.

מִשְׁמַן לְחֵם וּמַקְחִי. מֵעֲסִים יֵין רְקוּחִי. טַל מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹת
מַלְקוֹחִי. יַעֲרוֹף כַּמָּטָר לִקְחִי:

נַאֲקַ נוֹשְׁאִי לְךָ עֵינַיִם. לֶעֱנוּתָם הַט אָזְנַיִם. טַל נוֹפֵף
לִמְחוֹלַת מַחֲנַיִם. לְהַכְרִיעַ צִדְקָם בְּמֹאזְנָיִם:

נִתְבָּרַךְ מִמְּגֵד וּמִטַּל. כִּבְאַחִים וּמְנֻשָּׁא וּמְנֻטַּל. טַל נַשֵּׁב
אֲגָלִים תִּטַּל. מוֹלִיד אֲגֻלֵּי טַל:

שִׂיחַ וּ אָזוֹן לְיַשְׁבָּן. בָּטַח לְהוֹשִׁיבָן. טַל שְׁעִירִים לְחַשְׁבָּן.
מֵעֵת מַרְחֶשְׁוָן:

סְדוּר עָבִים לְהַטְלִילָם. כְּיֶלֶד שַׁעֲשׁוּעִים לְנַטְלָם. טַל
שִׁבַּע לְטַלְלָם. צַו לַשָּׁמַיִם תֵּת טַלָּם:

עֲתִירַת טַל תֶּעֱרַב. וּלְפָנֶיךָ תִּקְרַב. טַל עֲלֵי שָׂרָב. יִפְרַח
כְּבִמְקוֹם עַרְבָה:

עֲלוֹת שַׁכְבַת מַפְרַחַת. בְּאֵבִי נַחַל מַאֲרַחַת. טַל עֲלֵי עַיִן
לְבָרֵךְ מֵרוֹם וּמִתַּחַת. וּמְתְהוֹם רוֹבֶצֶת תְּחַת:

פְּרִחֵי חֶלֶד תַּשְׁלוּ. בְּטַל שַׁלְאֲנָן וְשָׁלוּ. טַל פֶּרַח לְהַרְגִּיא
וּלְהַשְׁלוּ. צַמְחֵי תְנוּב כְּסִלּוּ:

פְּקוֹד חָרֵב בְּצִיּוֹן. לְמַלְּטֵם וּמְחָרֵב צְחִיחוֹן. טַל פִּירוֹת
לְבָרֵךְ בְּצִבְיוֹן. כְּטַל חֶרְמוֹן שֶׁיּוֹרֵד עַל הָרְרֵי צִיּוֹן:

צִיָּה אֵם וּמוּלְקֶשֶׁת. וּמַלְקוֹשׁ אֵם וּמְבַקֶּשֶׁת. טַל צָק עָבִים
תְּהֵא מְאֻשֶּׁשֶׁת. כְּבַעֲנִינַת קֻשָּׁת:

צְמָאוֹן צָהֳרַיִם. בַּל יַשְׁזִיף עֲרָנִים אֲחוֹרַיִם. טַל צְלִיחַת
אֲתוּי נַהֲרַיִם. תַּצְלִיחַ בּוֹ יְהוּדָה וְאֶפְרַיִם:

קָלִי בַּל יוּצְבַט. בְּלִי בְּחֹרֶב יוּלְבַט. טַל קֶרַח בַּל יוּחֲבַט.
לְזֹרְעוֹנֵי טֵבֶת וּשְׁבָט:

קוֹרְאֶיךָ לְטוֹב תִּקּוֹב. לְהָסִיר מֵהֶם לֵב הָעָקוֹב. טַל
קָמוֹת בְּלִי לְרִקּוֹב. לִשְׁכוֹן בְּטַח בָּרָד עֵין יַעֲקֹב:

זֶרַע בָּן עִתִּים חִפֵּשׂ. לָעַד בְּלִי יֶאְפַּס. טַל זוֹרֵר עַל פְּסַ.
כְּבַמִּדְבָּר דַּק מְחֻסְפָּס:
חַבָּא מִשּׁוּר שָׂטָן. פְּסוּחֵיף בְּלִי לִסְטַן. טַל חַיִּים יוֹרְטַן.
לְהַפְסַח כְּגוֹן סַרְטָן:
חוֹף יַמִּים בְּצַיְנוֹ. מֵרְאֵית טַלְלֵי נִצָּנוֹ. טַל חֲשׁוּר
לְרֶבֶץ וְצֹאנוֹ. וְכַטַּל עַל עֵשֶׂב רְצוֹנוֹ:
טַלְלֵי יֶשַׁע אֶשְׁאָב. בְּשׂוֹשׂ מִמַּשְׁאָב. טַל טָעַם אָב.
יַטְעִימֵנוּ אֶל וְאָב:
טְלוֹל יְדִידוּת שִׁכְנִי. יְשִׁכוֹן לָבֶטַח לְשָׁכְנִי. טַל טַהַר
מִשְׁכָּנִי. יִשְׁקוֹט כְּעַב טַל עַל מְכוֹנִי:
יַלְדוּת טַל תְּאָרִי. כְּמֵאָז בּוֹ לְפָאֲרִי. טַל יָפִיק לְבֵית
יַעֲרִי. לְשַׁאֵג בּוֹ כַּאֲרִי:
יוֹם טוֹבָה בְּטוֹב אַבְלִילָה. בְּזִנּוּק בָּשָׁן לְהִתְהַלָּלָה. טַל
יְבוֹלִי אֶל הַטְּלִילָה. כְּבַעַל הַמַּחֲנֶה לָיְלָה:
כְּרָסִים רָד בְּרֹאשׁ תָּלוּל. בְּקֶץ רִאשׁוֹן לְטִלּוּל. טַל כִּ
יְהֵא כָּלוּל. לְהַרְשִׁיא פְּרִחֵי אֲלוּל:
כְּמֵהִים שְׂבַע רָצוֹן לְהַסְפִּק. בְּלִחְלוּחַ נֶגֶב לְהַאְפִּק. טַל
כְּנֶסֶת עַל הוֹדָהּ תְּרַפֵּק. לְעוֹרְרָהּ בְּקוֹל הוֹפֵק:
לְאוֹת טוֹב טַל נִתְלָה. תֵּת לְעוֹלָם חֻתָּלָה. טַלּוּלְנוֹבֵב
תְּנוּב שְׁתוּלָה. לְהָגִיל בְּמְשׂוֹשׂ בְּתוּלָה:
לְאֻמּוֹד גְּרוֹד יוּשַׁפַּר. לְהַעֲצִים גְּדוֹדָיו בְּלִי מִסְפָּר. טַלּוּ
לְהָקִיץ בְּקוֹל שׁוֹפָר. אֲטוּמִים שׁוֹכְנֵי עָפָר:
מִכָּל אוֹם יְאַשְּׁרִי. וַאֲהוֹדֶנּוּ מְשִׁירִי. טַל מְאֻגְּלוֹ יְעַשְּׁרִי.
לְהַסְפִּיק עַר קֵץ תְּשַׁרְיִ:

Den Sproſſen jenes Zeitlaufkundigen
Entziehe nie des Thaues Segen,
Laß ihn herab auf Flächen triefen,
So wie er in der Wüſte ſich herab geſenkt. u. ſ. w.

ה גְּלִי אָסוּר מוֹף עֲנֵה. וְגִיא וּרְשָׁאֶיהָ תַּעֲנֶה. טַל תְּשָׁאֵימוֹ
יַחֲנֶה. כְּטַל סְבִיבוֹת הַמַּחֲנֶה:
ה פְּגָעַת טַל תְּכוֹן. מוּל מְכוֹן שֶׁבֶת כְּוֹן. טַל הֲנָפַת עָב
תִּתְכּוֹן. בְּמַתְּנַת טַל סִיוֹן:
ה לוּל קְדֶשׁ תִּירוֹשִׁי. יַמְגִּיד בְּטַל קְדוֹשִׁי. טַל הֲלָנַת
קְצִיר שָׁרְשִׁי. יָלִין בְּטַל וְהַשְׁרִישִׁי:
וְאוֹת לַחֲשׁוֹף חֲתוּמִים. וְרֶמֶז לְצַחְצֵחַ כְּתָמִים. טַל וַתֵּר
לְתָמִים. לְהֵאָחוֹת בּוֹ כְּתָאוֹמִים:
וְרֶד עִם אֵלוּלְהָכֵן. וְגֵם מְנַשִּׁי לְתַכֵּן. טַל וַעֵד צוּר
לְשַׁכֵּן. אֹתוֹ כְּנֶם לַעֲשׂוֹת בֵּן:
זַעֲקִי בַל תָּבוֹז. לְהַטְלִילִי מְבוּשׁ וּמְבוֹז. טַל זְמַנְתָּ
לְרָמוֹז. לְחַתֵּל בּוֹ כְּאֵב תָּמוֹז:

Die Bannerträger des Gefesselten [1]) zu Memphis höre,
Bedenk' das Thal und seine Pflanzen,
So möge Thau auf Auen lagern,
Wie Thau einst auf des Lagers Umfang [2]).

Das Thaugebet, es steige auf,
Den hohen Himmelsthron erreichend,
Erziele dort des Thaugewölkes Spende,
Als Thaugeschenk des Mondes **Sivan.**

Durch des Trankopfers heil'gen Lobgesang.
Erwirke Thauessüßigkeit, mein Priester [3]);
Des Thaues nächtlich Weilen auf der Saaten Trieb,
Verhalte sich, daß von dem Thau die Wurzel sich erkräfte.

Wahrzeichen ist er, daß Grabverschloß'ne aufersteh'n [4]),
Andeutung, daß sich Sündenfleck einst reinen;
Thau ist ein Bindemittel für die Frommen,
Sie fest zu paaren wie die **Zwillinge.**

Ihm, der für Gott voran die Bahn gebrochen [5]),
Zum Lande der Verheißung,
Ward durch des Menaschiten Wunder [6])
Die Eroberung gesichert.
Der Thau — befahl der Hort, daß er verbleibe,
Und wie gewünscht, geschah es auch [7]).

Verachte, Herr! nicht mein Gebet,
Bewahre mich vor Schimpf und Schande —
Gieb Thau, den Du als Zeichenbild bestimmt [8]),
Zur Linderung gegen Sonnenqual des **Thamus.**

---

1) Simeon, 1. M. 42, 24.
2) Anspielung auf den biblischen Ausdruck beim Manna. 2. M. 15, 14.
3) Aus dem Stamme Lewi. 4) S. die Anm. zum Thaugebet. 5) Der Stamm Jehuda (s. Richter 1, 2—4.) 6) Gideon aus dem Stamme Menasse (s. das. 6, 11.).
7) Der Thau war das von Gideon erheischte Wunderzeichen, indem zuerst die Wolle thaunaß und die Erde trocken, dann die Erde thaufeucht und die Wolle trocken geblieben (s. das. Vers 37—40).
8) S. die Anmerk. zum Thaugebete.

בְּשִׁמְךָ טַל אֻטָּלָה. בְּיַלְדוּת טַל וּלְהִטָּלָה. טַל בּוֹ אֵיתָן
מוּטָלָה. בַּנָּיו יִרְעוּ כְּמוֹ טָלֶה:
בְּרִית כְּרוּתָה לְרֹאשׁ אָבוֹת. חַיָּלָיו בְּטַל וּלְהַרְבּוֹת. טַל
בַּל יָזִיז מִבְּנֵי אָבוֹת. לְהַרְסִים עִם נִדְבוֹת:
גֶּזַע כְּרִבִיב טַל מִשְׁיָר. שִׁשִּׁים וְאַחַת אָרְחוּ בְמִשְׁיָר. טַל
גָּד לְצֶדֶם תְּיָר. מֵחֲמִשָּׁה עָשָׂר בְּאִיָּר:
גִּיל טַל וּלְכָל יְגִעִים. וְדוּדָאֵי בְכוֹר בּוֹ רוֹגְעִים. טַל גְּאוּלִים
בּוֹ גְּאִים. עַם כְּטַל נִשְׁאֲרוּ בַגּוֹיִם:
דּוֹפְקֵי דַלְתֶּיךָ לָשׁוּר. הַטְלִילֵם בְּמַעְגַּל מִישׁוֹר. טַל הוֹק
לָמוֹ חֲשׁוֹר. עַר קֵץ לְחִיכַת שׁוֹר:

Umschirmet möcht' ich sein mit deinem Namen,
Geborgen durch des Thaues Jugendkraft,
Des Thaues, der den Unsterblichen [1]) verjüngt;
O mögen seine Sprößlinge
Auf fetter Weide weiden, wie das **Lamm.**

Mit dem Urvater war der Bund geschlossen,
Mit Thau zu segnen seiner Sprossen Heer;
Nie fehl' er den Patriarchenkindern,
Er träufle stets dem mildgesinnten Volke.

Der Stamm bleibt zahlreich, wie des Thaues Tropfen,
Der von der Reisekost, ein und sechszig Mahl genoß [2]),
Bis der Korianderthau ihm Nahrung bot
Am fünfzehnten des Mondes **Jiar.**

Thau ist die Freude der Erschöpften,
Der des Erstgebornen Liebesblum' erfrischte [3]),
Thau hebt hoch der Erlösten Brust,
Des thauverglich'nen Volks, das unter Völkern weilt.

Sie, die an deiner Pforte pochen, Gunst erlauschend,
Beschatte Du auf rechter Bahn,
Und spende reichlich ihnen Aetherthau,
Bis endlich abgeweidet hat der **Stier.**

---

1) Nach der Legende des Midrasch (**Bereschith Raba sect. 39**) war der Erzvater Abraham über den Götzendienst, dem er während seiner Jugend im Vaterhause huldigen mußte, höchst betrübt, indem ihm diese Sünde als untilgbar erschien. Da sprach Gott zu ihm: Dir gleiche deine Jugend wie Thau (Psalm 110, 3.), wie der Thau verflüchtet, so verflüchtet diese deine Sünde; wie der Thau als Zeichen des Segens der Welt erscheint, so wirst auch du ihr ein Zeichen des Segens bleiben. Unter dem Unsterblichen wird daher Abraham verstanden.

2) Nach der Tradition (**Schemoth Rabba sect. 28**) haben die Kinder Jisrael von dem Mundvorrathe, welchen sie bei dem Auszuge von Egypten zur Reisezehrung mitgenommen, ein und sechzig Mahlzeiten genossen. Er dauerte vom fünfzehnten Nißan bis zum fünfzehnten Jjar, als der Zeit, zu welcher ihnen das Koriander ähnliche Manna (2. M. 16, 31.) zu Theil wurde.

3) Die Dudaim (Jasmin; n. E. Liebesäpfel, **Mandragora**), die Reuben, der Erstgeborene zur Zeit der Weizenernte fand (1. M. 30, 14.)

בְּמַרְפֵּא כְּנַף טַל. גִּיל קוֹל
רִנָּה לַעֲבוֹר בֶּסֶף וְטַל.
סְלוּלִים עֲלוֹת אֶלְנָכוֹן וְנִשָּׂא
וְנִטַּל: בְּשׁוּרָם וּמֵאֲמָנָה עַל
חֶרְמוֹן טַל. פְּרוֹחַ יִפְרְחוּ
כְּשׁוֹשַׁנָּה בְּטַל: יזן אֶל אֶרֶץ
דָּגָן וְתִירוֹשׁ אַף שָׁמָיו
יַעַרְפוּ טַל. רְאוֹתָם אֵשׁ
אוֹכֶלֶת כִּי נִהְיֶה כְּטַל:

hin unter den heilsamen Schwingen des Thau's; mit Freuden und jubelndem Ruf wallen sie sicher unter schirmendem Thau, hinauf zu dem hocherhabenen Berg[1]) und schauen von Amana aus, den Hermon bedeckt mit Thau — dort blühen sie herrlich empor, wie die Rose im schimmernden Thau, und kommen hin in's fruchtüppige Land, wo die Himmel triefen von Thau; wo sie verzehrendes Feuer gesehen, erblicken sie alles mild, so wie Thau.

מיוסד ע"פ א"ב מרובע

[2]) אֵלִים בְּיוֹם מְחֻסָּן. חֵלוּ פְּנֵי מְנוּסָּן. טַל אוֹרוֹת לְנוֹסָּן.
לְהַטְלִילָם בְּעֶצֶם נִיסָּן:
אֶשְׁאֲלָה בַּעֲרָם וּמַעַן. גִּבּוֹרוֹת טַלוּלַהַּעַן. טַל אָב הוּבְטַח
לְשֶׁעַן. יִתֵּן לְהַמְתִּיק לַעַן:

---

[1]) Amana ist ein Berg, der einen Theil des Libanon, so wie der Hermon einen Vorsprung des Antilibanon, bildet.

[2]) אלים ביום מחוסן Dieser Hymnus verräth auffallend den poetischen Geschmack des Mittelalters. Der fromme Dichter basirt sein Gebet um segenreichen Thau auf die zwölf Monde und die zwölf Himmelszeichen, unter Anrufung der Verdienste der Urväter und der zwölf Stämme, die in den Strophen größtentheils angedeutet sind. Um dem frommen Betenden, wie dem neugierigen Leser, einen Begriff von dem Inhalte und der Schwierigkeit einer Uebersetzung zu geben, habe ich die Uebertragung einiger Strophen versucht, die ich hier mittheile:

An diesem kraftbegabten Tage,
Da fleheten die Glaubensstarken,
Den höchsten Wunderspender an,
Sie mit dem Lichtthau zu beglücken,
Zu schützen sie am frühlingsreinen **Nissan.**

Gehör will ich für sie erbitten,
Die Thaueskräfte zu erwirken,
Der Thau, wie er dem Ahn *) verheißen ward,
Kann selbst das Bitterste versüßen.

*) Jakob, der den Segen des Thaues vom Vater Jizchak erhalten.

vor der Zeit der Darbringung des Omer, in meinem Gebete des Thau's, damit schon Nachts vorher darauf ruhen möge der Segen des Thau's. — Nahrung spendet der lebenden Menschheit der fallende Thau, auch für die Entseelten ist aufbewahrt der belebende Thau; ha! wie werden sie erwachen, sich selber aufrüttelnd zum Leben durch das Träufeln des Thau's. — Sie erstehen, sie erheben sich, sie thauen auf beim Niedersenken des Thaues. Wundergesänge werden ertönen durch den erleuchtenden Thau; es jubeln die Klüftenbewohner, welche erwachen zum Leben durch Thau. Die einsame Lilie und die Trauerweide frohlocken beim blüthentreibenden Thau, Wüste und Einöde erfüllet die Lust von dem erfrischenden Thau. Brand, Dürre, Sonnenstich und verzehrender Mehlthau [1]), werden nimmer verderben die Saat, geschützt von der Bestattung des Thau's, eine Schirmlaube bildend, abhaltend den schädlichen Ostwind, lagern auf die herrliche Pflanzung dichte Gewölke des Thau's. Preisende Himmelschöre wehen herab wohlthätige Tropfen des Thau's; sie öffnen die himmlischen Speicher, zu spenden den Ausfluß des Thau's. Wie sie wallt, die lustbegeisterte Menge, der Ueberrest hat sich vermehrt wie durch Thau; die Schutzengel leiten sie

עִמֶּר אָזְכִּיר בְּתַחַן טַל.
קְדוֹם לַיְלָה אֶחָד לְהָלִין
בּוֹ טַל. כּוֹרָתָה לְחַיִּים ו
מְחִית יְרִידַת טַל. לַמֵּתִים
חָפְשִׁי הוֹכָנָה תְּחִית טַל.
יְעוֹרְרוּ יְזוֹרְרוּ יְחִיוּ בְּרָדַת
טַל. יַעַמְדוּ יָקוּמוּ יַעֲלוּ
כְּשִׁכְבַת טַל. טַעַם זְמִירוֹת
יִשְׁמִיעוּ בְּטַל אוֹרוֹת טַל.
רוֹן יוֹשְׁבֵי סֶלַע אֲשֶׁר יְחִיוּ
בְּטַל. חֲבַצֶּלֶת וַעֲרָבָה
תָּגֵלְנָה בְּפְרִיחַת טַל. מִדְבָּר
וְצִיָּה יְשִׂשׂוּם בְּטִלּוּל טַל.
זָרָב וְשָׁרָב וְשֶׁמֶשׁ וְחָרָב
וְחַמָּת טַל. קְמוֹת לֹא
יַקְדִּירוּ בְּגִיא טְלוּלַת טַל:
וְסֻכָּה תִּהְיֶה לְצֵל קָדִים
מִלְּהַטַּל. רְבוּצִים עַל כְּבוֹד
חֻפַּת עַב טַל. הוֹגֵי הַמּוֹלָה
יָנִיפוּ רְסִיסֵי טַל. יִפְתְּחוּ
אֲטֻמִּים לְהַטִּיף נְזִלֵּי טַל:
דְּדוּי הָמוֹן חוֹגֵג שְׁאֵרִיתָם
כְּטַל. תִּרְשִׁישִׁים יְנַהֲלוּם

[1]) Eine weißliche Materie, welche sich wie ein Mehl- oder weißer Staub an die Gewächse legt und selbe verdirbt.

תִּשְׁבִּי כְּחָר וְעָצַר טַל. עַל
פַּת לֶחֶם וְטֶרֶף טוֹרֵד
וְטַלְטֵל. קְדוֹשׁ כְּהִבִּיט לְבַל
תּוּפַר בְּרִית טַל. זְלֶעֶף
רוּחַ לַיְלָד וְנַפְשׁוֹ נָטַל:
צָרְפִית בְּצִיר רָגְנָה תְּנוּאוֹת
לְהַטַּל. רְאוֹתוֹ כִּי פֶּס בֵּן
הֵתִיר נֵדֶר טַל. פֶּשַׁע אֵם
הֶעֱוָה עֲדֵי עֲצִירַת טַל.
בְּכֵן עָרֵךְ תַּחַן לְמוֹלִיד
אֶגְלֵי טַל: עָתַר לְפָנֵי חַי
מְחַיֶּה כֹּל בְּטַל. יְחִידַת יָלַד
הֵשִׁיב בְּהָתֵרַת טַל. סָדַר
וְחָשַׁף לַכֹּל כֹּחַ גְּבוּרוֹת
טַל. רָמַז כִּי שְׁכוּנִים יָקִיצוּ
בְטַל: נִכְרְתָה זֹאת לְהַרְרֵי
קֶדֶם בְּמַתְּנַת טַל. בְּלֹא
יְקוּוֹה לְאִישׁ לְיַחֵל עֲלֵי טַל.
מְמֻחֶרֶת הַפֶּסַח יְחֻנְנוּ בְּעַד
טַל. יָנִיפוּ בְּמַעֲלָה וּמוֹרִיד
לְהָנִיף רוֹעַ טַל: לְכֵן מִלְּפָנַי

im Ausbruche des Zornes das Träufeln des Thau's, dafür mußte er herumirren, zu suchen Nahrung und Brod. — Der Allerheiligste sah darauf, daß nimmer zerstört werde das Bündniß des Thau's, darum verhauchte er jenes Kindes Geist, und nahm ihm das Leben. — Sarepta [1]), die Mutter, bestürmte den Gottgesandten mit Klagen und Vorwurf. Als dieser nun sah den verschiedenen Sohn, da löste den Bann er des gefesselten Thau's; denn ihn drückte die Schuld wegen der Hemmung des Thau's; darum erhob er sein innig Gebet zu dem Erzeuger des träufelnden Thau's. Er flehete zur Urquelle des Lebens, der Alles erhält mit belebendem Thau, da kehrte dem Kinde das Leben zurück mit dem entbundenen Thau. Dies stellte Allen offenbar dar die Wunderkräfte des Thau's; darin lag auch der Wink, daß die Entschlafenen erwecket einst werden durch Thau. Doch nur den Ausgezeichneten der Vorwelt war verliehen, zu erwirken die Gabe des Thau's, aber eine irdische Kraft kann nicht zusichern, nicht erzielen den Thau. — — Am andern Morgen des Pessach ward einst im Tempel gebetet, um die Wohlthat des Thau's, die Schwänkung aufwärts und abwärts [2]) deutete an, das Zerstreuen des giftigen Thau's, darum gedenke ich

[1]) Das Weib, in dessen Haus der Prophet Nahrung fand, kommt im Talmud unter dem Namen Sarepta (צרפית) vor, weil die Stadt so hieß.

[2]) Mit dem Omer (Garbenspende), der die Erstlinge der Ernte enthielt. (Siehe 3. M. 23, 11.)

בְּטַל. רָגְשׁוּ שִׁבְעַת עֲנָנֵי
הוֹד מָסַךְ וְהֵיטַל. רָצִים
לִפְנֵי תוֹר אֶרֶץ שִׁבְעַת
מִשְׁמַנֵּי טַל: שְׁכִינָה אֹהֶל
צִיר בֵּין שָׁדַי בְּלִין טַל.
שֶׁמֶן מָשַׁח אָח שָׁיוּרֵד כְּטַל.
שִׁבְטֵי בֶרֶךְ בְּעֵקֶב כְּעֵין
נִתְבָּרֵךְ בְּטַל. שִׁירָה שָׁר
לָמוֹ בְּאָמֶר זִיל טַל: תַּחְתָּיו
צָג נָצָר מְגֻזָּע מְבֹרָךְ בְּטַל.
תֵּבֵל עַם לְהַנְחִיל בְּתוֹךְ
עֵינוֹת טַל. מִן תִּרְגְּלֵם נְשָׂאֵם
בְּשֶׁכֶם כְּאוֹמֵן בֵּן וְנָטַל.
תִּקּוּפַת צַר וְאוֹר בְּשֶׁלֶם
בְּטַל:

מיוסד נחרוזות לתשובות ע"פ חשר"ק ובזניות
אלעזר ברבי קליר מקריה ספר.

קהל תַּחַת אֵילַת עֹפֶר
בּוֹרֵךְ מוֹשִׁיעַ בְּטַל. אֲמַץ
וְנָסַם בְּאֵיתָן בְּחֹרֶב וְגִזַּת
טַל. שׁוּעַנְתִּי מֵאָז וְעַד עַתָּה
בְּהַבְטָחַת טַל. לָעַד בְּלִי
לְהַמָּנַע מֵאִתִּי טַל: רָגַז

Ein herrliches Siebengewölk verlieh mir Schutz, zog vor mir her, mich führend in's Land, berühmt durch den Segen des Thau's. Es wölbte der Bote Gottes (Moscheh) der göttlichen Glorie Sitz im schattigen Raume, salbte den Bruder zum Priester mit Oel, das herabfleußt wie Thau; segnete die Stämme am Ziele des Lebens, wie jener Gebenedeite (Jakob) mit dem Segen des Thau's, und sang das erhabene Lied, dessen Worte so floßen wie Thau. An seine Stelle trat der Sprößling des Stammes [1]), gesegnet mit Thau, um dem Volke zu vertheilen das Land, reich an Segensquellen des Thau's; er führte, ja trug es behutsam auf Armen, wie der zärtliche Vater den Sohn, und störte für sie den Kreislauf der Sonne und des Mondes.

Unter der Eiche zu Ophar ward geweiht zum Helden der Retter [2]) durch Thau; Stärke und Muth verlieh ihm das Wunder, daß auf der Wolle wechselte Trockniß und Thau. Seit jener Zeit liegt meine Zuversicht immer in dem Vertrauen erweckenden Thau; nimmer wird der Allgütige mir entziehen den erquickenden Thau. Einst hemmte der Thisbite [3])

[1]) Jehoschua aus dem Stamme Joseph's. [2]) Gideon, den der Engel mit den Worten begrüßte: Der Herr sei mit dir, du tapferer Held! Siehe Richter 6, 18—40. [3]) Der Prophet Elijahu, genannt der Thisbite, hatte dem gottlosen Könige zugeschworen, daß in einer bestimmten Zeit ohne des Propheten Willen weder Regen noch Thau sein soll. (S. 2. Kön. 17, 1.)

מִמְּגֻד וּמִטַּל. עָדָיו נָעוּ
לוּדָה וְנוֹם טְלִטַּל. עוֹל
בַּרְזֶל שָׂם עָלֵימוֹ לְהַטַּל:
פָּסַע וְדָלֹג קֵץ כְּזַכַּר בְּרִית
טַל. פִּתְחִי וָפַק בְּרֹאשׁ
נִמְלָא טַל. פְּדוּת שָׁלַח
לְיִשַּׁע בָּרִאשׁוֹן לְהַרְסִים
טַל. פָּגַע בְּבֶן חַקּוֹתִי
בָּרִאשׁוֹן לְהַזְכִּיר גְּבוּרוֹת
טַל: צָאתִי לְאָלוּשׁ עֲדַנְתִּי
בְּרָדֶת טַל. צָעַקְתִּי וְהִזְכַּר
לִי בְּרִית יַלְדוּת טַל. צְבָאַי
כְּלְכְּלוּ בְּמַן אֵיבוּר טַל.
צְדָה שָׁלַח לָהֶם לְשָׂבַע
כַּעֲלוֹת שְׁכְבַת טַל: קְבָצָתִי
לְהַר חֶמֶד נְחוֹל אִמְרֵי טַל.
קְהָלִי עַל אֶבְרַת נְשָׁרִים
נִטַּל. קוֹל וּבָרָק וְנֶטֶף וְזִילַת
טַל. קוֹנִי עָלַי הְזִיל עֵיפוֹת
לְהָקֵר בְּטַל: רִשְׁפֵי לַהַב
וְקוֹל כֹּחַ הֵירַד לִי בְּטַל.
רַעַשׁ בְּשׁוּרִי חַלְתִּי וַיְעוֹרְרֵנִי

gesegnet werde mit Fruchtbarkeit und Thau, mußten die Brüder die theuere Heimath verlassend hin nach Egypten — dort ward geworfen auf sie das eiserne Joch. Der Allgütige eilte heran, eingedenk seines Bundes zur Zeit des fallenden Thau's [1]), pochte an meines Kerkers Pforten mit einem Haupte träufend von Thau. Er sandte Befreiung zum Heil am Anfange der Mondenreihe, an welchem entquillet der Thau. Darum ward an diesem Ersten eingeführt, im Gebet zu gedenken der Kräfte des Thau's. Bei meiner Ankunft in Alusch [2]), da erquickte mich der fallende Thau, denn dort rief ich um Nahrung, und er dachte der Verheißung des stets sich verjüngenden Thau's. Mein Heer genoß das wohlschmeckende Manna, es glich einem kräftigen Thau; diese Kost sandte er ihnen vollauf beim Aufsteigen des liegenden Thau's. Hinberufen zu dem ausgezeichneten Berge (Sinai) waren uns herrliche Worte zu Theil, träufend wie Thau; meine Gemeinde ward hingetragen auf Adlers Schwingen, dort war Donner und Blitz und Ergüsse belebenden Thau's; der Schöpfer ließ sie entfließen, die Entkräfteten zu erwecken mit Thau. Flammende Blitze und rollender Donner wurden gemildert durch Thau; denn als mich das schauerliche Getöse erschreckte, ward ich erwecket vom Thau.

[1]) Nach der Tradition war die dem Patriarchen gewordene Verheißung (1. M. 15, 1.) zur Frühlingszeit. [2]) Nach der Tradition bezeichnet die Wüste Alusch so wie die Wüste Sin, die Gegend, wo das Manna gefallen ist.

derer aus Osten [1]) zogen keine Lehre aus dieser tödtenden Sündfluth; sie vereinten sich und wähnten den Himmel zu erstürmen; Mißverständniß entzweiete sie und ihr Wahn endete damit, daß sie der Zerstreuung, der Ueberschwemmung und dem Untergange heimfielen. Schon wankte die Erde durch Dürre entkräftet, gemieden vom Thau, als der Patriarch (Abraham) erschien und sie verjüngte, wie erfrischender Thau. Die dem Tode Verfallenen leitete er zur Sittlichkeit und stellte sie unter des Glaubens Schutz, dadurch gewann er seinen Nachkommen belebenden Thau. Noch war er selbst wie ein kahler Fels, beraubt fruchttreibender Kräfte, bis endlich bedacht wurde seine Holde zur Periode des Thau's; ja, sie wurden bedacht an diesem Feste, geweiht dem Lobe des Thaues, mit jenem zum Opfer Gebundenen (Jizchak), daß er aufblühe wie eine Rose im Thau. Dieser bestellte der Frömmigkeit Saat, und dessen Ernte gedieh unter dem Thau, auch den des Feldes Wohlgeruch Verbreitenden [2]) segnete er mit dem Geschenke des Thau's; auch der Bote Gottes stimmte ein, schloß seinen Segen mit dem Segen verleihenden Thau [3]), daß seine Sprossen ungestört wohnen, wo die Himmel triefen vom Thau. So werden seiner Zweige Ueberrest unter Völkern sich erhalten wie Thau. — Daß jenes Reiß am Quell [4])

לֹא בָנוּ נוֹסְעֵי קֶדֶם מִשָּׁאוֹן
הַמְקַטֵּל. לוּהֲקוּ וְיָזְמוּ עֲלוֹת
לְדוֹק הַמְנוּטָּל. לִבָּם חָלַק
וַעֲצָתָם בִּטֵּל. לְנֶפֶץ וּלְזֶרֶם
לְצוֹל וּלְהֵיטֵל: מוּט
הִתְמוֹטְטָה גֵּיא בְּחֹרֶב בְּלִי
טַל. מוֹאָסָה עַד צֶצֶת אָב
וְהִפְרִיחָה כְּטַל. מָטֵי הֶרֶג
הִסְלִיל וְהִטְלִילָם בְּטַל.
מְשָׁם צָדַק נָחַל וּלְיַלְדוֹתָיו
טַל. נֶחְצַב כְּצוּר אָטֵם זַרְמוּ
מִלְּהֵיטַל. נֶחְשַׁב אֶת עֲדָנוֹ
לְהִפָּקֵד בְּעֵת טַל. נִפְקְדוּ
בְּמוֹעֵד זֶה בְּקֶצֶן וְכִירַת
טַל. נֶעְקָד לְהַפְרִיחַ
כְּשׁוֹשַׁנָּה בְּטַל: שְׁדֵד תֶּלֶם
לְזֶרַע וּבְקִצִּירוֹ לָן טַל.
שָׁדֶה מְבוֹרָךְ כְּהֵרִיחַ בֵּרְכוֹ
בְּמַתַּן טַל. סָכַם אִתּוֹ צִיר
חֲתוּם בְּבִרְכַּת טַל. שְׁרִידָיו
לְהִתְבּוֹדֵד בְּבֶטַח עֶרֶף שְׁמֵי
טַל: עֲנָפָיו שׁוֹרְדוּ הָיוֹת
בַּגּוֹיִם כְּטַל. עֲלִי עַיִן לְבָרֵךְ:

---

[1]) Die Urheber des babilonischen Thurmbaues 1. M. 11, 1.
[2]) Jakob, siehe 1. M. 27, 27—28. [3]) Moscheh, siehe 5. M. 33, 28.
[4]) Joseph, siehe 1. M. 49, 22—25; 5. M. 33, 13.

וְעִדְנָהּ חֲיוֹת בִּטְפֵי טַל׃
חֲבָלִים נָפְלוּ לָהּ אַסְמֵי
אוֹרוֹת טַל. חַיַּת יִשְׁנֶיהָ
לְהַחֲיוֹת בְּאֵד טַל. חִשְׁרַת
מֵי גֶשֶׁם עָלֶיהָ לְהֵיטַל. חֲזִין
לְאַרְבָּעִים שָׁנָה לְפִקְדָּה
יוֹטַל׃ טֶרֶם מִטְרוֹת עֹז
עַד עָתָּה לֹא הוּטַל. טְלָלָהּ
עַד וּדוֹר עֲשִׁירִי מִתְנוֹבֶבֶת
בְּטַל. טָפְשׁוּ דָּרֶיהָ וְגָאוּ
בְּאֵד טַל. טִרְחוֹת גְּשָׁמִים
מַה צֹּרֶךְ דֵּינוּ בְטַל׃ יַעַן
כַּאֲשֶׁר מָדוּ מָדַד וְהֵיטַל.
יְקוּמָם וּמָחָה וְזִכְרָם בְּטַל.
יָקָר כַּעֲסָם כַּחוֹל וְכָאֵבֶן וְ
נִטַּל. יְזוֹרְבוּ נִצְמָתוּ בְּחֹרֶב
וְחוֹם טַל׃ כְּמוֹם גֹּפֶר וְלוּוִיו
מִכֹּל נִטַּל. כִּי מֵי נֹחַ זֹאת
לִי לְעוֹלָם בִּלִּי לְבִטַּל.
כָּרַת לוֹ וּלְנַפְשִׁי עוֹד בַּל
יִבְּטַל. כָּל יְמֵי הָאָרֶץ
לְהַקְוֹת בְּקִוּוִי מָטָר וְטַל׃

erhielt die Erde durch die Tropfen des Thau's. Ein herrliches Loos ward ihr beschieden, die Schätze des Strahlen spielenden Thau's; zu erwecken das Leben der in ihr Entschlafenen mit dem Gewölke des Thau's. Statt der Bewässerung des Regens, genügte ihr eine in vierzig Jahren einmal sich entleerende Wolke [1]), der Sturz mächtiger Fluthen traf sie noch nicht, durch zehn Geschlechter ward sie fruchtreich geschwängert mit Thau; doch ihre Bewohner arteten aus, der Hochmuth ergriff sie im Dunste des Thau's: „Wozu bedürfen wir denn des lästigen Regens? uns genügt reichlich der Thau." Was sie lästerten, hat sie gezüchtiget, zerstört und vertilgt, erdrückt unter ihrer Sündenlast schrumpften sie zusammen von versengender Gluth und hellem heißen Thau. Gerettet ward nun der Arche Bewohner und sein Familienkreis; die Sündfluth Noach's, schwur der Ewige, unterbricht den Weltlauf nimmermehr! — Er gab ihm und der Erde ein Bundeszeichen, das nimmer untergeht, für die Dauer der Welt wird abwechselnd erharret Regen und Thau. Aber die Wan-

[1]) Die Tradition (Midrasch) erzählt, nach Erschaffung der Welt wurde die Erde nicht durch starke Regengüsse, sondern in vierzig Jahren, ein Mal von sanftem Regen bewässert.

בְּהוֹפִיעוֹ בִי דְּפַק בְּרֹאשׁ
נִמְלָא טַל: דְּרַשׁ וְחָקַר
מֵאָז וְחִלֵּשׁ הַיְטַל. דּוֹק
וְחֻלַּד לְכוֹנֵן בְּקֶץ עִתּוֹתַי
טַל. דַּת קְנוּיַת קֶדֶם רְשׁוּת
מֻנָּה נָטַל. דִּיעַ בָּהּ נוֹעַץ
וּמְאוּם לֹא בְטַל: הַטְבִּיעַ
אַדְנֵי נְשֵׁי הֲדֹם וְכֵם הַמְנַטֵּל.
הוֹלִיד בְּתוֹלְדוֹתָם תּוֹלְדוֹת
אֶגְלֵי טַל. הַשְׁתִּיל שְׁתִילֵי
עֵדֶן בְּרוּוֵי עֲנִינַת טַל. הֵכִין
וְתִקֵּן בַּשַּׁחַק אֹסֶם אוֹצְרוֹת
טַל: וּמִשְׁתִּית אֶבֶן מְקוֹם
חֶרְמוֹן טַל. וְתֵק לְהַשְׁתּוֹת
שְׁתוֹתַי טַל. וּמְשָׁם צָר
חֹמֶר גֻּלְמוֹ וּמוּטַל. וְנָפַח בּוֹ
נְשֶׁם חַיּוֹת בְּחַיֵּי טַל: זְבַת
מִקֶּדֶם אִשֵּׁשׁ בְּאֵד טַל.
זֶרַע וְדֶשֶׁא וְפֶרַח לְפַרְנֵם
בְּמַתַּן טַל. זֶרֶם עַד לֹא
הַמְטִיר וְגֶשֶׁם הֵיטַל. זְבָדָה

bringenden Thau [1]), auch als er in majestätischem Glanze mich weckend erschien, war sein Haupt träufelnd von Thau [2]). Einst entschloß er sich, Himmel und Erde zu gründen, wenn der Zeitpunkt entwickelt den Thau [3]). Das Gesetz, der Vorwelt Ureigenthum, ward in's Einverständniß gesetzt, und was dessen Geist für das Weltall beschloß, blieb störungslos wirkend [4]). — Er senkte die Pfeiler der Erde, fest war der Grund und die erhabene Wölbung, und mit ihrer Geburt entstanden die Tropfen des Thau's. Die Pflanzung des Eden wurzelte durch eine erquickende Wolke des Thau's; in der Himmelsregion setzte er ein und bewahrte daselbst die reichen Speicher des Thau's. Und aus dem Grundstein des Erdballs erhob sich der Hermon [5]), abträufelnd seinen Thau; er ward bestimmt zu erquicken, was da dürstet nach Thau. Von dort nahm und bildete Gott jenen Urstoff, dem er den Odem des Lebens eingehaucht mit belebendem Thau. Dem vom Anbeginn üppigen Erdreiche gab er Kern durch den Dunst des Thau's; Gras, Kräuter und Blüthe gedeiheten durch die reiche Gabe des Thau's; nicht Wasserstrom, nicht Regensturz war da, Säfte und Kräfte

[1]) S. Hos. 14, 6. [2]) HL. 5, 2. nach symbolischer Deutung. [3]) Nach einer traditionellen Meinung fällt die Zeit der Schöpfung in Frühling. [4]) Nach der Legende des Midrasch entstand früher als die Welt das Gesetz; es war die Grundlage, die Veste der Schöpfung. [5]) Der Berg Hermon wird als der höchste der Berge Zions geschildert; der auf ihn fallende Thau träufelt von ihm auf die Berge herab. Psalm 133, 3.

שַׁחֲרִית חַנְתִּי לַמָּטָר.
בְּרוֹקְשׁוֹ גִּיא רַעֲטָר.
שַׁבְתִּי לִקְחִי עוֹד לִנְטַר.
מִתְבּוֹעֵעַ עֲרֵךְ מָטָר: מין תְּפִלַּת
גְּבוּרוֹת טַל. חַלְתִּי בְצַהֲר
לִנְטַל. תְּזַל אִמָּרְתִּי כַּטַּל.
לְקוֹנִי רְסִיסֵי טַל:

מיוסד ע"פ א"ב מרובע.

אֲאַגְּרָה בְּנֵי אִישׁ הַמּוּשָׁרָ
בְּטַל. אֲוַּעֵד אִתָּם לְחַנֵּן
בְּעַד טַל. אֲבַשֵּׂר בְּקָהָל
רַב זְכֶר גְּבוּרוֹת טַל. אֲחַלֶּה
פְּנֵי צוּרִי בְּזִיל אִמְרַת טַל:
בְּפִתְחוֹן פֶּה אֲחַלְּנוּ עֲלֵי
טַל. בְּמַעֲנֶה לְשׁוֹנִי אֲפַתְּנוּ
עֲדֵי טַל. בְּהָפִיקִי מַעַן אַרְצָה
כִּרְסִים טַל. בְּגִשְׁתִּי צָקוֹנִי
יַעַל כְּשִׁכְבַת טַל: גַּל בֵּינוֹ
לְבֵינִי סִיּוּם אוֹת טַל. גָּלוּי
לַכֹּל כְּאֵשׁ אוֹכְלָה וְלִי
כְּפְרִיחַת טַל. גָּמַר מֵאָז
אֹמֶר הֱיוֹת לִי כְּטַל. גַּם

gebet bat ich um Regen, der Erde Fruchtsaat zu erquicken, jetzt brech' ich diesen Vortrag ab, vermeidend um Regenguß zu flehen — nach des Thaues wohltätigen Kräften strebt nunmehr mein Mittagsgebet. So möge denn fließen mein Vortrag wie Thau, zum Heile jener, welche sich sehnen nach träufelndem Thau.

Vereint stelle ich mir im Geiste dar, die Söhne jenes Mannes [1]) bevorzugt durch den Segen des Thau's; ich schließe mich an sie an, zu erflehen die Wohlthat des Thau's, verkünden will ich im zahlreichen Vereine den Ruhm der Kräfte des Thau's; will anbeten meinen Schöpfer mit Worten fließend wie Thau — mit des Mundes deutlichem Vortrag will ich erbitten die Gabe des Thau's, mit der Zunge Gewandheit, will ich erringen Geschenke des Thau's. Meine Bitte hervorbringend, will ich so wohlgefällig aufgenommen sein, wie die Tropfen des Thau's. Hintreten zum Gebet, mag dasselbe so aufsteigen, wie der liegende Thau [2]). Ein Denkmahl zwischen mir und ihm ist die tief liegende Deutung des Thau's [3]), offenbarte er sich auch als ein verzehrendes Feuer [4]), mir ist er wie der blüthentreibende Thau; denn längst sprach er die Verheißung aus, für mich zu sein gleich einem heil-

[1]) Die Söhne Jakob's; mit Anspielung auf den Segen, den Jizchak seinem Sohne Jakob ertheilte 1. M. 27, 28. [2]) Der von der Sonne aufgesogen wird. [3]) Nach dem Midrasch ist der Thau, der die in der Erde schlummernde Saat hervortreibt, ein Symbol der Auferstehung. [4]) Die Zeit der Auferstehung, zugleich als jene des jüngsten Gerichtes, hindeutend auf Jes. 30, 27.

מְתֻקָּנִים: נִפְּת נְבוֹנִים.
בִּינַת עַמּוּמִבִינִים. נִטִּיעַת
דַּרְבּוֹנִים. תְּוֻכּוֹנִי בֵּין שְׁנֵי
לְחוֹת אֲבָנִים: שְׂפָתַי בְּשׁוֹעַ
אֶפְתַּח. כְּאוּלָם הַמְפֻתָּח.
שִׂיחוֹת פִּי אֶפְתַּח. כְּאֵיתוֹן
אֲשֶׁר נִפְתַּח: עֹז וְכֹחַ רִי
מְתַּח. כַּדּוֹק אֲשֶׁר מָתַח.
עַב טַל יִפָּתַח. וְחֹרֶב לְבַל
יוּרַתַּח: פְּנֵי רָם וְנִשָּׂא.
עַיִן בְּחִין אֶשָּׂא. פְּאֵרוֹ
לְנוֹסָפָה. כְּמוֹ בְטַל נִסָּה:
צִבְאָיו לוֹ אֲגַיְסָה. וְאִתָּם
אֶתְגַּיָּסָה. צְעוֹק בַּעֲדָם
אֶתְנַגָּשָׁה. וְלֹא בְרוּחַ גַּסָּה:
קַמְתִּי מִמִּשְׁפָּתַיִם. לְהַפְגִּיעַ
בְּעַד לָנִי שְׂפָתַיִם. קוֹל מָה
אֶתֵּן בְּשִׂפְתוֹתַיִם. הֵן אֲנִי
עֲרַל שְׂפָתַיִם: רוֹן בְּלִי
עֲצָלְתַּיִם. עָרַכְתִּי
בְּמַחֲנוֹתַיִם. רָחַשְׁתִּי גִישׁוֹת
שְׁתַּיִם בְּעַד שְׁאֵלוֹת שְׁתַּיִם:

selige Ordnung. Der Weisen Lehre ist Honigseim, sie leiten die Einsicht des Volkes, sie geben ihr eine haltbare Richtung, und sie sind es, die mich hingestellt zwischen das steinerne Säulenpaar der heiligen Lade. Hier öffne ich zum Gebete meine Lippen, als wäre hier die heilige Tempelshalle geöffnet, hier erschließe ich meinen Mund den frommen Ergießungen, als wäre hier die Tempelpforte aufgeschlossen. O möge er in mir Kraft und Stärke so entfalten, wie das Himmelszelt, das er ausgespannt! Er schließe auf, die Schleuße des Thaues, daß der Sommer nicht in Gluthen die Saat verzehre.— Ich schlage meinen Blick flehend auf zum Höchsten, Allerhabensten, daß er seinen Ruhm durch ein Zeichen wieder verherrliche, wie einst durch das heilbewährende Wunder mit Thau [1]). Seine frommen Schaaren reihe ich ihm zusammen, und ich selbst schließe mich bescheiden an sie an — wenn ich auch hintrete, um für sie zu flehen, so reizt das mich zum Hochmuth nicht. Aus meiner Ruhe bin ich nun heraus getreten, um zu bitten für die, welche in Bedrängniß weilen; aber welche Worte sollen aus den Lippen fließen, da mir der Rede Kraft gebricht? Dennoch stimmte ich meinen Gesang zweimal unverdrossen an, zweimal trug ich heute die Gebete vor, und zweifach war der Bitte Gegenstand; im Früh-

[1]) In der Geschichte Gideon's. Siehe Richter 6, 38.

טַל: הָמוֹן לוֹ נִכְסַף. לַעֲדַת
אֵל אֶאֱסַף. הוּא אִתָּם
יִתְאַסַּף. וּלְמַעֲשָׂיו יִכְסַף:
וְאֶתְיַצְּבָה בַּסַּף. לְחַלּוֹת
פְּנֵי יְסַף. וְאֹמְרַת טַל אֶחֱסַף.
לְחַבְּרָנָה בְּמוֹסַף: וְבֶד
מַשְׁאַת בָּר. וְאָבִיב נְשִׁיקוֹת
בָּר. זַעַק פִּי יוּגְבָּר. וְשִׂיחַ
לְשׁוֹנִי יוּכְבָּר: חֵן וָחֶסֶד
יְחֻבָּר. לְחַנְנִי עַל דָּבָר.
חַשְׁרַת מַיִם יוּעֲבָר. כִּי הִנֵּה
הַסְּתָו עָבָר: טַעַם רְנוֹן.
וְשַׁאֲג שְׁנוֹן. טַלְתִּי בְּתַחֲנוֹן.
אֶת פְּנֵי חַנּוֹן: יְשִׁישֵׁי לַחֲנוֹן.
בְּזֵכֶר יַיִן לְבָנוֹן. יְדוּעַי
לְגִנּוֹן. בְּפָסוֹחַ וְגָנוֹן:
כְּשִׁירִים וְכַחוֹלִים. אֲהַלֵּל
כְּבַחֲלִילִים. כְּמִפִּי עוֹלְלִים
אֲשׁוּרֶר הִלּוּלִים: לְשָׁא דִּיעַ
פְּלִילִים. צַגְתִּי בְּמַסְלוּלִים.
לְהַזְכִּיר בְּפִלּוּלִים. שְׁוַע
גְּבוּרוֹת טְלָלִים: מְטַעַם
זְקֵנִים. אֶחְבּוֹנֵן עַד זְקֵנִים.
מוֹרִים תְּקוּנִים. כַּדַּת

nach ihm sich sehnende Menge will ich einladen in die göttliche Gemeinde; der Allmächtige selbst weilet in solchem Vereine, verlangend seiner Schöpfung Gedeihen. Ich stelle mich hin an die gottgeweihte Pforte, anzubeten den Spender der Feste [1]), bringe hervor des Thaues Preisgesang, ihn anzureihen den Gebeten des Morgens. Des Getreides üppige Fülle, eine reife, reichhaltige Saat, erringe meines Mundes flehen, erwirke meiner Zunge Gebet. Huld und Gnade schließe sich an, mir meine Bitte wohlgefällig zu gewähren! Gewitterwolken laß vorüber ziehen, denn die Regenszeit ist nicht Wohltat nun.— Mit wohltönendem Gesange, mit laut klingender Stimme erhebe ich mich im Gebete vor dem Allbarmherzigen, daß er dem Andenken meiner Altvordern so günstig sei, wie der Opferweihe des Weines auf dem heiligen Altare, und meine Genossen mit unbeschränktem Schutz beschirme. Wie Künstler des Gesanges und des Flötenspiels, will ich mit sanftflötenden Tönen ihn preisen, wie aus jugendlichem klangreichen Munde will ich ihm dann Loblieder anstimmen. — Der Weisen überdachten Ausspruch willig anzunehmen, stehe ich hier an der gottgeweihten Stelle, um in frommer Andacht zu erflehen die heilsamen Kräfte des Thaues. Der Erfahrnen Willen, den werde ich achten bis ins späteste Alter, sie lehren wohlweise Gebräuche, des Gesetzes

[1]) Das Wörtchen יסף, welches ich Spender der Feste übersetzt, ist nach der Midrascherklärung der Textstelle Jes. 26, 15.

דָּצִים בְּצִלּוֹ לְהֶחָדוֹת. אוֹת
יַלְדוּת טַלּוּלֶהָגֶן לְתוֹלְדוֹת:

mit welcher Freude bewegen sie sich, unter seiner Obhut neu sich verjüngend; der Thau ist der Jugend Simbol, der Fortpflanzung wohltätiger Schutz.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֶּה מֵתִים אַתָּה. רַב לְהוֹשִׁיעַ:

Der Erde Tiefen sehnen sich nach seiner erquickenden Feuchte, das ganze Pflanzenreich schmachtet nach ihm. Der Thau, dessen Lob sich verewigt in diesen Gebeten, erhöhet die Kräfte der Schöpfung; der Thau ist bestimmt, die Schlummernden in Grüften einst in's Leben zu wecken.

תְּהוֹמוֹת הֲדוֹם לְרִסְיוֹן
כְּסוּפִים. וְכָל נְאוֹת דְּשֵׁא
לוֹ נִכְסָפִים. טַל. זְכֹר רַחֲמֶיךָ
גְּבוּרוֹת מוֹסִיפִים. חֲקוֹק
בְּגִישַׁת מוֹסָפִים. טַל.
לְהַחֲיוֹת בּוֹ נְקוּדֵי סְעִיפִים:

סוגרין הארון

ע"ס א"ב כפול.

קהל אֲרֻשָּׁה אֲרוּשׁ רַחֲשׁוֹן.
בְּאֶרֶשׁ נִיבוֹ וְלָשׁוֹן. אַתְחִין
בְּחִין לַחֲשׁוֹן דִּבְבִי מְלַעֲשׁוֹן:
בְּעַד נְצוּרֵי כְאִישׁוֹן. אֶפְגְּעָה
בְּלִי לִישׁוֹן. בַּקָּשָׁה כְּשֵׁי
נַחְשׁוֹן. אֶרְצֶה בָּרִאשׁוֹן:
גָּרְנִי בַּל יוּנְטַל. מְקֻרְאֵי
לְרָם וְנִטַּל. גְּוִי בַּל יוּבְטַל.
מֵהַזְכִּיר גְּבוּרוֹת טַל: דְּעִי
בַּל יוּטַל. רְשׁוּת מְלֻטַּל.
דּוֹדִי יִתְנַטַּל. בְּשִׂיחַ תְּפִלַּת

Mit welcher Freude beginnen sie sich, unter seiner Obhut neu sich zu verjüngen; der Thau ist der Jugend Simbol, der Fortpflanzung wohltätiger Schutz.

Es sei mir vergönnt, meine innere Regung in Wort und Ausdruck einzukleiden! Ich flehe mit heißer Inbrunst, daß mein Vortrag nicht wie ein Rauch verschwinden möge, für die Schützlinge der göttlichen Vorsicht dauert meine Andacht ohne Unterbrechung fort. O, möge mein Gebet am ersten Tage des Festes jenes Wohlgefallen erringen, welches das zuerst dargebrachte Opfer des Stammfürsten Nachschon errang [1])! möge mein Sprachorgan mir nie versagen, den hocherhabenen Schicksalslenker laut anzurufen! möge mein Gedächtniß mir nie entfallen, des Thaues Wunderkraft würdig zu gedenken! möge mir nie die Besinnung fehlen, die Allmacht preisend zu erheben! ja, hochgepriesen werde mein mich liebender Beschützer im Gebete um segenreichen Thau. Die

[1]) Bei der Einweihung des Stiftszeltes in der Wüste.

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכָל־הַחֹשְׁבִים עָלַי רָעָה. מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשְׁבוֹתָם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

תפלת טל*)

פותחין הארון

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה: מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן:

בְּדַעְתּוֹ אַבִּיעָה חִידוֹת.
בְּעַם זוּ בְּזוּ בְּטַלּוּלַהֲחַדּוֹת.
טַל. גִּיא וּדְשָׁאֶיהָ לַחֲדוֹת.

Begeistert von ihm entfließen mir sinnige Worte, die anwesende Menge freudig zu stimmen durch den Thau preisenden Gesang, den Thau, der Thal und Pflanzen erfrischt;

---

*) Das sogenannte Thaugebet (תפלת טל) findet ursprünglich seine Heimath, wie manche andere hebräische Gebete, im Oriente. Die gelehrten Besucher des Morgenlandes, die ihre Beobachtungen veröffentlicht haben, stimmen überein, daß im heißen Oriente, wo es während des Sommers selten regnet, der in der Nacht fallende Thau allein, den Wachsthum aller Pflanzen befördert; daher der Segen des Erzvaters Jizchak's, den er seinem Sohne Jakob gab (1. M. 27, 28.). Wenn der Prophet Hagai die Noth schildert, drückt er sich mit den Worten aus: Der Himmel verschließt den Thau und die Erde verschließt ihre Frucht (1, 10.); verheißt der Prophet Sacharja eine glückliche Zukunft, so sagt er: Der Weinstock wird seine Frucht, die Erde ihren Ertrag, und der Himmel seinen Thau geben (8, 12). So entstanden unter jenem heißen Himmelsstriche Gebete um Thau, die im Frühlingsmonate Nissan gehalten wurden. Die frommen Sänger knüpfen daran die Tradition (Talm. Jeruf. Berachoth sect. 5.), daß die Belebungssubstanz der Auferstehung, ein himmlischer Thau (טל אורות) sei, mit Berufung auf Jesaja 26, 19. אין המתים חיים אלא בטללים,

*) וְהַשְׁיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־בִּרְכַּת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ. (אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ.) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן) בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן (שַׁבָּת וּ) מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם. בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן. וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד. עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ: אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר תְּהִלָּתֶךָ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל־כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד:

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים. עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד. וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם: וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

---

*) Die Ueberſetzung ſiehe Seite 34—37.

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.
מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם ו עָלֵינוּ.
טוֹב וּמֵטִיב הִדָּרֵשׁ־לָנוּ.
שׁוּבָה אֵלֵינוּ בַּהֲמוֹן רַחֲמֶיךָ.
בִּגְלַל אָבוֹת שֶׁעָשׂוּ רְצוֹנֶךָ.
בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבַתְחִלָּה. וְכוֹנֵן
מִקְדָּשְׁךָ עַל־מְכוֹנוֹ.
וְהַרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוֹ וְשַׂמְּחֵנוּ
בְּתִקּוּנוֹ. וְהָשֵׁב כֹּהֲנִים
לַעֲבוֹדָתָם וּלְוִיִּם לְשִׁירָם
לְזִמְרָם. וְהָשֵׁב יִשְׂרָאֵל ו
לִנְוֵיהֶם. וְשָׁם נַעֲלֶה וְנֵרָאֶה
וְנִשְׁתַּחֲוֶה לְפָנֶיךָ בְּשָׁלוֹשׁ
פַּעֲמֵי רְגָלֵינוּ. כַּכָּתוּב
בְּתוֹרָתֶךָ. שָׁלוֹשׁ פְּעָמִים
בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָל־זְכוּרְךָ
אֶת־פְּנֵי ו יְיָ אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם
אֲשֶׁר יִבְחָר בְּחַג הַמַּצּוֹת
וּבְחַג הַשָּׁבֻעוֹת וּבְחַג
הַסֻּכּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת־
פְּנֵי יְיָ רֵיקָם: אִישׁ כְּמַתְּנַת
יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְיָ אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר
נָתַן־לָךְ:

Unser Gott und Gott unserer Urväter! allbarmherziger König! erbarme dich unser! laß dich, Allgütiger, Spender des Wohls! von uns erflehen! wende dich zu uns mit deiner überschwenglichen Barmherzigkeit, unserer Urväter wegen, welche nach deinem Willen handelten. Erbaue deinen Tempel wie vormals, und errichte dein Heiligthum auf seiner Stätte wieder; weide unsern Blick an seiner Auferbauung, erfreue uns durch seine Herstellung, setze die Priester zu ihrem Dienste wieder ein, die Lewiten zu ihrem Gesange und Saitenspiel, und führe Jisrael wieder zurück in seine Wohnungen. O laß uns dahin wallen, erscheinen und anbeten vor dir an den dreimaligen Tempelbesuchen, so wie es in deiner Lehre ausdrücklich heißt: Dreimal im Jahre sollen alle deine Mannspersonen erscheinen vor dem Ewigen, deinem Gotte; an dem Orte, den er erwählen wird, am Feste des ungesäuerten Brodes, am Wochenfeste und am Laubhüttenfeste; man soll aber vor dem Ewigen nicht leer erscheinen, jeder nach Maaßgabe seines Vermögens, nach dem Verhältnisse des Segens, den der Ewige, dein Gott, dir geschenkt hat.

וּבַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה
עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ פֶּסַח לַיְיָ׃
וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ
הַזֶּה חָג שִׁבְעַת יָמִים מַצּוֹת
יֵאָכֵל׃ בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן
מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֶאכֶת
עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ׃ וְהִקְרַבְתֶּם
אִשֶּׁה עֹלָה לַיְיָ פָּרִים בְּנֵי־
בָקָר שְׁנַיִם וְאַיִל אֶחָד.
שִׁבְעָה כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה.
תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם׃

Am vierzehnten Tage des ersten Monats ist das Ueberschreitungs-Opfer dem Ewigen zu Ehren, und am fünfzehnten Tage dieses Monats ist ein Fest, sieben Tage soll ungesäuertes Brod gegessen werden. Am ersten Tage ist heilige Verkündigung, ihr dürft keine Kunstarbeit verrichten. Und ihr sollt darbringen als Feuer- und Brandopfer dem Ewigen zu Ehren, zwei junge Stiere, einen Widder und sieben einjährige Lämmer, ohne Fehler müssen sie euch sein.

וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם
כְּמִדְבָּר. שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים
לַפָּר. וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאַיִל.
וְעִשָּׂרוֹן לַכֶּבֶשׂ. וְיַיִן כְּנִסְכּוֹ.
וְשָׂעִיר לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי
תְמִידִים כְּהִלְכָתָם׃

Dazu ihr Mehlopfer und Trankopfer nach der Vorschrift, drei Zehntel zu jedem Stiere, zwei Zehntel zum Widder, ein Zehntel zu jedem Schafe, Wein zum Trankopfer, einen Bock zur Versöhnung und die zwei täglichen Opfer wie gewöhnlich, nach Gebühr.

לשבת יִשְׂמְחוּ בְמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי
שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֹנֶג עַם ו מְקַדְּשֵׁי
שְׁבִיעִי. כֻּלָּם יִשְׂבְּעוּ וְיִתְעַנְּגוּ
מִטּוּבֶךָ. וּבַשְּׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ
וְקִדַּשְׁתּוֹ חֶמְדַּת יָמִים ו אוֹתוֹ
קָרָאתָ. זֵכֶר לְמַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית׃

(Am Sabbath.) Sie freuen sich deiner Herrschaft, die den Sabbath beobachten, und ihn eine Seligkeit nennen. Einem Volke, das den siebenten Tag heiliget, wird allgemein der Vollgenuß und die Wonne deiner Güte zu Theil; denn den siebenten Tag zeichnetest Du wohlgefällig aus, heiligtest ihn, und nanntest ihn den anmuthigsten der Tage, zum Andenken der ersten Schöpfung.

וְהוֹפַע וְהָנָּשֵׂא עָלֵינוּ. לְעֵינֵי
כָּל־חָי. וְקָרֵב פְּזוּרֵינוּ מִבֵּין
הַגּוֹיִם. וּנְפוּצוֹתֵינוּ כַּנֵּס
מִיַּרְכְּתֵי־אֶרֶץ. וַהֲבִיאֵנוּ
לְצִיּוֹן עִירֶךָ בְּרִנָּה.
וְלִירוּשָׁלַיִם בֵּית מִקְדָּשְׁךָ
בְּשִׂמְחַת עוֹלָם. וְשָׁם נַעֲשֶׂה
לְפָנֶיךָ אֶת־קָרְבְּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ
תְּמִידִים כְּסִדְרָם וּמוּסָפִים
כְּהִלְכָתָם: (וְאֶת־מוּסַף יוֹם הַשַּׁבָּת
הַזֶּה). וְאֶת־מוּסַף יוֹם חַג
הַמַּצּוֹת הַזֶּה נַעֲשֶׂה וְנַקְרִיב
לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה. כְּמִצְוַת
רְצוֹנֶךָ. כְּמוֹ שֶׁכָּתַבְתָּ עָלֵינוּ
בְּתוֹרָתֶךָ. עַל־יְדֵי
מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ. מִפִּי כְבוֹדֶךָ.
כָּאָמוּר:

לשבת וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים
בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים
סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן וְנִסְכּוֹ:
עֹלַת שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת
הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ: זֶה קָרְבַּן שַׁבָּת
וְקָרְבַּן הַיּוֹם כָּאָמוּר:

erscheine und erhebe dich über uns vor den Augen aller Lebenden, vereine unsere Zerstreuten aus den Völkern, und sammle unsere Versprengten wieder aus den fernsten Gegenden der Erde. Bringe uns nach Zion, deiner Residenz, in Jubel, und nach Jeruschalajim, deinem heiligen Tempel, zur ewigen Freude! Dort wollen wir unsere Pflichtopfer zubereiten, die täglichen Opfer nach ihrer Ordnung, und die Zugabsopfer nach ihrer Vorschrift; auch das Zugabsopfer (dieses Sabbathtages und das Zugabsopfer) dieses Festes des ungesäuerten Brodes wollen wir zubereiten und dir in Liebe darbringen, nach dem Geheiße deines Willens, wie Du uns vorgeschrieben hast in deiner Lehre, durch Moscheh deinen Knecht, wie er es aus dem Munde deiner Herrlichkeit vernommen, welches also lautet:

(Am Sabbath.) „Am Sabbathtage (opfert) einjährige Lämmer zwei ohne Fehler, und zwei Zehnttheil feines Mehl als Opfergabe mit Oel eingerührt, nebst dem dazu bestimmten Trankopfer. Dieses ist das Ganzopfer für jeden Sabbath, außer dem täglichen Ganzopfer und dem dazu gehörigen Trankopfer.“ Dieses ist die Vorschrift für das Sabbathopfer, jene für das heutige lautet also:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה (שַׁבָּתוֹת לִמְנוּחָה וּ) מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה. חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זְמַן חֵרוּתֵנוּ (בְּאַהֲבָה) מִקְרָא קֹדֶשׁ. זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

וּמִפְּנֵי חֲטָאֵינוּ גָּלִינוּ מֵאַרְצֵנוּ וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אַדְמָתֵנוּ. וְאֵין אֲנַחְנוּ יְכוֹלִים לַעֲלוֹת וְלֵרָאוֹת וּלְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנֶיךָ. וְלַעֲשׂוֹת חוֹבוֹתֵינוּ בְּבֵית בְּחִירָתֶךָ. בַּבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שִׁמְךָ עָלָיו. מִפְּנֵי הַיָּד שֶׁנִּשְׁתַּלְּחָה בְּמִקְדָּשֶׁךָ: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ. יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן. שֶׁתָּשׁוּב וְתִרְחַם עָלֵינוּ וְעַל מִקְדָּשְׁךָ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. וְתִבְנֵהוּ מְהֵרָה וְתַגְדִּיל כְּבוֹדוֹ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ. גַּלֵּה כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה

Ach! unserer Sünden willen sind wir vertrieben aus unserem Lande, verbannt von unserem Erdreiche hinweg, und wir können nicht mehr hinauf wallen, nicht mehr erscheinen, um Dich anzubeten, und unsere Pflicht zu erfüllen in dem von dir erwählten Tempel, in jenem großen und heiligen Wohnsitze, der deinen Namen geführt, wegen der Gewalt, welche entzügelt eindrang in dein Heiligthum. Möge es dir wohlgefallen, Ewiger, unser Gott! Gott unserer Urväter! allbarmherziger König! dich unser und deines Heiligthumes wieder liebreich anzunehmen, aus der Fülle deiner Barmherzigkeit. O, erbaue es bald wieder, und vergrößere seine Herrlichkeit. Unser Vater! Unser König! enthülle den Glanz deiner Herrschaft über uns,

תפלת מוסף

וְעַתָּה יִגְדַּל נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר וַ־חֲמָ֫יְךָ יְיָ וַחֲסָדֶ֫יךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל
בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.
יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵילָא
מִן כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

כי שם יי אקרא הבו גדל לאלהינו:
*) אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל
עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת
וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.

מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם.

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דּוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם
יְהַלְלוּךָ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

---

*) Die Ueberſetzung hiervon bis זכר ליציאת מצרים ſiehe oben Seite 32—34.

Strömen festgesetzt. Wer darf den Berg des Herrn besteigen? wer stehen auf seiner heiligen Stätte? — Wer reiner Hände und lautern Herzens, der nie zur Falschheit seine Seele trägt, und nie dem Truge zugeschworen. Er empfängt Segen vom Ewigen und Tugendlohn von dem Gotte seines Heils. Also ist sein aufstrebendes Geschlecht — so Jakob's — die dein Antlitz suchen. — Erhebet, Pforten, euere Häupter empor; erhebet euch, ewige Thore! daß einziehe der König der Herrlichkeit! — Wer ist der König der Herrlichkeit? — Gott ist's, der Mächtige und Starke — Gott, der Starke in Schlachten! Erhebet, Pforten, euere Häupter empor; erhebet euch, ewige Thore! daß einziehe der König der Herrlichkeit! — Wer ist der König der Herrlichkeit? Gott Zebaoth ist der König der Herrlichkeit — Selah!

הוּא עַל יַמִּים יְסָדָהּ וְעַל נְהָרוֹת
יְכוֹנְנֶהָ: מִי יַעֲלֶה בְהַר יְיָ וּמִי
יָקוּם בִּמְקוֹם קָדְשׁוֹ: נְקִי כַפַּיִם
וּבַר לֵבָב אֲשֶׁר לֹא נָשָׂא לַשָּׁוְא
נַפְשִׁי וְלֹא נִשְׁבַּע לְמִרְמָה: יִשָּׂא
בְרָכָה מֵאֵת יְיָ וּצְדָקָה מֵאֱלֹהֵי
יִשְׁעוֹ: זֶה הוֹר דּוֹרְשָׁיו מְבַקְשֵׁי
פָנֶיךָ יַעֲקֹב סֶלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים
רָאשֵׁיכֶם וְהִנָּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם
וְיָבֹא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד: מִי זֶה מֶלֶךְ
הַכָּבוֹד יְיָ עִזּוּז וְגִבּוֹר יְיָ גִּבּוֹר
מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רָאשֵׁיכֶם
וּשְׂאוּ פִּתְחֵי עוֹלָם וְיָבֹא מֶלֶךְ
הַכָּבוֹד: מִי הוּא זֶה מֶלֶךְ הַכָּבוֹד
יְיָ צְבָאוֹת הוּא מֶלֶךְ הַכָּבוֹד סֶלָה:

Beim Hineinstellen der Tora in die heilige Lade.

Als die Lade niedergesetzt war, sprach Moscheh: Ruhe nunmehr, o Ewiger! unter der Menge der Tausende Jisraels! Ziehe ein, o Herr! in deinen Ruhesitz. — Du und die Lade deiner Herrlichkeit. Laß Tugend deine Priester kleiden, laß deine Lieblinge frohlocken. Deines Knechtes David willen, verweigere nicht, was dein Gesalbter fleht. — Eine heilsame Lehre habe ich euch gegeben, verlaßt nicht mein Gesetz. — Sie ist ein Baum des Lebens denjenigen, die fest an sie halten, und die ihr treu bleiben, werden glückselig. Ihre Wege sind Wege der Wonne und ihre Bahn ist friedlich. Führe uns zu dir zurück, o Ewiger! damit wir zu dir kehren; erneuere unsere Tage, gleich jenen der glücklichen Vorzeit.

וּבְנֻחֹה יֹאמַר שׁוּבָה יְיָ רִבְבוֹת
אַלְפֵי יִשְׂרָאֵל: קוּמָה יְיָ לִמְנוּחָתֶךָ
אַתָּה וַאֲרוֹן עֻזֶּךָ: כֹּהֲנֶיךָ יִלְבְּשׁוּ
צֶדֶק וַחֲסִידֶיךָ יְרַנֵּנוּ: בַּעֲבוּר דָּוִד
עַבְדֶּךָ אַל־תָּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ: כִּי
לֶקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אַל
תַּעֲזֹבוּ: עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים
בָּהּ וְתוֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ
דַרְכֵי־נֹעַם וְכָל־נְתִיבוֹתֶיהָ שָׁלוֹם:
הֲשִׁיבֵנוּ יְיָ אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חַדֵּשׁ
יָמֵינוּ כְּקֶדֶם:

יִשַּׁבְּרוּ וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אָכְלָם בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ
וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־
מַעֲשָׂיו: קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת:
רְצוֹן יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם: שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־
כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־פִּי
וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

Der Vorbeter beim Zurücktragen der Tora.

יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי
נִשְׂגָּב שְׁמוֹ לְבַדּוֹ

Alles lobe des Ewigen Namen! denn sein Name allein ist hocherhaben.

והקהל עונים הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ וְשָׁמָיִם:
וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ תְּהִלָּה לְכָל־
חֲסִידָיו לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַם קְרוֹבוֹ
הַלְלוּיָהּ:

(Die Gemeinde.) Seine Majestät überstrahlt Erde und Himmel. Er hebet seines Volkes Glück, den Ruhm aller seiner Lieblinge, sie, die Sprossen Jisrael's, seines ihm verwandten Volkes. Hallelujah.

Am Sabbath wird das unten stehende מזמור לדוד gebetet.

כד לְדָוִד מִזְמוֹר לַיְיָ הָאָרֶץ
וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ: כִּי

(Psalm 24.) Psalm David's. Des Ewigen ist die Erde und was sie füllt, die Welt und ihre Bewohner. Er hat an Meeren sie gegründet, und sie an

---

*) כט מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיְיָ בְּנֵי אֵלִים הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד
שְׁמוֹ הִשְׁתַּחֲוּוּ לַיְיָ בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ: קוֹל יְיָ עַל־הַמָּיִם אֵל־הַכָּבוֹד הִרְעִים יְיָ עַל־
מַיִם רַבִּים: קוֹל־יְיָ בַּכֹּחַ קוֹל יְיָ בֶּהָדָר: קוֹל יְיָ שֹׁבֵר אֲרָזִים וַיְשַׁבֵּר יְיָ אֶת־
אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ־עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׂרְיוֹן כְּמוֹ בֶן רְאֵמִים: קוֹל־יְיָ חֹצֵב
לַהֲבוֹת אֵשׁ: קוֹל יְיָ יָחִיל מִדְבָּר יָחִיל יְיָ מִדְבַּר קָדֵשׁ: קוֹל יְיָ יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת
וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת וּבְהֵכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר כָּבוֹד: יְיָ לַמַּבּוּל יָשָׁב וַיֵּשֶׁב יְיָ מֶלֶךְ לְעוֹלָם:
יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

*) Die Uebersetzung vom 29. Psalm siehe Seite 16.

אָנָּא הָאֵל! הָסֵר נָא בְּרַחֲמֶיךָ הָרָבִים מִיּוֹשְׁבֵי הָעִיר הַזֹּאת וּמִכָּל שׁוֹכְנֵי אַרְצֵנוּ. כָּל חֳלִי וְכָל מַדְוֶה. כָּל נֶגַע וְכָל פֶּגַע רָע. יְפָרֵה יֵשַׁע וְיִפְרַח שָׁלוֹם בְּאַרְצֵנוּ. וְשֹׂבַע שְׂמָחוֹת יִשְׁכּוֹן בְּקִרְבֵּנוּ.

כֵּה יוֹסִיף יְיָ וְכֹה יִתֵּן. אָמֵן.

Wende in deiner Barmherzigkeit von unserem Vaterlande, von dieser Stadt und allen ihren Bewohnern jegliches Unheil ab, jegliche Krankheit und Plage, jegliche Gefahr und Unruhe, auf daß Segen und Gedeihen, Friede und Ruhe herrsche im Lande und in unserer Mitte.

Also sei es dir wohlgefällig. — Amen!

---

*) אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה:

אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:

קמה תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה: וֶעֱזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב טוּבְךָ יַבִּיעוּ וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ אַפַּיִם וּגְדָל חָסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל וְרַחֲמָיו עַל כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה: כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם גְּבוּרֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עוֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ

*) Die Uebersetzung von אשרי siehe oben Seite 2.

Für Sabbat

וְיָסֵיר מֵהֶם כָּל מַחֲלָה. וְיִרְפָּא לְכָל גּוּפָם. וְיִסְלַח לְכָל עֲוֹנָם. וְיַשְׁלַח בְּרָכָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם. עִם כָּל יִשְׂרָאֵל אֲחֵיהֶם וְנֹאמַר אָמֵן: תפלה למלכות יר"ה.

vergelte ihnen nach ihrem Verdienste, wende ab von ihnen jede Krankheit, heile ihre körperliche Gebrechlichkeit, vergebe alle ihre Sünden und verleihe Segen und Glück allen ihren Unternehmungen, wie auch allen Brüdern in Jisrael. Amen.

Segne und erhalte unsere erhabene

Kaiserin

Maria Anna Carolina

und

die sämmtlichen Sprößlinge des erlauchten Kaiserhauses.

Segne die Minister, Räthe und alle Behörden, gib ihnen Kraft und Einsicht, daß sie ihren Beruf zum Heile der Gesammtheit erfüllen.

בָּרֵךְ נָא הָאֵל. הַגְּבִירָה הַמְפוֹאָרָה
הַמַּלְכָּה
מאַריאַ אַננאַ קאַראָלינאַ
וְכָל נִטְעֵי נַעֲמָנִים זֶרַע הַמְלוּכָה:
גַּם יוֹעֲצֵי הַמֶּלֶךְ אַנְשֵׁי סודו. וְכָל
הָעוֹמְדִים עַל פְּקוּדָתוֹ בְּרוּכִים
יִהְיוּ לַיָּי. רוּחַ חָכְמָה עֵצָה וּגְבוּרָה
עֲלֵיהֶם תָּנוּחַ. לְמַעַן יִשְׁמְרוּ אֶת
מִשְׁמַרְתָּם לַעֲשׂות הַטּוב וְהַיָּשָׁר
לְכָל יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ.

Für Sabbath.

perliche Gesundheit und heilsame Erleuchtung; eine lebenskräftige und dauernde Nachkommenschaft, eine Nachkommenschaft, der nichts schwinde und nichts untergehe vom hohen Sinne der heiligen Lehre — dieser ganzen frommen Gemeinde, den Vornehmsten und den Geringsten, den Kindern und den Weibern. Der Weltregent segne euch, und lasse euer Leben fruchtbringend, euere Tage viel und euer Dasein verlängert werden. Er schütze und schirme euch vor jedem Uebel und vor jedem Mißgeschicke. Der himmlische Gebieter sei euer Schutz zu jeder Zeit und Stunde. — Amen!

Er, der unsere Urväter Abraham, Jizchak und Jakob gesegnet hat, der segne diese ganze fromme Gemeinde und alle andern frommen Gemeinden; sie, ihre Weiber, ihre Söhne, ihre Töchter und alle ihre Angehörigen. Er segne diejenigen, welche der Andacht Bethäuser weihen, so wie jene, welche dahin kommen zu beten; er segne diejenigen, welche Lichter zur Beleuchtung und Wein zum Kidusch und Habdalah [1]), Brod den Wanderern und Almosen den Armen spenden, so wie alle, welche das Gemeinwesen gewissenhaft verwalten. Der Heilige, Hochgelobte

וּבְרִיוּת גּוּפָא וּנְהוֹרָא מַעֲלְיָא. זַרְעָא חַיָּא
וְקַיָּמָא. זַרְעָא דִּי לָא יִפְסוֹק. וְדִי לָא יְבַטּוֹל
מִפִּתְגָּמֵי אוֹרַיְתָא: לְכָל קְהָלָא קַדִּישָׁא הָדֵין.
רַבְּרְבַיָּא עִם זְעֵרַיָּא. טַפְלָא וְנָשַׁיָּא: מַלְכָּא
דְעָלְמָא יְבָרֵךְ יָתְכוֹן. יַפִּישׁ חַיֵּיכוֹן. וְיַסְגֵּא
יוֹמֵיכוֹן. וְיִתֵּן אַרְכָּא לְשָׁנֵיכוֹן. וְתִתְפָּרְקוּן
וְתִשְׁתֵּזְבוּן. מִן כָּל עָקָא. וּמִן כָּל מַרְעִין
בִּישִׁין: מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא יְהֵי בְּסַעְדְּכוֹן. כָּל
זְמַן וְעִדָּן. וְנאמַר אָמֵן:

מִי שֶׁבֵּרַךְ אֲבוֹתֵינוּ אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב
הוּא יְבָרֵךְ אֶת כָּל הַקָּהָל הַקָּדֵשׁ הַזֶּה. עִם
כָּל קְהִלּוֹת הַקֹּדֶשׁ. הֵם וְנָשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם
וּבְנוֹתֵיהֶם. וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם. וּמִי שֶׁמִּיַּחֲדִים
בָּתֵּי כְנֵסִיוֹת לְתְפִלָּה. וּמִי שֶׁבָּאִים בְּתוֹכָם
לְהִתְפַּלֵּל. וּמִי שֶׁנּוֹתְנִים נֵר לַמָּאוֹר וְיַיִן
לְקִדּוּשׁ וּלְהַבְדָּלָה. וּפַת לְאוֹרְחִים. וּצְדָקָה
לָעֲנִיִּים. וְכָל מִי שֶׁעוֹסְקִים בְּצָרְכֵי צִבּוּר
בֶּאֱמוּנָה. הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא יְשַׁלֵּם שְׂכָרָם.

---

1) Wein zum Segensspruch beim Ein- und Ausgange des Sabbaths und der Feiertage.

Gebet
für das Wohl

Sr. Maj. des Kaisers, Ihrer Maj. der Kaiserin, des ganzen Kaiserhauses, der Behörden und des Vaterlandes.

Herr der Welt und König der Könige, dessen Reich sich erstreckt über Alles im Himmel und auf Erden, der Du den Sterblichen hast mitgetheilt von dem Glanze deiner Majestät! Segne aus der Fülle deiner himmlischen Gnade unsern erhabenen

Kaiser

Ferdinand den Ersten!

Verleihe Ihm Kraft, Gesundheit und langes Leben, gib allen seinen Unternehmungen zum Heile seiner Völker deinen Schirm und deinen Beistand!

תפלה
בעד שלום.

המלך והמלכה ירה", ושלום זרע המלוכה, ויועצי המלך, ושלום ארצות ממשלתו.

אֵל עוֹלָם מֶלֶךְ מְלָכִים. הַמּוֹשֵׁל בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתָּחַת. אֲשֶׁר אָצַלְתָּ מֵהוֹד הֲדַר מַלְכוּתֶךָ עַל בְּנֵי תְמוּתָה. פְּתַח אוֹצַר בִּרְכַת שְׁמֶיךָ. וּמְשׁוֹךְ חַסְדְּךָ לַאֲדוֹנֵנוּ הַמְּרוֹמָם

קיזער

פֿערדינאַנד הָרִאשׁוֹן

חַזְּקֵהוּ וְאַמְּצֵהוּ וְהַאֲרֵךְ יָמָיו וּשְׁנוֹתָיו. הַצְלִיחֵהוּ בְּכָל דְּרָכָיו. תְּמוֹךְ אֲשׁוּרָיו בְּכָל אֲשֶׁר יִפְנֶה לְדְרוֹשׁ טוֹב לְעַם הַחוֹסִים בְּצִלּוֹ:

Für Sabbath.

heiligen Lehre — unsern Meistern, Lehrern der frommen Gemeinden, im Lande Jisrael's und in Babel, den Vorgesetzten zur Verkündigung des göttlichen Wortes, den Häuptern der zersireuten Glaubensbrüder, den Vorstehern der Schulen und den Stiftern des Friedens, allen ihren Jüngern und Schülern und allen, die das heilige Gesetz verbreiten. Der Weltregent segne sie, lasse ihr Leben fruchtbringend, ihre Tage viel und ihr Dasein verlängert werden. Er schütze und schirme sie vor jedem Uebel und vor jedem Mißgeschicke. Der himmlische Gebieter sei ihr Schutz zu jeder Zeit und Stunde. Amen.

O, möge vom Himmel beschieden werden Befreiung, Gunst, Gnade, Erbarmen, langes Leben, reichliche Nahrung, himmlische Obhut, kör-

מִפְּתָגְמֵי אוֹרַיְתָא: לְמָרָנָן וְרַבָּנָן חֲבוּרָתָא קַדִּישָׁתָא. דִּי בְאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל. וְדִי בְּבָבֶל. לְרִישֵׁי כַלָּה. וּלְרִישֵׁי גָלוּתָא. וּלְרִישֵׁי מְתִיבָתָא. וּלְדַיָּנֵי דְבָבָא. לְכָל תַּלְמִידֵיהוֹן. וּלְכָל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן. וּלְכָל מַן דְּעָסְקִין בְּאוֹרַיְתָא. מַלְכָּא דְעָלְמָא יְבָרֵךְ יַתְהוֹן. יַפֵּישׁ חַיֵּיהוֹן. וְיַסְגֵּא יוֹמֵיהוֹן. וְיִתֵּן אַרְכָּא לִשְׁנֵיהוֹן. וְיִתְפָּרְקוּן וְיִשְׁתֵּזְבוּן מִן כָּל עָקָא. וּמִן כָּל מַרְעִין בִּישִׁין: מָרָן דִּי בִשְׁמַיָּא. יְהֵא בְּסַעְדְּהוֹן. כָּל זְמַן וְעִדָּן וְנאמַר אָמֵן:

יְקוּם פּוּרְקָן מִן שְׁמַיָּא חִנָּא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעְתָּא דִשְׁמַיָּא

בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ בִּמְהֵרָה
יָבֹא וְיָגֵל לִבֵּנוּ. עַל כִּסְאוֹ
לֹא יֵשֵׁב זָר. וְלֹא יִנָּחֲלוּ עוֹד
אֲחֵרִים אֶת כְּבוֹדוֹ. כִּי בְשֵׁם
קָדְשְׁךָ נִשְׁבַּעְתָּ לוֹ שֶׁלֹּא
יִכְבֶּה נֵרוֹ לְעוֹלָם וָעֶד.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן דָּוִד:

עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוֹדָה
וְעַל הַנְּבִיאִים וְעַל יוֹם
חַג הַמַּצּוֹת (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְעַל יוֹם)
הַזֶּה שֶׁנָּתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
(לִקְדוּשָּׁה וְלִמְנוּחָה) לְשָׂשׂוֹן
וּלְשִׂמְחָה לְכָבוֹד וּלְתִפְאֶרֶת
עַל הַכֹּל יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ
מוֹדִים לָךְ וּמְבָרְכִים אוֹתָךְ
יִתְבָּרַךְ שִׁמְךָ בְּפִי כָל חַי
תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ)
יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

königliche Haus David's deines Gesalbten; möge er bald kommen und unser Herz erfreuen. Auf seinem Throne sitze kein Fremder, kein Anderer nehme seine Würde ein; denn bei deinem heiligen Namen hast Du es ihm zugeschworen, daß nie sein Licht erlöschen werde in Ewigkeit. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Schild David's!

Ob der Gotteslehre, ob dem Gottesdienste, ob den Propheten und (ob diesem Sabbath, und) ob diesem Feste des ungesäuerten Brodes, das Du, Ewiger unser Gott! uns gegeben zur (Heiligung und zur Ruhe, zur) Freude und zur Wonne, zur Ehre und zur Verherrlichung — ob diesen allen, Ewiger, unser Gott! danken wir dir und preisen dich; gepriesen werde dein Name im Munde aller Lebenden für immer und in Ewigkeit. Gebenedeiet seist Du, Ewiger, der Du geheiligt hast (den Sabbath und) Jisrael und die festlichen Zeiten.

Am Sabbath wird nach der הפטרה dieses gebetet.

יְקוּם פּוּרְקָן מִן שְׁמַיָּא חָנָא וְחִסְדָּא וְרַחֲמֵי
וְחַיֵּי אֲרִיכֵי וּמְזוֹנֵי רְוִיחֵי וְסַיְעְתָּא דִשְׁמַיָּא.
וּבְרִיוּת גּוּפָא. וּנְהוֹרָא מַעֲלָיָא: זַרְעָא חַיָּא
וְקַיָּמָא. זַרְעָא דִי לָא יִפְסוֹק. וְדִי לָא יִבְטוֹל

Vom Himmel werde beschieden Befreiung, Gunst, Gnade, Erbarmen, Lebensdauer, reichliche Nahrung, himmlische Obhut, körperliche Gesundheit und heilsame Erleuchtung, eine lebenskräftige und dauernde Nachkommenschaft, eine Nachkommenschaft, für die nie schwinde und nie untergehe der hohe Sinn der

אַתָּה עֹמֵד עָלָיו קֹדֶשׁ הוּא
וַיַּעַשׂ יְהוֹשֻׁעַ כֵּן: וִירִיחוֹ
סֹגֶרֶת וּמְסֻגֶּרֶת מִפְּנֵי בְנֵי
יִשְׂרָאֵל אֵין יוֹצֵא וְאֵין בָּא:

wo du stehest, ist heilig, und Jehoschua that also. Indessen war Jericho sorgfältig verschlossen vor den Kindern Jisrael's, niemand konnte heraus und niemand hinein.

ק"ק מוסיפין זה: וַיְהִי יְהוָה אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וַיְהִי שָׁמְעוֹ בְּכָל־הָאָרֶץ:

Nach der הפטרה werden diese ברכות gesagt.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר כָּל־
הָעֲלָמִים צַדִּיק בְּכָל הַדּוֹרוֹת
הָאֵל הַנֶּאֱמָן הָאוֹמֵר
וְעוֹשֶׂה. הַמְדַבֵּר וּמְקַיֵּם.
שֶׁכָּל־דְּבָרָיו אֱמֶת וָצֶדֶק:
נֶאֱמָן אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְנֶאֱמָנִים דְּבָרֶיךָ וְדָבָר אֶחָד
מִדְּבָרֶיךָ אָחוֹר לֹא יָשׁוּב
רֵיקָם כִּי אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן
אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל
הַנֶּאֱמָן בְּכָל־דְּבָרָיו:

Gebenedeiet seist Du, Ewiger! unser Gott, König der Welt, Schutzfels aller Ewigkeiten, Rechtspfleger zu allen Zeiten, der allmächtig und wahrhaftig ist, der spricht und vollführt, der zusagt und hält; denn alle seine Aussprüche sind wahrhaft und gerecht!

Ja, wahrhaftig bist Du, Ewiger, unser Gott! und wahrhaft deine Aussprüche, und nicht eines deiner Worte kehrt in das Nichts zurück; denn Du bist ein allmächtiger, unwandelbarer König. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der allmächtig und wahrhaft ist in all seinen Aussprüchen.

רַחֵם וְעַל צִיּוֹן כִּי הִיא בֵּית
חַיֵּינוּ וְלַעֲלוּבַת נֶפֶשׁ תּוֹשִׁיעַ
בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ מְשַׂמֵּחַ צִיּוֹן בְּבָנֶיהָ:
שַׂמְּחֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאֵלִיָּהוּ
הַנָּבִיא עַבְדֶּךָ וּבְמַלְכוּת

Erbarme dich über Zion; denn es ist die Burg unseres Lebens, und die betrübter Seele ist, stehe bei, bald, in unseren Tagen noch. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Zion erfreuet mit ihren Kindern.

Erfreue uns, Ewiger! durch Elijahu den Propheten, deinen Knecht, und durch das

וַיַּעֲשׂוּ אֶת־הַפֶּסַח בְּאַרְבָּעָה
עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בָּעֶרֶב
בְּעַרְבוֹת יְרִיחוֹ: וַיֹּאכְלוּ
מֵעֲבוּר הָאָרֶץ מִמָּחֳרַת
הַפֶּסַח מַצּוֹת וְקָלוּי בְּעֶצֶם
הַיּוֹם הַזֶּה: וַיִּשְׁבֹּת הַמָּן
מִמָּחֳרָת בְּאָכְלָם מֵעֲבוּר
הָאָרֶץ וְלֹא־הָיָה עוֹד
לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל מָן וַיֹּאכְלוּ
מִתְּבוּאַת אֶרֶץ כְּנַעַן בַּשָּׁנָה
הַהִוא: וַיְהִי בִּהְיוֹת יְהוֹשֻׁעַ
בִּירִיחוֹ וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיַּרְא
וְהִנֵּה־אִישׁ עֹמֵד לְנֶגְדּוֹ
וְחַרְבּוֹ שְׁלוּפָה בְּיָדוֹ וַיֵּלֶךְ
יְהוֹשֻׁעַ אֵלָיו וַיֹּאמֶר לוֹ
הֲלָנוּ אַתָּה אִם־לְצָרֵינוּ:
וַיֹּאמֶר ו לֹא כִּי אֲנִי שַׂר־
צְבָא־יְהוָה עַתָּה בָאתִי
וַיִּפֹּל יְהוֹשֻׁעַ אֶל־פָּנָיו אַרְצָה
וַיִּשְׁתָּחוּ וַיֹּאמֶר לוֹ מָה
אֲדֹנִי מְדַבֵּר אֶל־עַבְדּוֹ:
וַיֹּאמֶר שַׂר־צְבָא יְהוָה אֶל־
יְהוֹשֻׁעַ שַׁל נַעֲלְךָ מֵעַל
רַגְלֶךָ כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר

reiteten das Peßach-Opfer am vierzehnten Tage desselben Monats am Abend in der Ebene von Jericho. Und sie aßen vom Getreidevorrath des Landes am folgenden Morgen des Peßach-Opfers, ungesäuerte Kuchen und geröstete Sangen, nach der Bestimmung dieses Tages. Auch hörte von jenem Morgen, als sie vom Getreidevorrath aßen, der Man auf; als nun die Kinder Jisrael's keinen Man mehr hatten, so nährten sie sich nachher von der diesjährigen Frucht des Landes Kenaan. Während Jehoschua vor Jericho war, hob er einst seine Augen auf, blickte um sich und siehe da! ein Mann stand vor ihm mit gezücktem Schwerte in der Hand; da ging Jehoschua auf ihn zu und fragte ihn: Gehörst du uns oder unsern Feinden an? Und jener antwortete: Nein! sondern ich bin ein Heerführer des Ewigen, jetzt eben angekommen. Da fiel Jehoschua auf sein Angesicht zur Erde, warf sich nieder und sprach zu ihm: Was hat mein Gebieter seinem Knechte zu befehlen! Und der Heerführer des Ewigen sagte zu Jehoschua: Ziehe deinen Schuh von deinem Fuße, denn der Ort,

הָעָם הַיֹּלְדִים בַּמִּדְבָּר
בַּדֶּרֶךְ בְּצֵאתָם מִמִּצְרָיִם
לֹא־מָלוּ: (ו) כִּי וּ אַרְבָּעִים
שָׁנָה הָלְכוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
בַּמִּדְבָּר עַד־תֹּם כָּל־הַגּוֹי
אַנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה הַיֹּצְאִים
מִמִּצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא־שָׁמְעוּ
בְּקוֹל יְהוָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
יְהוָה לָהֶם לְבִלְתִּי הַרְאוֹתָם
אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע
יְהוָה לַאֲבוֹתָם לָתֶת לָנוּ
אֶרֶץ זָבַת חָלָב וּדְבָשׁ: וְאֶת־
בְּנֵיהֶם הֵקִים תַּחְתָּם אֹתָם
מָל יְהוֹשֻׁעַ כִּי־עֲרֵלִים הָיוּ
כִּי לֹא־מָלוּ אוֹתָם בַּדָּרֶךְ:
וַיְהִי כַּאֲשֶׁר־תַּמּוּ כָּל־הַגּוֹי
לְהִמּוֹל וַיֵּשְׁבוּ תַחְתָּם
בַּמַּחֲנֶה עַד חֲיוֹתָם: וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֶל־יְהוֹשֻׁעַ הַיּוֹם גַּלֹּתִי
אֶת־חֶרְפַּת מִצְרַיִם מֵעֲלֵיכֶם
וַיִּקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא
גִּלְגָּל עַד הַיּוֹם הַזֶּה:
וַיַּחֲנוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בַּגִּלְגָּל

Wüste geboren war, auf der Reise seit dem Auszuge aus Mizrajim, war nicht beschnitten. — Denn vierzig Jahre wanderten die Kinder Jisrael's in der Wüste, bis aufgerieben war das ganze kriegsfähige Volk, welches aus Mizrajim zog, weil sie der Stimme des Ewigen nicht gehorchten, weßhalb ihnen Gott zugeschworen hat, sie das Land nicht sehen zu lassen, welches der Ewige ihren Vätern zugeschworen, uns zu geben, ein Land, wo Milch und Honig fließt. Ihre Kinder aber erhielt er an ihrer Stelle; sie beschnitt Jehoschua, weil sie noch die Vorhaut hatten, und auf der Reise nicht konnten beschnitten werden. Als nun die Beschneidung des ganzen Volkes vollzogen war, blieben sie ruhig auf ihrer Stelle im Lager, bis zu ihrer Genesung. Darauf sprach der Ewige zu Jehoschua: Heute habe ich die Schande Mizrajim's von euch abgewälzt; daher nannte man den Namen dieses Ortes Gilgal (Abwälzung) bis auf diesen Tag. Und die Kinder Jisrael's lagerten sich zu Gilgal und be-

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר
בַּתּוֹרָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ
וּבְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ וּבִנְבִיאֵי
הָאֱמֶת וָצֶדֶק׃

Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du Gefallen hast an der Tora, und an Moscheh deinem Knechte, und an Jisrael deinem Volke, und an den Propheten der Wahrheit und des Rechtes.

נק"ק מתחלין כאן ביהושע ג'.

וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל־הָעָם הִתְקַדָּשׁוּ כִּי מָחָר יַעֲשֶׂה יְהוָה
בְּקִרְבְּכֶם נִפְלָאוֹת׃ וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל־הַכֹּהֲנִים לֵאמֹר
שְׂאוּ אֶת־אֲרוֹן הַבְּרִית וְעִבְרוּ לִפְנֵי הָעָם וַיִּשְׂאוּ אֶת־אֲרוֹן
הַבְּרִית וַיֵּלְכוּ לִפְנֵי הָעָם׃ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־יְהוֹשֻׁעַ הַיּוֹם
הַזֶּה אָחֵל גַּדֶּלְךָ בְּעֵינֵי כָּל־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יֵדְעוּן כִּי כַּאֲשֶׁר
הָיִיתִי עִם־מֹשֶׁה אֶהְיֶה עִמָּךְ׃

קריאת ההפטרה ביהושע סי' ה'.

בָּעֵת הַהִיא אָמַר יְהוָה
אֶל־יְהוֹשֻׁעַ עֲשֵׂה לְךָ חַרְבוֹת
צֻרִים וְשׁוּב מֹל אֶת־בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל שֵׁנִית׃ וַיַּעַשׂ־לוֹ
יְהוֹשֻׁעַ חַרְבוֹת צֻרִים וַיָּמָל
אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־גִּבְעַת
הָעָרְלוֹת׃ וְזֶה הַדָּבָר
אֲשֶׁר־מָל יְהוֹשֻׁעַ כָּל־הָעָם
הַיֹּצֵא מִמִּצְרַיִם הַזְּכָרִים
כָּל־אַנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה מֵתוּ
בַּמִּדְבָּר בַּדֶּרֶךְ בְּצֵאתָם
מִמִּצְרָיִם׃ כִּי־מֻלִים הָיוּ
כָּל־הָעָם הַיֹּצְאִים וְכָל־

Um dieselbe Zeit sprach der Ewige zu Jehoschua: Bereite dir scharfe Messer zu, und nimm abermals eine Beschneidung an den Kindern Jisrael's vor. Da bereitete sich Jehoschua scharfe Messer zu, und beschnitt die Kinder Jisrael's an dem Hügel Aralos (der Vorhäute). Das aber war die Ursache, warum Jehoschua die Beschneidung vornahm; das ganze Volk männlichen Geschlechtes, welches aus Mizrajim gezogen, alle kriegsfähigen Männer starben in der Wüste, auf der Reise seit dem Auszuge aus Mizrajim. Zwar war das ganze ausziehende Volk beschnitten, die sämmtliche Mannschaft aber, die in der

מִלְבַד עֹלַת הַבֹּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלַת
הַתָּמִיד תַּעֲשׂוּ אֶת־אֵלֶּה: כָּאֵלֶּה
תַּעֲשׂוּ לַיּוֹם שִׁבְעַת יָמִים לֶחֶם
אִשֵּׁה רֵיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה עַל־עוֹלַת
הַתָּמִיד יֵעָשֶׂה וְנִסְכּוֹ: וּבַיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם
כָּל־מְלֶאכֶת עֲבוֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ:

Verſöhnung. Dieſes Alles müßt ihr bringen außer dem Morgenopfer, welches als ein tägliches ganzes Opfer gebracht wird. Jeden Tag von den ſieben Tagen habt ihr dieſe Opfer darzubringen und dem Ewigen zu Ehren, zum angenehmen Geruch, dem Feuer zur Speiſe zu übergeben, und zwar, außer dem täglichen Ganzopfer, nebſt ſeinem Trankopfer. Am ſiebenten Tage habt ihr abermals heilige Verkündigung, und ſollt keine Kunſtarbeit verrichten.

Beim Aufheben und Vorzeigen der Tora.

וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־שָׂם מֹשֶׁה
לִפְנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל־פִּי יְיָ בְּיַד
מֹשֶׁה: עֵץ חַיִּים הִיא לַמַּחֲזִיקִים
בָּהּ וְתוֹמְכֶיהָ מְאֻשָּׁר: דְּרָכֶיהָ
דַרְכֵי נֹעַם וְכָל־נְתִיבֹתֶיהָ שָׁלוֹם:
אֹרֶךְ יָמִים בִּימִינָהּ בִּשְׂמֹאלָהּ
עֹשֶׁר וְכָבוֹד: יְיָ חָפֵץ לְמַעַן צִדְקוֹ
יַגְדִּיל תּוֹרָה וְיַאְדִּיר:

Dieſes iſt die Tora, welche Moſcheh den Kindern Jiſrael's vorgelegt hat, die durch unmittelbaren Einfluß Gottes dem Moſcheh überliefert wurde. Sie iſt ein Baum des Lebens denjenigen, die feſt an ſie halten, und die ihr treu bleiben, werden glückſelig. Ihre Wege ſind Wege der Wonne, und alle ihre Lehren friedlich. In ihrer Rechten liegt Unſterblichkeit, und in ihrer Linken Reichthum und Ehre. Der Ewige will, um die Aufrechthaltung ſeiner Gerechtigkeit, daß das Geſetz verbreitet und verherrlicht werde.

Vor der הפטרה wird dieſes geſagt.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר
בִּנְבִיאִים טוֹבִים וְרָצָה
בְּדִבְרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים
בֶּאֱמֶת:

Gebenedeiet ſeiſt Du, Ewiger! unſer Gott, König der Welt, der Gefallen hat an ächten Propheten, und bewährt hat ihre Worte, die ſie geſprochen in Wahrhaftigkeit.

מִן־הַבַּיִת מִן־הַבָּשָׂר חוּצָה וְעֶצֶם
לֹא־תִשְׁבְּרוּ־בוֹ: כָּל־עֲדַת יִשְׂרָאֵל
יַעֲשׂוּ אֹתוֹ: (בשבת ו) וְכִי־יָגוּר אִתְּךָ
גֵּר וְעָשָׂה פֶּסַח לַיהוָה הִמּוֹל לוֹ
כָּל־זְכָר וְאָז יִקְרַב לַעֲשֹׂתוֹ וְהָיָה
כְּאֶזְרַח הָאָרֶץ וְכָל־עָרֵל לֹא־
יֹאכַל בּוֹ: תּוֹרָה אַחַת יִהְיֶה לָאֶזְרָח
וְלַגֵּר הַגָּר בְּתוֹכְכֶם: וַיַּעֲשׂוּ כָּל־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
מֹשֶׁה וְאֶת־אַהֲרֹן כֵּן עָשׂוּ: ס
וַיְהִי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה הוֹצִיא יְהוָה
אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
עַל־צִבְאֹתָם: פ ח"ק

למפטיר בפרשת פינחס

וּבַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר
יוֹם לַחֹדֶשׁ פֶּסַח לַיהוָה: וּבַחֲמִשָּׁה
עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חַג שִׁבְעַת
יָמִים מַצּוֹת יֵאָכֵל: בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן
מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֶאכֶת עֲבֹדָה
לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם אִשֶּׁה עֹלָה
לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם
וְאַיִל אֶחָד וְשִׁבְעָה כְבָשִׂים בְּנֵי
שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם: וּמִנְחָתָם
סֹלֶת בְּלוּלָה בַשָּׁמֶן שְׁלֹשָׁה
עֶשְׂרֹנִים לַפָּר וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לָאָיִל
תַּעֲשׂוּ: עִשָּׂרוֹן עִשָּׂרוֹן תַּעֲשֶׂה
לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכְּבָשִׂים:
וּשְׂעִיר חַטָּאת אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם:

sollst von dem Fleische nichts aus dem Hause hinaus tragen, auch keinen Knochen daran zerbrechen. Die ganze Gemeinde Jisrael's soll das Ueberschreitungsopfer machen. Wenn ein Fremder bei dir wohnt [1]), und will dem Ewigen zu Ehren das Ueberschreitungsopfer machen, so muß alles Männliche in seinem Hause beschnitten werden, alsdann mag er hinzutreten, das Ueberschreitungsopfer zu machen, und so gut sein als ein Eingeborener des Landes; jeder Unbeschnittene aber soll nicht davon essen. Eben dieselbe Lehre soll sein für den Eingebornen und für den Fremden, der unter euch wohnt. Die Kinder Jisrael's thaten, so wie der Ewige dem Moscheh und Aharon befohlen, thaten sie. An demselben Tage noch führte der Ewige die Kinder Jisrael's aus dem Lande Mizrajim in ganzen Heeren.

Am vierzehnten Tage des ersten Monats wird das Ueberschreitungsopfer gebracht, dem Ewigen zu Ehren. Am fünfzehnten Tage dieses Monats ist Fest, und wird sieben Tage ungesäuertes Brod gegessen. Am ersten Tag ist heilige Verkündigung, und da sollt ihr keine Kunstarbeit verrichten, und dem Ewigen zu Ehren, zum ganzen Opfer dem Feuer zu verzehren darbringen: Zwei junge Stiere, einen Widder, sieben jährige Lämmer, die euch alle ohne Fehler sein müssen. Ihr Mehlopfer sei von feinem Mehle, mit Oel eingerührt, drei Zehntel zu jedem Stiere, zwei Zehntel zu jedem Widder, ein Zehntel zu jedem Lamme, und so zu allen sieben Lämmern; ferner einen Ziegenbock zum Sündenopfer, euch zur

[1]) D. h. der deine Religion annimmt.

Volke Gunst in den Augen der Mizrajim, so daß sie ihnen liehen; also leerten sie noch Mizrajim aus.

Die Kinder Jisrael's reisten von Ra-mßeß nach Sukoth, ungefähr sechsmal hundert tausend Mann zu Fuß, ohne die Kinder. Es zog auch eine Menge allerlei Leute mit ihnen hinauf, kleines und großes Vieh, ein schwerer Zug von Vieh. Von dem Teige, den sie aus Mizrajim mitgenommen, backten sie ungesäuerte Kuchen, denn er war nicht gesäuert; denn sie wurden aus Mizrajim heraus getrieben, und konnten sich nicht aufhalten, so daß sie sich auch keine Zehrung zubereitet. Es war die Wohnungszeit der Kinder Jisrael's, die sie in Mizrajim gewohnt haben, vier hundert und dreißig Jahre. Am Ende des vier hundert und dreißigsten Jahres, an eben diesem Tage war es, da alle Heere des Ewigen aus dem Lande Mizrajim gingen. Dieses ist eine Nacht der Beobachtung des Ewigen, sie aus dem Lande Mizrajim zu führen; dieses ist die Nacht, welche dem Ewigen geweiht sein soll, eine Beobachtung für alle Kinder Jisrael's bei ihren Nachkommen.

Der Ewige sprach zu Moscheh und Aharon: Dieses ist das Gesetz des Peßachopfers: Ein jeder Fremder [1]) soll nicht davon essen. Eines jeden Mannes Sklaven aber, den er für Geld gekauft, den sollst du beschneiden, alsdann kann er davon essen. Ein geduldeter Fremdling [2]) und ein Taglöhner soll nicht davon essen; es muß in demselben Hause verzehrt werden, du

חֵן הָעָם בְּעֵינֵי מִצְרַיִם וַיַּשְׁאִלוּם
וַיְנַצְּלוּ אֶת־מִצְרָיִם׃ פ רביעי
(בשבת ה)
וַיִּסְעוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל מִרַעְמְסֵס
סֻכֹּתָה כְּשֵׁשׁ־מֵאוֹת אֶלֶף רַגְלִי
הַגְּבָרִים לְבַד מִטָּף׃ וְגַם־עֵרֶב
רַב עָלָה אִתָּם וְצֹאן וּבָקָר מִקְנֶה
כָּבֵד מְאֹד׃ וַיֹּאפוּ אֶת־הַבָּצֵק
אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם עֻגֹת מַצּוֹת
כִּי לֹא חָמֵץ כִּי־גֹרְשׁוּ מִמִּצְרַיִם
וְלֹא יָכְלוּ לְהִתְמַהְמֵהַּ וְגַם־צֵדָה
לֹא־עָשׂוּ לָהֶם׃ וּמוֹשַׁב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר יָשְׁבוּ בְּמִצְרַיִם שְׁלֹשִׁים שָׁנָה
וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה׃ וַיְהִי מִקְצֵץ
שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה
וַיְהִי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה יָצְאוּ כָּל־
צִבְאוֹת יְהוָה מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם׃ לֵיל
שִׁמֻּרִים הוּא לַיהוָה לְהוֹצִיאָם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הוּא־הַלַּיְלָה
הַזֶּה לַיהוָה שִׁמֻּרִים לְכָל־
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדֹרֹתָם׃ פ
חמישי (בשבת ו)
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
זֹאת חֻקַּת הַפֶּסַח כָּל־בֶּן־נֵכָר
לֹא־יֹאכַל בּוֹ׃ וְכָל־עֶבֶד אִישׁ
מִקְנַת־כֶּסֶף וּמַלְתָּה אֹתוֹ אָז
יֹאכַל בּוֹ׃ תּוֹשָׁב וְשָׂכִיר לֹא־יֹאכַל
בּוֹ׃ בְּבַיִת אֶחָד יֵאָכֵל לֹא־תוֹצִיא

[1]) Der nicht von der Nation ist. [2]) Der nicht alle Gesetze angenommen.

מָה הָעֲבוֹדָה הַזֹּאת לָכֶם׃
וַאֲמַרְתֶּם זֶבַח־פֶּסַח הוּא לַיהוָה
אֲשֶׁר פָּסַח עַל־בָּתֵּי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
בְּמִצְרַיִם בְּנָגְפּוֹ אֶת־מִצְרַיִם וְאֶת־
בָּתֵּינוּ הִצִּיל וַיִּקֹּד הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲווּ׃
וַיֵּלְכוּ וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר
צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן כֵּן
עָשׂוּ׃ ס (שלישי) וַיְהִי בַּחֲצִי
הַלַּיְלָה וַיהוָה הִכָּה כָל־בְּכוֹר
בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּכֹר פַּרְעֹה הַיֹּשֵׁב
עַל־כִּסְאוֹ עַד בְּכוֹר הַשְּׁבִי אֲשֶׁר
בְּבֵית הַבּוֹר וְכֹל בְּכוֹר בְּהֵמָה׃
וַיָּקָם פַּרְעֹה לַיְלָה הוּא וְכָל־
עֲבָדָיו וְכָל־מִצְרַיִם וַתְּהִי צְעָקָה
גְּדֹלָה בְּמִצְרָיִם כִּי־אֵין בַּיִת אֲשֶׁר
אֵין־שָׁם מֵת׃ וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה
וּלְאַהֲרֹן לַיְלָה וַיֹּאמֶר קוּמוּ צְאוּ
מִתּוֹךְ עַמִּי גַּם־אַתֶּם גַּם־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וּלְכוּ עִבְדוּ אֶת־יְהוָה כְּדַבֶּרְכֶם׃
גַּם־צֹאנְכֶם גַּם־בְּקַרְכֶם קְחוּ
כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתֶּם וְלֵכוּ וּבָרַכְתֶּם
גַּם־אֹתִי׃ (בשבת ד) וַתֶּחֱזַק מִצְרַיִם
עַל־הָעָם לְמַהֵר לְשַׁלְּחָם מִן־
הָאָרֶץ כִּי אָמְרוּ כֻּלָּנוּ מֵתִים׃
וַיִּשָּׂא הָעָם אֶת־בְּצֵקוֹ טֶרֶם יֶחְמָץ
מִשְׁאֲרֹתָם צְרֻרֹת בְּשִׂמְלֹתָם עַל־
שִׁכְמָם׃ וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כִּדְבַר
מֹשֶׁה וַיִּשְׁאֲלוּ מִמִּצְרַיִם כְּלֵי־כֶסֶף
וּכְלֵי זָהָב וּשְׂמָלֹת׃ וַיהוָה נָתַן אֶת־

bedeutet euch dieser Gottesdienst? So sprechet: Es ist ein Ueberschreitungsopfer dem Ewigen zu Ehren, weil er in Mizrajim über die Häuser der Kinder Jisrael's hinweggeschritten, da er Mizrajim geschlagen, und unsere Häuser errettet hat. Das Volk machte eine tiefe Verbeugung, und bückte sich. Die Kinder Jsrael's gingen hin und thaten, wie der Ewige Moscheh und Aharon befohlen, also thaten sie.

Es war Mitternacht, als der Ewige sterben ließ alles Erstgeborene im Lande Mizrajim, von dem Erstgebornen Pharaoh's, der auf seinem Throne sitzen sollte, bis auf den Erstgebornen der Gefangenschaft, der in der Grube eingesperrt war, so wie alles Erstgeborne des Viehes. Pharaoh stand des Nachts auf, er selbst und alle seine Bedienten und ganz Mizrajim, es war ein großes Geschrei in Mizrajim, denn es war kein Haus, in welchem keine Leiche war. Er ließ Moscheh und Aharon des Nachts rufen, und sprach: Macht euch auf, geht aus meinem Volke hinaus, so wohl ihr als auch die Kinder Jisrael's, und gehet, dienet dem Ewigen, wie ihr gesagt. Auch euer kleines und großes Vieh nehmt mit, wie ihr gesagt, und reiset nur. Gebt mir aber auch den Segen. Die Mizrajim brauchten Gewalt gegen das Volk, sie eilends aus dem Lande zu treiben, denn sie sagten: Wir sind alle des Todes. Das Volk nahm also seinen Teig, bevor er noch sauer geworden, ihre Backtröge, eingebunden in ihren Tüchern, auf ihre Schulter. Die Kinder Jisrael's aber haben auch gethan wie Moscheh gesprochen, sie borgten von den Mizrajim Silber- und Goldgeschirr und Kleider. Der Ewige gab dem

Nach der Vorlesung.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ
תוֹרַת אֱמֶת וְחַיֵּי עוֹלָם נָטַע
בְּתוֹכֵנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
נוֹתֵן הַתּוֹרָה:

Gebenedeiet seist Du, Ewiger! unser Gott! Beherrscher der Welt! der Du uns die Lehre der Wahrheit ertheilt, und in uns das ewige Leben gepflanzt hast. Gepriesen sei der Ewige, Ertheiler der Lehre.

וקורין ויקרא משה וגו' בפרשת בא אל פרעה ה' גברי, ובזבת נתחלק לז' גברי.

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְכָל־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל
וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מְשְׁכוּ וּקְחוּ לָכֶם
צֹאן לְמִשְׁפְּחֹתֵיכֶם וְשַׁחֲטוּ
הַפָּסַח: וּלְקַחְתֶּם אֲגֻדַּת אֵזוֹב
וּטְבַלְתֶּם בַּדָּם אֲשֶׁר־בַּסַּף
וְהִגַּעְתֶּם אֶל־הַמַּשְׁקוֹף וְאֶל־שְׁתֵּי
הַמְּזוּזֹת מִן־הַדָּם אֲשֶׁר בַּסַּף
וְאַתֶּם לֹא תֵצְאוּ אִישׁ מִפֶּתַח־
בֵּיתוֹ עַד־בֹּקֶר: וְעָבַר יְהוָה לִנְגֹּף
אֶת־מִצְרַיִם וְרָאָה אֶת־הַדָּם
עַל־הַמַּשְׁקוֹף וְעַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזֹת
וּפָסַח יְהוָה עַל־הַפֶּתַח וְלֹא יִתֵּן
הַמַּשְׁחִית לָבוֹא אֶל־בָּתֵּיכֶם
לִנְגֹּף: וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה
לְחָק־לְךָ וּלְבָנֶיךָ עַד־עוֹלָם: (לוי)
וְהָיָה כִּי־תָבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
יִתֵּן יְהוָה לָכֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־הָעֲבֹדָה הַזֹּאת:
וְהָיָה כִּי־יֹאמְרוּ אֲלֵיכֶם בְּנֵיכֶם

Moscheh berief alle Aeltesten Jisrael's, sprach zu ihnen: Holet oder kaufet euch ein kleines Vieh für euere Familien, und schlachtet das Ueberschreitungsopfer; nehmet dann ein Bündel Isop, tunkt es in das Blut, welches im Becken ist, bringet an die Oberschwelle und an die beiden Pfosten von dem Blute, das im Becken ist; ihr aber sollt Niemand aus dem Hause gehen bis am Morgen. Der Ewige wird umherfahren, Mizrajim zu schlagen, wird das Blut merken an der Oberschwelle und an den beiden Pfosten und wird über die Thüre hinwegschreiten, und den Verderber nicht lassen in euere Häuser kommen, zu schlagen. Beobachtet diese Sache zum Gesetz für dich und deine Kinder auf ewig. Wenn ihr nun in das Land kommt, welches euch der Ewige eingeben wird, wie er zugesagt, so müsset ihr diesen Gottesdienst beobachten. Wenn nun euere Kinder zu euch sagen: Was

בְּעַיִן יִרְאוּ בְּשׁוּב יְיָ צִיּוֹן: וְנֶאֱמַר
וְנִגְלָה כְּבוֹד יְיָ וְרָאוּ כָל־בָּשָׂר
יַחְדָּו כִּי פִּי יְיָ דִּבֵּר:

Anschauung zu Theil, wenn der Herr wieder einzieht in Zion" Ferner heißt es: „Die Herrlichkeit Gottes wird sich offenbaren, und alles Fleisch wird vereint erkennen, denn der Mund des Herrn hat es so verheißen."

אַב הָרַחֲמִים הוּא יְרַחֵם וּ עַם
עֲמוּסִים וְיִזְכּוֹר בְּרִית אֲתָנִים
וְיַצִּיל נַפְשׁוֹתֵינוּ מִן הַשָּׁעוֹת
הָרָעוֹת וְיִגְעַר בְּיֵצֶר הָרַע מִן
הַנִּשּׁוּאִים וְיָחוֹן אוֹתָנוּ לִפְלֵיטַת
עוֹלָמִים וִימַלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ
בְּמִדָּה טוֹבָה יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים:

Er, der allbarmherzige Vater, möge sich seines niedergebeugten Volkes erbarmen, möge des Bundes mit den Urvätern gedenken und unsere Seelen retten vor der Gewalt der bösen Stunde. Er möge die sündige Begierde von den Sündenbelasteten verscheuchen und uns mit ewiger Rettung beglücken. O! möge er unsere Wünsche in vollem Maße des Heiles und der Liebe gewähren.

ומניחין הס"ת על הבימה, והחזן אומר ויעזור ויגן וכו'.

וְיַעֲזוֹר וְיָגֵן וְיוֹשִׁיעַ לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ וְנֹאמַר אָמֵן: הַבוּ גֹדֶל וּ לֵאלֹהֵינוּ
וּתְנוּ כָבוֹד לַתּוֹרָה כֹּהֵן קָרֵב יַעֲמוֹד (פלוני בר פלוני הכהן). בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה
לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה מְשִׁיבַת נָפֶשׁ עֵדוּת יְיָ נֶאֱמָנָה
מַחְכִּימַת פֶּתִי: פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי לֵב מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם:
יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם: הָאֵל תָּמִים דַּרְכּוֹ אִמְרַת יְיָ
צְרוּפָה מָגֵן הוּא לְכָל הַחוֹסִים בּוֹ:

קהל וְאַתֶּם הַדְּבֵקִים בַּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כֻּלְּכֶם הַיּוֹם:

Vor der Vorlesung.

חזן בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:
קהל בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

Gebenedeiet sei der Ewige! der in Ewigkeit Hochgepriesene.

וחוזר המנהג ב"י"ה"ל"ן

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ
מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת־
תּוֹרָתוֹ בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן
הַתּוֹרָה:

Gebenedeiet seist Du, Ewiger, unser Gott, Beherrscher der Welt! der Du uns aus allen Heidenvölkern erkoren, um uns deine Lehre zu übergeben. Gepriesen seist Du, Ewiger! Geber der Lehre!

חזן גַּדְּלוּ לַיְיָ אִתִּי וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ יַחְדָּו׃

(Der Vorbeter.) Preiſet mit mir des Ewigen Größe! laßt uns vereint ſeinen Namen erheben.

קהל לְךָ יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד כִּי כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ׃ רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדוֹם רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא׃ רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ׃

(Die Gemeinde.) Des Ewigen iſt die Größe, die Allgewalt, die Herrlichkeit, der Sieg und die Majeſtät, dein iſt Alles im Himmel und auf Erden; dein, Ewiger! iſt das Reich und das Hoheitsrecht über jedes Haupt. Erhebt den Ewigen, unſern Gott! betet ihn an vor ſeiner Füße Schämel, ihn, den Heiligſten! Erhebt den Ewigen, unſern Gott! werft euch hin vor ſeinen heiligen Berg; denn der Herr, unſer Gott, iſt heilig.

עַל הַכֹּל יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא׃ שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא׃ בָּעוֹלָמוֹת שֶׁבָּרָא הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא׃ כִּרְצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יְרֵאָיו וְכִרְצוֹן כָּל־בֵּית יִשְׂרָאֵל׃ צוּר הָעוֹלָמִים אֲדוֹן כָּל־הַבְּרִיּוֹת אֱלוֹהַּ כָּל־הַנְּפָשׁוֹת׃ הַיּוֹשֵׁב בְּמֶרְחֲבֵי מָרוֹם הַשּׁוֹכֵן בִּשְׁמֵי שְׁמֵי קֶדֶם׃ קָדְשָׁתוֹ עַל הַחַיּוֹת וְקָדְשָׁתוֹ עַל כִּסֵּא הַכָּבוֹד׃ וּבְכֵן יִתְקַדַּשׁ שִׁמְךָ בָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְעֵינֵי כָּל־חָי׃ וְנֹאמַר לְפָנָיו שִׁיר חָדָשׁ כַּכָּתוּב׃ שִׁירוּ לֵאלֹהִים זַמְּרוּ שְׁמוֹ סֹלּוּ לָרוֹכֵב בָּעֲרָבוֹת בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו׃ וְנִרְאֵהוּ עַיִן בְּעַיִן בְּשׁוּבוֹ אֶל נָוֵהוּ כַּכָּתוּב׃ כִּי עַיִן

Ueber Alles werde verherrlicht, geheiligt, gerühmt, geprieſen, erhöht und erhoben der Name des Königs aller Könige, des hochgelobten Heiligen in allen Welten, die er erſchaffen in dieſem Daſein und im künftigen Leben; nach ſeinem Wohlgefallen, nach dem Verlangen ſeiner Verehrer, und nach dem Wunſche des ganzen Hauſes Iſrael. Schöpfer der Welten! Herr aller Weſen! Gott aller Seelen! der unendliche Räume bewohnt, in urweltlichen Himmeln thront, deſſen Heiligkeit die Chajoth überſtrahlt, deſſen Heiligkeit den Thron der Majeſtät verherrlicht. O, möge dein Name, Ewiger, unſerr Herr! unter uns geheiligt werden im Angeſichte aller lebendigen Weſen, daß wir ihm ein neues Lied anſtimmen, nach der Weiſe: „Singet dem Herrn, preiſet ſeinen Namen, machet Bahn ihm, der durch die Himmelsräume fährt, Ewiger iſt ſein Name, frohlockt vor ihm!“ Einſt wird ſich unſer Auge an der Anſchauung weiden, wenn er wieder in die Reſidenz einzieht, wie verheißen iſt: „Dem Auge wird die

מַקְדָּשֶׁךָ וּלְאַמְטוּיֵא לָנָא מְטוּב
נְהוֹרָךְ וּלְקַבֵּל צְלוֹתָנָא בְּרַחֲמִין:
יְהֵא רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתוֹרִיךְ לָן חַיִּין
בְּטִיבוּתָא. וְלֶהֱוֵא אֲנָא פְּקִידָא
בְּגוֹ צַדִּיקַיָּא. לְמִרְחַם עָלַי
וּלְמִנְטַר יָתִי וְיָת כָּל דִּי לִי וְדִי
לְעַמָּךְ יִשְׂרָאֵל. אַנְתְּ הוּא זָן
לְכֹלָּא וּמְפַרְנֵס לְכֹלָּא אַנְתְּ הוּא
שַׁלִּיט עַל כֹּלָּא. אַנְתְּ הוּא
דְּשַׁלִּיט עַל מַלְכַיָּא וּמַלְכוּתָא
דִּילָךְ הִיא. אֲנָא עַבְדָּא דְּקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא דְּסִגִּידְנָא קֳמֵהּ וּמְקַמֵּהּ
דְּיַקִּיר אוֹרַיְתֵהּ בְּכָל עִדָּן וְעִדָּן.
לָא עַל אֱנָשׁ רְחִיצְנָא. וְלָא עַל
בַּר אֱלָהִין סְמִיכְנָא. אֶלָּא בֵּאלָהָא
דְּשְׁמַיָּא. דְּהוּא אֱלָהָא קְשׁוֹט.
וְאוֹרַיְתֵהּ קְשׁוֹט. וּנְבִיאוֹהִי קְשׁוֹט.
וּמַסְגֵּא לְמֶעְבַּד טַבְוָן וּקְשׁוֹט.
בֵּהּ אֲנָא רָחִיץ. וְלִשְׁמֵהּ קַדִּישָׁא
יַקִּירָא אֲנָא אֲמַר תּוּשְׁבְּחָן: יְהֵא
רַעֲוָא קֳדָמָךְ דְּתִפְתַּח לִבָּאי
בְּאוֹרַיְתָא. וְתַשְׁלִים ו מִשְׁאֲלִין
דְּלִבָּאי. וְלִבָּא דְכָל עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל.
לְטַב וּלְחַיִּין וְלִשְׁלָם:

חזן וקהל שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יי ד׳ אֱלֹהֵינוּ יי ו אֶחָד:

ק"וק אֶחָד אֱלֹהֵינוּ גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ קָדוֹשׁ וְשִׁמוֹ:

Heiligthume. Laß uns den Glanz deiner Erleuchtung zuströmen, und nimm unser Gebet mit Liebe auf. Möge es dein Wille sein, unser Leben in Glückseligkeit zu verlängern. Laß auch mich unter die Frommen gezählt sein, daß Du dich meiner liebreich annehmest, mich und die Meinigen beschützen mögest, so wie Alle, die deinem Volke Jisrael angehören. Du bist es, der Alles ernährt und Alles erhält; Du bist es, der das Weltall lenkt; Du bist es, der über Könige herrscht; denn dein ist das Reich. Ich, der Knecht des Allerheiligsten, hochgelobt sei er! ich beuge mich vor dir und vor der Vortrefflichkeit deiner Lehre zu allen Zeiten. Nicht auf Menschen traue ich, nicht auf Engel stütze ich mich, nur auf dich allein, himmlischer Vater! der Du ein Gott in Wahrheit bist, dessen Lehre wahr ist, dessen Propheten untrüglich sind, der unendlich viel Wohl und Heil erzeigt; nur auf dich vertraue ich, deinem heiligen und verherrlichten Namen stimme ich Psalmen an. O, möge es dein Wille sein, mein Herz deiner Lehre zu öffnen, und das Verlangen der Herzen des ganzen Jisrael's zu erfüllen, zum Heil, zum Leben und zur Glückseligkeit.

(Der Vorbeter und die Gem.) Höre Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen!

(Der Vorbeter und die Gem.) Einig ist unser Gott! groß ist unser Herr! Heiliger ist sein Name!

רְצוֹנִי וְתֵן שְׁאֵלָתִי וְזַכֵּה לִי
עַבְדְּךָ בֶּן אֲמָתֶךָ | אֲמָתְךָ בַּת
פלוני ב"פ (וְאִשְׁתִּי | אֲמָתְךָ פלונית
וּבָנַי וּבְנוֹתַי) | בת פלונית
וְכָל־בְּנֵי בֵיתִי לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ
בְּלֵבָב שָׁלֵם. וּמַלְּטֵנִי מִיֵּצֶר
הָרָע. וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ.
וְזַכֵּנוּ שֶׁתִּשְׁרֶה שְׁכִינָתְךָ בְּתוֹכֵנוּ.
וְהוֹפַע עָלֵינוּ. רוּחַ וְחָכְמָה וּבִינָה.
וְיִתְקַיֵּם־בָּנוּ מִקְרָא שֶׁכָּתוּב וְנָחָה
עָלָיו רוּחַ יְיָ. רוּחַ וְחָכְמָה וּבִינָה.
רוּחַ עֵצָה וּגְבוּרָה. רוּחַ דַּעַת
וְיִרְאַת יְיָ: וּבְכֵן יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ
יְיָ אֱלֹהַי וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתְּזַכֵּנוּ
לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים טוֹבִים בְּעֵינֶיךָ.
לָלֶכֶת בְּדַרְכֵי יְשָׁרִים לְפָנֶיךָ.
וְקַדְּשֵׁנוּ בְּקְדֻשָּׁתֶךָ. כְּדֵי שֶׁנִּזְכֶּה
לְחַיִּים טוֹבִים וַאֲרוּכִים וּלְחַיֵּי
הָעוֹלָם הַבָּא: וְתִשְׁמְרֵנוּ מִמַּעֲשִׂים
רָעִים וּמִשָּׁעוֹת רָעוֹת הַמִּתְרַגְּשׁוֹת
לָבֹא לְעוֹלָם וְהַבּוֹטֵחַ בַּיְיָ חֶסֶד
יְסוֹבְבֶנְהוּ. אָמֵן:

וַאֲנִי תְּפִלָּתִי לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן
אֱלֹהִים בְּרָב־חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי בֶּאֱמֶת
יִשְׁעֶךָ: ג"פ

בָּרִיךְ שְׁמֵהּ דְּמָרָא עָלְמָא
בָּרִיךְ כְּתָרָךְ וְאַתְרָךְ. יְהֵא
רְעוּתָךְ עִם עַמָּךְ יִשְׂרָאֵל לְעָלַם.
וּפוּרְקַן יְמִינָךְ אַחֲזִי לְעַמָּךְ בְּבֵית

willfahre meinem Verlangen und gewähre meine Bitte, mir

deinem Knechte	deiner Magd
Sohn deiner	Tochter deiner
Magd [1])	Magd [1])

O läutere mich, mit aufrichtigem Herzen deinen Willen zu vollführen, rette mich von böser Begierde, und verleihe mir die in deiner heiligen Lehre verheißene Bestimmung. O läutere uns alle, damit deine Heiligkeit auf uns ruhe; erleuchte uns mit dem Geiste der Weisheit und der Einsicht, daß an uns erfüllt werde die Verheißung: „Und es wird auf ihm ruhen, der Geist Gottes, ein Geist der Weisheit und der Einsicht, ein Geist des Rathes und des Heldenmuthes, ein Geist der Erkenntniß und der Ehrfurcht Gottes." Möge es auch dein Wille sein, Ewiger, unser Gott und Gott unserer Vorfahren! daß ich geläutert werde, dir wohlgefällige Handlungen auszuüben, und in rechtlichen Wegen vor dir zu wandeln. O, heilige uns durch deine Gebote, damit wir eines heilsamen fortdauernden Lebens, jenes Lebens der zukünftigen Welt, würdig werden. Bewahre uns vor Uebelthaten und vor unglücklichen Zeiten, welche mit Ungestüm die Welt heimsuchen. Wer auf Gott vertrauet, den umgibt Liebe!

Ich richte mein Gebet zu dir, o Ewiger! dich flehend um eine Gnadenzeit — um deine unendliche Güte, allmächtiger Gott! O, erhöre mich mit dem Wohlwollen deines Heils.

Gebenedeiet sei dein Name, Herr des Weltals! gebenedeiet deine Krone und deine Residenz! dein Wohlgefallen an deinem Volke Israel möge ewig währen! Laß dein Volk das Heil deiner Rechten schauen in deinem

[1]) Hier nennt die Person ihren und ihrer Mutter Namen.

סדר הוצאת ספר תורה.

אֵין כָּמוֹךָ בָאֱלֹהִים אֲדֹנָי וְאֵין כְּמַעֲשֶׂיךָ: מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עֹלָמִים וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְיָ יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

Niemand unter den Mächten gleicht dir, o Herr! und nichts deinen Thaten. Dein Reich ist ein unendliches Reich, deine Herrschaft dauert durch alle Zeiten. Der Ewige herrscht, der Ewige hat geherrscht, der Ewige wird herrschen in Ewigkeit. Der Ewige verleiht seinem Volke Sieg; der Ewige segnet sein Volk in Frieden.

אַב הָרַחֲמִים הֵיטִיבָה בִרְצוֹנְךָ אֶת־צִיּוֹן תִּבְנֶה חוֹמוֹת יְרוּשָׁלָיִם: כִּי בְךָ לְבַד בָּטָחְנוּ מֶלֶךְ אֵל רָם וְנִשָּׂא אֲדוֹן עוֹלָמִים:

Vater der Barmherzigkeit! in deinem Wohlwollen begünstige Zion, erbaue die Ringmauern Jeruschalajim's; denn dir allein vertrauen wir, o König! hocherhabenste Allmacht! Herr aller Welten!

Beim Herausnehmen der Tora (תורה) sagt man dieses.

וַיְהִי בִּנְסֹעַ הָאָרֹן וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה ו יְיָ וְיָפֻצוּ אֹיְבֶיךָ וְיָנֻסוּ מְשַׂנְאֶיךָ מִפָּנֶיךָ: כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וּדְבַר יְיָ מִירוּשָׁלָיִם:

Als die Lade zog, sprach Moscheh: Auf, Ewiger! laß deine Feinde zerstreuen, und deine Hasser vor dir flüchtig werden.

Von Zion aus geht Lehre, das Wort Gottes aus Jeruschalajim.

בָּרוּךְ שֶׁנָּתַן תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתוֹ:

Gepriesen sei der, der seinem Volke Jisrael Lehre ertheilt in seiner Heiligkeit.

תפלה מזערי ניון לומר בשעת הוצאת ספר תורה.

יְהוָה ו יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד וֶאֱמֶת: נֹצֵר חֶסֶד לָאֲלָפִים נֹשֵׂא עָוֹן וָפֶשַׁע וְחַטָּאָה וְנַקֵּה. ג׳ פעמים

„Der Unendliche, der Ewige ist ein allmächtiger Gott, allbarmherzig und allgnädig, langmüthig, von unendlicher Huld und Treue; der seine Huld dem tausendsten Geschlechte noch aufbehält, der Missethat, Abfall und Sünde vergibt und lossspricht."

רִבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם מַלֵּא מִשְׁאֲלוֹת לִבִּי לְטוֹבָה וְהָפֵק

Herr des Weltalls! erfülle meine Herzenswünsche zum Guten,

כִּי לְךָ טוֹב לְהוֹדוֹת וּלְשִׁמְךָ
נָאֶה לְזַמֵּר כִּי מֵעוֹלָם וְעַד
עוֹלָם אַתָּה אֵל. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת:

Dich zu preiſen, und deinem Namen gebührt Lobgeſang; denn Du biſt allmächtig! von Ewigkeit zu Ewigkeit. Gebenedeiet ſeiſt Du, Ewiger! König, in Lobgeſängen geprieſen.

וְעַתָּה יִגְדַּל נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר וְרַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל
בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵילָא
מִן כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:

תִּתְקַבֵּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן
דִּי בִשְׁמַיָּא וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהֵי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־
יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

---

und wieder Hilfe mir erzeigt. Der Stein, den Bauende verworfen, er ist zum Eckstein worden. Das ist vom Herrn geschehen, wunderbar in unseren Augen. Diesen Tag gab uns der Herr, laßt uns ihn feiern mit Wonnegesang!

O Ewiger! o, steh' uns bei!
O Ewiger! o, steh' uns bei!
O Ewiger! o, beglücke!
O Ewiger! o, beglücke!

Willkommen im Namen des Herrn! Wir, aus dem Tempel des Herrn, wir segnen euch! Allmächtig ist der Ewige, der uns den Tag erscheinen läßt. Bekränzt das Opferthier mit Myrthen, führt es bis zu den Hörnern des Altars! Mein Gott bist Du! Dir will ich danken; Du, mein Herr! Dich will ich erheben. Danket dem Herrn, denn er ist allgütig; ewig währt seine Huld!

Ueber Alles lobpreisen Dich deine Werke; auch deine Lieblinge, die Tugendhaften, die deinen Willen thun, und dein ganzes Volk, das Haus Israel, sie danken in Jubeltönen, benedeien, loben, preisen, erheben, verherrlichen, heiligen und huldigen deinem Namen. O König! ja, lieblich ist es,

לִי לִישׁוּעָה: אודך אֶבֶן מָאֲסוּ
הַבּוֹנִים הָיְתָה לְרֹאשׁ פִּנָּה:
אבן מֵאֵת יְיָ הָיְתָה זֹאת
הִיא נִפְלָאת בְּעֵינֵינוּ: מאת זֶה
הַיּוֹם עָשָׂה יְיָ נָגִילָה
וְנִשְׂמְחָה בוֹ: זה
אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא
אָנָּא יְיָ הוֹשִׁיעָה נָּא
אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא:
אָנָּא יְיָ הַצְלִיחָה נָּא:
בָּרוּךְ הַבָּא בְּשֵׁם יְיָ
בֵּרַכְנוּכֶם מִבֵּית יְיָ: ברוך אֵלוֹ
יְיָ וַיָּאֶר לָנוּ אִסְרוּ־חַג
בַּעֲבֹתִים עַד קַרְנוֹת
הַמִּזְבֵּחַ: אל אֵלִי אַתָּה וְאוֹדֶךָּ
אֱלֹהַי אֲרוֹמְמֶךָּ: אלי הוֹדוּ לַייָ
כִּי־טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: הודו
יְהַלְלוּךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (עַל)
כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ
צַדִּיקִים עוֹשֵׂי רְצוֹנֶךָ וְכָל
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה
יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ וִיפָאֲרוּ
וִירוֹמְמוּ וְיַעֲרִיצוּ וְיַקְדִּישׁוּ
וְיַמְלִיכוּ אֶת־שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ

מִן־הַמֵּצַר קָרָאתִי יָהּ
עָנָנִי בַּמֶּרְחָב יָהּ: יְיָ לִי לֹא
אִירָא מַה־יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם:
יְיָ לִי בְּעֹזְרָי וַאֲנִי אֶרְאֶה
בְשֹׂנְאָי: טוֹב לַחֲסוֹת בַּיְיָ
מִבְּטֹחַ בָּאָדָם: טוֹב לַחֲסוֹת
בַּיְיָ מִבְּטֹחַ בִּנְדִיבִים: כָּל־
גּוֹיִם סְבָבוּנִי בְּשֵׁם יְיָ כִּי
אֲמִילַם: סַבּוּנִי גַם סְבָבוּנִי
בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: סַבּוּנִי
כִדְבֹרִים דֹּעֲכוּ כְּאֵשׁ קוֹצִים
בְּשֵׁם יְיָ כִּי אֲמִילַם: דָּחֹה
דְחִיתַנִי לִנְפֹּל וַיְיָ עֲזָרָנִי:
עָזִּי וְזִמְרָת יָהּ וַיְהִי־לִי
לִישׁוּעָה: קוֹל רִנָּה וִישׁוּעָה
בְּאָהֳלֵי צַדִּיקִים יְמִין יְיָ עֹשָׂה
חָיִל: יְמִין יְיָ רוֹמֵמָה יְמִין
יְיָ עֹשָׂה חָיִל: לֹא אָמוּת
כִּי־אֶחְיֶה וַאֲסַפֵּר מַעֲשֵׂי
יָהּ: יַסֹּר יִסְּרַנִי יָהּ וְלַמָּוֶת
לֹא נְתָנָנִי: פִּתְחוּ־לִי שַׁעֲרֵי־
צֶדֶק אָבֹא־בָם אוֹדֶה יָהּ:
זֶה־הַשַּׁעַר לַיְיָ צַדִּיקִים יָבֹאוּ
בוֹ: אוֹדְךָ כִּי עֲנִיתָנִי וַתְּהִי

In Angst rief ich die Gottheit an; der Gottheit Antwort schuf mir Raum. Der Herr ist mein, ich fürchte nichts. Was kann der Mensch mir thun? Der Herr ist mein, und steht mir bei; ich werde Lust an Feinden schauen. Besser ist, dem Herrn vertrauen, als auf Menschen sich verlassen. Besser ist, dem Herrn vertrauen als auf Fürsten sich verlassen. Laßt alle Heiden mich umgeben, beim Ewigen! ich zerhaue sie; hier umgeben, dort umgeben, beim Ewigen! ich zerhaue sie; wie Bienen umschwärmen, wie Dornen Flammen umlodern — beim Ewigen! ich zerhaue sie. Wenn Alles zustürmt, mich zu stürzen, der Ewige steht mir bei! Er ist mein Sieg, mein Saitenspiel, er ward mir zum Triumph! Freudenruf, Siegeslied schallt in Hütten der Tugendverehrer; die Rechte des Herrn erkämpft den Sieg, die Rechte des Herrn — sie ist erhaben, die Rechte des Herrn, die den Sieg erkämpft! Nein! noch sterb' ich nicht, ich lebe, erzähle die Thaten der Gottheit. Züchtigen will mich nur die Gottheit, sie überläßt mich nicht dem Tode. Oeffnet mir der Tugend Pforten! ich gehe hinein, und danke dem Herrn. Hier ist zum Ewigen die Pforte, Tugendhafte gehen da hinein. Ich danke, daß Du mich gedemüthiget,

תַּגְמוּלוֹהִי עָלָי׃ כּוֹס יְשׁוּעוֹת
אֶשָּׂא וּבְשֵׁם יְיָ אֶקְרָא׃ נְדָרַי
לַייָ אֲשַׁלֵּם נֶגְדָּה־נָּא לְכָל־
עַמּוֹ׃ יָקָר בְּעֵינֵי יְיָ הַמָּוְתָה
לַחֲסִידָיו׃ אָנָּה יְיָ כִּי־אֲנִי
עַבְדֶּךָ אֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן־אֲמָתֶךָ
פִּתַּחְתָּ לְמוֹסֵרָי׃ לְךָ אֶזְבַּח
זֶבַח תּוֹדָה וּבְשֵׁם יְיָ אֶקְרָא׃
נְדָרַי לַייָ אֲשַׁלֵּם נֶגְדָּה־נָּא
לְכָל־עַמּוֹ׃ בְּחַצְרוֹת בֵּית
יְיָ בְּתוֹכֵכִי יְרוּשָׁלָם הַלְלוּיָהּ׃

קיז הַלְלוּ אֶת־יְיָ כָּל־גּוֹיִם
שַׁבְּחוּהוּ כָּל־הָאֻמִּים׃ כִּי
גָבַר עָלֵינוּ חַסְדּוֹ וֶאֱמֶת־
יְיָ לְעוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

קיח הוֹדוּ לַייָ כִּי טוֹב
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
יֹאמַר־נָא יִשְׂרָאֵל
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
יֹאמְרוּ נָא בֵּית אַהֲרֹן
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
יֹאמְרוּ נָא יִרְאֵי יְיָ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

er mir erzeigt? Den Kelch des Heils will ich ergreifen, und den Namen des Herrn verkünden. Was ich dem Ewigen gelobt, will ich erfüllen, erfüllen in Gegenwart seines ganzen Volkes! Schwer fällt in Gottes Augen seiner Frommen früher Tod; d'rum flehte ich: Ach, Ewiger! bin ich doch dein Knecht — bin ich doch dein treuer Knecht, Sohn deiner Magd. Da lösetest Du auch meine Fesseln. Dir bring' ich nun des Dankes Opfer dar, verkünde laut des Ewigen Namen. Was ich gelobt dem Ewigen, will ich erfüllen, erfüllen in Gegenwart seines ganzen Volkes, in den Vorhöfen des Tempels Gottes in deiner Mitte, mein Jeruschalajim! Hallelujah!

(Psalm 117.) Lobet den Herrn, ihr Völker alle! preiset ihn, alle Nationen! denn seine Güte waltet über uns, und seine Treue in Ewigkeit. Hallelujah

(Psalm 118.) Danket dem Herrn, denn er ist allgütig!
Ewig währt seine Huld!
Es singe Jisrael:
Ewig währt seine Huld!
Es singe Aharon's Haus:
Ewig währt seine Huld!
Es singen die Verehrer Gottes:
Ewig währt seine Huld!

segnet die Verehrer Gottes, klein und groß. Der Ewige wird euch Ueberfluß verleihen, euch und euern Kindern. Ihr seid gesegnet von Gott, dem Schöpfer der Himmel und der Erde. Der Himmel ist des Ewigen Himmel, die Erde gab er Menschenkindern. Jene Todten preisen nicht den Ewigen, wohl alle jene nicht, die zur Hölle fahren. Wir aber preisen den Ewigen von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah!

(Ps. 116.) Erfreut bin ich, denn der Ewige hat meine Stimme, er hat mein Flehen erhört. Sein Ohr hat er mir zugeneigt! Das ruf' ich laut, so lang ich lebe. Mögen mich umfangen des Todes Bande, mich ergreifen der Hölle Schrecken, mag mich Angst und Jammer treffen; den Namen Gottes ruf' ich an: Ach Herr! errette meine Seele! Allgnädig ist der Herr und allgütig; erbarmungsvoll ist unser Gott. Die Arglosen beschützt der Herr; elend war ich, und er half mir. Kehre, Seele! nun in deine Ruhe ein, der Ewige will dir wohl thun. Bewahrt hast Du vom Tode meine Seele, mein Auge von Thränen, meinen Fuß vom Sturze. So werde ich ferner wandeln vor dem Ewigen, unter den Lebendigen auf Erden. Verdiene ich nun Glauben, wenn ich spreche: Ich leide sehr? Ich sagte es einst in meiner Uebereilung — da trügt jeder Mensch.

Wie soll ich nun dem Herrn erwiedern alle Wohlthat, die

בֵּית אַהֲרֹן: יְבָרֵךְ יִרְאֵי יְיָ
הַקְּטַנִּים עִם־הַגְּדֹלִים: יֹסֵף
יְיָ עֲלֵיכֶם עֲלֵיכֶם וְעַל־
בְּנֵיכֶם: בְּרוּכִים אַתֶּם לַיְיָ
עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: הַשָּׁמַיִם
שָׁמַיִם לַיְיָ וְהָאָרֶץ נָתַן לִבְנֵי
אָדָם: לֹא הַמֵּתִים יְהַלְלוּיָהּ
וְלֹא כָל־יֹרְדֵי דוּמָה: וַאֲנַחְנוּ
נְבָרֵךְ יָהּ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם
הַלְלוּיָהּ:

קטז אָהַבְתִּי כִּי־יִשְׁמַע יְיָ אֶת־
קוֹלִי תַּחֲנוּנָי: כִּי הִטָּה אָזְנוֹ לִי
וּבְיָמַי אֶקְרָא: אֲפָפוּנִי ו חֶבְלֵי־
מָוֶת וּמְצָרֵי שְׁאוֹל מְצָאוּנִי צָרָה
וְיָגוֹן אֶמְצָא: וּבְשֵׁם־יְיָ אֶקְרָא
אָנָּה יְיָ מַלְּטָה נַפְשִׁי: חַנּוּן יְיָ
וְצַדִּיק וֵאלֹהֵינוּ מְרַחֵם: שֹׁמֵר
פְּתָאיִם יְיָ דַּלֹּתִי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ:
שׁוּבִי נַפְשִׁי לְמְנוּחָיְכִי כִּי־יְיָ גָּמַל
עָלָיְכִי: כִּי חִלַּצְתָּ נַפְשִׁי מִמָּוֶת
אֶת־עֵינִי מִן דִּמְעָה אֶת־רַגְלִי
מִדֶּחִי: אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יְיָ בְּאַרְצוֹת
הַחַיִּים: הֶאֱמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר אֲנִי
עָנִיתִי מְאֹד: אֲנִי אָמַרְתִּי בְחָפְזִי
כָּל־הָאָדָם כֹּזֵב:

מָה אָשִׁיב לַיְיָ כָּל־

Widder, Hügel wie Lämmer. Was iſt dir, Weltmeer! daß du flieheſt? dir, Jordan! daß du weicheſt? Berge, daß ihr hüpfet wie Widder? Hügel, wie Lämmer? — Zittre, Erde, vor dem Herrn! vor dem Gotte Jakob's! der den Fels in einen Waſſerborn verwandelt, den Kieſelſtein in Quellenſtrom.

(Pſalm 115.) Nicht uns, o Herr! nicht uns verherrliche, ſondern deinen Namen, um deiner Güte und deiner Wahrheit willen. Warum ſollen die Heiden ſprechen: Wo iſt denn nun ihr Gott? Iſt doch unſer Gott im Himmel, kann alles ſchaffen, was er will. Jene Götzen aber, von Gold und Silber, ſind der Menſchenhände Werk. Sie haben Mäuler, reden nicht; haben Augen, ſehen nicht; haben Ohren, hören nicht; riechen nicht mit ihrer Naſe; ihre Hände gereifen nicht; ihre Füße gehen nicht; ſie reden nicht mit ihrer Kehle. Einſt werden ihre Meiſter, ſo wie ſie, Alle, die auf ſie vertrauen. Vertraue dem Ewigen, Iſrael! er iſt dein Helfer und Schild. Vertraue dem Ewigen, Aharon's Haus! er iſt dein Helfer, dein Schild. Vertrauet dem Ewigen, ihr Gottesverehrer! er iſt euer Helfer und Schild.

Der Ewige denket ſegnend unſer, er ſegnet Iſrael's Haus, er ſegnet Aharon's Haus, er

רָקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת כִּבְנֵי־
צֹאן: מַה־לְּךָ הַיָּם כִּי תָנוּס
הַיַּרְדֵּן תִּסֹּב לְאָחוֹר: הֶהָרִים
תִּרְקְדוּ כְאֵילִים גְּבָעוֹת
כִּבְנֵי־צֹאן: מִלִּפְנֵי אָדוֹן
חוּלִי אָרֶץ מִלִּפְנֵי אֱלוֹהַּ
יַעֲקֹב: הַהֹפְכִי הַצּוּר אֲגַם־
מָיִם חַלָּמִישׁ לְמַעְיְנוֹ מָיִם:

קטו לֹא לָנוּ יְיָ ׀ לֹא לָנוּ כִּי־
לְשִׁמְךָ תֵּן כָּבוֹד עַל־חַסְדְּךָ עַל־
אֲמִתֶּךָ: לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אַיֵּה־
נָא אֱלֹהֵיהֶם: וֵאלֹהֵינוּ בַשָּׁמָיִם
כֹּל אֲשֶׁר־חָפֵץ עָשָׂה: עֲצַבֵּיהֶם
כֶּסֶף וְזָהָב מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם:
פֶּה־לָהֶם וְלֹא יְדַבֵּרוּ עֵינַיִם לָהֶם
וְלֹא יִרְאוּ: אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא יִשְׁמָעוּ
אַף לָהֶם וְלֹא יְרִיחוּן: יְדֵיהֶם ׀
וְלֹא יְמִישׁוּן רַגְלֵיהֶם וְלֹא יְהַלֵּכוּ
לֹא־יֶהְגּוּ בִגְרוֹנָם: כְּמוֹהֶם יִהְיוּ
עֹשֵׂיהֶם כֹּל אֲשֶׁר־בּוֹטֵחַ בָּהֶם:
יִשְׂרָאֵל בְּטַח בַּיְיָ עֶזְרָם וּמָגִנָּם
הוּא: בֵּית אַהֲרֹן בִּטְחוּ בַּיְיָ עֶזְרָם
וּמָגִנָּם הוּא: יִרְאֵי יְיָ בִּטְחוּ בַּיְיָ
עֶזְרָם וּמָגִנָּם הוּא:

יְיָ זְכָרָנוּ יְבָרֵךְ יְבָרֵךְ אֶת־
בֵּית יִשְׂרָאֵל יְבָרֵךְ אֶת־

הלל נריך לומר מעומד.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו
וְצִוָּנוּ לִקְרוֹא אֶת־הַהַלֵּל:

Gebenedeiet seist Du, Ewiger! unser Gott! Weltbeherrscher! der Du uns geheiligt durch deine Gebote, und uns gewürdigt hast, dir einen Lobgesang anzustimmen [1]).

קיג הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ עַבְדֵי יְיָ
הַלְלוּ אֶת־שֵׁם יְיָ: יְהִי שֵׁם
יְיָ מְבֹרָךְ: מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:
מִמִּזְרַח־שֶׁמֶשׁ עַד־מְבוֹאוֹ:
מְהֻלָּל שֵׁם יְיָ: רָם עַל־כָּל־
גּוֹיִם יְיָ עַל־הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ:
מִי כַּיְיָ אֱלֹהֵינוּ הַמַּגְבִּיהִי
לָשָׁבֶת: הַמַּשְׁפִּילִי לִרְאוֹת
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ: מְקִימִי
מֵעָפָר דָּל מֵאַשְׁפֹּת יָרִים
אֶבְיוֹן: לְהוֹשִׁיבִי עִם־נְדִיבִים
עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ: מוֹשִׁיבִי
עֲקֶרֶת הַבַּיִת אֵם־הַבָּנִים
שְׂמֵחָה הַלְלוּיָהּ:

(Ps. 113.) Hallelujah! Lobt ihn, Diener des Herrn! lobt den Namen des Herrn! der Name des Herrn sei gepriesen von nun an bis in Ewigkeit. Vom Anfange bis zum Niedergange werde gelobt der Name des Herrn! Der Herr ist über alle Völker erhaben; sein Ruhm über die Himmel erhaben. Wer gleicht dem Ewigen, unserem Gotte? wer thront so hoch? wer schauet so tief, im Himmel und auf Erden? Aus dem Staube richtet er den Armen auf; hebt den Bedrückten aus dem Koth empor, um ihn den Fürsten gleich zu stellen, den Fürsten seines Volkes. Er belebt der Kinderlosen Haus, läßt sie frohe Mutter werden. Hallelujah!

קיד בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם
בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לֹעֵז: הָיְתָה
יְהוּדָה לְקָדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל
מַמְשְׁלוֹתָיו: הַיָּם רָאָה וַיָּנֹס
הַיַּרְדֵּן יִסֹּב לְאָחוֹר: הֶהָרִים

(Ps. 114.) Als Jisrael aus Mizrajim zog, Jakob's Haus vom Barbarenvolke; da ward sein Heiligthum Jehuda, Jisrael sein Reich. Das Weltmeer sah sie nah'n und floh, der Jordan wich zurück. Berge hüpften wie

[1]) Nach der wörtlichen Uebersetzung: Und uns befohlen hast, den Lobgesang zu lesen

תְּהִלָּתֶךָ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדֶךָ וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ וְהַמְרַחֵם כִּי לֹא תַמּוּ חֲסָדֶיךָ מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

תן אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. בָּרְכֵנוּ בַּבְּרָכָה הַמְשֻׁלֶּשֶׁת בַּתּוֹרָה. הַכְּתוּבָה עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדֶּךָ. הָאֲמוּרָה מִפִּי אַהֲרֹן וּבָנָיו כֹּהֲנִים. עַם קְדוֹשֶׁיךָ כָּאָמוּר: יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:

שִׂים שָׁלוֹם טוֹבָה וּבְרָכָה חֵן וָחֶסֶד וְרַחֲמִים עָלֵינוּ וְעַל־כָּל־יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ. בָּרְכֵנוּ אָבִינוּ כֻּלָּנוּ כְּאֶחָד בְּאוֹר פָּנֶיךָ. כִּי בְאוֹר פָּנֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ תּוֹרַת חַיִּים וְאַהֲבַת חֶסֶד. וּצְדָקָה וּבְרָכָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם: וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכָל־הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה. מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחֲשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עַל שֶׁהֶחֱיִיתָנוּ וְקִיַּמְתָּנוּ כֵּן תְּחַיֵּינוּ וּתְקַיְּמֵנוּ וְתֶאֱסוֹף גָּלְיוֹתֵינוּ לְחַצְרוֹת קָדְשֶׁךָ לִשְׁמוֹר חֻקֶּיךָ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנֶךָ וּלְעָבְדְךָ בְּלֵבָב שָׁלֵם עַל שֶׁאֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ. בָּרוּךְ אֵל הַהוֹדָאוֹת:

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה (שַׁבָּתוֹת לִמְנוּחָה וּ) מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה. חַגִּים וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה. זְמַן חֵרוּתֵנוּ (בְּאַהֲבָה) מִקְרָא קֹדֶשׁ. זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם:

אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיָבֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ. וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ. לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה: זָכְרֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ. לְטוֹבָה. וּפָקְדֵנוּ בוֹ. לִבְרָכָה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בוֹ. לְחַיִּים: וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ. וְרַחֵם וְעָלֵינוּ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ וּ חַנּוּן וְרַחוּם וּ אָתָּה:

וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־בִּרְכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ לְבָרְכֵנוּ. (אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ רְצֵה בִמְנוּחָתֵנוּ.) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ. וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן) בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן (שַׁבָּת וּ) מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם. בְּאַהֲבָה תְּקַבֵּל בְּרָצוֹן. וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד. וְעַבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ: וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר

מודים דרבנן

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי כָל בָּשָׂר יוֹצְרֵנוּ יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית בְּרָכוֹת

עֶלְיוֹן גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת
וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה.

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה רַב לְהוֹשִׁיעַ.

מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם.

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישֵׁנֵי עָפָר. מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ
מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה.

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים:

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

לש״ץ נְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל זֶה וְאָמַר.
ק׳ קָדוֹשׁ ו קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

חזן אָז בְּקוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל אַדִּיר וְחָזָק מַשְׁמִיעִים קוֹל מִתְנַשְּׂאִים לְעֻמַּת שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ: קהל בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ: מִמְּקוֹמְךָ מַלְכֵּנוּ תוֹפִיעַ וְתִמְלוֹךְ עָלֵינוּ כִּי מְחַכִּים אֲנַחְנוּ לָךְ: חזן מָתַי תִּמְלוֹךְ בְּצִיּוֹן בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד תִּשְׁכּוֹן: תִּתְגַּדַּל וְתִתְקַדַּשׁ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ לְדוֹר וָדוֹר וּלְנֵצַח נְצָחִים: וְעֵינֵינוּ תִרְאֶינָה מַלְכוּתֶךָ כַּדָּבָר הָאָמוּר בְּשִׁירֵי עֻזֶּךָ עַל יְדֵי דָוִד מְשִׁיחַ צִדְקֶךָ:

קהל יִמְלֹךְ יְיָ לְעֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

חזן לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אָתָּה.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ. וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

Und was Verachtung sklavisch bindet,
Das gib nun frei, und mach' es groß;
Erheb' es aus dem Mißgeschicke,
Und zeige es in lichtem Glücke.
Der Menge Staunen breche los:
Dein Allmachts-Arm, er waltet offen!
Was Gott verheißen, es ist eingetroffen [1])!

O eile schnell, Geliebter mein,
Sei gleich an Flüchtigkeit dem Rehe —
Laß enden meines Drangsals Pein,
Schwing auf, mich zu des Glückes Höhe. —
Es fehlt der Führer, der Prophet,
Umsonst nach Zion sich zu sehnen —
O tilge Schuld und trock'ne Thränen,
Daß ich vor Feinden nicht erröth';
Dann ruf' ich: Gönner und Wohlthäter,
Mein Schutz und mein Schirm ist Gott meiner Väter.

Um der Väter willen hilfst Du Kindern,
Und den Enkeln bringest Du Erlösung.

Gebenedeiet seiest Du, Ewiger! der einst erlöst Jisrael!

רוּם וְנִשָּׂא וְגָבֹהַּ נִבְזֶה.
יַשְׂכִּיל וְיוֹכִיחַ וְרַבִּים יַזֶּה.
חֻשׁוֹף זְרוֹעֲךָ קְרָא כָזֶה.
קוֹל דּוֹדִי הִנֵּה זֶה:
בְּרַח דּוֹדִי וּדְמֵה לְךָ לִצְבִי.
יְגַל יְגַשׁ קֵץ קְצָבִי.
דְּלוֹתִי מִשְׁבִי לַעֲטֶרֶת צְבִי.
תְּעוּבִים תְּאֵבִים הַר צְבִי.
וְאֵין מֵבִיא וְנָבִיא. וְלֹא
תִשְׁבִי. מְשַׁוֵּי מְשִׁיבִי.
רִיבָה רִיבִי. הָסֵר חוֹבִי
וּכְאֵבִי. וְיֵרָא וְיֵבוֹשׁ אוֹיְבִי.
וְאָשִׁיבָה חוֹרְפַי בְּנִיבִי.
זֶה דּוֹדִי גּוֹאֲלִי קְרוֹבִי.
רֵעִי וַאֲהוּבִי.
אֵל אֱלֹהֵי אָבִי:
בִּגְלַל אָבוֹת תּוֹשִׁיעַ בָּנִים.
וְתָבִיא גְּאֻלָּה לִבְנֵי בְנֵיהֶם:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

*) אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל

---

[1]) H. L. 2, 8. *) Die Uebersetzung davon siehe oben Seite 32—37.

שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ גְּאוּלִים
לְשִׁמְךָ עַל שְׂפַת הַיָּם יַחַד כֻּלָּם
הוֹדוּ וְהִמְלִיכוּ וְאָמְרוּ:

יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

צוּר יִשְׂרָאֵל קוּמָה בְּעֶזְרַת
יִשְׂרָאֵל וּפְדֵה כִנְאֻמְךָ יְהוּדָה
וְיִשְׂרָאֵל. גֹּאֲלֵנוּ יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ
קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל:

גאולה סס המכנ שלמה יגדל בתורה חוק.

בְּרַח דּוֹדִי עַד שֶׁתַּחְפֹּץ
אַהֲבַת כְּלוּלֵנוּ.
שׁוּב לְרַחֵם כִּי כִלּוֹנוּ.
חִישׁ מַהֵר שׁוֹבְבֵנוּ תוֹלָלֵינוּ.
הָרוֹם וְקַעֲקַע בְּצָתָם
מִתְלֵנוּ.
הָקֵם טוֹרְךָ נֵגֶן שִׁתֵּילֵנוּ.
הִנֵּה זֶה עוֹמֵד אַחַר כָּתְלֵנוּ:

בְּרַח דּוֹדִי עַד שֶׁיָּפוּחַ קֵץ
מַחֲזֶה.
חִישׁ וְנָסוּ הַצְּלָלִים וּמְזֶה.

Mit einem neuen Liede priesen die Erlösten deinen Namen am Ufer des Meeres, sie dankten einstimmig alle, sie huldigten dir als König, indem sie riefen:

Der Ewige wird immer und ewig regieren!

Wohlan, Fels Jisrael's! erscheine zur Hilfe Jisrael's, und erlöse nach deiner Verheißung Jehuda und Jisrael! Du, unser Erlöser, Herr Zebaoth! dessen Name ist Heiliger Jisrael's!

O eile schnell, Geliebter mein!
Verlange wieder uns zu lieben;
Laß Mitleid uns nun angedeih'n,
Sonst wird der Rest ganz aufgerieben —
Was sich zum Widerstand verschwor,
Das räume Du hinweg auf immer!
Entschlamme rein die heil'gen Trümmer,
Dann hebe deine Burg empor;
Ertönen laß in uns'rer Runde;
Sieh hin, den Retter stehn im Hintergrunde! [1])
O eile schnell, Geliebter mein!
Eh' der Erlösung Traum verschwindet;
Die dunkeln Schatten laß zerstreu'n,

[1]) H. L. 2, 9.

הַרְאֵה אוֹתוֹתָם. לְכָל רוֹאֵי אוֹתָם. וְעַל כַּנְפֵי כְסוּתָם. יַעֲשׂוּ גְּדִילִים. שירה:
לְמִי זֹאת נִרְשֶׁמֶת. הַכֵּר נָא דְבַר אֱמֶת. לְמִי הַחוֹתֶמֶת. וּלְמִי הַפְּתִילִים.
שירה: וְשׁוּב שֵׁנִית לְקַדְּשָׁה. וְאַל תּוֹסִיף לְגָרְשָׁה. וְהַעֲלֵה אוֹר שִׁמְשָׁה.
וְנָסוּ הַצְּלָלִים. שירה: יְדִידִים רוֹמְמוּךָ. בְּשִׁירָה קְדֻמּוּךָ. מִי כָמוֹךָ. יְיָ בָּאֵלִים.
שִׁירָה חֲדָשָׁה. שִׁבְּחוּ גְּאוּלִים: שירה חדשה וכו'.

und außer dir kennen wir keinen Weltkönig, keinen Erlöser, keinen Beschützer. Aus Mizrajim hast Du uns erlöset, Ewiger, unser Herr! aus dem Sklavenhause uns befreiet. Die Erstgebornen Jener hast Du erschlagen, doch deinen Erstgebornen[1]) erlöset. Das Schilfmeer hast Du getheilt, die Frevler versenkt, deine Lieblinge aber durchgeführt; die Fluthen deckten ihre Verfolger — auch nicht Einer von ihnen entkam. Darum priesen dich die Geliebten, und erhöhten die Allmacht; die Lieblinge brachen aus in Liedern, Gesängen und Psalmen, in Preis und Dank dem allmächtigen, ewig lebenden und unwandelbaren Könige. Hocherhabener, Höchster und Furchtbarer! der die Stolzen demüthiget und die Gebeugten erhebet; der die Gefangenen befreiet, die Unterdrückten erlöset und den Armen Hilfe sendet, und der sein Volk erhöret, wenn es zu ihm flehet! Loblieder seien der höchsten Allmacht dargebracht! Er sei gebenedeiet und gepriesen! Moscheh und die Kinder Jisrael's stimmten dir im Uebermaß der Freude einen Wechselgesang an, und riefen einmüthig:

Wer unter den Mächten, Ewiger! gleicht dir? — Wer ist so in Heiligkeit verherrlicht, wie Du? — Du, Gepriesener! Furchtbarer! Wundererzeuger!

וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל
וּמוֹשִׁיעַ: מִמִּצְרַיִם גְּאַלְתָּנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ.
כָּל־בְּכוֹרֵיהֶם הָרָגְתָּ וּבְכוֹרְךָ
גָּאָלְתָּ. וְיַם סוּף בָּקַעְתָּ. וְזֵדִים
טִבַּעְתָּ. וִידִידִים הֶעֱבַרְתָּ וַיְכַסּוּ
מַיִם צָרֵיהֶם אֶחָד מֵהֶם לֹא נוֹתָר:
עַל־זֹאת שִׁבְּחוּ אֲהוּבִים וְרוֹמְמוּ
אֵל וְנָתְנוּ יְדִידִים זְמִירוֹת שִׁירוֹת
וְתִשְׁבָּחוֹת בְּרָכוֹת וְהוֹדָאוֹת
לְמֶלֶךְ אֵל חַי וְקַיָּם: רָם וְנִשָּׂא
גָּדוֹל וְנוֹרָא מַשְׁפִּיל גֵּאִים וּמַגְבִּיהַּ
שְׁפָלִים. מוֹצִיא אֲסִירִים וּפוֹדֶה
עֲנָוִים וְעוֹזֵר דַּלִּים וְעוֹנֶה לְעַמּוֹ
בְּעֵת שַׁוְּעָם אֵלָיו: תְּהִלּוֹת לְאֵל
עֶלְיוֹן בָּרוּךְ הוּא וּמְבֹרָךְ מֹשֶׁה
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל ו לְךָ עָנוּ שִׁירָה
בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְיָ. מִי
כָּמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ. נוֹרָא
תְהִלֹּת עֹשֵׂה־פֶלֶא:*)

---

[1]) So wurde Jisrael vorzugsweise von Gott genannt (2. M. 4, 22.).

*) חס חל בשבת ויש בו מילה חומרים גאולה זו קודם שירה חדשה.
יוֹם לְיַבָּשָׁה. נֶהֱפְכוּ מְצוּלִים. שִׁירָה חֲדָשָׁה שִׁבְּחוּ גְּאוּלִים: הַטְבַּעְתָּ
בְּחַרְמִית. רַגְלֵי בַת עֲנָמִית. וּפַעֲמֵי שַׁלְמִית. יָפוּ בַּנְּעָלִים. שירה: וְכָל
רוֹאֵי יְשׁוּרוּן. בְּבֵית הוֹדִי יְשׁוֹרְרוּן. אֵין כָּאֵל יְשֻׁרוּן. וְאֵיבֵינוּ פְּלִילִים.
שירה: דְּגָלַי בֵּן תָּרִים. עַל הַנִּשְׁאָרִים. וּתְלַקֵּט נִפְזָרִים. כִּמְלַקֵּט שְׁבָלִים.
שירה: הַבָּאִים עִמְּךָ. בִּבְרִית חוֹתָמְךָ. וּמִבֻּטָּן לְשִׁמְךָ. הֻמָּה נִמּוֹלִים. שירה:

הֲדָרִים. יְרָאֶה לִבְחִירִים.
גְּמוּל פֹּעַל הוֹרִים. דְּבִים
נְמֵרִים. אֲרָיוֹת וְחַזִּירִים.
פָּרִים אַבִּירִים. לְפֶסֶג גְּזֵרֵי
גְזָרִים. כִּיקַר כָּרִים. כָּלִים
גְּמוּרִים. תּוֹר וְגוֹזָל שְׁלֵמִים
וְלֹא חֲסֵרִים. שְׁמוּרִים.
בְּלֵיל שְׁמוּרִים. הַלֵּל
גּוֹמְרִים. כְּעוֹבְרִים שָׁרִים
זְמָרִים. אֲשִׁירָה לַיְיָ
אוֹמְרִים:

עֶזְרַת אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה הוּא
מֵעוֹלָם. מָגֵן וּמוֹשִׁיעַ לִבְנֵיהֶם ו
אַחֲרֵיהֶם בְּכָל־דּוֹר וָדוֹר: בְּרוֹם
עוֹלָם וּמוֹשָׁבֶךָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ וְצִדְקָתְךָ
עַד אַפְסֵי אָרֶץ: אַשְׁרֵי אִישׁ ו
שֶׁיִּשְׁמַע לְמִצְוֹתֶיךָ. וְתוֹרָתְךָ
וְדָבְרְךָ יָשִׂים עַל וְלִבּוֹ: אֱמֶת אַתָּה
הוּא אָדוֹן לְעַמֶּךָ וּמֶלֶךְ גִּבּוֹר
לָרִיב רִיבָם: אֱמֶת אַתָּה הוּא
רִאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא אַחֲרוֹן

Wo die Offenbarung einst
Auserwählten wurde,
Lohnend frommer Väter Werk—
Hausen Bären, Tieger, Löwen,
Eber und die wilden Auer;
Zu zerstücken Opferthiere [1]),
Jenes Bundes edle Widder
Gänzlich auszurotten.
Turtel doch und junge Taube,
Bleiben ganz und unbeschädigt,
Sind beschützt wie in der Nacht=
wacht [2]),
Stimmen an, den großen Hym=
nus [3]),
Singen, gleich Vorfahren, Lieder,
Sprechen: Laßt dem Herrn uns
singen.

Du warst von Anbeginn unserer Väter Beistand, Schild und Erlö=ser ihrer nachfolgenden Kinder in jedem Zeitalter. Ob jener Welt=höhe ruhet dein Thron; dein Recht und deine Gerechtigkeit reicht bis an die Gränzen der Erde. Heil dem=jenigen, der deinen Geboten gehorcht, deine heilige Lehre und Worte in's Herz faßt. Wahrlich, Du bist dei=nes Volkes Herr, ein mächtiger Kö=nig, ihr Recht zu erstreiten. Wohl bist Du der Erste, Du der Letzte,

[1]) Ein Anspiel auf den Bund Gottes mit Abraham zwischen den Stücken (ברית בין הבתרים). Die Opferthiere waren Kalb, Ziege und Widder, dann Turtel=taube und junge Taube. (1. M. 15. 9.) Der fromme Dichter stellt unter beiden letz=ten die Gemeinde Jisrael bildlich vor. [2]) Die Nacht vor dem Auszuge aus Egypten. [3]) הלל הגדול die Psalmen, die an den beiden Nächten dieser ersten zwei Festtage ge=sungen werden. (S. Talm. Peßachim 118, a.)

מַשְׂגִּיחַ וּמֵצִיץ מֵחֲרַכֵּי בֵּית
וַעֲדִי.

Durch meines Tempels Gitterwerk. —

קוּמִי לָךְ רַעְיָתִי דְּפוֹק
לְעוֹדְדִי.

Wohlan, mach' auf dich, Freundinn,
Poch' an [1]), daß ich mich rüste,

כִּי דַלּוֹתִי מְאֹד מַמְתֶּנֶת
מְעִדִי.

Die Sehnsucht zehrt an mir,
Erwartung hält mich aufrecht noch.

יוֹשֶׁבֶת עֲגוּמָה וַעֲגוּנָה וְאֵין
מְוַעֲדִי.

Bekümmert und verdüstert,
So sitze ich, und niemand
Nimmt mich gastfreundlich auf,
Du mein Gott allein bist mein Schutz.

וְאַתָּה יְיָ מָגֵן בַּעֲדִי:

אֶל גִּבְעַת הָעֲרָלוֹת.

Laß auf kahlem Hügel blühen
Myrrhe, Amber, Aloe. —

מוֹר וּלְבוֹנָה וַאֲהָלוֹת.

Blick herab aus Himmelshöhen,
Denn die Wunden klaffen weit.

הַבֵּט מִמַּעֲלוֹת.

Auf, o Herr! eil' ihm zuvor,
Ihm, der List und Laster hegt [2]),

כִּי מַכּוֹת נַחֲלוֹת.

Sündenschlamm, Begierdenscheusal,
Die das Heiligste entweihen.

קוֹמָה קַדְמָה חוֹפֵשׂ עוֹלוֹת
עֲלִילוֹת.

O zertrümm're seine Macht,
Daß sie nimmermehr gesunde,

טֶנֶף וּגְעִילוֹת.

Chöre werden dann vereint,
Lob und Huldigung dir bringen.

יְחַלֵּל קֹדֶשׁ מְעִילוֹת.

נָא שְׁבוֹר זְרוֹעַ מְחַעֲלוֹת
תְּעָלוֹת.

Auf dem klüftigen Gebirge,
Das den Einen Berg [3]) einschließt,

וְעִם קְהִלּוֹת בְּמַקְהֲלוֹת
לְהוֹדוֹת הַלְלוֹת:

עַל הָרִי בָתֶר. עַל אֶחָד

---

[1]) Mittelst frommer Gebete. [2]) Dem bösen Geiste der Leidenschaft Jezer Hora.
[3]) Den Berg Moriah, wo Abraham ein Gesicht der Offenbarung wurde. 1 M. 15, 1.

מִסְרִיוֹת מַסְרִיחַ רְדִידִי.

Vergiftet haben Schirlingspflanzen meinen Schleier, [1])

נֵרְדְּ וְוֶרֶד יְדִידִי.

Den Nardus und die Rose meines Holden. —

בְּרַח דּוֹדִי:

Drum entfleuch, mein Holder Du!

וְדֹמֵה לְךָ בְּטֵיוֹלִים.

Und bilde dir anmuth'ge Wandelbahne.

אַמֵּץ כְּאָז חֲיָלִים.

Erkräftige wie einst die frommen Heere,

לִצְבִי אוֹ לְעֹפֶר הָאַיָּלִים:

Sie werden Hirschen gleich und jungen Rehen, —

מִשְׁקַל בְּמִשְׁקַל סַמִּים.

Laß maaßgerecht Gewürze wägen,

נִיחוֹחַ מֹר שָׁמִים.

Der Myrrhe Wohlgeruch verbreiten,

עַל הָרֵי בְשָׂמִים:

Die auf den Würzgebirgen prangt. [2])

עַל הָרֵי בְשָׂמִים.

Nach luftdurchwürzten Bergen, [3])

סֹב וְדֹמֵה לְךָ דוֹדִי.

Dorthin mein Holder ziehe,
Und schau mich liebreich an

---

die ebenso wie die Schilde, zur Mitwirkung an dem Erlösungswerke aufgefordert wird.

[1]) Der Schleier der hebräischen Orientalinen war eine Verhüllung, die über den Kopf geworfen, das Gesicht bedeckte, und über die Schultern zurückgeschlagen wurde. Diese herabwallende Verschleierung, war der Schmuck heiliger Züchtigkeit und Scheu, und bot sich im HL. als allegorische Bezeichnungen des Heiligthums, oder der heiligen Lehre und der göttlichen Gebote dar. Der fromme Dichter nennt den sündhaften Pöbel מִסְרִיוֹת, das sind ungesunde, üblen Geruch verbreitende Pflanzen, die den Schleier, den früher der Nardus und die Rose (die Frommen) durchwürzte, verpestet habe. Die Gemeinde Jisrael's fordert die Schechina auf, diesen profanen Umkreis schnell zu verlassen und sich neue anmuthige Wandelbahne für das fromme Heer zu bilden, die sie auf heiligen Boden (nach Zion, der Tempelburg) leiten.

[2]) Das Gebet des Paitan, daß die vom Pöbel ausgeschiedenen Frommen den Hirschen und den Rehen gleich werden mögen, gründet sich auf den Midrasch zu dieser Stelle (HL. 8, 14.). „Der Hirsch — bemerkt derselbe — möge sich noch so weit entfernen, so treibt es ihn doch zu seinem ursprünglichen Aufenthalte zurück. Diokletianus (römischer Kaiser) — erzählt er weiter — ließ auf einer Jagd Hirsche lebendig einfangen, ihre Geweihe mit Goldblech überziehen, und sie (von Rom weg) nach Afrika führen (wo sie wahrscheinlich in Freiheit gesetzt wurden); nach dreizehn Jahren endlich, fand man sie in ihrem heimatlichen Wald. Eben so möge Jisrael nach der Urheimat zurückkehren; wie die Gemeinde durch den Mund des Propheten spricht: O könnte ich nur wieder zu meinem vorigen Gatten zurückkehren (Hosea. 2, 9.)." Der Paitan schließt mit dem Wunsche, daß wieder die Specereien nach vorgeschriebenem Maße und Gewichte zum heiligen Rauchwerke verwendet, d. h. Priester- und Opferdienst wieder eingeführt werden.

[3]) Der Berg Moriah und der Berg Zion. Diese Strophe richtet die Gemeinde Jisrael an den Engel, der die Gebete vor den Thron Gottes bringt; die zweite Strophe ist die Antwort, und die dritte ist der Stoßseufzer der Gemeinde.

אוֹתוֹת רְאוֹת מְרֻבִּים.
דֶּרֶךְ לַעֲבוֹר מְסֻבִּים.
מַיִם רַבִּים:

Laß schauen mich der Wunder der Menge,
Gleich Jenen, die da zogen durch Fluthen [1]).

בִּיטָּה עֲנִיָּה לְנֶחָמָה.
תַּעֲרַת אָחוֹת אִם חוֹמָה.
אֲנִי חוֹמָה:

O sieh', die Elende ist trostbedürftig,
Weil sie entblößt des festen Schutzes ist. —
„Bin ich doch ihre Veste noch!" [2])

וִיהוּדָה כֶּרֶם גְּפָנַי.
רַגֵּל הַהֵיכָל לְפָנַי.
כַּרְמִי שֶׁלִּי לְפָנָי:

Wohlan Jehuda, du mein Rebengarten, [3])
Zieh' du voran zum Tempelbau;
Und ihr bereitet vor, mein Weingebirg, [4])

אֶלֶף הַמָּגֵן מָגִינִים.
אֶדֶר שָׂרִים סְגָנִים.
הַיּוֹשֶׁבֶת בַּגַּנִּים:

Ihr tausend schutzgeweih'ten Schilde,
Ihr Großen, Fürsten, Herren, [5])
Und du, Bewohnerin der Gärten [6]).

---

diesen Versen verbundenen Textstelle (HL. 8, 6): Ihre Gluten sind Feuergluten, ist Gottesflamme; sie ist eine Flamme, bemerkt der Midrasch, die kein Wasser löschen kann.

[1]) Jisrael, das durch's Schilfmeer ging.

[2]) Nach Rabbi Jochanan im Talmud (Pesachim 87, a.) ruft die Tora (das Gesetz, die Religion) die Worte aus: Ich bin eine Schutzmauer. (Hohl. 8, 10.)

[3]) Der Stamm Jehuda war, wie der Midrasch richtig bemerkt, bei jedem wichtigen Nationalakt immer der Erste; seine Fahne zog voran (4. M. 10 14.); auf die Frage bei dem Ewigen (durch Urim und Thumim), wer zuerst gegen den Kenaani zum Streite ziehen soll? war die Antwort: Jehuda, (s. Richter 1, 1—2.) und, fährt der Midrasch fort, auch der Erste, wenn die verheißene Zukunft eintritt — denn es heißt (Ezech. 37, 25.): und mein Knecht David wird Fürst über sie auf ewig. Daher der Aufruf der Gemeinde Jisrael's an Jehuda. [4]) Den heiligen Tempel.

[5]) „Als Gott — erzählt der Midrasch — zu Abraham sprach: Ich werde dir ein Schild sein (1. M. 15, 1.), frug er: Nur mir? nicht auch meinen Nachkommen? — gab ihm der Herr die tröstende Antwort: Dir ein Schild, deinen Nachkommen viele Schilde. — Darum heißt es: Tausend Schilde hängen an ihm (HL. 4, 4. S. die Gebete für den Versöhnungstag. S. 90 Anmerk. 3)." Die Gemeinde Jisraels ruft hier diese Schilde, die der Paitan als Fürsten und Herren personificirt, zur Unterstützung auf.

[6]) Unter Gärten versteht die allegorische Deutung, die Lehrsäle, wo das Wort Gottes erörtert und vorgetragen wird. In solchen Akademien, bemerkt der Talmud, herrscht die Schechina, der Geist Gottes; wie es heißt: Unterreden sich die Gottesverehrer mit einander, vernimmt es der Herr, hört es und es wird verzeichnet in's Buch des Gedächtnisses vor ihm, für die, so den Ewigen ehrfürchten und seinen Namen achten (Maleachi 3, 16.). Diese Idee wird auch mit der von dem Paitan hier angeführten Textstelle (HL. 8, 13.): „Die Bewohnerin der Gärten und die Geistgenossen horchen deine Stimme" ausgedrückt.— Es wird sonach die Schechina darunter verstanden,

חֲזוֹת כְּאָז צְבָאֶךָ.

זֹהַר שְׁכִינַת מוֹרָאֶךָ.

אֲנַהֲגֵךְ אֲבִיאֵךְ:

„Du sieh'st erfüllt, wie einst, dein Sehnen, [1])

קְרוֹבֵךְ עִם דְּבְקֵנִי.

וְסֶת שִׁבְחֵךְ סַפְּקֵנִי.

שְׂמֹאלוֹ תַּחַת רֹאשִׁי וִימִינוֹ תְּחַבְּקֵנִי:

Siehst glanzvoll deines Gottes Tempel,

אַחֲרִית לְטַהֵר שׁוֹלַיִם.

מַהֵר לְשַׁלֵּשׁ בְּכִפְלַיִם.

הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלָיִם:

Ich führe dich, ich bringe dich dahin."

צִיּוֹן רְשָׁפִים וּמִלְּבֵךְ.

מִי זֹאת כְּלְבָבֵךְ.

שִׂימֵנִי כַחוֹתָם עַל לִבֵּךְ:

Dann schließt dein Volk ein festes Band um mich;

Doch gib die Zeit mir an, dein Lob zu künden,

Wann stützet deine Linke denn mein Haupt?

Wann umfasset deine Rechte mich? — [2])

„Die Zukunft soll die Schlepp' [3]) erst reinen,

„Sie löse schnell dreifachen Doppelschwur: [4])

„„Jeruschalajim's Töchter, ich beschwör es euch!""

Dein glühend Flammenzeichen, [5])

Wer trug es so wie deine Lieblinge?

D'rum lege mich wie Siegelschmuck an's Herz. —

---

[1]) Diese Verse sind der Trostruf der Schechina an die Gemeinde, denn der Text HL. 8, 2.: Ich will dich führen, dich bringen in meiner Mutter Haus, wird in dieser Weise allegorisirt, indem בית אמי den Tempel bezeichnen soll.

[2]) Der Midrasch erklärt die Stelle: Seine Linke unter meinem Haupte und seine Rechte umfaßt mich (HL. 8, 3.) von dem Lichtgewölke der Schechina, das einst die Welt umfassen, und mit Beziehung auf Jes. 60, 19. 20. erleuchten wird.

[3]) Unter Schleppe (שׁוּלַיִם) wird hier der Pöbel, der sündhafte Theil der Nation, verstanden.

[4]) Der Talmud (Chetubot 111, a.) bemerkt: Dreimal kommt die Stelle: Ich beschwöre euch, Töchter Jeruschalajim's, daß ihr nicht erwecket, daß ihr nicht aufregt die Liebe, bis sie verlangt, im HL. (2, 7. 3, 5. 8, 4.) vor; (jede Formel enthält nach Raschi einen Doppelschwur) und gibt jedem Schwur einen andern Sinn: 1) daß Jisrael nie aus eigener Macht zur Eroberung des Erblandes schreiten soll; 2) daß es sich nie in eine Verschwörung einlassen darf; und 3) daß ihm keine Bedrückung niederdrücken wird; der Paitan jedoch scheint den Schwurinhalt aus dem Midrasch genommen zu haben, daß Jisrael nämlich die Zeit der Erlösung nicht gewaltsam herbeiführen, sondern den Willen Gottes in Geduld zu erwarten habe; nach den Worten des Propheten: Ich, der Ewige, werde sie (die Erlösung) zur gehörigen Zeit schnell vollbringen (Jes. 60, 22.); darum sollt ihr nicht erwecken und nicht aufregen, die Liebe, d. h. die Erlösung, bis die Zeit sie verlangt. Der fromme Dichter legt diese religiöse Mahnung der Schechina in den Mund, daß die Lösung einer späten Zukunft heimgegeben sei.

[5]) Von der Liebe zu Gott heißt es in der allegorischen Auslegung, der mit

מְחֻפָּרִים שׁוּר שְׁפוּרִים.
הַסְתַּכֵּל בְּךָ כּוֹפְרִים.
לְכָה דוֹדִי נֵצֵא הַשָּׂדֶה נָלִינָה בַּכְּפָרִים:
בִּינָה רְצוּי תּוֹרְמִים.
בְּסוֹם עוֹלָם גּוֹרְמִים.
נַשְׁכִּימָה לַכְּרָמִים:
יִתֵּן קוֹל צוֹרֵחַ.
הַטּוֹבוֹת וְהָרָעוֹת הַפְּרֵחַ.
הַדּוּדָאִים נָתְנוּ רֵיחַ:
דּוֹדִי נַח לִי.
הַמְנַחֲמִי וּמוֹחֲלוֹלִי.
מִי יִתֶּנְךָ כְּאָח לִי:

Wenn auch schmachbedeckt, schau' auf der Reize Spur;
Blick dagegen deine Läugner an —
Doch hinweg, Geliebter mein! hinaus in's Freie —
Wollen wir denn unter Frechen weilen? [1])
Sieh' die frommen Weisheitsspender,
Die der Welt die Stütze bieten,
Eilen wir hin in die Gärten [2]),
Dort tönt eine Stimme laut:
„Gutes muß mit Bösem sprossen,
Alle Blüthen duften dann!" — [3])
Mein Geliebter gib mir nach,
Reich' mir Trost und sühne mich —
Ach, wärst Du freundlich wie ein Bruder mir!

---

[1]) Hier wird wieder die Stelle: Komm mein Lieber, laß uns in's Freie ziehen, wir wollen in Dörfern weilen (HL. 7, 12.), nach der allegorischen Deutung des Talmuds in dieser ganzen Strophe abgesponnen. Es wird im Talmud (Erubin 21. b.) mit einer Variante gespielt; lies nicht — heißt es daselbst בַּכְּפָרִים (in den Dörfern) sondern בַּכּוֹפְרִים (bei den Leugnern, den Frechen) und der Text darnach so erklärt: Es spricht die Gemeinde Jisraels: „Verlassen wir die Wollüstlinge, die Gotteslängner, die in Städten ihr Leben verpraßen, ziehen wir hinaus in's Freie, wo die Weisen die Wunder der Allmacht erforschen (wie die Peripatetiker) und ein beschauliches Leben führen, wozu unter Nichtswürdigen weilen?" — Der letzte Satz wird nach dieser Variante fragend verstanden.

[2]) Allegorisch: Lehr- und Andachtshäuser. [3]) Diese humanistische Idee trägt der Talmud (Erubin 21 a) vor: „Was bedeutet die Stelle — heißt es daselbst —: Siehe, zwei Körbe (דּוּדָאֵי) Feigen waren aufgestellt vor dem Tempel Gottes u. s. w. in dem einen Korbe sehr gute Feigen, gleich den Frühreifen, und in dem andern Korbe sehr schlechte Feigen, ungenießbar, wegen ihrer Erbärmlichkeit (Jerem. 24, 1—2). Die guten Feigen deuten auf die wahrhaft Frommen, die bösen Feigen auf die ausgemachten Bösewichter — glaubst du etwa, daß die Hoffnung dieser für immer verloren, ihre Aussicht (zur Besserung) für immer zernichtet sei? O nein! es heißt: die Dudaim dufften (HL. 7, 14.), diese wie jene können einst Duft verbreiten." Das Wortspiel Dudaim, welches Wort sowohl gewisse duftende Blumen als Körbe bedeutet, unterstützt diese allegorische Auslegung.

Zwietracht hat sich in Einigkeit verwandelt, dem Gegenstand der tiefsten Erniedrigung wird nun Hochgesang geweiht,

deine jetzt erlangte Hoheit wird dem Palmbaum verglichen.

Eintracht herrscht in allen Religionen, alle zeigen sich gerecht in ihren Äußerungen —

so denke ich mir — so will ich mich in meiner Fantasie versteigen [1]).

Gewähre, Herr! diesen frommen Wunsch, verwirkliche uns nur eine Reihe dieser Bilder,

dann wird deine Verheißung erfreuen, wie der edelste Wein.

Wenn auch schwarz, doch angenehm [2]),
Darum war ich sein Verlangen.
Nicht die Vielheit zog ihn an —

Ich gehörte meinem Lieben,
Weil nach mir war seine Lust.

רִיב לְטוֹב יוֹמָר.
וּלְשִׁפְלוּת עֵמֶק יְזֻמָּר.
זֹאת קְוָתֵךְ דְּמְתָה לְתָמָר:
שַׁתְּךְ בְּכָל מִשְׁמָר.
כְּלָם צַדִּיקִים בְּמַאֲמָר.
אָמַרְתִּי אֶעֱלֶה בְתָמָר:
תַּעַן דָּבָר טוֹב.
שׁוּרָה אַחַת לַחֲטוֹב.
וְחִבֵּךְ כְּיֵין הַטּוֹב:
*) שְׁחוֹרָה וְנָאוָה תְּשׁוּקָתוֹ.
לֹא מְרוֹב חֲשׁוּקָתוֹ.
אֲנִי לְדוֹדִי וְעָלַי תְּשׁוּקָתוֹ:

---

[1]) Das hebräische Wort Thamar bedeutet sowohl Palme als auch (poetisch) etwas Hochsteigendes, Emporstrebendes, besonders vom Rauche; hier ein zerfließende fantastisches Gebilde.

*) שחורה ונאוה Dieser Piut bildet den Schluß von dem vorangehenden אהבוך, der eine Fortsetzung von אור ישע des Rabbi Mordechai ist, der daselbst die alphabetischen Strophen mit Halbversen aus dem HL. vom Anfange bis Kapitel 5, Vers 10 schließt. Rabbi Salomo setzt sie von Vers 11 bis zu Ende dieses Kapitels mit geändertem Strophenbaue und Voranstellung der Halbverse fort. Darauf beginnt wieder der Verfasser des אור ישע den Piut אהבוך mit zweiversigen Strophen und angeknüpften Halbversen von Kapitel 6 bis 7, Vers 10; wo die erstern Verse der Strophen in alphabethischen Anfängen fortlaufen, und die zweiten das Akrostichon des Verfassers Mordechai mit dem Zusatze der Bescheidenheit הקטן (der Kleine) und der Segensformel יגדל בתורה כהוגן וכשורה enthalten. Diesem fügt sich in derselben Form שחורה ונאוה mit dem Akrostichon Salomo Birabi Jehuda und der Segensformel חזק ואמץ מאד בתורה אמן unmittelbar an, und fährt mit dem HL. von Vers 11 bis zu Ende fort.

[2]) Dieser Eingang gründet sich auf die Midraschauslegung des Textes: Schwarz bin ich, doch anmuthig (HL. 1, 5.). Die Gemeinde spricht: Bin ich geschwärzt durch meine Aufführung, so bin ich doch anmuthig durch den Wandel meiner Erzväter; schwärzt mich die Sünde der Abgötterei mit dem goldenen Kalbe, so wiegt sie doch wieder auf, meine darauf erfolgte freudige Annahme der Thora u. s. w. Diese Idee drückt der Paitan in der spätern Strophe: wenn auch schmachbedeckt, schau' auf der Reize Spur u. s. w. deutlich aus.

לְגוֹלֵל אֶבֶן צִמַּתְנִי.
בְּאֵר חַיַּי צִמַּתְנִי.
לֹא יָדַעְתִּי נַפְשִׁי שָׁמַתְנִי:

Noch bin ich verdammt, den schweren Stein zu wälzen [1]), noch sperrt mein Leben der Kerker ein —
ach ich weiß es nicht, wie lang mein Geist mich foltern wird —

מָתַי לְחָצִיר נַעֲמִית.
תּוֹעָה וּמַתְעֶה לְהַעֲמִית.
שׁוּבִי שׁוּבִי הַשּׁוּלַמִּית:

Etwa bis sich der Strauß vom Grase nährt? bis Verführer und Verführter aufrichtige Freundschaft schließen?
O Seelenruhe! kehre wieder in mein Herz zurück [2]).

נָאִים לְהִתְנַדֵּב מְעִלִּים.
רְאוֹת וּלְקַלֵּם מוֹעֲלִים.
מַה יָּפוּ פְעָמַיִךְ בַּנְּעָלִים:

Ha, welche herrliche Bilder! die Weihe vorzüglichster Opfer, das unwillkührliche Lob der feindlich Gesinnten:
„Wie festlich sind deine Wallfahrten in geschlossenen Reihen!"

סִדֶּר עֲבוֹדָה מְהֻגָּן.
הָשֵׁב לְשִׁיתוֹ נְגֵן.
שָׁרֵךְ אַגָּן:

Der priesterliche Dienst nach feierlicher Weise, der wieder eingeführte Sängerchor,
der Licht verbreitende Kreis deiner Weisen! [3])

עֲרוֹךְ אֵילִים וּפָרִים.
כְּאָז בְּיַד סוֹפְרִים.
שְׁנֵי שָׁדַיִךְ כִּשְׁנֵי עֳפָרִים:

Die Opferbereitung der Widder und Farren nach Vorschrift jener belehrenden Meister,
deiner beiden Spender geistiger Nahrung [4]), rüstig gleich einem Rehepaar.

פְּתַח שִׁיר מְלַהֵל.
הַדַּר זְקֵן מְגֻדָּל.
צַוָּארֵךְ כְּמִגְדָּל:

Der Ausbruch des nie verhallenden Gesanges, der ehrwürdige Schmuck des oberpriesterlichen Greises —
die thurmähnliche Höhe deines Glücks!

צַו חֶסֶד כְּגוֹמֵל.
וְנַשֵּׂא כָּאָמוּר חוֹמֵל.
רֹאשֵׁךְ עָלַיִךְ כַּכַּרְמֶל:

Der Gnadenspender lohnt wie einst, der Allbarmherzige erhebt, wie er verheißen:
Dein Haupt ragt wie der Karmel hoch empor!

קְלֶס תְּמוּר אָשַׁמְתְּ.
גְּנַאי זְכֹרוֹנֵךְ שַׁמְתְּ.
מַה יָּפִית וּמַה נָּעַמְתְּ:

Den Spott zogst du dir zu, für dein Vergehen; dein Andenken hattest du selbst mit Schmach belegt —
wie schön bist du nun wieder jetzt, wie anmuthsvoll!

---

[1]) Das heißt: Noch kämpfe ich mit den Beschwerlichkeiten des Lebens. [2]) Im Texte heißt es: Kehre wieder, Sulamith u. s. w.; unter Sulamith versteht der Dichter die Seelenruhe. [3]) Nach Midrasch wird im Texte die Synode Sanhedrin verstanden. [4]) Moscheh und Aharon.

sie riefen: Wohlan! laßt uns ziehen! Verführung war der Zweck,
aber ich blieb meinem Geliebten treu, und mein Geliebter mir!
Er schilderte mich darob schön und tugendreich, nannte mich tadellos und sprach:

הוֹבִים נֵלְכָה לְהַבְהִילִי.
אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי לִי:

Schön bist du, meine Geliebte! wie Thirzah [1]) schön!
Er rief mir, mich warnend vor den Sitten der Unterdrücker, zu: Verabscheue die Niedrigkeit deiner Dränger,
wende hinweg von ihnen deine Augen.

הַמְנִי נָאוָה וּתְרוּצָה.
כְּנַנִי בְּלֹא פְרָצָה.
יָפָה אַתְּ רַעְיָתִי כְּתִרְצָה:
הַזְהִירַנִי מִמַּעַשׂ מְעֹנַיִךְ.
הַתְעֵב גֵּיא כְּנַעֲנַיִךְ.
הָסֵבִּי עֵינַיִךְ:

Ist ja dein ganzes Volk so lobenswerth, fromm und unentweiht,
deine Zähne des Raubes fremd, wie Lämmerheerde.

וְעַמֵּךְ כֻּלָּם הִלּוּלִים.
קְדֵשׁ וְלֹא חוּלִים.
שִׁנַּיִךְ כְּעֵדֶר הָרְחֵלִים:

Er schenkte mir den räumigen Pallast, herrlich gestaltet sassen die Gesetzkundigen im Halbkreise da,
wie die Zirkelfläche der getheilten Granate.

זְבָדַנִי זְבוּל אַרְמוֹן.
טִיב יוֹשְׁבֵי אָמוֹן.
כְּפֶלַח הָרִמּוֹן:

Sie sind die weisen Führer, ihr Beruf ist es, den Weg zur Unsterblichkeit zu zeigen,
deren Werth alle irdischen Reiche aufwiegt [2]).

חַכְמֵי מַלְאֲכוֹת מְלָאכוֹת.
נָצַח עוֹלָם הֲלִיכוֹת.
שִׁשִּׁים הֵמָּה מְלָכוֹת:

In Vereinen bearbeiten sie meinen Garten, setzen zusammen meine Pflanzung ein,
und erhalten in Eintracht meine fromme Taube [3]).

טוֹעֲנִים אֲסֻפוֹת גַּנָּתִי.
יַחַד נוֹטְעִים כַּנָּתִי.
אַחַת הִיא יוֹנָתִי:

O möchtest Du ihrer Tugend als Mittlerin die Macht verleihen, den hohen Damm nun aufzurichten, daß Alles staunend frage:
Was raget dort so hoch empor?
Bosheit und Hohn entschwinde dann, den geringen Ueberrest nicht aufzureiben,
o hin mit ihm in's Heiligthum [4])!

יָשְׁרָם לְהָלִיץ הַתְּקֻפָּה.
גַּבְהוּת קֶרֶן זְקוּפָה.
מִי זֹאת הַנִּשְׁקָפָה:
כַּעַס וּשְׁחוֹק יָגוֹז.
הַלַּת רֹאשׁ מְלָגוֹז.
אֶל גִּנַּת אֱגוֹז:

---

[1]) Der hebräische Ausdruck Thirzah bedeutet so viel, als Grazie, eine liebreiche Gestalt. [2]) Dieser Vers ist allegorisch gehalten, und die Zahl sechzig im Texte symbolisch als Zahl der Unendlichkeit genommen. [3]) Unter Taube wird im Talmud die Gemeinde Jisrael verstanden. [4]) Unter Garten im Texte, versteht der Dichter das Heiligthum.

לְעוֹלָם וָעֶד: אֱמֶת אֱלֹהֵי עוֹלָם
מַלְכֵּנוּ צוּר יַעֲקֹב מָגֵן יִשְׁעֵנוּ:
לְדוֹר וָדוֹר הוּא קַיָּם וּשְׁמוֹ קַיָּם
וְכִסְאוֹ נָכוֹן וּמַלְכוּתוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ
לָעַד קַיֶּמֶת: וּדְבָרָיו חַיִּים וְקַיָּמִים
נֶאֱמָנִים וְנֶחֱמָדִים לָעַד וּלְעוֹלְמֵי
עוֹלָמִים: עַל אֲבוֹתֵינוּ וְעָלֵינוּ עַל
בָּנֵינוּ וְעַל דּוֹרוֹתֵינוּ וְעַל כָּל־
דּוֹרוֹת זֶרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ:

עַל הָרִאשׁוֹנִים וְעַל הָאַחֲרוֹנִים
לְעוֹלָם וָעֶד חוֹק וְלֹא יַעֲבוֹר: אֱמֶת
שָׁאַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד: אַתָּה הוּא
מַלְכֵּנוּ מֶלֶךְ אֲבוֹתֵינוּ אַתָּה.
לְמַעַן שִׁמְךָ מַהֵר לְגָאֳלֵנוּ כְּגַאֲלֹתָ
אֶת אֲבוֹתֵינוּ: אֱמֶת מֵעוֹלָם שִׁמְךָ
הַגָּדוֹל עָלֵינוּ נִקְרָא בְּאַהֲבָה אֵין
אֱלֹהִים זוּלָתֶךָ:

(שחורה ונאוה עג Siehe Anmerk. Seite 117)
זולת מיוסד ע"פ א"ב

אֹהֲבוֹךָ נֶפֶשׁ לְהָדֶךָ.
מוֹנִים בּוֹטֵחַ וְשׁוֹרֵךְ.
אָנָה הָלַךְ דּוֹדֵךְ:
בְּשׁוֹב נוֹחֵךְ גְּנוֹנוֹ.
רְבָבָה תְּרַנֵּן בְּגִינוֹ.
דּוֹדִי יָרַד לְגַנּוֹ:
גָּשִׁים נִבְנֶה כְּהַחֲרִילִי.

in Ewigkeit. Wahrlich, der Herr der Welt ist unser König; Jakob's Fels ist der Schild unseres Heils. Durch ewige Zeiten bleibt er unwandelbar, sein Name unveränderlich, sein Thron unerschütterlich; seine Herrschaft und seine Treue bestehen immerdar. Seine Verheißungen sind lebendig und beständig, fortdauernd und köstlich in Ewigkeit, sie waren es für unsere Vorfahren, sie sind es für uns, für unsere Kinder, für unsere Nachkommen, und für alle Geschlechter des Stammes Jisrael's, deines Knechtes.

Wie die Vorwelt, bleibt sie auch der Nachwelt, eine ewig glückliche fortdauernde Verheißung, Wahrheit und Glaube bleibe ein unüberschreitbares Gesetz; denn Wahrheit ist's, daß Du, Ewiger! unser und unserer Väter Gott, unser und unserer Väter König, unser und unserer Väter Erlöser bist; unser Schöpfer, Fels unseres Heils, unser Befreier und unser Erretter bist Du; dein Ruhm ist von Ewigkeit her; keine Gottheit außer dir!

Die Seele deiner dich Liebenden zu verdüstern, fragen die Höhnenden in üppiger Ruhe schwelgend:

Wo ist dein freundlicher Beschützer hin?

Als deine Herrlichkeit in das Schutzheiligthum wieder einzog, da sangen jubelnd Miriaden Zungen:

Mein freundlicher Beschützer ist hinab in sein Lustgefild gezogen.

Doch jene (Höhnenden) nahten sich heuchelnd: Laßt uns vereint den Tempel bauen [1])! O Störung war die Absicht —

[1]) Eine Anspielung auf das Buch Esra 4, 1—2.

ihnen zu geben, lange Jahre bleiben möget, so lange als der Himmel über der Erde sein wird.

לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־־
הָאָרֶץ׃

Der Ewige sprach zu Moscheh wie folgt: Rede mit den Kindern Jisrael's, und sage ihnen, sie und auch ihre Nachkommen sollen an die Enden ihrer Kleider Schaufäden machen, und an diesen Schaufäden eine Schnur von himmelblauer Wolle befestigen. Diese sollen darum bei euch Schaufäden heißen, damit, wenn ihr sie sehet, ihr euch aller Gebote Gottes erinnert, und sie auch befolgt, nicht aber euerem Herzen und euern Augen nachfolgt, die euch auf Abwege führen. Ihr werdet dadurch meiner Gebote eingedenk sein, und sie ausüben, damit ihr euerem Gotte heilig seid. Ich bin der Ewige, euer Gott, der ich euch aus Mizrajim geführt habe, euer Gott zu sein, ich, der Ewige, euer Gott.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם
צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם
לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת
הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת׃ וְהָיָה
לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ
וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת
יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־
תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי
עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים
אַחֲרֵיהֶם׃ לְמַעַן תִּזְכְּרוּ
וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי
וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם׃
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם ו מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃

Wahr und fest, sicher und unwandelbar, gerecht und gewiß, lieblich und reizend, begehrenswerth und hold, ehrwürdig und majestätisch, erprobt und erlesen, vortrefflich und prächtig ist diese Verheißung für uns

אֱמֶת וְיַצִּיב וְנָכוֹן וְקַיָּם וְיָשָׁר
וְנֶאֱמָן וְאָהוּב וְחָבִיב וְנֶחְמָד וְנָעִים
וְנוֹרָא וְאַדִּיר. וּמְתֻקָּן וּמְקֻבָּל
וְטוֹב וְיָפֶה הַדָּבָר הַזֶּה עָלֵינוּ

וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ
וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ
לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ:
הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה
לִבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם
אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם
וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־
יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן
אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה
מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר
יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם
אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל-לְבַבְכֶם
וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם
אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ
לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם:
וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ
וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי
בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת

Spätregen; damit du dein Getreide, deinen Most und dein Oel einsammeln kannst. Ich will für dein Vieh Gras wachsen lassen auf deinem Felde; auch du sollst zu essen haben in Ueberfluß. Hütet euch daher, daß euer Herz nicht verführt werde, daß ihr etwa abweicht, und andern Göttern dienet und sie anbetet. Der Zorn des Ewigen würde über euch entbrennen, er würde den Himmel verschließen, daß kein Regen komme, die Erde würde ihr Gewächs nicht hervorbringen, und ihr würdet gar bald zu Grunde gehen, fern von dem vortrefflichen Lande, daß euch der Ewige geben will. Legt also diese Worte in euer Herz und in euer Gemüth; bindet sie zum Zeichen auf euere Hand, und traget sie als Vorderhauptbinde zwischen euern Augen. Lehrt sie euern Söhnen, um beständig davon zu sprechen, wenn du zu Hause sitzest oder auf der Reise bist, wenn du dich niederlegst, und wenn du aufstehst. Schreibe sie an die Pfosten deines Hauses und an deine Thore; damit ihr und euere Kinder auf dem Erdreiche, das der Ewige euern Eltern zugeschworen, es

בְּאַהֲבָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַבּוֹחֵר
בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה:

erkennen. Gepriesen seist Du, Ewiger! der Du dein Volk Jisrael in Liebe erkoren.

(וועד כיכט מיט מנין בעטעט זמגט אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן):

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
יְהוָה אֶחָד:

Höre Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen!

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

Gepriesen sei der Name seiner glorreichen Herrschaft immer und ewig.

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ
וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ
הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם
לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ
בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ:
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם
לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת
בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

Du sollst den Ewigen deinen Gott lieben, von ganzem Herzen, ganzer Seele und ganzer Kraft. Die Worte, die ich dir jetzt befehle, sollen dir stets im Herzen bleiben. Du sollst sie deinen Kindern einschärfen und immer davon sprechen, wenn du zu Hause sitzest, oder auf Reisen bist, wenn du dich niederlegst und wenn du aufstehest. Binde sie zum Zeichen an deine Hand, trage sie als Vorderhauptbinde zwischen deinen Augen, und schreibe sie an die Pfosten deines Hauses und an deine Thore.

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ
אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי
מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה
אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ
בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־
נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־
אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ

Werdet ihr also meinen Geboten gehorchen, die ich euch jetzt gebe, den Ewigen euern Gott von ganzem Herzen und mit ganzer Seele zu lieben, und ihm zu dienen; so will ich euerem Lande Regen geben zur rechten Zeit, Frühregen und

בְּרֵאשִׁית: בָּאָמוּר לְעֹשֵׂה אוֹרִים
גְּדֹלִים כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: אוֹר
חָדָשׁ עַל־צִיּוֹן תָּאִיר וְנִזְכֶּה כֻלָּנוּ
מְהֵרָה לְאוֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ יוֹצֵר
הַמְּאוֹרוֹת:

אַהֲבָה רַבָּה אֲהַבְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
חֶמְלָה גְּדוֹלָה וִיתֵרָה חָמַלְתָּ
עָלֵינוּ: אָבִינוּ מַלְכֵּנוּ. בַּעֲבוּר
אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבָּטְחוּ בְךָ. וַתְּלַמְּדֵם
חֻקֵּי חַיִּים. כֵּן תְּחָנֵּנוּ וּתְלַמְּדֵנוּ:
אָבִינוּ הָאָב הָרַחֲמָן. הַמְרַחֵם
רַחֵם וְעָלֵינוּ. וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהָבִין
וּלְהַשְׂכִּיל. לִשְׁמוֹעַ לִלְמוֹד וּלְלַמֵּד.
לִשְׁמוֹר וְלַעֲשׂוֹת. וּלְקַיֵּם ו אֶת־
כָּל־דִּבְרֵי תַלְמוּד תּוֹרָתֶךָ
בְּאַהֲבָה: וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתֶךָ.
וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְיַחֵד
לְבָבֵנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה שְׁמֶךָ.
וְלֹא נֵבוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי בְשֵׁם
קָדְשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בָּטָחְנוּ.
נָגִילָה וְנִשְׂמְחָה בִּישׁוּעָתֶךָ:
וְהַבִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם ו מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת
הָאָרֶץ. וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמְמִיוּת
לְאַרְצֵנוּ: כִּי אֵל פּוֹעֵל יְשׁוּעוֹת
אָתָּה. וּבָנוּ בָחַרְתָּ מִכָּל־עַם
וְלָשׁוֹן. וְקֵרַבְתָּנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל
סֶלָה בֶּאֱמֶת. לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְיַחֶדְךָ

Schöpfung erneuet. So heißt es auch von dem Schöpfer jener großen Lichtmassen, daß seine Güte ewig währt. O laß ein neues Licht über Zion hell aufleuchten, und mache uns bald des Anschauens seines Glanzes würdig! Gepriesen seist Du, Ewiger! Du Schöpfer der Weltlichter!

Einer unendlichen Liebe hast Du uns gewürdigt, Ewiger! unser Gott! mit großer überschwänglicher Güte hast Du uns geschont, unser Vater, unser König! um unserer Väter willen, die dir vertraueten, welche Du die Bestimmungen des Lebens gelehrt; o sei auch uns gnädig, und unterweise auch uns. Unser Vater! Du liebevoller, allbarmherziger Vater! nimm dich unserer liebreich an, und lege in unser Herz die Fähigkeit einzusehen, zu verstehen, zu begreifen, zu lernen und zu lehren, zu beobachten, zu üben und aufrecht zu erhalten alle Vorschriften deiner heiligen Lehre mit Liebe. Erleuchte unsere Augen durch dein Gesetz, mache unser Herz anhänglich an deine Gebote, und stimme alle unsere Gefühle zur Liebe und zur Verehrung deines Namens, damit wir nie zu Schanden werden; denn wir vertrauen deinem heiligen Namen, der so groß und furchtbar ist, frohlocken und freuen uns deines Heils. O bringe uns in Frieden aus den vier Enden des Erdkreises, und führe uns aufrecht in unser Land zurück; denn Du bist die heilwirkende Allmacht, uns hast Du einst unter allen Völkern und Sprachen auserkoren, und uns im Glauben deinem großen Namen genähert, um dir zu huldigen und deine Einheit in Liebe anzu-

חִכּוֹ מַמְתַקִּים.
דַּת מְשָׁלִים עַתִּיקִים.
גּוֹזֵר אֹמֶר וּמְקַיֵּם.
בְּדִבְרוֹ שִׁפַּר שְׂחָקִים.
אָמַר וַיִּקְרָא אֲרָקִים:
מִין שְׁבָחוֹ לְגִיוֹנָיו מְפִיקִים.
הֲמוֹלַת הֲמוֹן אַפִּיקִים.
חָלִים זָעִים קְרִיאַת שָׁלוֹשׁ
קְדֻשָּׁה מַסְפִּיקִים:

Der Gottheit Hauch, er spendet Köstlichkeiten,
Gesetz und Spruch entwickelt kühn der Geist;
Der Gottheit Wort besteht für ew'ge Zeiten,
Das Himmel schuf, und was die Welt umkreist.
Der Gottheit Lob verkünden Legionen,
Es rauschet feierlich im Sphärenklang;
Die Himmlischen und Wesen aller Zonen,
Ein dreimal Heilig ist ihr Preisgesang.

וְהַחַיּוֹת יְשׁוֹרְרוּ וְכְרֻבִים יְפָאֲרוּ
וְשְׂרָפִים יָרֹנּוּ וְאֶרְאֶלִּם יְבָרְכוּ.
פְּנֵי כָל־חַיָּה וְאוֹפַן וְכְרוּב לְעֻמָּתוּ
שְׂרָפִים לְעֻמָּתָם ו מְשַׁבְּחִים
וְאוֹמְרִים:

Und die Chajoth lobsingen, und die Cherubim verherrlichen, und die Seraphim jubeln, und die Lichtgestalten preisen Angesichts jedes Chajah, Engelkreises und Cherub, den Seraphim entgegen, welche in Chören preisen und sprechen:

בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

Gebenedeiet sei die Majestät Gottes durch ihre Allgegenwart.

לְאֵל בָּרוּךְ נְעִימוֹת יִתֵּנוּ. לְמֶלֶךְ
אֵל חַי וְקַיָּם. זְמִירוֹת יֹאמֵרוּ
וְתִשְׁבָּחוֹת יַשְׁמִיעוּ. כִּי הוּא לְבַדּוֹ
פּוֹעֵל גְּבוּרוֹת עֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת בַּעַל
מִלְחָמוֹת. זוֹרֵעַ צְדָקוֹת. מַצְמִיחַ
יְשׁוּעוֹת. בּוֹרֵא רְפוּאוֹת. נוֹרָא
תְהִלּוֹת אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת. הַמְחַדֵּשׁ
בְּטוּבוֹ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד מַעֲשֵׂה

Der gebenedeieten Allmacht weihen sie liebliche Klänge, dem allmächtigen, ewig lebenden und unwandelbaren Weltregenten stimmen sie Lieder an, und lassen Psalmen ertönen; denn er allein ist es, der Mächtiges wirkt und Unerwartetes hervorbringt. Er ist der Gebieter streitender Mächte, er säet Gerechtigkeit und läßt Rettung hervorsprossen, er ist der Schöpfer alles Heils, er ist der Gepriesene, Furchtbare. Er ist der Urheber aller Wunderwerke, der täglich ununterbrochen das Werk der ersten

נְעִימִים אֲמָרִים וּמַלְקוֹחִים.
מְגִדְלוֹת מֶרְקַח רְקוּחִים.
מַתַּן לְנֶפֶשׁ פְּקוּחִים.
לוּחוֹת חֲרוּת מְשִׁיחִים.
לֵב עָצֵב מְשַׂמְּחִים.
כְּאֵב מַמְרִיחִים וּמוֹשְׁחִים.
כַּעֲרוּגוֹת עֲרָבִים שִׂיחִים:

Wie Myrrhenwürze duftete die Lehr';
Wie Specerei, in Beeten eingeschlossen,
Gab Frische sie dem geistigen Verkehr,
Der Tafeln Inhalt Geistesfreiheit kündet,
Erhebt das bange Herz so froh als frei,
Der Erdenschmerz durch seinen Balsam schwindet,
Denn Gottes Wort ist lindernde Arznei.

יָדָיו יְדֵי אָדָם פְּשׂוּטוֹת.
יְצוּרָיו לְקַבֵּל מְלֻשָּׁטוֹת.
טוֹעִים דֶּרֶךְ קוֹשְׁטוֹת.
טֶרֶף לַכֹּל מוֹשִׁיטוֹת.
חֲזָקוֹת מַחֲזִיקוֹת וּמָטוֹת.
חִישׁ מְדֻחִי מְלַקְּטוֹת.
זְכוּת מְגַלְגְּלוֹת וּמָטוֹת.
זַעַם הַדִּין מְלֻנְטוֹת:

Der Gotteshand symbolisches Gebilde
Scheint ausgestrecket, so wie Menschenhand;
Empfängt und führt Folgsame sanft und milde,
Abtrünnige — bis an des Abgrunds Rand;
Reicht Hilf' und Nahrung den Geschöpfen allen,
Erhält, was steht, und stützet, was gebeugt;
Und richtet die auf, die bereits im Fallen,
Wenn sich zur Strafe die Gerichtswag' neigt.

שׁוֹקָיו וְעַד כְּתֵלָנוּ מְצֻרָף.
וְתַחַת רַגְלָיו שְׁרֻפְרָף.
הֲדֹמוֹ מַרְעִיד וּמְרַפְרֵף.
הַיָּם וּמַלְחִיךְ וּמְשָׁרֵף:

Der Gottheit Schenkel sind die Weltensäulen,
Umspannen, Mauern gleich, das ganze All;
Und unter Füßen, die in Lüften weilen,
Da schwebt als Schämel tief der Erdenball.
Und immerfort in kreisender Bewegung,
Der Erdball nie in seiner Schwingung ruht;
Zur Ebbe schrumpft das Meer durch seine Regung,
Schlägt wieder Wellenhoch und weit die Fluth.

אופן ע"פ תשרק כפול וז"כמח שלמה חוק

*) רֹאשׁוֹ כֶּתֶם פָּז׃
תָּג עִטּוּר כֶּתֶר׃
תַּחַן יוּחַן עֶתֶר׃
שָׁכְנוֹ בְּיוֹשֵׁב סֶתֶר׃
שָׁלִיחַ מְפוֹרָשׁ פּוֹתֵר׃
רָם וְנִשָּׂא בְּיוֹתֵר׃
רַב בְּנְיָן סוֹתֵר׃
קוֹרְאָיו פְּתַח וְחוֹתֵר׃
קַבֵּל כְּנוּחַת בָּתֶר׃
עֵינָיו כְּיוֹנִים׃
צַד רָבוּעַ דְּפָנִים׃
צוֹפוֹת צָפִים צְפוּנִים׃
פְּתוּחוֹת וְשִׂיחַ סְפוּנִים׃
פּוֹנוֹת לְאֵלֶּיו פּוֹנִים׃
עָתִיד וְגָנוּז פְּנִינִים׃
עָרוּךְ נֶגְדּוֹ מְלֹפָנִים׃
סְכִיוֹנוֹ אֵין לְפָנִים׃
שְׂרָפִים וְחַיּוֹת וְאוֹפַנִּים׃
לְחָיָו נְטוּף מוֹר לְקֻחִים׃

O Haupt, mit aller Kronen Glanz geschmücket,
Das die Gebete aller Menschen hört,
Das unsichtbar aus Aetherräumen blicket,
Sei huldvoll unsrem Boten [1]) zugekehrt.
Der Sünden Bau, Erhabenster! umstürze,
Eröffne Flehenden die Himmelspfort',
Und wie der Opfer duftige Gewürze,
Nimm auf, der Andacht tiefgefühltes Wort.
Das Auge laß mit Taubenmilde walten,
Das seinen Blick nach allen Seiten trägt,
Das eindringt tief in die geheimsten Falten,
Erspähend, was im Innersten sich regt;
Vor dem die dunkle Zukunft offenbar und helle,
Und dessen Schaupunkt niemand trifft und weiß;
Selbst die Bewohner an des Lichtes Quelle,
Seraphim, Chajoth und der Engelkreis.
Der Gottheit Mund sind die Gebot' entflossen,

*) ראש Dieser Hymnus, der eben so wie die vorstehenden Piutim das Hohelied symbolisirt, beruht auf der im Kap. 5 von Vers 11 bis Ende enthaltenen Schilderung des Geliebten (Gottes), und ist durchaus anthropomorphistisch gehalten, indem das höchste Wesen unter menschlicher Gestalt vorgestellt wird. Diese Vorstellungsweise, die eine Geburt des Orientes ist und fast im Widerspruche mit dem göttlichen Gebote (2. M. 20, 4.) zu stehen scheint, findet Lehne und Anhalt in der heiligen Schrift selbst, wo der Mund Gottes spricht, die Hand Gottes sich zeigt und die Gottheit überhaupt alle sinnliche Affekten (Liebe, Haß, Zorn, u. s. w.) äußert. Sie erscheint hier nach unserer Auffassung gemäßigt, und tritt als ein Gebilde frommer Fantasie hervor.

[1]) Dem Vorbeter.

durch den Ruhm deiner Werke, und durch die leuchtenden Weltlichter, die Du geschaffen und die dich verherrlichen, Selah — !

עַל שֶׁבַח מַעֲשֵׂה יָדֶיךָ. וְעַל־
מְאוֹרֵי־אוֹר שֶׁעָשִׂיתָ יְפָאֲרוּךָ
סֶלָה:

Hochgelobt bist Du, unser Hort, unser König und unser Erlöser! Schöpfer heiliger Engelchöre! Gepriesen, o König! werde dein Name immerdar, Du Schöpfer anbetender Geister! O alle, die ihn umgeben, stehen in einer höhern Welt; ehrfurchtsvoll und im Einklange offenbaren sie das Walten der ewigdauernden Allmacht des unendlichen Weltregierers. Alle sind sie in Liebe vereint, alle gleich ausgezeichnet, alle gleich mächtig, und alle vollstrecken, ergriffen von ehrfurchtsvollem Schauer, den Befehl ihres Schöpfers. Und mit Heiligkeit und Reinheit ertönt aus ihrem Munde Gesang und Lied! lobend, preisend, verherrlichend, Ehrfurcht gebietend, heiligend und huldigend den so heiligen Namen des Allmächtigen, des höchsten, gewaltigsten und furchtbarsten Königs; und alle empfangen gegenseitig die Dienstweihe der himmlischen Majestät, und ertheilen sich einander die Machtvollkommenheit, ihren Schöpfer zu feiern. In seliger Begeisterung, mit salbungsvollem Ausdruck, und mit heiligem Wohllaut beginnen sie im Vereine, und rufen in Ehrfurcht aus:

תִּתְבָּרַךְ צוּרֵנוּ מַלְכֵּנוּ וְגֹאֲלֵנוּ
בּוֹרֵא קְדוֹשִׁים יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד
מַלְכֵּנוּ. יוֹצֵר מְשָׁרְתִים וְאֶשֶׁר
מְשָׁרְתָיו כֻּלָּם עוֹמְדִים בְּרוֹם ו
עוֹלָם וּמַשְׁמִיעִים בְּיִרְאָה יַחַד
בְּקוֹל דִּבְרֵי אֱלֹהִים חַיִּים וּמֶלֶךְ
עוֹלָם: כֻּלָּם אֲהוּבִים כֻּלָּם בְּרוּרִים
כֻּלָּם גִּבּוֹרִים וְכֻלָּם עוֹשִׂים בְּאֵימָה
וּבְיִרְאָה רְצוֹן קוֹנָם. וְכֻלָּם פּוֹתְחִים
אֶת־פִּיהֶם בִּקְדֻשָּׁה וּבְטָהֳרָה
בְּשִׁירָה וּבְזִמְרָה וּמְבָרְכִים
וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים וּמַעֲרִיצִים
וּמַקְדִּישִׁים וּמַמְלִיכִים:

Heilig! heilig! heilig ist der Herr der Heerschaaren! der ganze Erdkreis ist voll seiner Majestät.

אֶת־שֵׁם הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל
הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא קָדוֹשׁ הוּא: וְכֻלָּם ו
מְקַבְּלִים עֲלֵיהֶם עוֹל מַלְכוּת
שָׁמַיִם זֶה מִזֶּה וְנוֹתְנִים רְשׁוּת זֶה
לָזֶה לְהַקְדִּישׁ לְיוֹצְרָם בְּנַחַת רוּחַ.
בְּשָׂפָה בְרוּרָה וּבִנְעִימָה. קְדֻשָּׁה
כֻּלָּם כְּאֶחָד עוֹנִים. וְאוֹמְרִים
בְּיִרְאָה:

קָדוֹשׁ ו קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת
מְלֹא כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

habener Einsicht hat er die Sonnenstrahlen geschaffen und gerichtet. Das Gute schuf er zu seines Namens Ruhm, umgab seine Hoheit mit ewigen Leuchten; die Häupter seiner Heere sind heilig, sie erheben die Allmacht, verkünden unaufhörlich die Majestät Gottes und seine Heiligkeit. Hochgelobt bist Du, Ewiger, unser Gott!

הֹוָ֑ה׃ הַכִּ֥ין וּפָעַ֖ל זָהֳרֵ֣י חַמָּ֑ה׃ טוֹב֙
יָצַ֣ר כָּב֔וֹד לְשֵׁ֖מוֹ׃ מְאוֹרוֹת֙ נָתַ֣ן
סְבִיב֔וֹת עֻזּ֑וֹ׃ פְּנ֥וֹת צְבָאָ֖יו קְדוֹשִׁ֑ים
רוֹמְמֵ֥י שַׁדַּ֖י׃ תָּמִ֣יד מְסַפְּרִ֔ים כְּב֖וֹד
אֵ֣ל וְקָדְשָׁתֹ֑ו׃ תְּבָרֶ֖ךָ יְיָ֣ אֱלֹהֵ֔ינוּ

Für Sabbath

עֹשִׂ֥ים בְּאֵימָ֖ה רָצ֣וֹן קוֹנָ֑ם׃ פְּאֵ֥ר וְכָב֛וֹד
נוֹתְנִ֥ים לְשִׁמ֖וֹ׃ צָהֳלָ֥ה וְרִנָּ֛ה לְזֵכֶ֥ר מַלְכוּתֹ֑ו׃
קָרָ֤א לַשֶּׁ֙מֶשׁ֙ וַיִּזְרַ֣ח אוֹר׃ רָאָ֥ה וְהֵתְקִ֛ין צוּרַ֥ת
הַלְּבָנָ֑ה׃ שֶׁ֥בַח נוֹתְנִ֛ים לוֹ כָּל־צְבָ֥א מָר֖וֹם׃
תִּפְאֶ֥רֶת וּגְדֻלָּ֛ה׃ שְׂרָפִ֥ים וְאוֹפַנִּ֖ים וְחַיּ֣וֹת
הַקֹּ֑דֶשׁ׃

לְאֵ֣ל אֲשֶׁ֣ר שָׁבַ֔ת מִכָּל־הַמַּעֲשִׂ֑ים׃ בַּיּ֥וֹם הַשְּׁבִיעִ֖י
הִתְעַלָּ֥ה וַיֵּ֛שֶׁב עַל־כִּסֵּ֥א כְבוֹדֹ֑ו׃ תִּפְאֶ֥רֶת
עָטָ֛ה לְי֥וֹם הַמְנוּחָ֖ה׃ עֹנֶג֙ קָרָ֣א לְי֔וֹם הַשַּׁבָּ֑ת׃
וְהַ שַׁבָּ֥ת (שֶׁל) י֖וֹם הַשְּׁבִיעִ֑י׃ שֶׁבּ֥וֹ שָׁבַ֛ת אֵ֖ל
מִכָּל־מַלְאַכְתֹּ֑ו׃ וְי֥וֹם הַשְּׁבִיעִ֛י מְשַׁבֵּ֖חַ וְאוֹמֵ֑ר׃
מִזְמ֥וֹר שִׁ֛יר לְי֥וֹם הַשַּׁבָּ֖ת טוֹב֙ לְהֹד֣וֹת
לַיְיָ֔׃ לְפִיכָךְ֙ יְפָאֲר֣וּ וִיבָרְכ֔וּ לָאֵ֖ל כָּל־
יְצוּרָ֑יו׃ שֶׁ֥בַח יְקָ֛ר וּגְדֻלָּ֖ה יִתְּנ֣וּ לְאֵ֔ל מֶ֖לֶךְ
יוֹצֵ֣ר כֹּ֑ל׃ הַמַּנְחִ֣יל מְנוּחָ֔ה לְעַמּ֖וֹ יִשְׂרָאֵ֑ל
בִּקְדֻשָּׁתֹ֑ו׃ בְּי֥וֹם שַׁבַּ֖ת קֹ֑דֶשׁ׃ שִׁמְךָ֥ יְיָ֛ אֱלֹהֵ֖ינוּ
יִתְקַדַּ֑שׁ׃ וְזִכְרְךָ֥ מַלְכֵּ֛נוּ יִתְפָּאַ֖ר׃ בַּשָּׁמַ֥יִם
מִמַּ֑עַל׃ וְעַל־הָאָ֖רֶץ מִתָּ֑חַת׃ תִּתְבָּרַ֥ךְ מוֹשִׁיעֵ֖נוּ

Sie ihn, vollführen mit heiligem Schauer den Willen ihres Schöpfers. Ruhm und Ehre bringen sie seinem Namen, Jubel und Gesang zur Weihe seiner Herrschaft. Er rief die Sonne hervor, die Morgenpracht erschien; seine göttliche Einsicht bildete die Scheibe des Mondes. Lob bringt ihm das ganze himmlische Heer, Ruhm und Preis die Seraphim, Ophanim und heiligen Chajoth.

Preis dem Allmächtigen! der von seinem Schöpfungswerke am siebenten Tage gefeiert. Er erhob sich und ließ sich nieder auf den Thron seiner Majestät. Herrlichkeit wand er um den Tag der Ruhe, Wonne beschied er dem Sabbath. Dies ist der Preis des siebenten Tages, die Feier des Herrn nach vollendeter Schöpfung, und dieser siebente Tag stimmte selbst den Psalm für den Sabbath an: „Lieblich ist dem Ewigen zu danken.“ Darum verherrlichen und preisen den Allmächtigen alle Geschöpfe; Ruhm, Preis und Hochgesang weihen sie dem Allmächtigen, dem Könige, dem Schöpfer des Alls, der in seiner Heiligkeit seinem Volke Jisrael Ruhe vererbt am heiligen Tage des Sabbaths. Dein Name, Ewiger! unser Gott! werde geheiliget, und dein Andenken, unser König! gepriesen, oben im Himmel und unten auf Erden. Hochgelobt bist Du, unser Erretter!

עָשִׂיתָ. מָלְאָה הָאָרֶץ קִנְיָנֶיךָ:
הַמֶּלֶךְ הַמְרוֹמָם לְבַדּוֹ מֵאָז.
הַמְשֻׁבָּח וְהַמְפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא
מִימוֹת־עוֹלָם. אֱלֹהֵי־עוֹלָם
בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים רַחֵם עָלֵינוּ. אֲדוֹן
עֻזֵּנוּ. צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ. מָגֵן יִשְׁעֵנוּ.
מְשֻׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵל בָּרוּךְ גְּדוֹל־

mit Weisheit angeordnet; die Erde ist voll von deinen Gütern. O, der Du von Anbeginn der einzig hoch erhabene Beherrscher bist, der Du seit dem Weltdasein gefeiert, verherrlicht, und als das höchste Wesen gepriesen bist! Herr der Welt! mit deiner unendlichen Barmherzigkeit nimm dich unserer liebreich an. Du bist ja unser Schutzherr, der Fels unserer Zuflucht. Schild unseres Heils, eine uns umgebende Burg. — Der Allmächtige! Gebenedeiete! mit er-

Für Sabbath

יְעָרְכְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ בָּעוֹלָם הַזֶּה. וְאֵין זוּלָתֶךָ
מַלְכֵּנוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. אֶפֶס בִּלְתֶּךָ
גּוֹאֲלֵנוּ לִימוֹת הַמָּשִׁיחַ. וְאֵין דּוֹמֶה־לָּךְ
מוֹשִׁיעֵנוּ לִתְחִיַּת הַמֵּתִים:
אֵל אָדוֹן עַל כָּל־הַמַּעֲשִׂים. בָּרוּךְ וּמְבֹרָךְ
בְּפִי כָל־נְשָׁמָה: גָּדְלוֹ וְטוּבוֹ מָלֵא עוֹלָם.
דַּעַת וּתְבוּנָה סוֹבְבִים אוֹתוֹ: הַמִּתְגָּאֶה עַל
זִיוֹת הַקֹּדֶשׁ. וְנֶהְדָּר בְּכָבוֹד עַל הַמֶּרְכָּבָה:
זְכוּת וּמִישׁוֹר לְפָנָיו כְּסָאוֹ. חֶסֶד וְרַחֲמִים
לְפָנָיו כְּבוֹדוֹ: טוֹבִים וּמְאוֹרוֹת שֶׁבָּרָא אֱלֹהֵינוּ.
יְצָרָם בְּדַעַת בִּבִינָה וּבְהַשְׂכֵּל: כֹּחַ וּגְבוּרָה
נָתַן בָּהֶם. לִהְיוֹת מוֹשְׁלִים בְּקֶרֶב תֵּבֵל:
מְלֵאִים זִיו וּמְפִיקִים נֹגַהּ. נָאֶה זִיָּם בְּכָל־
הָעוֹלָם: שְׂמֵחִים בְּצֵאתָם וְשָׂשִׂים בְּבוֹאָם.

ger, unser Gott! kommt dir gleich in dieser Welt, und nichts ist ohne dich im künftigen Leben; niemand außer dir ist unser Erlöser in den Tagen des verheißenen Gesalbten, und keiner dir ähnlich zur Zeit der Auferstehung.

Der Allmächtige, der Urheber aller Werke, sei gebenedeiet und gepriesen in dem Munde aller Wesen. Seine Größe und seine Güte erfüllet die Welt. Allwissenheit und Einsicht ist seine Umgebung; in Erhabenheit prangt er über die heiligen Chajoth, und strahlt in Majestät über die Merkabah. Reinheit und Recht steht vor seinem Throne, Liebe und Allbarmherzigkeit geht seiner Herrlichkeit voran. Wie herrlich sind die Lichtkörper, welche der Herr erschaffen; mit Verstand, Vernunft und Einsicht hat er sie ausgerüstet, ihnen Machtvollkommenheit verliehen, zur Verwaltung des ganzen Weltraumes. Des Glanzes voll, werfen sie Strahlen umher, herrlich wirkt ihrer Helle Pracht in dem Weltall. Freudig beginnen sie den Lauf, und fröhlich beschließen

חזן חַי וְזַכְנוּ כְּמִתְפָּאֲרִים.
קַיָּם לְדוֹר דּוֹרִים.
הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים:

O Lebensquell, durchläut're uns,
Als wären wir es würdig;
Ja, Du Unendlicher,
Der Du Erd' und Bewohner
erleuchtest!

*) Wenn das Fest auf einen Sabbath fällt, wird das untenstehende הכל יודוך gebetet

הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ
בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־
יוֹם. תָּמִיד. מַעֲשֵׂה־בְרֵאשִׁית:
מָה־רַבּוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ. כֻּלָּם בְּחָכְמָה

Du, der Du die Erde und die sie bewohnen, durch deine Barmherzigkeit erleuchtest, deine Güte erneuet täglich, ja immer das Werk der Schöpfung. Wie mannigfaltig sind deine Werke, Herr! alle hast Du

Für Sabbath

*) הַכֹּל יוֹדוּךָ. וְהַכֹּל יְשַׁבְּחוּךָ וְהַכֹּל יֹאמְרוּ
אֵין קָדוֹשׁ כַּיְיָ: הַכֹּל יְרוֹמְמוּךָ סֶלָה. יוֹצֵר
הַכֹּל. הָאֵל הַפּוֹתֵחַ בְּכָל־יוֹם דַּלְתוֹת
שַׁעֲרֵי מִזְרָח. וּבוֹקֵעַ חַלּוֹנֵי רָקִיעַ. מוֹצִיא
חַמָּה מִמְּקוֹמָהּ. וּלְבָנָה מִמְּכוֹן שְׁבִתָּהּ.
וּמֵאִיר לָעוֹלָם כֻּלּוֹ וּלְיוֹשְׁבָיו שֶׁבָּרָא בְּמִדַּת
רַחֲמִים: הַמֵּאִיר לָאָרֶץ וְלַדָּרִים עָלֶיהָ
בְּרַחֲמִים. וּבְטוּבוֹ מְחַדֵּשׁ בְּכָל־יוֹם תָּמִיד.
מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית: הַמֶּלֶךְ הַמְּרוֹמָם לְבַדּוֹ
מֵאָז. הַמְּשֻׁבָּח וְהַמְּפֹאָר וְהַמִּתְנַשֵּׂא מִימוֹת
עוֹלָם: אֱלֹהֵי עוֹלָם בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. רַחֵם
עָלֵינוּ אֲדוֹן עָזֵנוּ. צוּר מִשְׂגַּבֵּנוּ. מָגֵן
יִשְׁעֵנוּ מִשְׂגָּב בַּעֲדֵנוּ: אֵין כְּעֶרְכֶּךָ. וְאֵין
זוּלָתֶךָ. אֶפֶס בִּלְתֶּךָ. וּמִי דוֹמֶה־לָּךְ: אֵין

Alles dankt dir, Alles preiset dich und Alles singet: Keiner ist so heilig wie der Ewige! Alles erhebt dich, Selah! dich, Schöpfer des Alls! Allmächtiger! der Du täglich die Pforten des Osten eröffnest, und die Scheibe des Firmaments durchbrichst, der Du die Sonne aus ihrem Orte hervorgehen lassest und den Mond aus seinem Aufenthalte, der Du das Weltall erleuchtest für seine Bewohner, die Du in der Fülle deiner Barmherzigkeit erschaffen hast; Du, der Du dem Erdball und die ihn bewohnen, Licht verleihest durch deine Allbarmherzigkeit; der Du täglich, ja ununterbrochen, das Schöpfungswerk verjüngst durch deine Allgüte, der Du von jeher der einzig erhabene König, seit Anbeginn der ruhmvollste, herrlichste und ausgezeichneteste König bist; erbarme dich unser, Herr des Weltalls! aus der Fülle deiner Barmherzigkeit. Du bist ja unser Schutzherr, der Fels unserer Zuflucht, das Schild unseres Heils, eine uns umgebende Burg. Keiner kommt dir gleich, nichts ist ohne dich, niemand außer dir, und keiner dir ähnlich. — Keiner, Ewi-

לְעֲתִיד שְׁאוֹל נִפְשָׁרִים.
הֵם בֶּאֱמוּת הַכְּשֵׁרִים:
מַה דּוֹדֵךְ מִדּוֹד.
נוֹאֲמִים בָּזֶה הַקּוֹשְׁרִים.
נֶגְדּוֹ נֶהֱרָגִים כַּשְּׁוָרִים.
נָזֶר יְחוּדוֹ קוֹשְׁרִים.
נֶצַח מַלְכוּתוֹ שְׁרִים:
הוֹדִי נוֹעַמוֹ עַמּוֹ מְיַשְּׁרִים.
נִכְתָּב וְנִקְרָא בַּשִּׁירִים.
צִדְקוֹתָיו לְרַקִּים וּמְחַזְּרִים.
צְבִיוֹנוֹ עֲשׂוֹת מִתְאַזְּרִים.
צְפִיתֵינוּ צְפוֹת מְשַׁחֲרִים.
צִיּוֹן עַמּוּד שְׁחָרִים.
צוּר קוֹנֵנוּ מַכְתִּירִים.
צָרְכֵנוּ בְּפֶלֶל מַעְתִּירִים.
חֲזֵה נֶחֱזֶה בְּבָאוּרִים.
חָשְׂכֵנוּ לָעַד לְאוֹרִים.

Entscheidet einst der Zukunft Tag:
Den Tugendreinsten wird der Lohn.
Was zeichnet deinen Gönner aus
Vor andern [1])?—sprach ein Spötterbund
Zu jenen Frommen [2]) einst mit Hohn,
Weil sie entschlossen und bereit,
Gleich Opferthieren sich geweiht,
Die Krone seiner Einheit Glanz,
Gewunden ihm als Siegeskranz,
Und seiner Herrschaft ew'ge Pracht
Den Lobgesang laut dargebracht [3]).
Mein Gönner, dessen Huld sein Volk erkennt,
Wird in der Schrift und im Gesang gepriesen,
Durch seine Nachsicht werden selbst Nichtswürdige
Zurecht gewiesen,
Sie streben endlich seinen Willen zu erfüllen. —
Hin, nach unsr'er Zuversicht,
Richten wir den Blick —
Nach Zion hin, dem säulenhohen Licht. —
Dir, Fels und Schöpfer, sei unsr're Huldigung. —
Gieb unseren Bedarf, um den wir fleh'n,
Laß uns im Klaren seh'n,
Wie unsr're Finsterniß in Licht sich kehrt.

---

[1]) Diese Frage wird in derselben Textstelle wiederholt. [2]) Chananja, Mischael und Asarja, die drei Freunde des Propheten Daniel. [3]) Das dritte Kapitel im Buche Daniel erzählt, wie diese drei gottesfürchtigen Staatsbeamten des Nebuchadnezar die Bildsäule des Bel (eines assyrischen Götzen) nicht nach dem Befehle des Königs anbeten wollten und darob in einen Gluthofen geworfen wurden. Ein Engel gesellte sich in dem glühenden Ofen zu ihnen, und sie blieben unversehrt. Nach der Tradition haben sie im Ofen ein Loblied Gottes gesungen.

פָּשַׁטְתִּי אֶת כֻּתָּנְתִּי.
רָבָתִי וּשְׁנֵי כְתָרִים.
הָאוּרִים וְתֻמִּים סְתָרִים:
דּוֹדִי שָׁלַח יָדוֹ.
אָז לִסְעוֹד הוֹרִים.
מְזֻמָּן עוֹד לְנִמְהָרִים:
קַמְתִּי.
נִצַּבְתִּי בְּחֶמֶד הָרִים.
וְדַצְתִּי אַצְתִּי בַּוְהָרִים:
פָּתַחְתִּי
מְאֵלַי בְּנִטּוּף מוֹרִים.
נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע אָמָרִים:
מְצָאוּנִי
לְגִיוֹנוֹת סְבָבוּנִי כַּנְהָרִים.
עוֹמֵד כַּחֲדָסִים בְּהָרִים:
הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם.
דְּרוֹשׁ דּוֹד מֵישָׁרִים.
סוּר מֵרְכְּסֵי קְשָׁרִים:
מַה דּוֹדֵךְ מִדּוֹד.

Ab legt' ich mein Feier=
kleid—
Höchster Würde einst geweih't,
Höchster Würde Doppelkron',
Urim V'Tumim schwanden
schon [1]). —
Die Hand bot einst mein
Gönner dar,
Die Stütze meinen Leitern [2])
war —
Auch ferner bleibet sie bestimmt,
Daß sie in Schutz die From=
men nimmt.
Einst stand ich dort mit
festem Sinn,
Auf jenem Berg, wo Anmuth
thront [3]);
Ich eilte fittigschnell dahin,
Und Gotteslehr' war mein
Gewinn.
Geöffnet hab' ich fromm
die Brust,
Nahm die Gebote an mit Lust,
Bevor den Inhalt ich gewußt [4]).
Doch auch bald fand ein
Heer mich auf,
Umfluthend stromgleich meinen
Lauf;
Verlassen blieb allein ich steh'n,
Wie Myrthenbeet auf kahlen
Höh'n.
O ich beschwör' euch, fleht
ihn an,
Ihn, der den Frommen lieb=
reich ist:
Daß er der Ketten Ring' er=
schließt,
Was zeichnet deinen
Gönner aus
Vor jedem andern? —
diese Frag,

---

[1]) Nach der Tradition (Talm. Sota 48, 6) verschwanden bei Zerstörung des ersten Tempels die Urim und Thumim (die Zeichen göttlicher Aussprüche, welche auf dem Brustschilde des Hohenpriesters zu sehen waren). [2]) Esra und Nehemia als Her=steller des zweiten Tempels. [3]) Berg Sinai, Ort der Offenbarung. [4]) Anspielung auf 2. M. 24, 7., wo das Volk Jisrael die Befolgung, bevor sie hörten, zusagten.

גַּן וְנָעוּל.
נָקִם וְאֵין מַגִּידִים.
סָתוּם לְתִלְבֹּשֶׁת הַבְּגָדִים:

עס המחבר שלמה הקטן יגדל בתורה אמן ואמן לעד סלה נצח חזק.

שְׁלָחַיִךְ פַּרְדֵּס.
שֶׁפַר נָאִים וַהֲדוּרִים.
לְטַבְּסִים מְלָכִים אֲדוּרִים:
נֵרְדְּ וְכַרְכֹּם.
מְזֶה וּמְזֶה סְדוּרִים.
הַחוּט הַמְשֻׁלָּשׁ גְּדוּרִים:
מַעְיַן גַּנִּים.
הַדְּחַת קַלִּים וַחֲמוּרִים.
טְבִילוֹת נְקִיּוֹת שְׁמוּרִים:
עוּרִי צָפוֹן וּבוֹאִי תֵימָן.
יַחַד לְכַנֵּם נִסְעָרִים.
גָּלוּת כָּל שְׁעָרִים:
בָּאתִי לְגַנִּי אֲחֹתִי כַלָּה.
דּוּגְמַת מִלּוּאִים גְּמוּרִים.
לְקַבֵּל אֲבָרִים וְאֵמוּרִים:
אֲנִי יְשֵׁנָה.
בִּיאַת עִיר מְשֻׁעְיָרִים.
תּוֹחֶלֶת יְסֻחָבוּם צְעִירִים:

Ein Garten, fest verschlossen — steht
Die Zukunft, die es nicht verräth
Das mystische Prophetenbild,
Von dem Gewand der Zeit verhüllt [1]).

Die Gewächse dein, ein Paradies —
Herrlich, lieblich, wunderschön,
Wie ein Phalanx [2]) anzuseh'n,
Nardus = Krokus = Specerei'n,
Wohlgeordnet hier und dort,
Dreifach in gestellten Reih'n [3]).
Gartenquellen — spühlen fort
Alle Sünden groß und klein,
Reue macht die Tauche rein.
Nordwind, auf! und Südwind, komm!
Die zerstürmt im Zeitenstrom,
Tragt aus der Verbannung Ort.
In Garten komm' ich, Schwester, Braut —
Wie einst in der Weihe Zeit [4]),
Werde Opferduft geweih't.
„Schlaf hält mich noch immer fest —
Der mich nicht erwachen läßt;
Noch kommt die Erlösung nicht,
Wie sie der Prophet verspricht [5]).“

---

[1]) Jes. 59, 15—18 [2]) Der Dichter braucht den Ausdruck: Königliche Paniere; eigentlich ausgezeichnete Heere, Kernschaaren. [3]) Die zwölf Stämme, die nach dem Midrasch, auf dem Marsche ein Quarree, immer zu drei Stämmen nach den vier Winden gebildet haben. [4]) Der Dichter spielt auf die Einweihung des Stiftzeltes durch Moscheh (3. M. 9, 1, u. s. w.) an. [5]) Der Dichter braucht hier die Worte des Propheten Jeremia (49, 20), die in der Uebersetzung im Allgemeinen angedeutet sind.

עַד שֶׁיָּפוּחַ הַיּוֹם.
יוֹם צְדָקָה לַחֲרֵדִים.
חֲבוּל זֵדִים זְרֵדִים:
כְּלָךְ יָפָה
בְּלִי מוּם וּמְכֻבָּדִים.
תָּם וְחֻלְקוֹ מְזֻבָּדִים:
אִתִּי מִלְּבָנוֹן כַּלָּה.
וְיָעוּד שְׁכִינָה בְּשִׁעְבּוּדִים.
רָצוּף בְּבָאוֹ מֵאֻבּוּדִים:
לִבַּבְתִּנִי אֲחֹתִי כַּלָּה.
הַבַּת בַּת נְגִידִים.
אֲהֻבָה וְחֻבָּה אֲגוּדִים:
מַה יָּפוּ דֹדַיִךְ אֲחֹתִי
כַּלָּה. מְנוּחָה וּשְׁאָר וְעוּדִים.
וּשְׁמָנַיִךְ קֶרֶת מוֹעֲדִים:
נֹפֶת תִּטֹּפְנָה שִׂפְתוֹתַיִךְ
כַּלָּה. אַחֲוַת מְשִׁיחִים עֻמְדִם.
מִבְּלִי קִנְאָה מְצֻמָּדִים:

Bis einst der Tag sich kühlt —
Der Tag [1]), der den Fürchtigen den Lohn erzielt,
Der aber Sünder, unbekehrt,
Vernichtet und verheert.
Du bist vollkommen schön —
Vortrefflich makellos zu sehn,
Du frommer Stamm bist tugendrein,
Mit den geschenkten Sprossen dein [2]). —
Es zog mit mir vom Libanon die Braut —
Die Himmlische [3]), sie blieb mir angetraut —
Wo es auch war — verstoßen und verbannt —
Und folget nach in's Heimathsland.
Die liebevoll mein Herz gewann,
O Schwester Braut, du ziehst mich an —
Du Herrschertochter hoch — doch zart,
In der sich Lieb' und Freundschaft paart.
Wie hold ist deine Zärtlichkeit —
Die Friede, so wie Eintracht beut,
Dein Salbenöl durchwürzt die Luft
Der festgeweihten Stadt [4]) mit Duft.
Von deinen Lippen Honig fließt,
Der Hoffnung Seim die Tröstung ist: —
Daß ein gesalbtes Paar sich stellt [5]),
Das ohne Neid zusammen hält.

[1]) Der Tag des jüngsten Gerichts. [2]) Dem Erzvater und seinen zwölf Söhnen, die fest am väterlichen Glauben hielten. [3]) Die Schechinah, ein Bild der Vorsehung und der Hoffnung. [4]) Jeruschalajim. [5]) Die Auferstehung Aharons (Priesterthum) und David's (Königthum) zu Jeruschalajim.

חז תֹּאַר פָּנִים וּמְהֻכָּסֶף.
נְעַמוּ יְדִידוּת. כֹּסֶף
תַּבְנִית אוֹת יוֹסֵף.
עַמּוּדָיו עָשָׂה כֶּסֶף:

Einst gestaltet er wieder heiter das Antlitz, nicht mehr von Schaam geröthet, nur lieblich und freundlich; denn er verlischt das Bildzeichen Joseph's [1]), darum werden die Tempelsäulen Silber sein [2]).

ז"המח מרדכי הקטן יגדל יצלח בתורה אמן ואמן סלה.

חזן צְאֶינָה וּרְאֶינָה
קהל וחזן מַשְׂכִּיל שִׁיר יְדִידִים.
רְנַת חֲתֻנַּת הוֹדִים:
חזן הֲנָךְ יָפָה
קהל וחזן דַּת דִּין וּפְקוּדִים.
כָּכֹל יָחִיד לִפְקוּדִים:
חזן שִׁנַּיִךְ
קהל וחזן הַרְחֵק כְּעוֹר חֲמוּדִים.
קְשׁוּט לְשׁוֹן לְמוּדִים:
חזן כְּחוּט הַשָּׁנִי
קהל וחזן טַעַם זִין יְלִידִים.
נֻגְּדוּ שְׁלֵם לַיְלָדִים:
חזן כְּמִגְדַּל דָּוִיד
קהל וחזן יְקֶרֶת פְּנַת יְסוּדִים.
גְּבוֹל הוֹרָיוֹת יְסוּדִים:
*) חזן שְׁנֵי שָׁדַיִךְ.
קהל דְּבוּק אַחִים חֲסִידִים.
לְרוֹעִים תְּיָרִים חֲסוּדִים:

Geht hin und erlauschet — —
das erhabene Lied der Trauten, den Hochzeitsfeier-Gesang der Liebenden.

Schön bist Du — —
Gesetz, Recht und Weisungen, hat der Einzige dir zweifach [3]) zur Befolgung aufgetragen.

Deine Zähne — —
fern von widrigen Gelüsten, sind die Zierde wohlrednerischer Zunge.

Wie ein Rosengewinde — —
so lieblich war das Gemüth des Bewaffners der Jünglinge [4]), dafür ward seiner Nachkommenschaft reichliche Vergeltung.

Gleich David's Burg — —
so ist der herrliche Tempel gegründet, der Gesetze Schranken befestigt seine Säulen.

Der Brüste zwei —
sie sind fürwahr
Ein Bild vom frommen Brüderpaar [5]),
So wie der Hirten [6]), die im gläubigen Verband,
Erkundet haben der Verheißung Land. [7])

---

[1]) Das goldene Kalb. Das Bildzeichen Joseph's war ein Apis. [2]) Nicht von Gold, um die Erinnerung an das goldene Kalb zu vertilgen. [3]) Die heilige Schrift und die Tradition. [4]) Abraham, eine Anspielung auf 1. M. 14, 14—23.

*) שני שדיך Dieser Piut ist gleichfalls eine symbolische Paraphrase der Verse des Hohen liedes.

[5]) Moscheh und Aharon. [6]) Jehoschua und Kaleb. [7]) 4. M. 14, 6.

וְטוֹב לֹא סִבַּרְתִּי.
קָדְשׁוֹ לוּלֵא חִבַּרְתִּי.
כְּמַעַט שֶׁעָבַרְתִּי:
רָשַׁם אִסַּר בְּצִבְאוֹתֵיכֶם.
בְּזַעֲזוּעַ חִיל אֱלוֹתֵיכֶם.
רְחוֹק דְּחוֹק אֹתְכֶם.
הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם:
רֵישׁ גְּלִי כְּהֶעֱלָה.
יוֹנָה תַּמָּה עָלָה.
רָגְשׁוּ בְּנֵי עַוְלָה.
מִי זֹאת עֹלָה:
שְׁרוּת שַׁפְרִיר שִׁטָּתוֹ.
מַטּוֹת וְרִבּוֹא חִטָּתוֹ.
שַׁעַר יֵצֵא וְשִׁטָּתוֹ.
הִנֵּה מִטָּתוֹ:
שִׁירַת עֲרֵבוּב מִלְּעֲרֵב.
אֱמָנוּת אֲבוּב עֲרֵב.
שִׁירוֹת נְבוּב הֵרֵב.
כֻּלָּם אֲחֻזֵי חֶרֶב:
תְּאָיו פְּסַק לוֹ.
מַלְאוֹת כַּנֵּי טִרַסְקְלוֹ.
תַּטְלִיל חָסָה לוֹ.
אַפְרִיוֹן עָשָׂה לוֹ:

Heil meiner Hoffnung entfremdet, — hätte sich seine Heiligkeit nicht wieder mit mir verbunden, ich hätte fast verzweifelt.

Doch hemmte er den Zug euerer Schaaren, machte wankend euere Kraft, trieb und warf euch [1]) hin und her,
denn so ward es euch zugeschworen.

Als er sie mit Freiheitszeichen aus der Sklaverei geführt, waren sie einer frommen Taube gleich, die ihren Flug erhob; aber es strömten hinzu die Kinder des Lasters, rufend:
Wer erhebt sich da?

Den Anfang machte der Schaaren Zelte, die Stämme mit ihren geschlossenen Miriaden; welche Ordnung des Zuges und seiner Reihen! —
o welch ein Lager!

Welch' harmonischer Gesang! welche Meisterschaft auf der lieblichen Flöte! welche zahlreiche Sängerhelden —
alle führend das Schwert!

Bestimmt wurden des Tempels Gemächer, ausgeschmückt mit festem Säulenwerk, eine Decke die schützend sich wölbt,
und ein köstlicher Baldachin war schon bereitet.

---

[1]) In der Wüste.

sen See, die Vergeltung, sie war öffentlich,

hier ward der Fang der schlauen Füchse.

עִנְיָן לֹא מֵעֲלִים.
אֲחָזוּ לָנוּ שֻׁעָלִים:
פִּתְיְגִיל וְעָגִיל בְּדָלִי.
עָנוּק פְּנוּקוֹקְדָלִי.
פָּנִים בְּפָנִים הִשְׁדִּילִי.
הוֹדִי לִי:
פְּעַל בָּם תְּפוּחַ.
שָׂכָר לֹא קְפוּחַ.
פְּקוּדוּדַר טָפוּחַ.
עַר שֶׁיָּפוּחַ:

Hier fischte ich der Geschmeide mancherlei; Ringe, Spangen, Ketten, nun meines Halses Zier; hier zeigte er mir offenbar, wie sehr er mir ein Gönner sei.

Ihre That trug ihnen reiche Früchte, ihr verdienter Lohn ward ihnen nicht entzogen, die Ahndung des himmlischen Bewohners traf ein,

bevor die Sonne schwand.

צָמְצָם שָׁכְנוֹ מֶרְכָּבִי.
יוֹם חֲנוּךְ כַּרְכּוֹבִי.
צָפִיתִי פֶּה עִכּוּבִי.
עַל מִשְׁכָּבִי:
צְבִי קֹדֶשׁ מְנָה.
מְקוֹם וּמִבְחַר מָנָה.
צִיּוֹן קִרְיָה נֶאֱמָנָה.
אָקוּמָה נָא:

Seine Herrlichkeit bestrahlte den Ruhesitz (משכן), am Tage der Altarweihe; schon wähnte ich ihre Niederlassung hier, bei meinem Lager —

Doch er bestimmte seines Heiligthumes Zierde, der auserlesene Ort war angedeutet — Zion sei die treue Residenz —

dahin soll ich ziehen.

קָרַצְתִּי דַּצְתִּי בְּאוֹמְרִים.
טָפַחְתִּי נָפַחְתִּי בְּמוֹרִים.
קִלְקַלְתִּי שְׁמָנִים שְׁמָרִים.
מְצָאוּנִי הַשֹּׁמְרִים:
קָנִין כִּי שָׁבַרְתִּי.

Ach, ich artete aus, schwelgte mit Verführern, lästerte und erzürnte die göttlichen Führer, machte die salbungsvollen Lehren zu Schanden, und zog die Hefen vor, so fanden mich die treuen Wächter [1]);

So ward durch mich das erworbene Gesetz gebrochen, das

[1]) Moscheh und Jehoschua nach dem Vergehen mit dem goldenen Kalbe.

Bayerische Staatsbibliothek MÜNCHEN

נַחֲלָה שְׁפָרָה לִי.
תִּקְוַת שְׁלוֹשׁ גּוֹרָלִי.
נְעִימוֹת בְּמַר לִי.
עָנָה דוֹדִי וְאָמַר לִי:

Meine Bestimmung erheiterte sich, den drei Urvätern gewordene Verheißung war mein Loos, so ward im bitteren Leiden mir liebliche Kunde, mich redete mein Holder an, er hat es mir verkündet.

נָם תַּתִּי סְבָר.
וְרַק אֵין דָּבָר.
נוֹסוּ נוֹדוּ כְּבָר.
כִּי הִנֵּה הַסְּתָו עָבַר:

Er sprach: Die Hoffnung, die ich gegeben, bedarf nun der Wiederholung nicht, jetzt eilet, ziehet schnell, denn die starre Winterzeit ist schon vorüber.

סַרְסוּר זֵרוּז מֶרֶץ.
רֹאשׁ פֶּרוּז הֶרֶץ.
סְלוֹל שָׁלוֹם וָתֶרֶץ.
הַנִּצָּנִים נִרְאוּ בָאָרֶץ:

Der Mittler [1]), rüstig zur eiligen Botschaft, zerschmetterte des Landes Erstgeburt, der sichere Abzug war gebahnt, als die Blüthen auf dem Boden sich zeigten.

סְפֵק עֲתִיק מְפִיגָה.
הָפֵק מַמְתִּיק פַּגָּה.
סְלֶתוֹסְלֶתוֹסְפוּגָה.
הַתְּאֵנָה חָנְטָה פַּגֶּיהָ:

Schon hatte ausgebraust der sorgenbrechende Wein, schon floß Süßigkeit aus den köstlichen Früchten, schon gab der Weitzen das feinste Mehl zum leckern Backwerk, schon hatte der Feigenbaum ausgereift die würzigen Feigen.

עַקְלָתוֹן וְנוֹשֵׁף קִלַּע.
וּפִיתוֹם וּמְכַשֵּׁף נִצְלַע.
עָרֹב שַׁלְשׁוּל בְּהַקְלַע.
יוֹנָתִי בְּחַגְוֵי הַסֶּלַע:

Als auch die Windesbraut, die zischende Schlange [2]) in's Meer geschleudert, das hexende Pythom [3]) gestürzt, noch schlüpfte tiefer das Würmchen [4]) hin in's Geklüft, noch barg sich mein Täubchen scheu im Felsenritz,

עֲרוּדִים עִם עֲלִים.
מָדוּ זָדוּ שָׁעֲלִים.

Bis Egyptens Greise und Jünglinge, wie verdient, ihren Muthwillen büßten in der nas-

---

[1]) Moscheh. [2]) Pharaoh. [3]) Der Dichter braucht hier die Stadt Pythom (Pythumos in Niederegypten) für Egypten, eines Wortspiels wegen, weil פיתום (Python) Dämon und Zauberer bedeutet. [4]) Jisrael, vergl. Jes. 41, 14.

כִּתְּרַנִי מֵהֵכִשַּׁר זַיִן.
הִרְוַנִי מִלֹּא עַיִן.
כִּתָּב רְאָיָה וּמְנַיַּן.
הֵבִיאַנִי אֶל בֵּית הַיַּיִן:

Einst umgab mich der Herr mit unfehlbarer Waffe, erfüllte mich mit sicherer Einsicht, mir ward Schriftgelehrsamkeit und Aufklärung zu Theil, denn er führte mich in den Tempel heiterer Wissenschaft[1]).

כִּלְכַּל עֲדִנַי מִתְּשִׁישׁוּת.
יִסְּרַנִי קָשׁוֹת מִקְּשָׁשׁוֹת.
כִּוְּנָתִי חוֹלַת חֲשָׁשׁוֹת.
סַמְּכוּנִי בָּאֲשִׁישׁוֹת:

Er sicherte meinen zarten Körper vor Entkräftung, doch unterwarf er mich oft harter Züchtigung; und wähnte ich mich schon gänzlich aufgerieben, so half er mir wieder auf, durch stärkende Arznei.

לֹא דֶּרֶךְ כְּהִפְלִישִׁי.
גַּם צִיָּה כְּהִפְרִישִׁי.
לְמָסָךְ וּפְנוּי טְרָשִׁי.
שְׂמֹאלוֹ תַּחַת לְרֹאשִׁי:

Als er durch unwegsame Bahn mich windete, mich durch die Wüste von bewohnter Gegend trennte, legte er zum Schutz, ebnend den felsigen Pfad, seine Linke unter mein Haupt.

לֵב אֶחָד וּשְׁכֶם.
דָּאִים כְּעָב לְמָשְׁכֶם.
לַאֲסִירִים יַחְפּוֹץ בְּסֻכֶּם.
הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם:

Eines Herzens, Eines Sinnes, ruhig wie die Wolken schwebend, so will er euch leiten; er wünscht euch durch das Band der Einigkeit umschlungen — o, ich beschwöre euch darum!

מִבּוֹר תַּחְתִּיּוֹת רְדוּדִי.
לַחַץ עַקְרַבֵּי גְדוּדִי.
מֵהֵר וְקֵדֵּר מְדַדִּי.
קוֹל דּוֹדִי:

Aus dem tiefsten Kerker meiner Dränger, wo Skorpionenstich meine Qual vermehrte, sprang er schnell herbei, meiner Leiden Maaß zu enden, wie lieblich tönte meines Holden Stimme.

מִבֵּית חֹמֶר קִבְּצִנִי.
בֵּית חַיִּים נִצְּבִנִי.
מִצְּפִי מְצִיפַי מִצְּבִנִי.
דּוֹמֶה דּוֹדִי לִצְבִי:

Vom Lehmgebäude meiner mir bestimmten Arbeit[2]) hinweg, ward ich in des Lebens Tempel eingeführt; — er, meine Zuversicht, schauete meinen Zustand an, und zu meiner Rettung glich mein Geliebter einem schnellen Rehe.

---

[1]) Im Talmud werden die höhern Wissenschaften mit dem Weine verglichen, daher in der Uebersetzung nicht das Wort (יין), sondern der Sinn wieder gegeben wird.
[2]) Von den Pyramiden Egyptens.

חָשַׁק חִבַּת רֵעוּתִי.
וְחָפֵץ חֶלְבִּי רַעְיָתִי.
חִוָּה לְחֻפַּת יְרִיעָתִי.
הִנֵּךְ יָפָה רַעְיָתִי:
חָשׁ חַפְשִׁי מְדוֹדִי.
דַּיָּן בְּרוּוִי דוֹדִי.
חִנַּנְתִּיו חֻתָּנִי יְדִידִי.
הִנֵּךְ יָפֶה דוֹדִי:
טִלְטֵל פַּנְקְטֵי נִתְרָזִים.
הָרִים עוֹקֵר וּתְרָזִים.
טָם מַטַּע מְזוֹרָזִים.
קֶרֶת בָּתֵּינוּ אֲרָזִים:
טִירַת בֵּיתוֹ נֶאֱצֶלֶת.
יְתַנֵּנִי רוֹן מְצַהֶלֶת.
טַכְסִים חֻתָּנָה מְצַלְצֶלֶת.
אֲנִי חֲבַצֶּלֶת:
יַעֲלוּ רוֹמְמוּתִים.
חֲרוּשִׁים דּוּשִׁים תְּחוּחִים.
יָאִים עֲרִיבֵי נִיחוֹחִים.
כְּשׁוֹשַׁנָּה בֵּין הַחוֹחִים:
יָצִיץ וְלֹא לִמְעָר.
יֶתֶר שְׁאֵר מִזְעָר.
יִפְרַח לְוּוּי מַעַר.
כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיַּעַר:

Nun fand er Lust an meiner treuen Liebe wieder, zeigte Wohlgefallen an meinen Opfergaben, sprach zu der von mir ihm geweihten Teppichhütte:
Schön bist du, o meine Lust!
Schnell ward die Befreiung aus meiner tiefsten Qual, um im Übermaaß meiner Liebe froh zu sein, liebkosend nannte ich ihn: Mein Bräutigam! Geliebter mein! ja schön bist
Du mein Holder!

Ha, wie erschütterte er die stolzen Palläste [1])! entwurzelnd Berge und Bäume; doch der Stamm der Frommen schoß hoch empor, gleich
Zedern unserer Häuser Stütze.

Als sein ihm geweihter Tempel stand, da ließ er mich ihm laute Dankgesänge weihen, mir jubelte da mein Hochzeitsfeier-
Lied, mir die Lilie!

Ja, sie stiegen [2]) himmelhoch empor, die Gequälten und Geschändeten, herrlichen Wohlgeruch verbreitend, wie die
Rose unter Dornen.

O möge er wieder aufblühen, — aber nicht auf kurze Zeit — des Volkes kleiner Überrest, emporsprossend in ausgedehnten Räumen, wie ein Orangenbaum im Waldeshain.

---

[1]) Nach dem Midrasch sind die Palläste der Völkerfürsten bei der Offenbarung von der Donnerstimme Gottes erschüttert worden. [2]) Die Kinder Jisrael.

הַתְרַנִּי מִלַּי חַיֶּיךָ׃
רְטִיַּת נוּמִי מֵחָיֶיךָ׃
הַזֶּה וְהַבָּא לְתַחְיֶּיךָ׃
נָאוּו לְחָיֶיךָ׃

Er rief mir warnend zu: Meine Worte sind dein Lebensglück, deiner Wunden Balsam und dein Heil, für diese und für jene Welt — beseligend sind für dich die dir geweihten Lehren [1]).

וְחַנַּנִי חֵן מוּצָהָב׃
בְּנָצוּל צוּל רָהָב׃
וְכַבִּיר הִצְבִּיר יַהַב׃
תּוֹרֵי זָהָב׃

Er beglückte uns mit einem gunstgewinnenden Zauber, bei der Rettung aus Egyptens Kerker, er lud uns auf, des Reichthums Fülle, des Goldes Schätze.

וְלִבִּי גַּם בּוֹ׃
יְדַע סִיג סְבוֹ׃
וְסָר בְּאוֹכֶל עֶשְׂבּוֹ׃
עַד שֶׁהַמֶּלֶךְ בְּמִסְבּוֹ׃

Darob ward voll Übermuth mein Herz, da artete der Schlaken aus nach seiner Weise, vergötterte ein grasend Thier [2]) während der König [3]) im himmlischen Kreise war.

זְמַן זְמַן מְזְמוֹר׃
יְחוֹר עֲרִיצִים לְזִמּוֹר׃
זְבָלַנִי בַּצַּר לִכְמוֹר׃
צְרוֹר הַמּוֹר׃

Schon faßte er den Beschluß der Vernichtung, das böse Unkraut auszurotten; aber er wandte uns im Drangsale sein Erbarmen zu, jenes Gebundenen willen, auf Moriah's Berg [4]).

זְלָזוּל כְּרוּם כְּפֶר׃
הַזְיִל כַּרְכּוּם חֻפֶּר׃
זְיֵף חוֹב מִסֵּפֶר׃
אֶשְׁכֹּל הַכֹּפֶר׃

Doch verwarf er dem Gewürme gleich, die Gottvergessenen, der schmachwürdige eherne Götze [5]) wurde aufgelöst — er strich den Strafälligen aus dem Lebensbuche hinweg, und ward der Ausbund der Vergebung wieder.

שוּשׁ (sich freuen), wie סוּם im Zabischen (s. Gesenius' Wörtb. Stammw. סוּם) daher לְסָמְחִי „zu meiner Freude".

[1]) לְחָיֶיךָ H. L. 1, 10. eigentlich „deine Wangen"; der Dichter aber spielt auf die symbolische Deutung des Midrasch an, wo die Wangen die Stätte des Wortes sind, und sowohl die Lehrer (אלו סופרים ומשנים) als die Lehre bedeuten. [2]) Das goldene Kalb. [3]) Mosche. [4]) Abermal eine Allegorsirung des Textes H. L. 1, 13. unter צרור (Bündel) den Gebundenen (Isak der zum Opfer gebunden wurde) und unter מור (Myrrhe) den Berg Moriah zu verstehen. Ein ähnliches Wortspiel ist das folgende אשכל הכפר. [5]) Das goldene Kalb.

בְּנֵי בֵיתֶךָ וְחוֹרֶיךָ.
הֵנָּם חָזֵר סְחוֹרֶךָ.
בֵּית מִדִּין צְחוֹרֶיךָ.
מָשְׁכֻנִי אַחֲרֶיךָ:

גֵּאֶה וְרַב עֲנָוָה.
הוֹדִי מִבְּנוֹת נָוָה.
גַּם כִּי דָוָה.
שְׁחוֹרָה אֲנִי וְנָאוָה:

גַּחֲלַ בִּי מְחוֹרְרֶת.
קֹרֶב רַגְזוֹ סְחַרְחָרֶת.
גַּחֶלֶת קְדוֹרָנִית כַּחֶרֶת.
אַל תִּרְאֻנִי שֶׁאֲנִי שְׁחַרְחֹרֶת:

דּוֹלִי וּכְמַר מְדוֹלִי בְּדָלִי.
טוֹטֶפֶת כְּלִילוֹ גְּדָלִי:
דִּגְלִי עָז מִגְדָּלִי.
הַגִּידָה לִי:

דַּרְבוֹנִי מַלְמַד מַרְדְּעִי.
נָתוֹן רוֹעֶה דַּרְדְּעִי.
דָּן וְהוֹכִיחַ פַּדְעִי.
אִם לֹא תֵדְעִי:

הַדְרִיךְ סוּם לִמְנוֹסָתִי.
בַּיִם בִּקַּע לִבְסִיסָתִי.
הֵמִירוֹ וּמָלֵא בְּפִיסָתִי.
לְסָתִי:

Einst deines himmlischen Hauses Genossen, deine Freiheit Beschenkten, jetzt wie im Wirbel von dir umher getrieben — sie wollen hin zu deinem glanzerfüllten Tempel,
o ziehe mich dir nach!

Er, der Erhabenheit und Herablassung vereint, hat mich einst herrlicher als alle Schönen ausgestattet — wenn mich jetzt der Gram entstellt, bin ich zwar schwarz, doch reizlos nicht. —

Gram hat mich durchgekohlt, wilder Kampf mich herum geschleudert, niedergebeugt und schwarz gefärbt — o tadelt mich nicht, daß ich so schwärzlich bin.

Mein Erheber, als er mich aufschwang wie aus dem Brunnen den Eimer, umflocht er mich mit seiner Schönheit Schmuck. — BistDu denn noch mein Panier, meine feste Burg?
o sage mir!

Leitung, Unterweisung, Richtung, ward dem Hirten eines vernunftbegabten Geschlechtes anvertraut, er strafte, zeigte dir die Seelenwunde, und doch erlangst du Einsicht nicht!

Er, der selbst das Roß zu meiner Rettung lenkte, theilte das Meer, es in Land umwandelnd für meinen festen Tritt, und Raum war für meine Strecke[1]) zu meiner Lust[2]).

---

den Sündenfall durch das goldene Kalb, als das Hauptmotiv ihrer Verstoßung, und schließt mit der Aussicht einer beglückenden Zukunft.

[1]) פִּיסָה bedeutet eine Weite von פָּשָׂה ausbreiten. [2]) Das Wort לְסָתִי H. L. 1, 9. heißt dort „Meinem Rosse", hier braucht es der Dichter in der Bedeutung von

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott! Beherrscher der Welt! Bildner des Lichts, Schöpfer der Finsterniß, Erhalter der Eintracht, und Erzeuger des Alls.

Das Urlicht kam in den Schatz des ewigen Lebens; die Weltlichter rief dann sein Werde aus der Dunkelheit hervor.

ברוך אתה יי אלהינו
מלך העולם יוצר אור
ובורא חשך עשה שלום
ובורא את־הכל:

אור עולם באוצר חיים
אורות מאפל אמר ויהי:

מיוסד ע"פ ד' א"ב וש"מ שלמה הקטן ברבי יהודה יחיה יגדל בתורה ובמעשים טובים אמן.

*) אור ישע מאשרים.
שמור זה מוכשרים.
אהודנו כידידין כשרים.
שיר השירים:

אילת אווי תשוקות.
לחלוח עיוף שוקקות.
אסמי שבע להשקות.
ישקני מנשיקות:

ברוכי מעלמות משמניך.
מושלי גנזכי מכמניך.
בשמתם תמרוק סממניך.
לריח שמניך:

Ihn, das Licht des Heils jener Beglückten, dieses Schutzes Gewürdigten, ihn will ich preisen gleich seinen Lieblingen, die da sangen das Lied der Lieder.

Das Streben des heißesten Verlangens, das Lechzen der schmachtenden Sehnsucht, er hat es reichlich gestillt; o würde sein Kosen mir wieder zu Theil!

Sie, die Ausgezeichneten durch deinen üppigen Segen, sind die Eigenthümer tief verborgener Schätze geworden, sie hast Du mit deinen köstlichen Spezereien durchwürzt, mit deines Balsams Wohlgeruch.

*) אור ישע Dieser Piut ist, durch die Schwierigkeiten, die sich der Verfasser selbst bei diesem poetisch gothischen Bau zu überwinden vorgesetzt hat, einer der Schwierigsten für den Uebersetzer. Denn außer dem vierfachen Alphabeth und dem vollständigen Namen des Verfassers und angehängten Segenspruch, mit welchen Buchstaben abwechselnd jeder Vers beginnt, der aus drei Wörtern besteht, folgt immer auf den dritten ein Halbvers aus dem Hohenliede 1, 1. bis 5, 9. Der Inhalt des Piut ist mit der spirituellen Auslegung des Hohenliedes einerlei. Die Gemeinde Jisrael's wird als die Verlobte Gottes redend eingeführt, die, obwohl verstoßen, sich durch die Hoffnung der Wiedervereinigung aufrecht erhält. Sie beginnt mit dem Auszuge aus Egypten, behandelt dann

בייה שמו ועלוז לפניו: ושמו מרומם על
כל־ברכה ותהלה: ברוך שם כבוד
מלכותו לעולם ועד: יהי שם יי מבורך
מעתה ועד עולם:

fährt! sein Name ist Ewiger! frohlocket vor ihm! doch sein Name ist erhaben über alles Lob und Preis. — Gebenedeiet sei der Name seiner verherrlichten Majestät immer und ewig! Der Name des Ewigen sei gepriesen von nun an bis in Ewigkeit.

auf Erden! denn dir allein, Ewiger, unser und unserer Väter Gott! gebührt Lied und Preis, Lob und Gesang, Macht und Herrschaft, Sieg, Größe und Allmacht, Ruhm und Herrlichkeit, Heiligkeit und majestätische Würde, Benedeiung und Dank, von nun an bis in Ewigkeit! Gepriesen seist Du, Ewiger! Allmächtiger! König über alles Lob erhaben! des Dankes höchster Gegenstand, Urheber der Wunder! Gefeierter in Lobgesängen! Regent! Allmächtiger! Weltenerhalter!

בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. כִּי לְךָ נָאֶה
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שִׁיר וּשְׁבָחָה הַלֵּל וְזִמְרָה
עֹז וּמֶמְשָׁלָה נֶצַח גְּדֻלָּה
וּגְבוּרָה תְּהִלָּה וְתִפְאֶרֶת
קְדֻשָּׁה וּמַלְכוּת. בְּרָכוֹת
וְהוֹדָאוֹת מֵעַתָּה וְעַד־
עוֹלָם: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֵל
מֶלֶךְ גָּדוֹל בַּתִּשְׁבָּחוֹת אֵל
הַהוֹדָאוֹת. אֲדוֹן הַנִּפְלָאוֹת.
הַבּוֹחֵר בְּשִׁירֵי זִמְרָה. מֶלֶךְ
אֵל חֵי הָעוֹלָמִים:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ ו שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא מִן כָּל־
בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא
וְאִמְרוּ אָמֵן:

Während der Vorbeter ברכו sagt, sagt die Gemeinde das unten stehende *) יתברך

(Der Vorbeter.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!
(Die Gemeinde.) Gebenedeiet sei der Ewige, der Hochgepriesene in Ewigkeit.

מִן בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:
קהל בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

*) יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם
וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ
בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן
וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים: סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת

*) Gebenedeiet, gepriesen, verherrlicht, hochgelobt und erhaben ist der Name des Königs aller Könige, des Heiligen — gelobt sei er — er ist das erste, er das letzte Wesen, und außer ihm keine Gottheit. Machet Bahn ihm, der durch die Himmel

הָאֵל
בְּתַעֲצֻמוֹת עֻזֶּךָ. הַגָּדוֹל
בִּכְבוֹד שְׁמֶךָ. הַגִּבּוֹר לָנֶצַח
וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרְאוֹתֶיךָ. הַמֶּלֶךְ
הַיּוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם וְנִשָּׂא:
שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם וְקָדוֹשׁ שְׁמוֹ.
וְכָתוּב רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ לַיְשָׁרִים
נָאוָה תְהִלָּה:
בְּפִי יְשָׁרִים תִּתְהַלָּל:
וּבְדִבְרֵי צַדִּיקִים תִּתְבָּרַךְ:
וּבִלְשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְרוֹמָם:
וּבְקֶרֶב קְדוֹשִׁים תִּתְקַדָּשׁ:
וּבְמַקְהֲלוֹת רִבְבוֹת עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרִנָּה יִתְפָּאַר
שִׁמְךָ מַלְכֵּנוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר
שֶׁכֵּן חוֹבַת כָּל הַיְצוּרִים
לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל
לְשַׁבֵּחַ לְפָאֵר לְרוֹמֵם לְהַדֵּר
לְבָרֵךְ לְעַלֵּה וּלְקַלֵּס עַל
כָּל דִּבְרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת
דָּוִד בֶּן יִשַׁי עַבְדְּךָ מְשִׁיחֶךָ:
יִשְׁתַּבַּח שִׁמְךָ לָעַד מַלְכֵּנוּ
הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ

Du bist allmächtig durch die Fülle deiner Allmacht, groß durch die Herrlichkeit deines Namens, ewig sieghaft und furchtbar durch dein wunderbares Walten; Du, o König! der Du den höchsten, den erhabensten Thron einnimmst!

Bewohner der Unendlichkeit, Allerhöchster und Heiligster ist sein Name. Folget dem Ausspruche: Frohlocket, ihr Gerechten, im Ewigen! der Preisgesang geziemt den Redlichen.

Ja, der Redlichen Mund lobe dich, der Gerechten Worte preisen dich, der Frommen Zunge erhebe dich, der Heiligen Chor huldige dir.

In den Chören der Myriaden deines Volkes Jisrael werde dein Name in jedem Zeitalter im Gesange gepriesen; es ist ja die Pflicht aller Geschöpfe, dir, Ewiger! unser und unserer Väter Gott! zu danken, dich zu loben, zu preisen, zu verherrlichen, zu erhöhen, dir zu huldigen, dich zu benedeien, dich anzubeten und zu feiern; nach den Gesangweisen und Psalmen David's, Sohn Jischai's, deines Knechtes und Gesalbten.

In Ewigkeit müsse dein Name gepriesen werden, unser König, allmächtiger, großer und heiliger Herrscher im Himmel und

וְיִפְאֲרוּ. וִירוֹמְמוּ וְיַעֲרִיצוּ
וְיַקְדִּישׁוּ וְיַמְלִיכוּ אֶת־שִׁמְךָ
מַלְכֵּנוּ: כִּי כָל־פֶּה לְךָ יוֹדֶה.
וְכָל־לָשׁוֹן לְךָ תִשָּׁבַע. וְכָל־
בֶּרֶךְ לְךָ תִכְרַע. וְכָל־קוֹמָה
לְפָנֶיךָ תִשְׁתַּחֲוֶה: וְכָל־
לְבָבוֹת יִירָאוּךָ. וְכָל־קֶרֶב
וּכְלָיוֹת יְזַמְּרוּ לִשְׁמֶךָ. כַּדָּבָר
שֶׁכָּתוּב. כָּל־עַצְמוֹתַי
תֹּאמַרְנָה יְיָ מִי כָמוֹךָ.
מַצִּיל עָנִי מֵחָזָק מִמֶּנּוּ.
וְעָנִי וְאֶבְיוֹן מִגּוֹזְלוֹ: מִי
יִדְמֶה־לָּךְ. וּמִי יִשְׁוֶה־לָּךְ.
וּמִי יַעֲרָךְ־לָךְ. הָאֵל הַגָּדוֹל
הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל עֶלְיוֹן
קֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: נְהַלֶּלְךָ
וּנְשַׁבֵּחֲךָ וּנְפָאֶרְךָ וּנְבָרֵךְ
אֶת־שֵׁם קָדְשֶׁךָ. כָּאָמוּר.
לְדָוִד ו בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת־יְיָ:
וְכָל־קְרָבַי אֶת־שֵׁם קָדְשׁוֹ:

preisen, rühmen, erhöhen, verherrlichen, heiligen, und deinem Namen, o König! huldigen. Ja, jeder Mund soll dir danken, jede Zunge zu dir schwören, jedes Knie sich dir beugen, und jedes hohe Wesen nur dich anbeten, alle Herzen dich verehren, Eingeweide und Nieren [1]) deinem Namen lobsingen; so wie in der Schrift der Ausdruck lautet: „Es spreche jedes Glied an mir: Ewiger! wer gleicht dir? wer rettet so von Uebermacht den Schwächeren, den Bedrängten und Leidenden von seinem Bedrücker?“ Wer ist dir ähnlich? wer gleicht dir? wer kommt dir nahe? Allmächtiger! Großer! Allgewaltiger! Furchtbarer! höchstes Wesen! Schöpfer der Himmel und der Erde! dich wollen wir loben, dich preisen, dich verherrlichen, und benedeien deinen heiligen Namen, wie David sang: „Meine Seele benedeie den Herrn, und all mein Inneres seinen heiligen Namen.“

[1]) Die Alten glaubten daselbst den Sitz der Gedanken.

רָקִיעַ. וְעֵינֵינוּ מְאִירוֹת
כַּשֶּׁמֶשׁ וְכַיָּרֵחַ. וְיָדֵינוּ
פְּרוּשׂוֹת כְּנִשְׁרֵי שָׁמָיִם.
וְרַגְלֵינוּ קַלּוֹת כָּאַיָּלוֹת. אֵין
אֲנַחְנוּ מַסְפִּיקִים לְהוֹדוֹת
לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.
וּלְבָרֵךְ אֶת־שְׁמֶךָ. עַל־אַחַת
מֵאֶלֶף אֶלֶף אַלְפֵי אֲלָפִים
וְרִבֵּי רִבָּבוֹת פְּעָמִים.
הַטּוֹבוֹת שֶׁעָשִׂיתָ עִם
אֲבוֹתֵינוּ וְעִמָּנוּ: מִמִּצְרַיִם
גְּאַלְתָּנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וּמִבֵּית
עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. בְּרָעָב
זַנְתָּנוּ. וּבְשָׂבָע כִּלְכַּלְתָּנוּ.
מֵחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ. וּמִדֶּבֶר
מִלַּטְתָּנוּ. וּמֵחֳלָיִם רָעִים
וְנֶאֱמָנִים דִּלִּיתָנוּ: עַד־הֵנָּה
עֲזָרוּנוּ רַחֲמֶיךָ. וְלֹא עֲזָבוּנוּ
חֲסָדֶיךָ. וְאַל תִּטְּשֵׁנוּ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ לָנֶצַח: עַל־כֵּן
אֵבָרִים שֶׁפִּלַּגְתָּ בָּנוּ. וְרוּחַ
וּנְשָׁמָה שֶׁנָּפַחְתָּ בְּאַפֵּינוּ.
וְלָשׁוֹן אֲשֶׁר שַׂמְתָּ בְּפִינוּ.
הֵן הֵם יוֹדוּ וִיבָרְכוּ וִישַׁבְּחוּ

weit das Firmament reicht, wären unsere Augen leuchtend, wie Sonne und Mond, wären unsere Hände so hoch aufgehoben wie Adlerflug gen Himmel, und unsere Füße schneller, als der Lauf der Rehe: so wären wir dennoch nicht so ausgerüstet, dir, Ewiger, unser und unserer Väter Gott! zu danken, und deinen Namen zu preisen für die zahllosen Wohlthaten, die Du unseren Vätern und uns erzeigt hast. Du, Ewiger, unser Gott! hast uns aus Mizrajim erlöst, und aus dem Sklavenhause befreiet; in Hungersnoth hast Du uns gespeiset, und uns mit Ueberfluß versehen, hast uns dem Schwerte entrissen, ließest uns der Pest entkommen, und hast uns bösen und unheilbaren Krankheiten entzogen. So weit stand dein Erbarmen uns bei; noch hat deine Liebe uns nicht verlassen, und Du, Ewiger! unser Gott! wirst uns auch nie verstoßen. Darum sollen auch alle Glieder, die Du in uns zusammengefügt, und Geist und Seele, die Du uns eingehaucht, und die Zunge, die Du unserem Munde zugetheilt, sie alle sollen dich loben, benedeien,

נִשְׁמַת כָּל־חַי תְּבָרֵךְ
אֶת־שִׁמְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ. וְרוּחַ
כָּל־בָּשָׂר תְּפָאֵר וּתְרוֹמֵם
זִכְרְךָ מַלְכֵּנוּ תָּמִיד. מִן־
הָעוֹלָם וְעַד־הָעוֹלָם אַתָּה
אֵל. וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין לָנוּ
מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ: פּוֹדֶה
וּמַצִּיל וּמְפַרְנֵס וּמְרַחֵם
בְּכָל־עֵת צָרָה וְצוּקָה. אֵין
לָנוּ מֶלֶךְ אֶלָּא אָתָּה: אֱלֹהֵי
הָרִאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים.
אֱלוֹהַ כָּל־בְּרִיּוֹת. אֲדוֹן כָּל־
תּוֹלָדוֹת. הַמְהֻלָּל בְּרֹב
הַתִּשְׁבָּחוֹת. הַמְנַהֵג עוֹלָמוֹ
בְּחֶסֶד. וּבְרִיּוֹתָיו בְּרַחֲמִים:
וַיְיָ לֹא־יָנוּם וְלֹא־יִישָׁן.
הַמְעוֹרֵר יְשֵׁנִים. וְהַמֵּקִיץ
נִרְדָּמִים. וְהַמֵּשִׂיחַ אִלְּמִים.
וְהַמַּתִּיר אֲסוּרִים. וְהַסּוֹמֵךְ
נוֹפְלִים. וְהַזּוֹקֵף כְּפוּפִים.
לְךָ לְבַדְּךָ אֲנַחְנוּ מוֹדִים.
אִלּוּ פִינוּ מָלֵא שִׁירָה כַּיָּם.
וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה כַּהֲמוֹן גַּלָּיו.
וְשִׂפְתוֹתֵינוּ שֶׁבַח כְּמֶרְחֲבֵי

Der Odem aller lebenden Wesen preiset deinen Namen, Ewiger, unser Gott! der Hauch alles Fleisches verherrlicht und erhöhet, o König! deinen Ruhm. Von Ewigkeit zu Ewigkeit bist Du der Allmächtige, und außer dir haben wir keinen Weltregenten, keinen Erretter, keinen Beschützer, der erlöset, errettet, erhält, und sich erbarmt in jeder Zeit der Noth und des Drangsals; nein! wir haben keinen Schicksalslenker außer dir — Gott der Vorwelt und der Nachwelt! Herr aller Geschöpfe! Beherrscher aller Ereignisse, Hochgepriesener in überschwenglichen Lobgesängen! der Du deine Welt mit Liebe, deine Geschöpfe mit Barmherzigkeit regierst. Ewiger, der Du nie schlummerst, und nie schläfst! Du regst die Entschlafenen auf, und erweckest die Todterstarrten, machst die Verstummten beredsam, und entfesselst die Gebundenen, stützest die Sinkenden, richtest die Gebeugten auf. — Dir allein danken wir. Wäre unser Mund in Dankliedern unerschöpflich wie das Weltmeer, könnte unsere Zunge Gesänge so laut ertönen, wie das Brausen seiner Wogen, könnten unsere Lippen das Lob verbreiten, so

neigest deine Rechte hin, die Erde verschlang sie; nun führst Du mit deiner Gnade dies Volk, das Du befreiet; Du leitest es mit deiner Macht zu deiner heiligen Wohnung. Völker hören es — sie beben! Angstweh ergreifet die Bewohner Pleschet's. Plötzlich erschecken die Stammherrn Edom's, Zittern erfasset die Fürsten Moab's; Kenaan's Bürger alle verzagen.— Angst und Furcht wird über sie fallen; vor der Größe deiner Macht erstarren sie wie Stein, bis dein Volk hindurch zieht, Ewiger! bis dieses Volk hindurch zieht, das Du erworben. Du bringst sie hin, pflanzest in dein Erbgebirg sie ein, an jenen Sitz, den Du zur Wohnung dir, Ewiger! bestimmt; in das Heiligthum, o Herr! das deine Hände bereitet. Der Unendliche wird immer und ewig regieren. Der Unendliche wird immer und ewig regieren, denn des Ewigen ist das Reich, er herrscht über die Völkerschaften. Erretter werden einst hinauf wallen, den Berg Zion, das Gebirg Esaw's zu richten, dann wird die Herrschaft wieder des Ewigen sein. Der Ewige wird als König der ganzen Erde anerkannt, als einiges Wesen wird er alsdann der Einige heißen.

So wie es in dem Gesetze lautet: Höre Jisrael! der Ewige, unser Gott, ist ein einiges, ewiges Wesen.

נָטִיתָ יְמִינְךָ תִּבְלָעֵמוֹ אָרֶץ׃
נָחִיתָ בְחַסְדְּךָ עַם־זוּ גָּאָלְתָּ
נֵהַלְתָּ בְעָזְּךָ אֶל־נְוֵה קָדְשֶׁךָ׃
שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגָּזוּן חִיל אָחַז
יֹשְׁבֵי פְלֶשֶׁת׃ אָז נִבְהֲלוּ
אַלּוּפֵי אֱדוֹם אֵילֵי מוֹאָב
יֹאחֲזֵמוֹ רָעַד נָמֹגוּ כָּל יֹשְׁבֵי
כְּנָעַן׃ תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה
וָפַחַד בִּגְדֹל זְרוֹעֲךָ יִדְּמוּ
כָּאָבֶן עַד־יַעֲבֹר עַמְּךָ יְהוָה
עַד־יַעֲבֹר עַם־זוּ קָנִיתָ׃
תְּבִיאֵמוֹ וְתִטָּעֵמוֹ בְּהַר
נַחֲלָתְךָ מָכוֹן לְשִׁבְתְּךָ
פָּעַלְתָּ יְהוָה מִקְדָּשׁ אֲדֹנָי
כּוֹנְנוּ יָדֶיךָ׃ יְהוָה יִמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד׃ יְיָ וִימְלֹךְ לְעֹלָם
וָעֶד׃ כִּי לַיְיָ הַמְּלוּכָה וּמוֹשֵׁל
בַּגּוֹיִם׃ וְעָלוּ מוֹשִׁיעִים בְּהַר
צִיּוֹן לִשְׁפּוֹט אֶת־הַר עֵשָׂו
וְהָיְתָה לַיְיָ הַמְּלוּכָה׃ וְהָיָה
יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ
בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד
וּשְׁמוֹ אֶחָד׃

(וּבְתוֹרָתְךָ כָּתוּב לֵאמֹר שְׁמַע יִשְׂרָאֵל
יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ | אֶחָד׃)

וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר אָשִׁירָה
לַיהוָה כִּי־גָאֹה גָּאָה סוּס
וְרֹכְבוֹ רָמָה בַיָּם׃ עָזִּי וְזִמְרָת
יָהּ וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה זֶה אֵלִי
וְאַנְוֵהוּ אֱלֹהֵי אָבִי
וַאֲרוֹמְמֶנְהוּ׃ יְהוָה אִישׁ
מִלְחָמָה יְהוָה שְׁמוֹ׃ מַרְכְּבֹת
פַּרְעֹה וְחֵילוֹ יָרָה בַיָּם
וּמִבְחַר שָׁלִשָׁיו טֻבְּעוּ בְיַם־
סוּף׃ תְּהֹמֹת יְכַסְיֻמוּ יָרְדוּ
בִמְצֹלֹת כְּמוֹ־אָבֶן׃ יְמִינְךָ
יְהוָה נֶאְדָּרִי בַכֹּחַ יְמִינְךָ
יְהוָה תִּרְעַץ אוֹיֵב׃ וּבְרֹב
גְּאוֹנְךָ תַּהֲרֹס קָמֶיךָ תְּשַׁלַּח
חֲרֹנְךָ יֹאכְלֵמוֹ כַּקַּשׁ׃ וּבְרוּחַ
אַפֶּיךָ נֶעֶרְמוּ מַיִם נִצְּבוּ
כְמוֹ־נֵד נֹזְלִים קָפְאוּ תְהֹמֹת
בְּלֵב־יָם׃ אָמַר אוֹיֵב אֶרְדֹּף
אַשִּׂיג אֲחַלֵּק שָׁלָל תִּמְלָאֵמוֹ
נַפְשִׁי אָרִיק חַרְבִּי תּוֹרִישֵׁמוֹ
יָדִי׃ נָשַׁפְתָּ בְרוּחֲךָ כִּסָּמוֹ יָם
צָלְלוּ כַּעוֹפֶרֶת בְּמַיִם
אַדִּירִים׃ מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם
יְהוָה מִי כָמֹכָה נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ
נוֹרָא תְהִלֹּת עֹשֵׂה־פֶלֶא׃

Ich singe dem Ewigen, der hoch-erhaben sich zeigt; Roß und seinen Reiter stürzt er in's Meer. Mein Sieg, mein Saitenspiel ist Gott! er war mir Errettung; dieser ist mein Gott! ihn will ich preisen; meines Vaters all-mächtiger Gott! ihn will ich erheben! Der Ewige ist Herr des Krieges; Unendlicher! so heißt er; Pharao's Kriegsge-spann und seine Heeresmacht schleuderte er in's Meer; die aus-gezeichnetesten seiner Kampf-lenker versank er in die Bin-sensee. Abgrund bedeckte sie; sie stürzten in die Tiefen hinab wie Stein. Deine Rechte, Ewi-ger! verherrlicht mit Macht — deine Rechte, o Ewiger! zer-schmettert den Feind. Durch deine große Majestät zermalmst Du deine Widersacher. Du lassest ihn aus, den brennenden Zorn, er verzehrt sie wie Stop-peln. Vom Hauch deiner Nase thürmen sich Wasser empor, aufrecht stehen Wellen wie Wand, die Fluthen erstarren in der Mitte des Meeres. — Der Feind sprach: „Ich ver-folge, hole ein, theile Beute aus; an ihnen soll sich meine Rachgier sättigen; ich ziehe mein Schwert aus, meine Hand ver-tilge sie.“ — Aber Du blie-sest mit deinem Hauche, das Meer bedeckte sie, sie sanken wie Blei in strömendes Wasser. Wer unter den Mächten, Ewi-ger! gleicht dir? Wer ist so in Heiligkeit verherrlicht, wie Du? Du, Gepriesener, Furchtbarer! Erzeuger der Wunder! Du

וְהִגַּרְתָּ שֶׁיְּהֵא לְזַרְעוֹ וְתָקֵם
אֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי צַדִּיק אָתָּה:
וַתִּרְאוּ אֶת־עֳנִי אֲבֹתֵינוּ
בְּמִצְרָיִם וְאֶת־זַעֲקָתָם
שָׁמַעְתָּ עַל־יַם סוּף: וַתִּתֵּן
אֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּפַרְעֹה
וּבְכָל־עֲבָדָיו וּבְכָל־עַם
אַרְצוֹ כִּי יָדַעְתָּ כִּי הֵזִידוּ
עֲלֵיהֶם וַתַּעַשׂ־לְךָ שֵׁם
כְּהַיּוֹם הַזֶּה: וְהַיָּם בָּקַעְתָּ
לִפְנֵיהֶם וַיַּעַבְרוּ בְתוֹךְ־הַיָּם
בַּיַּבָּשָׁה וְאֶת־רדְפֵיהֶם
הִשְׁלַכְתָּ בִּמְצוֹלֹת כְּמוֹ־
אֶבֶן בְּמַיִם עַזִּים:

es dann ſeinen Nachkommen einzugeben, und hielteſt die Verheißung treulich, denn Du biſt gerecht. Du ſaheſt das Elend unſerer Vorfahren in Mizrajim, und hörteſt ihr Jammern beim Schilfmeere; und Du bewieſeſt Zeichen und Wunder an Pharao und allen ſeinen Dienern, und an dem ganzen Volke ſeines Landes; denn Du wußteſt, daß ſie Tyrannei über ſie geübt, und ſo haſt Du dir Ruhm verſchafft bis auf dieſen Tag. Auch das Meer haſt Du getheilt vor ihnen, daß ſie mitten im Meere auf Trockenem gingen; ihre Verfolger aber haſt Du in die Tiefe geſchleudert, wie Stein in mächtiges Waſſer.

וַיּוֹשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא
אֶת־יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרָיִם
וַיַּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת־מִצְרַיִם
מֵת עַל־שְׂפַת הַיָּם: וַיַּרְא
יִשְׂרָאֵל אֶת־הַיָּד הַגְּדוֹלָה
אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּמִצְרַיִם
וַיִּירְאוּ הָעָם אֶת־יְהוָה
וַיַּאֲמִינוּ בַּיהוָה וּבְמֹשֶׁה
עַבְדּוֹ:

An demſelben Tage errettete der Ewige das Volk Jiſrael von der Hand der Mizrajiten. Jiſrael ſah die Mizrajiten todt am Ufer des Meeres. Als Jiſrael die große Macht ſah, welche der Ewige an den Mizrajiten ausgeübt, da fürchtete das Volk den Ewigen, glaube auch an den Ewigen, und an ſeinen Diener Moſcheh.

אָז יָשִׁיר־מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה

Damals ſangen Moſcheh und die Kinder Jiſrael's dem Ewigen dieſen Geſang, wie folgt:

וְהַתִּפְאֶרֶת וְהַנֵּצַח וְהַהוֹד
כִּי־כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ לְךָ
יְיָ הַמַּמְלָכָה וְהַמִּתְנַשֵּׂא
לְכֹל ׀ לְרֹאשׁ: וְהָעשֶׁר
וְהַכָּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ וְאַתָּה
מוֹשֵׁל בַּכֹּל וּבְיָדְךָ כֹחַ
וּגְבוּרָה וּבְיָדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק
לַכֹּל: וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים
אֲנַחְנוּ לָךְ וּמְהַלְלִים לְשֵׁם
תִּפְאַרְתֶּךָ: אַתָּה הוּא יְיָ
לְבַדֶּךָ אַתָּ עָשִׂיתָ אֶת־
הַשָּׁמַיִם שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל־
צְבָאָם הָאָרֶץ וְכָל־אֲשֶׁר
עָלֶיהָ הַיַּמִּים וְכָל־אֲשֶׁר
בָּהֶם וְאַתָּה מְחַיֶּה אֶת־
כֻּלָּם וּצְבָא הַשָּׁמַיִם לְךָ
מִשְׁתַּחֲוִים: אַתָּה הוּא יְיָ
הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בָּחַרְתָּ
בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר
כַּשְׂדִּים וְשַׂמְתָּ שְׁמוֹ
אַבְרָהָם: וּמָצָאתָ אֶת־
לְבָבוֹ נֶאֱמָן לְפָנֶיךָ
וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית לָתֵת
אֶת־אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחִתִּי
הָאֱמֹרִי וְהַפְּרִזִּי וְהַיְבוּסִי

die Allgewalt, und die Herrlichkeit, und der Sieg, und die Majestät! dein alles im Himmel und auf der Erde! dein, o Ewiger, ist das Reich und das Hoheitsrecht über jedes Haupt! Reichthum und Würde gehen von dir aus! Du waltest über Alles! Kraft und Stärke sind in deiner Hand; in deiner Gewalt ist, alles empor zu bringen und zu erhalten. Nun danken wir dir, Allmächtiger! und preisen den Namen deiner Majestät! Du, Ewiger! Du allein hast geschaffen die Himmel, all ihre Heere, die Erde mit allem, was darauf ist, und die Meere mit allem, was sich darin befindet. Du erhältst sie alle, und die Himmelsheere beten dich an. Du bist die unendliche Gottheit, der Du den Abram erkoren, ihn aus Ur Kaßdim geführt, und seinen Namen in Abraham verwandelt. Du fandest sein Herz treu vor dir, mit ihm den Bund zu stiften, ihm das Land des Kenaanäer, Chithäer, Emoräer, Prisäer, Jebussäer und Girgassäer zu verheißen,

קנ הַלְלוּיָהּ ו הַלְלוּ־אֵל
בְּקָדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בִּרְקִיעַ עֻזּוֹ:
הַלְלוּהוּ בִּגְבוּרֹתָיו הַלְלוּהוּ
כְּרֹב גֻּדְלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתֵקַע
שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנֵבֶל וְכִנּוֹר:
הַלְלוּהוּ בְתֹף וּמָחוֹל.
הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעֻגָב:
הַלְלוּהוּ בְצִלְצְלֵי־שָׁמַע
הַלְלוּהוּ בְצִלְצְלֵי תְרוּעָה:
כֹּל הַנְּשָׁמָה תְּהַלֵּל יָהּ
הַלְלוּיָהּ: כ"ה"תְּ"י"ה

בָּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן ו
וְאָמֵן: בָּרוּךְ יְיָ מִצִּיּוֹן שֹׁכֵן
יְרוּשָׁלַיִם הַלְלוּיָהּ: בָּרוּךְ
יְיָ אֱלֹהִים ו אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.
עֹשֵׂה נִפְלָאוֹת לְבַדּוֹ: וּבָרוּךְ
שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם. וְיִמָּלֵא
כְּבוֹדוֹ אֶת־כָּל־הָאָרֶץ אָמֵן
וְאָמֵן:

וַיְבָרֶךְ דָּוִיד אֶת־יְיָ לְעֵינֵי
כָּל־הַקָּהָל וַיֹּאמֶר דָּוִיד בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָבִינוּ
מֵעוֹלָם וְעַד־עוֹלָם: לְךָ
יְיָ הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה

(Psalm 150.) Hallelujah! Lobet Gott in seinem Heiligthume! lobet ihn in seiner Allmacht Veste! lobet ihn in seinen Wunderthaten! lobet ihn nach seiner großen Herrlichkeit! lobet ihn mit Posaunenklang! lobet ihn mit Harf und Psalter! lobet ihn mit Pauke und Reigen! lobet ihn mit Saitenspiel und Flöten! lobet ihn mit hellem Glockenklang! lobet ihn mit hellem Jubelschall! Alles was Odem hat, lobe den Ewigen. Hallelujah!

Gepriesen sei der Herr in Ewigkeit, Amen! Amen! Der Ewige sei von Zion aus gepriesen; er, der zu Jeruschalajim thront, Hallelujah! Gepriesen sei die ewige Allmacht, der Gott Jisrael's, der allein Wunder wirkt! Gepriesen sei der Ruhm seiner Majestät und der ganze Erdkreis werde seiner Herrlichkeit voll! Amen! Amen!

David benedeiete den Ewigen in Gegenwart der ganzen Versammlung, und sprach: Gepriesen seist Du, Ewiger! Gott Jisrael's! unser Vater von Ewigkeit zu Ewigkeit! Dein, Unendlicher! ist die Macht und

ihr Jünglinge und Jungfrauen!
ihr Greise und ihr Männer!
des Ewigen Namen lobe Alles,
denn er allein ist hoch erhaben,
sein Glanz überstrahlet Erde
und Himmel! Er erhebet sei-
nes Volkes Glück, er ist Lobge-
sang seiner Lieblinge, der Spros-
sen Jisrael's, seines ihm ver-
wandten Volkes. Hallelujah!

(Psalm 149.) Hallelujah! Sin-
get dem Herrn ein neues Lied!
sein Lob im Verein der From-
men! Jisrael freuet sich seines
Stifters, Zion's Kinder froh-
locken ihrem Könige; sie loben
ihn in Reigentanz; sie rühren
Pauken ihm und Harfen; denn
der Herr will seinem Volke
wohl. Mit Sieg krönt er die
Frommen, die Lieblinge erfreuen
sich des Ruhmes, frohlocken
laut auf ihrem Lager; Lobes-
erhebungen Gottes führen sie
im Munde; ist auch in ihren
Händen ein zweischneidiges
Schwert, um Rache an Bar-
baren, Züchtigung an Völkern
auszuüben, um ihre Könige mit
Ketten, ihre Mächtigen mit
eisernen Fesseln zu binden; das
vorgeschriebene Urtheil zu voll-
ziehen, ist ehrenvoll für seine
Lieblinge. Hallelujah!

אֶרֶץ׃ בַּחוּרִים וְגַם־בְּתוּלוֹת
זְקֵנִים עִם נְעָרִים׃ יְהַלְלוּ
אֶת־שֵׁם יְיָ כִּי־נִשְׂגָּב שְׁמוֹ
לְבַדּוֹ הוֹדוֹ עַל־אֶרֶץ
וְשָׁמָיִם׃ וַיָּרֶם קֶרֶן לְעַמּוֹ
תְּהִלָּה לְכָל־חֲסִידָיו לִבְנֵי
יִשְׂרָאֵל עַם קְרוֹבוֹ הַלְלוּיָהּ׃

קמט הַלְלוּיָהּ שִׁירוּ לַיְיָ שִׁיר
חָדָשׁ תְּהִלָּתוֹ בִּקְהַל
חֲסִידִים׃ יִשְׂמַח יִשְׂרָאֵל
בְּעֹשָׂיו בְּנֵי צִיּוֹן יָגִילוּ׃
בְּמַלְכָּם׃ יְהַלְלוּ שְׁמוֹ בְמָחוֹל
בְּתֹף וְכִנּוֹר יְזַמְּרוּ־לוֹ׃
כִּי רוֹצֶה יְיָ בְּעַמּוֹ יְפָאֵר
עֲנָוִים בִּישׁוּעָה׃ יַעְלְזוּ
חֲסִידִים בְּכָבוֹד יְרַנְּנוּ עַל־
מִשְׁכְּבוֹתָם׃ רוֹמְמוֹת אֵל
בִּגְרוֹנָם וְחֶרֶב פִּפְיוֹת בְּיָדָם׃
לַעֲשׂוֹת נְקָמָה בַּגּוֹיִם
תּוֹכֵחוֹת בַּלְאֻמִּים׃ לֶאְסֹר
מַלְכֵיהֶם בְּזִקִּים וְנִכְבְּדֵיהֶם
בְּכַבְלֵי בַרְזֶל׃ לַעֲשׂוֹת בָּהֶם
מִשְׁפָּט כָּתוּב הָדָר הוּא
לְכָל־חֲסִידָיו הַלְלוּיָהּ׃

einen Ausspruch Jakob, Recht und Gesetze Jisrael verkündet; wirkt er also nicht vor jedem Volke? Dennoch wollen sie die Gesetze nicht erkennen. O preiset auch ihr den Ewigen!

(Psalm 148.) Hallelujah! Lobet den Herrn vom Himmel her! lobet ihn dort in jener Höhe! lobet ihn alle seine Engel! lobet ihn alle seine Heere! lobet ihn, Sonne und Mond! lobet ihn alle Lichtgestirne! lobet ihn aller Himmel Himmel! Gewässer in der Himmelsluft! Alles lobet des Herrn Namen! denn er gebot — sie wurden, und er erhält sie ewiglich. Er bestimmte ihre Gränze als unüberschreitbar. — Lobet den Herrn, ihr von der Erde! ihr Meerwunder, und was in Tiefen lebt! Blitz, Hagel, Schnee und Nebel! Sturmwind, der sein Geheiß vollstreckt! Gebirge und alle Hügel! Fruchtbäume und Cedern alle! Gewild und zahme Thiere! Gewürm und Luftgefieder! ihr Erdenkönige und alle Völker! ihr Fürsten und Erdenrichter!

מָיִם: מַגִּיד דְּבָרָו לְיַעֲקֹב
חֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו לְיִשְׂרָאֵל:
לֹא עָשָׂה כֵן לְכָל־גּוֹי
וּמִשְׁפָּטִים בַּל־יְדָעוּם
הַלְלוּיָהּ: דבריו קרי
קמח הַלְלוּ אֶת־יְיָ מִן־
הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ בַּמְּרוֹמִים:
הַלְלוּהוּ כָּל־מַלְאָכָיו
הַלְלוּהוּ כָּל־צְבָאָו: הַלְלוּהוּ
שֶׁמֶשׁ וְיָרֵחַ הַלְלוּהוּ כָּל־
כּוֹכְבֵי אוֹר: הַלְלוּהוּ שְׁמֵי
הַשָּׁמַיִם וְהַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל
הַשָּׁמָיִם: יְהַלְלוּ אֶת־שֵׁם
יְיָ כִּי הוּא צִוָּה וְנִבְרָאוּ:
וַיַּעֲמִידֵם לָעַד לְעוֹלָם חָק־
נָתַן וְלֹא יַעֲבוֹר: הַלְלוּ אֶת־
יְיָ מִן־הָאָרֶץ תַּנִּינִים וְכָל־
תְּהֹמוֹת: אֵשׁ וּבָרָד שֶׁלֶג
וְקִיטוֹר רוּחַ סְעָרָה עֹשָׂה
דְבָרוֹ: הֶהָרִים וְכָל־גְּבָעוֹת
עֵץ פְּרִי וְכָל־אֲרָזִים: הַחַיָּה
וְכָל־בְּהֵמָה רֶמֶשׂ וְצִפּוֹר
כָּנָף: מַלְכֵי־אֶרֶץ וְכָל־
לְאֻמִּים שָׂרִים וְכָל־שִׁפְטֵי
צבאיו קרי

יִקָּרֵא׃ גָּדוֹל אֲדוֹנֵינוּ וְרַב
כֹּחַ לְתִבוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר׃
מְעוֹדֵד עֲנָוִים יְיָ מַשְׁפִּיל
רְשָׁעִים עֲדֵי אָרֶץ׃ עֱנוּ לַייָ
בְּתוֹדָה זַמְּרוּ לֵאלֹהֵינוּ
בְּכִנּוֹר׃ הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם
בְּעָבִים הַמֵּכִין לָאָרֶץ מָטָר
הַמַּצְמִיחַ הָרִים חָצִיר׃ נוֹתֵן
לִבְהֵמָה לַחְמָהּ לִבְנֵי עֹרֵב
אֲשֶׁר יִקְרָאוּ׃ לֹא בִגְבוּרַת
הַסּוּס יֶחְפָּץ לֹא בְשׁוֹקֵי
הָאִישׁ יִרְצֶה׃ רוֹצֶה יְיָ אֶת־
יְרֵאָיו אֶת־־הַמְיַחֲלִים
לְחַסְדּוֹ׃ שַׁבְּחִי יְרוּשָׁלַיִם ו
אֶת־יְיָ הַלְלִי אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן׃
כִּי חִזַּק בְּרִיחֵי שְׁעָרָיִךְ בֵּרַךְ
בָּנַיִךְ בְּקִרְבֵּךְ׃ הַשָּׂם גְּבוּלֵךְ
שָׁלוֹם חֵלֶב חִטִּים יַשְׂבִּיעֵךְ׃
הַשֹּׁלֵחַ אִמְרָתוֹ אָרֶץ עַד־
מְהֵרָה יָרוּץ דְּבָרוֹ׃ הַנּוֹתֵן
שֶׁלֶג כַּצָּמֶר כְּפוֹר כָּאֵפֶר
יְפַזֵּר׃ מַשְׁלִיךְ קַרְחוֹ כְּפִתִּים
לִפְנֵי קָרָתוֹ מִי יַעֲמֹד׃ יִשְׁלַח
דְּבָרוֹ וְיַמְסֵם יַשֵּׁב רוּחוֹ יִזְלוּ

alle sie mit Namen. Groß ist unser Herr und allgewaltig, seine Einsicht ist unendlich. Der Ewige richtet auf, die Unterdrückten, und stürzt den Frevler in den Staub hinab. — Stimmt dem Ewigen Wettgesänge an, rührt unserem Gotte Harfenspiel. Ihm, der die Himmel deckt mit Wolken, der Erde Regen zubereitet, und auf den Bergen Kräuter wachsen läßt. Ihm, der dem Vieh sein Futter gibt, den jungen Raben, wonach sie schreien. Er hat nicht Lust an Rosses Stärke, er hat nicht Wohlgefallen an Lendenkraft, dem Herrn gefällt, wer ihn verehrt, wer nur auf seine Güte hofft. Jeruschalajim! o preise deinen Herrn! lobe, Zion, deinen Gott! er macht die Riegel deiner Thore fest, und segnet deine Heldensöhne innerhalb; er schaffet deinen Gränzen Sicherheit, und sättigt dich mit fettem Weizen — auf Erden sendet er sein Wort; wie schnell läuft sein Befehl hernieder! Er bringet Schnee wie Wollenflocken, streuet wie Asche Reif umher; in Schollen stürzt er Kälte herab, wer kann vor seinem Frost bestehen? Nun sendet er sein Wort, sie schmelzen; läßt seine Winde wehen, als Wasser fließen sie dahin. Er, der

תִּבְטְחוּ בִנְדִיבִים בְּבֶן־אָדָם
שֶׁאֵין לוֹ תְשׁוּעָה: תֵּצֵא
רוּחוֹ יָשֻׁב לְאַדְמָתוֹ בַּיּוֹם
הַהוּא אָבְדוּ עָשְׁתֹנוֹתָיו:
אַשְׁרֵי שֶׁאֵל יַעֲקֹב בְּעֶזְרוֹ
שִׂבְרוֹ עַל יְיָ אֱלֹהָיו: עֹשֶׂה
שָׁמַיִם וָאָרֶץ אֶת־הַיָּם וְאֶת־
כָּל־אֲשֶׁר בָּם הַשֹּׁמֵר אֱמֶת
לְעוֹלָם: עֹשֶׂה מִשְׁפָּט
לָעֲשׁוּקִים נֹתֵן לֶחֶם
לָרְעֵבִים יְיָ מַתִּיר אֲסוּרִים: יְיָ
פֹּקֵחַ עִוְרִים יְיָ זֹקֵף כְּפוּפִים
יְיָ אֹהֵב צַדִּיקִים: יְיָ שֹׁמֵר
אֶת־גֵּרִים יָתוֹם וְאַלְמָנָה
יְעוֹדֵד וְדֶרֶךְ רְשָׁעִים יְעַוֵּת:
יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן
לְדֹר וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

קמז הַלְלוּיָהּ כִּי טוֹב זַמְּרָה
אֱלֹהֵינוּ כִּי נָעִים נָאוָה
תְהִלָּה: בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם יְיָ
נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל יְכַנֵּס: הָרוֹפֵא
לִשְׁבוּרֵי לֵב וּמְחַבֵּשׁ
לְעַצְּבוֹתָם: מוֹנֶה מִסְפָּר
לַכּוֹכָבִים לְכֻלָּם שֵׁמוֹת

Vertrauet nicht auf Fürsten — auf Menschenkind, das selbst oft hilflos ist: sein Odem fährt heraus, er wird zu Erde wieder; dann fährt sein Sinnen auch dahin. Heil dem, der Jakob's Gott zur Hilfe hat, der auf den Ewigen, auf seinen Gott vertrauet, der Himmel, Erde, Meer und alles, was in ihnen ist, geschaffen; der die Wahrheit ewig schützet, den Unterdrückten Recht verschafft, der Speise gibt den Hungrigen; der Ewige, der Gefesselte befreiet; der Ewige, der Blinde sehend macht; der Ewige, der Gebeugte aufrichtet; der Ewige, der die Frommen liebt, der die Fremdlinge schützet, den Witwen und Waisen aufhilft, der der Frevler Pfad verderblich macht; der Herr wird ewig herrschen, dein Gott, o Zion! immerdar. — Hallelujah.

(Psalm 147.) Hallelujah! O herrlich ist es, in Liedern unsern Gott zu preisen; ihm gebührt der schönste Lobgesang. Der Herr bauet Jeruschalajim wieder auf, Jisrael's Flüchtlinge vereint er wieder. Gebrochene Herzen heilet er, verbindet ihre Wunden. Der Sterne Zahl hat er bestimmt und nennt

chen deine furchtbare Macht aus; ich will deine Herrlichkeit verkünden. Alles verbreitet den Ruf deiner großen Güte, Alles erhebt laut deine Allgerechtigkeit. Huldreich und allbarmherzig ist der Herr, langmüthig und gnadenvoll. Allen ist der Herr wohlthätig, seine Barmherzigkeit waltet ob der ganzen Schöpfung. Herr! dir danken deine Werke alle, dich preisen deine Lieblinge, besingen deines Reiches Majestät, und sprechen deiner Allmacht Lob, um deine Machtvollkommenheit den Erdensöhnen zu verkünden, die Majestät und Hoheit deines Reichs. Dein Reich ist das Reich aller Ewigkeit, und deine Herrschaft währet für und für. Jeden Fallenden erhält der Herr, richtet die Gebeugten auf. Die Augen Aller blicken hoffend zu dir auf, und Du gibst ihnen Speise in der Zeit. Allmilde öffnest Du die Hand erquickest mit Wohlthat, was da lebt. In allen seinen Wegen ist der Herr gerecht, in allen seinen Thaten gütig. Der Herr ist nahe Allen, die ihn rufen, Allen, die aufrichtig ihn anflehen. Er erfüllt der Gottesfürchtigen Verlangen, erhört ihr Gebet und steht ihnen bei. Er schützet Alle, die ihn lieben, und rottet alle Frevler aus. Das Lob des Ewigen verkünde laut mein Mund, daß jedes Geschöpf seinen heiligen Namen preise in Ewigkeit! Wir preisen den Unendlichen von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah;

(Psalm 146.) Hallelujah! Den Ewigen lobe meine Seele; ich lobe den Unendlichen, so lange ich lebe; ich lobsinge meinem Gotte, so lange ich bin.

וְעֻזּוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ
אֲסַפְּרֶנָּה׃ זֵכֶר ו רַב טוּבְךָ יַבִּיעוּ
וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ׃חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ׃
אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד׃ טוֹב יְיָ לַכֹּל
וְרַחֲמָיו עַל כָּל־מַעֲשָׂיו׃ יוֹדוּךָ יְיָ׃
כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה׃
כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ
יְדַבֵּרוּ׃ לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם
גְּבוּרוֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ׃
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עוֹלָמִים
וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר׃ סוֹמֵךְ׃
יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־־
הַכְּפוּפִים׃ עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ
וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת־־אָכְלָם
בְּעִתּוֹ׃ פּוֹתֵחַ אֶת־־יָדֶךָ
וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן׃ צַדִּיק יְיָ׃
בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו׃
קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת׃ רְצוֹן יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה
וְאֶת־־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם׃
שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־
הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד׃ תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־
פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ
לְעוֹלָם וָעֶד׃ וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ׃

קמו הַלְלוּיָהּ הַלְלִי נַפְשִׁי
אֶת־יְיָ׃ אֲהַלְלָה יְיָ בְּחַיָּי
אֲזַמְּרָה לֵאלֹהַי בְּעוֹדִי׃ אַל־

ker Entwürfe. Mögen vielfältige Anschläge entstehen in des Menschen Herzen, der Rathschluß des Ewigen allein hat Bestand. Ja, ewig bestehet des Ewigen Rathschluß, sein inneres Hegen immerdar; denn so er spricht, geschieht's; er befiehlt, und es stehet da. Zion hat der Ewige erkoren, hat es zu seiner Residenz ersehen; auch Jakob hat sich der Herr erkieset, Jisrael zu seinem Eigenthum. Darum wird auch der Herr nie sein Volk verstoßen, nie sein Eigenthum verlassen. Er, der Allbarmherzige, vergibt die Missethat und vertilget nicht; er ließ schon oft von seinem Zorne ab, ließ seinen Grimm nicht ganz erwachen. Ewiger! hilf uns! König! erhöre uns! wenn wir dich anrufen.

רַבּוֹת מַחְשָׁבוֹת בְּלֵב־אִישׁ
וַעֲצַת יְיָ הִיא תָקוּם: עֲצַת
יְיָ לְעוֹלָם תַּעֲמֹד מַחְשְׁבוֹת
לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: כִּי הוּא אָמַר
וַיֶּהִי הוּא צִוָּה וַיַּעֲמֹד: כִּי
בָחַר יְיָ בְּצִיּוֹן אִוָּה לְמוֹשָׁב
לוֹ: כִּי יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ
יִשְׂרָאֵל לִסְגֻלָּתוֹ: כִּי לֹא
יִטֹּשׁ יְיָ עַמּוֹ וְנַחֲלָתוֹ לֹא
יַעֲזֹב: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר
עָוֹן וְלֹא יַשְׁחִית וְהִרְבָּה
לְהָשִׁיב אַפּוֹ וְלֹא יָעִיר כָּל־
חֲמָתוֹ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ
יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ:

Heil den Bewohnern deines Tempels! unaufhörlich können sie dich preisen.

Heil dem Volke, das so ganz ihm angehört! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist.

(Ps. 145.) Loblied David's. Dich mein Gott! dich, o König! will ich erheben; will deinen Namen ewig preisen; will dich täglich benedeien, deinen Namen unaufhörlich loben. Groß ist Gott und hochgepriesen; unerforschlich seine Größe. Ein Menschenalter zeiget rühmend dem Andern deine Werke an; sie machen deine Allmacht kund. Den Glanz, die Hoheit deiner Majestät und deine Wunderthaten will ich preisen, sie spre-

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ
עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לוֹ אַשְׁרֵי
הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:
קמה תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ
אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ
וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל
יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין
חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ
וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה:

צג יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ. לָבֵשׁ יְיָ
עֹז הִתְאַזָּר. אַף תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־
תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם
אָתָּה: נָשְׂאוּ נְהָרוֹת יְיָ. נָשְׂאוּ
נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם:
מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים. אַדִּירִים
מִשְׁבְּרֵי־יָם. אַדִּיר בַּמָּרוֹם יְיָ:
עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד. לְבֵיתְךָ
נָאֲוָה־קֹדֶשׁ יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים:

יְהִי כְבוֹד יְיָ לְעוֹלָם יִשְׂמַח
יְיָ בְּמַעֲשָׂיו: יְהִי שֵׁם יְיָ
מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד־עוֹלָם:
מִמִּזְרַח שֶׁמֶשׁ עַד־מְבוֹאוֹ
מְהֻלָּל שֵׁם יְיָ: רָם עַל כָּל־
גּוֹיִם יְיָ עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ:
יְיָ שִׁמְךָ לְעוֹלָם יְיָ זִכְרְךָ לְדֹר
וָדֹר: יְיָ בַּשָּׁמַיִם הֵכִין כִּסְאוֹ
וּמַלְכוּתוֹ בַכֹּל מָשָׁלָה:
יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל
הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם יְיָ
מָלָךְ: יְיָ מֶלֶךְ יְיָ מָלָךְ יְיָ
יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: יְיָ מֶלֶךְ
עוֹלָם וָעֶד אָבְדוּ גוֹיִם
מֵאַרְצוֹ: יְיָ הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם
הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים:

(Psalm 93.) Der Herr ist König, geschmückt in Majestät! Geschmückt ist der Ewige, mit Macht gerüstet. Nun steht die Welt fest gegründet und wanket nimmer, unerschütterlich dein Thron von Anbeginn, Du selbst von Ewigkeiten her. — Die Ströme erheben, Ewiger! die Ströme erheben laut ihr Tosen; die Ströme brausen ihre Wellen auf, und mächtiger als des Wassers Tosen sind des Weltmeers brechende Wogen; doch der Mächtigste ist Gott in jener Höhe. Kräftig bewährt dein Zeugniß sich; deinen Tempel, Herr! ziert Heiligkeit immerdar!

Der Herr werde in Ewigkeit verherrlicht, und freue sich immer seiner Schöpfung! Gepriesen sei der Name des Herrn, von nun an bis in Ewigkeit; vom Anfange bis zum Niedergange werde der Name des Herrn mit Ruhm gekrönt. Der Herr ist über alle Völker erhaben, seine Herrlichkeit höher als die Himmel. Herr! dein Name währet ewig; dein Andenken, Unendlicher! für und für. Der Herr hat seinen Thron im Himmel festgestellt, und seine Herrschaft waltet über Alles. Die Himmel freuen sich, die Erde ist fröhlich, wenn sie unter Völkern verkündet: Der Ewige regieret. Der Ewige regieret jetzt, der Ewige regierte von jeher, der Ewige wird regieren immer und ewig. Der Herr ist König in Ewigkeit; verschwunden sind die Heiden aus seinem Lande. — Der Ewige zerstört den Rathschluß der Heiden, vereitelt der Völ-

חִכְּתָה לַיְיָ עֶזְרֵנוּ וּמָגִנֵּנוּ הוּא: כִּי בוֹ יִשְׂמַח לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָּטָחְנוּ: יְהִי חַסְדְּךָ יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ:

harret auf den Herrn; unsere Hilfe und unser Schild ist er. Sein erfreuet sich unser Herz; denn wir vertrauen seinem heiligen Namen. Deine Güte, Ewiger! waltet über uns, da wir auf dich allein nur hoffen.

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת: טוֹב לְהוֹדוֹת לַיְיָ וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת: עֲלֵי־עָשׂוֹר וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרַנֵּן: מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ מְאֹד עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ־בַּעַר לֹא יֵדָע וּכְסִיל ׀ לֹא־יָבִין אֶת־זֹאת: בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ: כִּי הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְיָ כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן: וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן רַעֲנָן: וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי: צַדִּיק כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה: שְׁתוּלִים בְּבֵית יְיָ בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְיָ צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ:

(Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbath. Lieblich ist, dem Ewigen danken! deinem Namen, Höchster! zu lobsingen; des Morgens deine Güte zu verkünden, und deine Treue, wenn die Nacht beginnt, mit Saitenspiel und Psalter, mit Phantasienklängen auf der Harfe; denn deine Werke, Herr! ergötzen mich! jubelnd preise ich deine Thaten. Wie groß sind deine Schöpfungen, o Herr! wie unergründlich deine Absichten! Der Beschränkte sieht das nicht ein, der Thor (Kurzsichtige) kann es nicht begreifen: wenn Frevler wie das Gras aufsprossen, wenn alle Uebelthäter blühen — damit sie für ewig untergehen. Du, Unendlicher! Du bleibst in Ewigkeit erhaben. Siehe, deine Feinde, Herr! deine Feinde gehen zu Grunde; alle Uebelthäter werden aufgelöst; aber wie des Waldthieres Krone steigt mein Horn empor. Mein Alter glänzt von frischem Oele, mein Auge wird sich weiden an meinen Neidern, mein Ohr vernehmen den Untergang der Bösewichter, die sich wider mich setzten. — Der Fromme wird wie die Palme grünen; er schießt empor wie Libanon's Ceder; gepflanzt in dem Hause des Herrn, grünen sie in den Vorhöfen unsers Gottes. Noch sprossen sie im Alter auf, und werden saftvoll und frisch stets bleiben, zu künden, wie gerecht der Ewige sei, daß sich an meinem Schöpfer kein Tadel finde.

שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ וּבְרוּחַ פִּיו כָּל־
צְבָאָם: כֹּנֵס כַּנֵּד מֵי הַיָּם
נֹתֵן בְּאוֹצָרוֹת תְּהוֹמוֹת:
יִירְאוּ מֵיְיָ כָּל־הָאָרֶץ. מִמֶּנּוּ
יָגוּרוּ כָּל־יֹשְׁבֵי תֵבֵל: כִּי
הוּא אָמַר וַיֶּהִי. הוּא צִוָּה
וַיַּעֲמֹד: יְיָ הֵפִיר עֲצַת גּוֹיִם.
הֵנִיא מַחְשְׁבוֹת עַמִּים: עֲצַת
יְיָ לְעוֹלָם תַּעֲמוֹד. מַחְשְׁבוֹת
לִבּוֹ לְדֹר וָדֹר: אַשְׁרֵי הַגּוֹי
אֲשֶׁר יְיָ אֱלֹהָיו. הָעָם בָּחַר
לְנַחֲלָה לוֹ: מִשָּׁמַיִם הִבִּיט
יְיָ רָאָה אֶת־כָּל־בְּנֵי הָאָדָם:
מִמְּכוֹן שִׁבְתּוֹ הִשְׁגִּיחַ אֶל
כָּל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ: הַיֹּצֵר
יַחַד לִבָּם הַמֵּבִין אֶל־כָּל־
מַעֲשֵׂיהֶם: אֵין הַמֶּלֶךְ נוֹשָׁע
בְּרָב־חָיִל גִּבּוֹר לֹא יְנָצֵל
בְּרָב־כֹּחַ: שֶׁקֶר הַסּוּס
לִתְשׁוּעָה וּבְרֹב חֵילוֹ לֹא
יְמַלֵּט: הִנֵּה עֵין יְיָ אֶל־
יְרֵאָיו לַמְיַחֲלִים לְחַסְדּוֹ:
לְהַצִּיל מִמָּוֶת נַפְשָׁם
וּלְחַיּוֹתָם בָּרָעָב: נַפְשֵׁנוּ

gen Wort, durch seines Mundes Hauch die Heere alle. Er thürmt Meereswogen wie Mauern auf; verwahrt in Tiefen die tobenden Fluthen. Den Ewigen verehre alle Welt, vor ihm fürchte sich jeder Erdbewohner; denn er war's, der da sprach, und es geschah; er befahl, und es stand da. Der Herr zerstört der Heiden Rathschluß, vereitelt der Völker Entwürfe; aber des Unendlichen Rathschluß bestehet ewig, seine Entwürfe für und für. Heil dem Staate, dessen Gott er ist, dem Volke, das er sich zum Eigenthum erkoren! Vom Himmel blickt der Ewige herab, sieht auf alle Menschenkinder; von seinem erhabenen Thronsitze schauet er auf alle Erdbewohner. Er, der ihre Herzen gebildet allzumal, bemerkt auch all ihr Wirken. Der König siegt nicht durch Heeresmacht, den Helden rettet keine große Kraft. Trüglich ist das Roß zum Sieg, und dessen angestrengter Muth errettet nicht; doch des Ewigen Vorsicht wachet über seine Verehrer, die seiner Güte allein vertrauen, daß er von Todesgefahr sie rette, und sie erhalte in der Hungersnoth. — Unsere Seele

וַיַּהֲרֹג מְלָכִים אַדִּירִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וּלְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וְנָתַן אַרְצָם לְנַחֲלָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
שֶׁבְּשִׁפְלֵנוּ זָכַר לָנוּ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
וַיִּפְרְקֵנוּ מִצָּרֵינוּ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
נֹתֵן לֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃
הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמָיִם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Ihm, der mächtige Beherrscher erlegte,
denn ewig währt seine Huld!
Sichon, den König der Emoriter,
ewig währt seine Huld!
Og, den König zu Baschan,
ewig währt seine Huld!
Und ihr Land zum Erbtheil gab,
ewig währt seine Huld!
Als Besitz für seinen Knecht Jisrael,
ewig währt seine Huld!
Der in unserer tiefsten Erniedrigung unserer dachte,
ewig währt seine Huld!
Und uns vom Feinde erlöste,
ewig währt seine Huld!
Der allen Geschöpfen Speise gibt,
ewig währt seine Huld!
Danket dem Allmächtigen im Himmel,
denn ewig währt seine Huld!

לג רַנְּנוּ צַדִּיקִים בַּיְיָ
לַיְשָׁרִים נָאוָה תְהִלָּה׃ הוֹדוּ
לַיְיָ בְּכִנּוֹר בְּנֵבֶל עָשׂוֹר
זַמְּרוּ־לוֹ׃ שִׁירוּ־לוֹ שִׁיר
חָדָשׁ הֵיטִיבוּ נַגֵּן בִּתְרוּעָה׃
כִּי יָשָׁר דְּבַר־יְיָ וְכָל־
מַעֲשֵׂהוּ בֶּאֱמוּנָה׃ אֹהֵב
צְדָקָה וּמִשְׁפָּט חֶסֶד יְיָ
מָלְאָה הָאָרֶץ׃ בִּדְבַר יְיָ

(Psalm 33.) Jubelt im Ewigen, ihr Gerechten! den Frommen ziemt ein Loblied anzustimmen. Danket dem Herrn mit Harfenklang; laßt Zehnsaitenpsalter ihm ertönen! Singet ihm ein nie gehörtes Lied! meistert im harmonischen Gesang! denn redlich ist des Ewigen Verheißung, und all sein Wirken zeugt von seiner Treue. Er liebt Billigkeit und Recht; die Erde ist voll des Ewigen Güte. Die Himmel wurden durch des Ewi-

לְעֹשֵׂה נִפְלָאוֹת גְּדֹלוֹת לְבַדּוֹ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Ihm, der große Wunder wirket,
denn ewig währt seine Huld!

לְעֹשֵׂה הַשָּׁמַיִם בִּתְבוּנָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Ihm, der mit Einsicht die Himmel geschaffen,
denn ewig währt seine Huld!

לְרוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Ihm, der die Erde auf's Wasser ausgebreitet,
denn ewig währt seine Huld!

לְעֹשֵׂה אוֹרִים גְּדֹלִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Ihm, der die großen Lichtkörper erschaffen,
denn ewig währt seine Huld!

אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ לְמֶמְשֶׁלֶת בַּיּוֹם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Die Sonne, daß sie regiere am Tage,
ewig währt seine Huld!

אֶת־הַיָּרֵחַ וְכוֹכָבִים לְמֶמְשְׁלוֹת בַּלָּיְלָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Mond und Sterne, daß sie regieren bei Nacht,
denn ewig währt seine Huld!

לְמַכֵּה מִצְרַיִם בִּבְכוֹרֵיהֶם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Ihm, der die Erstgeburt Mizrajim's schlug,
denn ewig währt seine Huld!

וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Und Jisrael aus ihrer Mitte führte,
ewig währt seine Huld!

בְּיָד חֲזָקָה וּבִזְרוֹעַ נְטוּיָה
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Mit starker Hand und ausgestrecktem Arme,
ewig währt seine Huld!

לְגֹזֵר יַם סוּף לִגְזָרִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Ihm, der das Schilfmeer zertheilte,
denn ewig währt seine Huld!

וְהֶעֱבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Und Jisrael hindurch geführt,
ewig währt seine Huld!

וְנִעֵר פַּרְעֹה וְחֵילוֹ בְּיַם־סוּף
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Den Pharao und sein Heer hineinstürzte,
ewig währt seine Huld!

לְמוֹלִיךְ עַמּוֹ בַּמִּדְבָּר
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Ihm, der sein Volk führte durch die Wüste,
denn ewig währt seine Huld!

לְמַכֵּה מְלָכִים גְּדֹלִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ׃

Ihm, der große Könige geschlagen,
denn ewig währt seine Huld!

Kenaan's, er gab ihr Land ein zum Besitz seinem Volke Jisrael. Herr! dein Name währet ewig; dein Andenken, Unendlicher! für und für! Der Ewige schützet seines Volkes Recht, erbarmt sich Jener, die ihm dienen. Der Heiden Götzen sind von Silber und Gold, der Menschenhände Arbeit; sie haben einen Mund und reden nicht, sie haben Augen und sehen nicht, sie haben Ohren und hören nicht, auch weht kein Athem in ihrem Schlunde. Die solche machen, sind wie sie; die auf sie hoffen, alle so. — Ihr vom Hause Jisrael's, benedeiet den Herrn! ihr vom Hause Aharon's, benedeiet den Herrn! ihr vom Hause Lewi, benedeiet den Herrn! ihr alle, die ihr den Ewigen verehret, benedeiet den Herrn! Der Ewige ist gepriesen von Zion aus, er, der zu Jeruschalajim thronet! Hallelujah!

(Psalm 136.) Danket dem Herrn, denn er ist allgütig;
ewig währt seine Huld!
Danket dem Gott aller Götter,
ewig währt seine Huld!
Danket dem Herrn aller Herren
ewig währt seine Huld!

הַבָּשָׁן. וּלְכֹל מַמְלְכוֹת
כְּנָעַן: וְנָתַן אַרְצָם נַחֲלָה.
נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ: יְיָ שִׁמְךָ
לְעוֹלָם. יְיָ זִכְרְךָ לְדֹר־וָדֹר:
כִּי־יָדִין יְיָ עַמּוֹ. וְעַל־עֲבָדָיו
יִתְנֶחָם: עֲצַבֵּי הַגּוֹיִם כֶּסֶף
וְזָהָב. מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם: פֶּה
לָהֶם וְלֹא יְדַבֵּרוּ. עֵינַיִם לָהֶם
וְלֹא יִרְאוּ: אָזְנַיִם לָהֶם וְלֹא
יַאֲזִינוּ. אַף אֵין יֶשׁ־רוּחַ
בְּפִיהֶם: כְּמוֹהֶם יִהְיוּ
עֹשֵׂיהֶם. כֹּל אֲשֶׁר־בֹּטֵחַ
בָּהֶם: בֵּית יִשְׂרָאֵל בָּרְכוּ
אֶת־יְיָ. בֵּית אַהֲרֹן בָּרְכוּ
אֶת־יְיָ: בֵּית הַלֵּוִי בָּרְכוּ אֶת־
יְיָ. יִרְאֵי יְיָ בָּרְכוּ אֶת־יְיָ:
בָּרוּךְ יְיָ מִצִּיּוֹן. שֹׁכֵן יְרוּשָׁלָם
הַלְלוּיָהּ:

קְלוּ הוֹדוּ לַיְיָ כִּי טוֹב
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לֵאלֹהֵי הָאֱלֹהִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:
הוֹדוּ לַאֲדֹנֵי הָאֲדֹנִים
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

entreiße ihn der Gefahr, und ſetze ihn hoch in Ehren, erquicke ihn mit langer Lebensdauer, und will ihn durch mein Heil ergötzen."

(Pſalm 135) Hallelujah! Lobet den Namen des Herrn! Lobet, ihr Knechte des Herrn! die ihr dienet im Hauſe des Herrn, in dem Vorhofe des Tempels unſeres Gottes. Lobet Gott, denn er iſt allgütig! lobſinget ſeinem Namen, denn er iſt liebreich! Der Ewige hat Jakob ſich erkoren, Jiſrael zu ſeinem Eigenthume. Wohl weiß ich, daß der Ewige, unſer Herr, größer iſt als alle Mächte. Der Unendliche ſchaffet, was ihm wohlgefällt, im Himmel und auf Erden, in Meeren und allen Tiefen. Führt Wolken herauf vom Ende der Erde, ſchaffet zum Regen Blitze, entläßt aus ſeiner Verwahrung den Wind. Er ſchlug Mizrajim's Erſtgeburt vom Menſchen bis zum Viehe, ließ Zeichen und Wunder aus über dich, Mizrajim, an Pharao und allen ſeinen Dienern. Er ſchlug große Völker, ſchlug mächtige Könige, erlegte den Emoriter-König Sichon, Og, den Könnig Baſſan's, und alle Reiche

בְּצָרָה. אֶחֱלְצֵהוּ וַאֲכַבְּדֵהוּ׃
אֹרֶךְ יָמִים אַשְׂבִּיעֵהוּ׃
וְאַרְאֵהוּ בִישׁוּעָתִי׃ ארך

קלה הַלְלוּיָהּ׃ הַלְלוּ אֶת־
שֵׁם יְיָ׃ הַלְלוּ עַבְדֵי יְיָ׃
שֶׁעֹמְדִים בְּבֵית יְיָ׃ בְּחַצְרוֹת
בֵּית אֱלֹהֵינוּ׃ הַלְלוּיָהּ כִּי־
טוֹב יְיָ׃ זַמְּרוּ לְשִׁמוֹ כִּי נָעִים׃
כִּי־יַעֲקֹב בָּחַר לוֹ יָהּ. יִשְׂרָאֵל
לִסְגֻלָּתוֹ׃ כִּי אֲנִי יָדַעְתִּי כִּי־
גָדוֹל יְיָ׃ וַאֲדֹנֵינוּ מִכָּל־
אֱלֹהִים׃ כֹּל אֲשֶׁר־חָפֵץ יְיָ׃
עָשָׂה בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ.
בַּיַּמִּים וְכָל־תְּהוֹמוֹת׃
מַעֲלֶה נְשָׂאִים מִקְצֵה הָאָרֶץ
בְּרָקִים לַמָּטָר עָשָׂה. מוֹצֵא
רוּחַ מֵאוֹצְרוֹתָיו׃ שֶׁהִכָּה
בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם. מֵאָדָם עַד־
בְּהֵמָה׃ שָׁלַח ו אֹתוֹת
וּמוֹפְתִים בְּתוֹכֵכִי מִצְרָיִם.
בְּפַרְעֹה וּבְכָל־עֲבָדָיו׃
שֶׁהִכָּה גּוֹיִם רַבִּים. וְהָרַג
מְלָכִים עֲצוּמִים׃ לְסִיחוֹן ו
מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי וּלְעוֹג מֶלֶךְ

שַׁדַּי יִתְלוֹנָן: אֹמַר לַיְיָ מַחְסִי
וּמְצוּדָתִי. אֱלֹהַי אֶבְטַח־בּוֹ:
כִּי הוּא יַצִּילְךָ מִפַּח יָקוּשׁ.
מִדֶּבֶר הַוּוֹת: בְּאֶבְרָתוֹ
יָסֹךְ לָךְ וְתַחַת כְּנָפָיו תֶּחְסֶה.
צִנָּה וְסֹחֵרָה אֲמִתּוֹ: לֹא
תִירָא מִפַּחַד לָיְלָה. מֵחֵץ
יָעוּף יוֹמָם: מִדֶּבֶר בָּאֹפֶל
יַהֲלֹךְ. מִקֶּטֶב יָשׁוּד צָהֳרָיִם:
יִפֹּל מִצִּדֶּךָ וְ אֶלֶף וּרְבָבָה
מִימִינֶךָ. אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ: רַק
בְּעֵינֶיךָ תַבִּיט. וְשִׁלֻּמַת
רְשָׁעִים תִּרְאֶה: כִּי אַתָּה יְיָ
מַחְסִי. עֶלְיוֹן שַׂמְתָּ מְעוֹנֶךָ:
לֹא־תְאֻנֶּה אֵלֶיךָ רָעָה וְנֶגַע
לֹא־יִקְרַב בְּאָהֳלֶךָ: כִּי
מַלְאָכָיו יְצַוֶּה־לָּךְ. לִשְׁמָרְךָ
בְּכָל־דְּרָכֶיךָ: עַל־כַּפַּיִם
יִשָּׂאוּנְךָ. פֶּן־תִּגּוֹף בָּאֶבֶן
רַגְלֶךָ: עַל־שַׁחַל וָפֶתֶן
תִּדְרֹךְ. תִּרְמֹס כְּפִיר וְתַנִּין:
כִּי בִי חָשַׁק וַאֲפַלְּטֵהוּ.
אֲשַׂגְּבֵהוּ כִּי־יָדַע שְׁמִי:
יִקְרָאֵנִי וְאֶעֱנֵהוּ עִמּוֹ אָנֹכִי

der Allmacht Schatten, da nenne ich Gott: Mein Schutz und meine Veste! Er ist mein Herr, auf den ich stets vertraue; denn er errettete dich von Schlingen und Fallstrick, von Pest und Verderben. Mit seinem Fittig deckt er dich, und unter seinen Flügeln findest du Schutz; seine Treue ist Schild und Harnisch. Erzittere nicht bei nächtlicher Gefahr, vor Pfeilen, die des Tages schwärmen; nicht wenn die Pest im Finstern schleicht, nicht wenn am Mittag Seuche wüthet. Mögen Tausend dir zur Seite fallen, und Miriaden dir zur Rechten, dir nahet sich kein Unfall, du blicke nur um dich mit deinen Augen, damit du der Frevler Strafe schauest; denn du sprachst zum Ewigen: „Du bist mein Schutz,“ und setztest in den Höchsten deine Zuversicht. Dir kann kein Unglück widerfahren, und keine Noth sich deiner Hütte nahen; denn er befiehlt den Himmlischen, auf allen Wegen dich zu schützen. Sie tragen dich auf Händen, daß deinen Fuß kein Stein verletze. So trittst du auf Leopard und Otter, zerdrückest Löwenbrut und Drachen. „Denn er begehrt mein, darum rette ich ihn; ich hebe ihn hoch empor, denn er erkennet mich. Er ruft mich an, und ich erhöre ihn; bin in der Noth bei ihm,

וְחָלַף׃ לָעֶרֶב יְמוֹלֵל וְיָבֵשׁ׃
כִּי־כָלִינוּ בְאַפֶּךָ׃ וּבַחֲמָתְךָ
נִבְהָלְנוּ׃ שַׁתָּ עֲוֹנֹתֵינוּ
לְנֶגְדֶּךָ׃ עֲלֻמֵנוּ לִמְאוֹר
פָּנֶיךָ׃ כִּי כָל־יְמֵינוּ פָּנוּ
בְעֶבְרָתֶךָ׃ כָּלִינוּ שָׁנֵינוּ כְּמוֹ־
הֶגֶה׃ יְמֵי־שְׁנוֹתֵינוּ ו בָהֶם
שִׁבְעִים שָׁנָה׃ וְאִם בִּגְבוּרֹת ו
שְׁמוֹנִים שָׁנָה וְרָהְבָם עָמָל
וָאָוֶן׃ כִּי גָז חִישׁ וַנָּעֻפָה׃
מִי־יוֹדֵעַ עֹז אַפֶּךָ׃ וּכְיִרְאָתְךָ
עֶבְרָתֶךָ׃ לִמְנוֹת יְמֵינוּ כֵּן־
הוֹדַע׃ וְנָבֵא לְבַב חָכְמָה׃
שׁוּבָה יְיָ עַד־מָתָי׃ וְהִנָּחֵם
עַל־עֲבָדֶיךָ׃ שַׂבְּעֵנוּ בַבֹּקֶר
חַסְדֶּךָ׃ וּנְרַנְּנָה וְנִשְׂמְחָה
בְּכָל־יָמֵינוּ׃ שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת
עִנִּיתָנוּ׃ שְׁנוֹת רָאִינוּ רָעָה׃
יֵרָאֶה אֶל־עֲבָדֶיךָ פָּעֳלֶךָ׃
וְהַדְרְךָ עַל־בְּנֵיהֶם׃
וִיהִי נֹעַם ו אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ
עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנָה
עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ כּוֹנְנֵהוּ׃
צא יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֶלְיוֹן בְּצֵל

des Abends welkt und verdorrt. Wohl vergehen wir in deinem Zorne, schwinden eilends hin in deinem Grimme. Du stellst unsere Sünden vor dich hin, unsere Heimlichkeit vor deines Angesichtes Licht; denn unsere Tage gehen unter in deinem Zorngerichte, und wie ein Seufzer vergehen unsere Jahre. Unsere Lebenszeit währt siebzig Jahre, die vollste Lebenskraft bringt es auf achtzig nur; ihr Streben ist Drangsal und Kummer, schnell wird es unterbrochen, und wir schwinden dahin! Wer deines Zornes Allgewalt begreift, daß dein Strafgericht deiner Furchtbarkeit gleich ist, der weiß auch richtig unserer Tage Werth zu bestimmen; er ist einsichtsvoll, besitzt ein Herz voll Weisheit. — O, wende dich, Ewiger! wie lange soll es währen? O, sei deinen Knechten wieder gnädig! erfülle an jenem Morgen uns mit deiner Huld! dann werden wir frohlocken, uns unserer kurzen Lebensdauer freuen. Erheitere uns damit so lange, als Du uns züchtigest, so viele Jahre als wir Unglück sehen! Zeige deinen Knechten dein erhabenes Werk, an ihren Kindern deine Majestät.

O, möge die Huld des Herrn, unseres Gottes, über uns walten, und unserer Hände Werk möge uns gelingen, unserer Hände Werk durch ihn gegründet werden!

(Psalm 91.) Wohnend in des Höchsten Schirm, ruhend in

ten, und ſeine Ohren auf ihr Flehen. Der Allmacht Zornblick trifft die Übelthäter, vertilgt ihr Angedenken von der Erde. Wenn jene ſchreien, hört es der Herr, und rettet ſie aus aller Noth. Gebrochenen Herzen iſt der Ewige nahe, zermalmten Gemüthern hilft er. Viel Leiden hat oft der Fromme, doch der Ewige befreiet ihn aus allen. Er beſchützet ſeine Glieder alle, nicht eines wird verſehrt davon; das Laſter bringt den Frevelhaften um, Verdammniß trifft die Feinde des Gerechten. Der Herr erlöſet die Seele ſeiner Knechte; die ihm vertrauen, quält Reue nie.

(Pſalm 90) Gebet Moſcheh's, des göttlichen Mannes. Herr! Du warſt unſere Zuflucht von Menſchenalter zu Menſchenalter. Bevor noch die Berge entſtanden, bevor Erde und Welt in's Daſein trat, ja von Ewigkeit zu Ewigkeit biſt Du allmächtig. Du bringſt das Menſchengeſchlecht bis zur Vernichtung, und ſprichſt dann: Erdenſöhne, kehrt in's Leben wieder! denn tauſend Jahre ſind vor dir wie ein Tag, der geſtern verging, ja eine Nachtwache kaum. Du ſtrömſt die Menſchen hinweg — ein Traum ſind ſie — erneuen ſich des Morgens wie das Gras. Des Morgens blüht und verjüngt ſich wieder, was

וְאָזְנָיו אֶל־שַׁוְעָתָם: פְּנֵי יְיָ
בְּעֹשֵׂי רָע. לְהַכְרִית מֵאֶרֶץ
זִכְרָם: צָעֲקוּ וַיְיָ שָׁמֵעַ. וּמִכָּל־
צָרוֹתָם הִצִּילָם: קָרוֹב יְיָ
לְנִשְׁבְּרֵי־לֵב. וְאֶת־דַּכְאֵי־
רוּחַ יוֹשִׁיעַ: רַבּוֹת רָעוֹת
צַדִּיק. וּמִכֻּלָּם יַצִּילֶנּוּ יְיָ:
שֹׁמֵר כָּל־עַצְמוֹתָיו. אַחַת
מֵהֵנָּה לֹא נִשְׁבָּרָה: תְּמוֹתֵת
רָשָׁע רָעָה וְשֹׂנְאֵי צַדִּיק
יֶאְשָׁמוּ: פֹּדֶה יְיָ נֶפֶשׁ עֲבָדָיו.
וְלֹא יֶאְשְׁמוּ כָּל־הַחוֹסִים בּוֹ:

צ תְּפִלָּה לְמֹשֶׁה אִישׁ־
הָאֱלֹהִים. אֲדֹנָי מָעוֹן אַתָּה
הָיִיתָ לָּנוּ בְּדֹר וָדֹר: בְּטֶרֶם
הָרִים יֻלָּדוּ וַתְּחוֹלֵל אֶרֶץ
וְתֵבֵל. וּמֵעוֹלָם עַד־עוֹלָם
אַתָּה אֵל: תָּשֵׁב אֱנוֹשׁ עַד־
דַּכָּא. וַתֹּאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי־
אָדָם: כִּי אֶלֶף שָׁנִים
בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוֹל כִּי
יַעֲבֹר וְאַשְׁמוּרָה בַלָּיְלָה:
זְרַמְתָּם שֵׁנָה יִהְיוּ. בַּבֹּקֶר
כֶּחָצִיר יַחֲלֹף: בַּבֹּקֶר יָצִיץ

יְיָ בְּכָל־עֵת. תָּמִיד תְּהִלָּתוֹ
בְּפִי: בַּיְיָ תִּתְהַלֵּל נַפְשִׁי.
יִשְׁמְעוּ עֲנָוִים וְיִשְׂמָחוּ: גַּדְּלוּ
לַיְיָ אִתִּי. וּנְרוֹמְמָה שְׁמוֹ
יַחְדָּו: דָּרַשְׁתִּי אֶת־יְיָ וְעָנָנִי.
וּמִכָּל־מְגוּרוֹתַי הִצִּילָנִי:
הִבִּיטוּ אֵלָיו וְנָהָרוּ. וּפְנֵיהֶם
אַל־יֶחְפָּרוּ: זֶה עָנִי קָרָא וַיְיָ
שָׁמֵעַ. וּמִכָּל־צָרוֹתָיו
הוֹשִׁיעוֹ: חֹנֶה מַלְאַךְ יְיָ
סָבִיב לִירֵאָיו וַיְחַלְּצֵם: טַעֲמוּ
וּרְאוּ כִּי־טוֹב יְיָ. אַשְׁרֵי
הַגֶּבֶר יֶחֱסֶה־בּוֹ: יְרָאוּ אֶת־
יְיָ קְדוֹשָׁיו. כִּי־אֵין מַחְסוֹר
לִירֵאָיו: כְּפִירִים רָשׁוּ
וְרָעֵבוּ. וְדֹרְשֵׁי יְיָ לֹא־יַחְסְרוּ
כָל־טוֹב: לְכוּ־בָנִים שִׁמְעוּ
לִי. יִרְאַת יְיָ אֲלַמֶּדְכֶם: מִי
הָאִישׁ הֶחָפֵץ חַיִּים. אֹהֵב
יָמִים לִרְאוֹת טוֹב: נְצֹר
לְשׁוֹנְךָ מֵרָע. וּשְׂפָתֶיךָ
מִדַּבֵּר מִרְמָה: סוּר מֵרָע
וַעֲשֵׂה־טוֹב. בַּקֵּשׁ שָׁלוֹם
וְרָדְפֵהוּ: עֵינֵי יְיָ אֶל־צַדִּיקִים.

den Ewigen alle Zeit; sein Lob bleibt immerdar in meinem Munde. Meine Seele rühmt sich des Ewigen, die Bedrängten hören es, und freuen sich darum. Preiset hoch den Ewigen mit mir; laßt uns zusammen seinen Namen erheben. Ich wandte mich zu Gott, und er erhörte mich, und rettete mich aus aller meiner Furcht. Die aufgeblickt zu ihm, vertrauungsvoll zu ihm geströmt, nie ward ihr Angesicht zu Schanden. Dieser Bedrängte rief — der Herr vernahm's, und half aus allen Nöthen ihm. Der Engel Gottes neiget sich hernieder, umschwebt seine Verehrer, und beschützet sie. Erkennet und sehet, wie gut der Ewige ist. Heil dem Manne, der auf ihn vertrauet! Verehrt den Ewigen, ihr seine Heiligen! nie leiden seine Verehrer Mangel. Räuberische Löwenbrut darbt und hungert, doch Jenen, die fromm zu Gott sich wenden, fehlt kein Gut. — Wohlan, Kinder! hört mir zu, ich lehre euch Gottesfurcht. Wer ist der Mann, der Unsterblichkeit erstreben will? sich nach Tagen sehnt, das ewig Gute zu erschauen? „Bewahre vor Bösem deine Zunge, und deine Lippen vor betrügerischer Rede. Entferne dich vom Laster, wirke Gutes, suche Frieden und strebe ihm nach!" Die Augen des Herrn merken auf die Gerech-

אֹרַח: מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם וּ
מוֹצָאוֹ. וּתְקוּפָתוֹ עַל־
קְצוֹתָם. וְאֵין וּ נִסְתָּר
מֵחַמָּתוֹ: תּוֹרַת יְיָ תְּמִימָה
מְשִׁיבַת נָפֶשׁ. עֵדוּת יְיָ
נֶאֱמָנָה מַחְכִּימַת פֶּתִי:
פִּקּוּדֵי יְיָ יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי לֵב.
מִצְוַת יְיָ בָּרָה מְאִירַת עֵינָיִם:
יִרְאַת יְיָ וּ טְהוֹרָה עוֹמֶדֶת
לָעַד. מִשְׁפְּטֵי־יְיָ אֱמֶת
צָדְקוּ יַחְדָּו: הַנֶּחֱמָדִים וּ
מִזָּהָב וּמִפַּז רָב. וּמְתוּקִים
מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים: גַּם
עַבְדְּךָ נִזְהָר בָּהֶם. בְּשָׁמְרָם
עֵקֶב רָב: שְׁגִיאוֹת מִי־יָבִין
מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי: גַּם מִזֵּדִים וּ
חֲשֹׂךְ עַבְדֶּךָ אַל־יִמְשְׁלוּ־
בִי אָז אֵיתָם. וְנִקֵּיתִי מִפֶּשַׁע
רָב: יִהְיוּ־לְרָצוֹן וּ אִמְרֵי פִי.
וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי
וְגֹאֲלִי:

לד לְדָוִד בְּשַׁנּוֹתוֹ אֶת־
טַעְמוֹ לִפְנֵי אֲבִימֶלֶךְ.
וַיְגָרְשֵׁהוּ וַיֵּלַךְ: אֲבָרְכָה אֶת־

durchläuft. Von jener Himmelsgränze ist sein Aufgang, sein Kreislauf führt es wieder zu ihr hin, und nichts bleibt seinem Gluthstrahl verborgen. Die Lehre Gottes ist vollständig, ist Labung für die Seele; des Ewigen Gesetz bleibt immer wahr, und macht die Unerfahrenen weise; des Herrn Befehle sind gerade, sie erfreuen das Herz; des Ewigen Gebot ist lauter, ist dem Auge Erleuchtung; die Gottesfurcht ist rein, und besteht ewig; die Gesetze des Unendlichen sind Wahrheit, und stimmen wahrhaft überein. Gewünschter noch als Gold und als Erz, von höchstem Werthe sind sie, und köstlicher als Honigseim und auserwählte Süßigkeiten. Auch dein Knecht ward durch sie erleuchtet. O, sie befolgen, gewährt den höchsten Lohn! Doch wer sieht gleich jeden Irrthum ein? Von unerkannten Sünden spreche Du mich frei, auch von Frevelgedanken halte deinen Knecht stets fern, daß sie nie Macht gewinnen über mich; dann kann ich makellos erscheinen, von jedem Laster frei. Mögen die Reden meines Mundes, und die Gedanken meines Herzens dir wohlgefallen, dir, Ewiger, mein Hort und mein Erlöser!

(Psalm 34) Von David, als er gegen Abimelech seinen Verstand verläugnete, dieser ihn von sich stieß, und er sich entfernte. Lobpreisen werde ich

וּמָגִנֵּנוּ הוּא: כִּי בוֹ יִשְׂמַח
לִבֵּנוּ כִּי בְשֵׁם קָדְשׁוֹ בָּטָחְנוּ:
יְהִי־חַסְדְּךָ יְיָ עָלֵינוּ כַּאֲשֶׁר
יִחַלְנוּ לָךְ: הַרְאֵנוּ יְיָ חַסְדֶּךָ
וְיִשְׁעֲךָ תִּתֶּן־לָנוּ: קוּמָה
עֶזְרָתָה לָנוּ וּפְדֵנוּ לְמַעַן
חַסְדֶּךָ: אָנכִי ו יְיָ אֱלֹהֶיךָ
הַמַּעַלְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם.
הַרְחֶב פִּיךָ וַאֲמַלְאֵהוּ: אַשְׁרֵי
הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ. אַשְׁרֵי הָעָם
שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו: וַאֲנִי ו בְּחַסְדְּךָ
בָטַחְתִּי יָגֵל ו לִבִּי בִּישׁוּעָתֶךָ.
אָשִׁירָה לַיְיָ כִּי גָמַל עָלָי:

יט לַמְנַצֵּחַ מִזְמוֹר לְדָוִד:
הַשָּׁמַיִם ו מְסַפְּרִים כְּבוֹד־
אֵל. וּמַעֲשֵׂה יָדָיו מַגִּיד
הָרָקִיעַ: יוֹם לְיוֹם יַבִּיעַ אֹמֶר.
וְלַיְלָה לְלַיְלָה יְחַוֶּה דָּעַת:
אֵין אֹמֶר וְאֵין דְּבָרִים בְּלִי
נִשְׁמָע קוֹלָם: בְּכָל־הָאָרֶץ
יָצָא קַוָּם. וּבִקְצֵה תֵבֵל
מִלֵּיהֶם לַשֶּׁמֶשׁ שָׂם ו אֹהֶל
בָּהֶם: וְהוּא כְחָתָן יוֹצֵא
מֵחֻפָּתוֹ. יָשִׂישׂ כְּגִבּוֹר לָרוּץ

Hilfe und unser Schild ist er. Sein erfreuet sich unser Herz; denn wir vertrauen auf seinen heiligen Namen. Deine Güte, Ewiger! walte über uns, wie wir auf dich harren. Ach Herr! erzeige uns deine Gnade, schenke uns deiner Hilfe wieder. Mache dich auf, Du, unsere Hilfe, befreie uns um deiner Güte willen. „Ich bin der Ewige, dein Gott, der aus Mizrajim dich geführet; entfalte deine Bitte ganz, ich werde sie erfüllen.“ Heil dem Volke, das so ganz ihm angehört! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist. O, ich vertraue deiner Güte, mein Herz frohlockt ob deiner Hilfe; dem Ewigen singe ich, denn er that mir wohl.

(Psalm 19) Dem Sangmeister ein Psalm David's. Die Himmel verkünden die Ehre Gottes, und seiner Hände Werk zeigt an, das Firmament. Ein Tag strömt dem andern die Lehre zu, und eine Nacht theilt der andern die Erkenntniß mit. Keine Lehre, keine Kunde, deren Stimme man nicht höre; über den ganzen Erdkreis tönt ihre Saite, ihre Worte bis an die Gränze der Welt; bis dahin, wo er dem Sonnenlichte ein Zelt aufschlug, wo es gleich einem Bräutigam aus seinem Brautgemach hervortritt, und freudig wie ein Held die Bahn

וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עָוֹן וְלֹא־
יַשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהָשִׁיב אַפּוֹ
וְלֹא־יָעִיר כָּל־חֲמָתוֹ: אַתָּה
יְיָ לֹא תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי
חַסְדְּךָ וַאֲמִתְּךָ תָּמִיד יִצְּרוּנִי:
זְכֹר־רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי
מֵעוֹלָם הֵמָּה: תֵּן עֹז
לֵאלֹהִים עַל־יִשְׂרָאֵל גַּאֲוָתוֹ
וְעֻזּוֹ בַּשְּׁחָקִים: נוֹרָא אֱלֹהִים
מִמִּקְדָּשֶׁיךָ אֵל יִשְׂרָאֵל הוּא
נוֹתֵן עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם
בָּרוּךְ אֱלֹהִים: אֵל־נְקָמוֹת
יְיָ אֵל נְקָמוֹת הוֹפִיעַ: הִנָּשֵׂא
שֹׁפֵט הָאָרֶץ הָשֵׁב גְּמוּל
עַל־גֵּאִים: לַיְיָ הַיְשׁוּעָה עַל־
עַמְּךָ בִרְכָתֶךָ סֶלָה: יְיָ
צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ
אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת
אַשְׁרֵי אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: יְיָ
הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם
קָרְאֵנוּ: הוֹשִׁיעָה ו אֶת־
עַמֶּךָ וּבָרֵךְ אֶת־נַחֲלָתֶךָ
וּרְעֵם וְנַשְּׂאֵם עַד־הָעוֹלָם:
נַפְשֵׁנוּ חִכְּתָה לַיְיָ עֶזְרֵנוּ

barmherzige! vergibt die Miſſethat, und vertilget nicht, ließ oft von ſeinem Zorne ab, ließ ſeinen Grimm nicht ganz erwachen. Du, o Herr! wirſt dein Erbarmen mir nicht entziehen, deine Liebe und dein Wohlwollen wird mich ſtets beſchützen! Denke an deine Huld, o Herr! an deine Güte, die von Ewigkeit geweſen! Spendet Ruhm dem Ewigen; über Iſrael ſchwebt ſeine Majeſtät, ſeine Allmacht hoch am Firmamente. Furchtbar erſcheinſt Du, Herr! aus deinem Heiligthume. — Iſrael's Gott! er gibt dem Volke Reich und Macht. Gelobt ſei Gott! — Herr der Strafgerichte iſt der Ewige. Herr der Strafgerichte! offenbare dich! Richter der Erde! vergilt den Hochmüthigen nach Verdienſt. Bei dem Ewigen findet man Hilfe. Laß deinen Segen ob deinem Volke ruhen — Selah! — Der Herr Zebaoth iſt mit uns; unſere Veſte iſt Jakob's Gott! — Selah! — Herr der Heerſchaaren! Heil dem Erdenſohne, der dir vertrauet! Ewiger! verleihe uns Sieg! o König, erhöre, wenn wir flehen! Hilf deinem Volke, und ſegne dein Erbe! Sei Du ihr Hirt, und trage ſie in Ewigkeit! Unſere Seele harret auf den Herrn; unſere

הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז: הָבוּ לַיְיָ
כְּבוֹד שְׁמוֹ. שְׂאוּ מִנְחָה
וּבֹאוּ לְפָנָיו. הִשְׁתַּחֲווּ לַיְיָ
בְּהַדְרַת קֹדֶשׁ: חִילוּ מִלְּפָנָיו
כָּל־הָאָרֶץ אַף תִּכּוֹן תֵּבֵל
בַּל־תִּמּוֹט: יִשְׂמְחוּ הַשָּׁמַיִם
וְתָגֵל הָאָרֶץ וְיֹאמְרוּ בַגּוֹיִם
יְיָ מָלָךְ: יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ
יַעֲלֹץ הַשָּׂדֶה וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ:
אָז יְרַנְּנוּ עֲצֵי הַיָּעַר מִלִּפְנֵי
יְיָ כִּי בָא לִשְׁפּוֹט אֶת־
הָאָרֶץ: הוֹדוּ לַיְיָ כִּי טוֹב
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ: וְאִמְרוּ
הוֹשִׁיעֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ
וְקַבְּצֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִן הַגּוֹיִם
לְהוֹדוֹת לְשֵׁם קָדְשֶׁךָ
לְהִשְׁתַּבֵּחַ בִּתְהִלָּתֶךָ: בָּרוּךְ
יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן־הָעוֹלָם
וְעַד הָעוֹלָם וְיֹאמְרוּ כָל־
הָעָם אָמֵן וְהַלֵּל לַיְיָ: רוֹמְמוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם
רַגְלָיו קָדוֹשׁ הוּא: רוֹמְמוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר
קָדְשׁוֹ כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

dem Herrn Ruhm und Triumph! bringt dem Herrn seines Namens Ruhm! bringt Opfer und erscheint vor ihm, betet den Ewigen an in festlichem Schmucke! bebet vor ihm, alle Welt, steht auch fest die Welt und wanket nie — die Himmel freuen sich, die Erde ist fröhlich, wenn sie verkünden unter Völkern: Der Ewige regieret! Es braust das Meer, und was es enthält; es frohlockt die Flur mit Allem, was darauf ist; es jauchzen alle Bäume des Waldes vor dem Herrn. Er kommt und richtet den Erdball. Danket dem Herrn, denn er ist freundlich, ewig währt seine Güte. O betet: Hilf uns, unserer Rettung Herr! versammle uns wieder und befreie uns von den Heiden, darob wir deinem heiligen Namen danken, und uns deines Lobes rühmen. Gelobt sei der Herr, der Gott Jisraels, von Ewigkeit zu Ewigkeit! und alles Volk spreche Amen! und lobsinge dem Herrn. Erhebet den Ewigen, unsern Gott! betet an vor seiner Füße Schämel! heilig ist er! Erhebet den Ewigen, unsern Gott! werft euch nieder vor seinem heiligen Berge; denn der Herr, unser Gott, ist heilig. Er, der All-

מִשְׁפָּטָיו׃ זִכְרוּ לְעוֹלָם
בְּרִיתוֹ דָּבָר צִוָּה לְאֶלֶף דּוֹר׃
אֲשֶׁר כָּרַת אֶת־אַבְרָהָם
וּשְׁבוּעָתוֹ לְיִצְחָק׃ וַיַּעֲמִידֶהָ
לְיַעֲקֹב לְחֹק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית
עוֹלָם׃ לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶרֶץ־
כְּנַעַן חֶבֶל נַחֲלַתְכֶם׃
בִּהְיוֹתְכֶם ו מְתֵי מִסְפָּר
כִּמְעַט וְגָרִים בָּהּ׃ וַיִּתְהַלְּכוּ
מִגּוֹי אֶל־גּוֹי וּמִמַּמְלָכָה
אֶל־עַם אַחֵר׃ לֹא־הִנִּיחַ
לְאִישׁ לְעָשְׁקָם וַיּוֹכַח
עֲלֵיהֶם ו מְלָכִים׃ אַל תִּגְּעוּ
בִּמְשִׁיחָי וּבִנְבִיאַי אַל־
תָּרֵעוּ׃ שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ
בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם אֶל יוֹם יְשׁוּעָתוֹ׃
סַפְּרוּ בַגּוֹיִם אֶת־כְּבוֹדוֹ
בְּכָל־הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו׃ כִּי
גָדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְנוֹרָא
הוּא עַל־כָּל־אֱלֹהִים׃ כִּי
כָּל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים ו אֱלִילִים.
וַיְיָ שָׁמַיִם עָשָׂה׃ הוֹד וְהָדָר
לְפָנָיו עֹז וְחֶדְוָה בִּמְקוֹמוֹ׃
הָבוּ לַיְיָ מִשְׁפְּחוֹת עַמִּים

Denket ewig seinen Bund, seine Verheißung im tausendsten Geschlechte. Jenen hat er mit Abraham gestiftet, diese schwur er dem Jizchak zu. Nun bestimmte er Jakob dieses Recht, für Jisrael den ewiglichen Bund. Dir — sprach er — gebe ich das Land Kenaan, das euch zugetheilte Erbgut. Noch waren sie von geringer Zahl, winzig noch, und fremd im Lande. Sie zogen von Volk zu Volk, von diesem Reiche zu jener Nazion. Keinem ließ er zu, sie zu bedrücken, und züchtigte ihrentwegen Könige. „Tastet meine Geweiheten nicht an! thut meinen Wortführern kein Leid!“ Singet dem Herrn aller Welt! verkündet Tag für Tag sein Heil! zeiget unter Heiden seinen Ruhm an, unter allen Völkern seine Wunder; denn groß ist Gott, und hochgepriesen, furchtbar groß über alle Mächte. Wohl Götzen sind der Heiden Götter alle — der Ewige! er schuf die Himmel. Vor ihm ist Majestät und Pracht, in seinem HeiligthumTriumph und Freudigkeit. Bringt dem Herrn, ihr Heidengeschlechter! bringt

errettet — sein Name sei gepriesen! — Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott! Beherrscher der Welt! Allmächtiger, erbarmungsvoller Vater! Du, dessen Lob dein Volk im Munde führt, Du, dessen Ruhm und Preis die Zunge deiner Frommen und deiner Diener ausspricht. Mit den Psalmen David's, deines Dieners, wollen wir dich, Ewiger, unser Gott! preisen, mit Lobgesängen und Dankliedern wollen wir dich hoch feiern, dich rühmen, dich verherrlichen, und deinen Namen hoch preisen; ja wir wollen dir huldigen, dir, unser König! unser Gott! Einziger, Unendlicher! König, dessen erhabener Name immer und ewig gepriesen und verherrlicht wird. Gebenedeiet seist Du, Ewiger, König! dessen Lob in Dankliedern ertönt.

Danket dem Ewigen, verkündiget seinen Namen, macht den Völkern seine Thaten kund! Lobsinget ihm, rührt ihm Saitenspiel, preiset laut seine Wunder alle! Rühmt euch seines heiligen Namens, daß sich das Herz der Verehrer Gottes freue! Wendet euch zu Gott, suchet seinen Schutz, flehet unaufhörlich seine Vorsicht an; denket an die Wunderwerke, die er that, die Wunderzeichen und die Rathschlüsse seines Mundes, Nachkommen seines Knechtes Jisrael! Kinder Jakob's, seine Auserwählten! Er! der Ewige, ist unser Gott! in alle Welt geht sein Gericht.

בָּרוּךְ שְׁמוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יי
אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. הָאֵל
הָאָב הָרַחֲמָן הַמְהֻלָּל בְּפִי
עַמּוֹ מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר בִּלְשׁוֹן
חֲסִידָיו וַעֲבָדָיו. וּבְשִׁירֵי דָוִד
עַבְדֶּךָ. נְהַלֶּלְךָ יי אֱלֹהֵינוּ
בְּשִׁבָחוֹת וּבְזִמִּירוֹת. נְגַדֶּלְךָ
וּנְשַׁבֵּחֲךָ וּנְפָאֶרְךָ וְנַזְכִּיר
שִׁמְךָ וְנַמְלִיכְךָ מַלְכֵּנוּ
אֱלֹהֵינוּ יָחִיד חֵי הָעוֹלָמִים.
מֶלֶךְ מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר עֲדֵי־
עַד שְׁמוֹ הַגָּדוֹל. בָּרוּךְ אַתָּה
יי מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתִּשְׁבָּחוֹת:

הוֹדוּ לַיי קִרְאוּ בִשְׁמוֹ
הוֹדִיעוּ בָעַמִּים עֲלִילֹתָיו:
שִׁירוּ לוֹ זַמְּרוּ לוֹ שִׂיחוּ בְכָל־
נִפְלְאוֹתָיו: הִתְהַלְלוּ בְשֵׁם
קָדְשׁוֹ יִשְׂמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יי:
דִּרְשׁוּ יי וְעֻזּוֹ בַּקְּשׁוּ פָנָיו
תָּמִיד: זִכְרוּ נִפְלְאֹתָיו אֲשֶׁר
עָשָׂה מֹפְתָיו וּמִשְׁפְּטֵי־
פִיהוּ: זֶרַע יִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ
בְּנֵי יַעֲקֹב בְּחִירָיו: הוּא יי
אֱלֹהֵינוּ בְּכָל־הָאָרֶץ

ויאמר זה יתעטף מעומד, ויכרך:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהִתְעַטֵּף בְּצִיצִת:

Gebenedeiet seist Du, Ewiger, unser Gott, König der Welt! der uns durch seine Gesetze geheiligt und uns verordnet hat die Umhüllung mit den Schaufäden.

ויכסה ראשו בטלית ויאמר ד' פסוקים הלו:

מה יקר חסדך אלהים ובני אדם בצל כנפיך יחסיון: ירויון מדשן ביתך ונחל עדניך תשקם: כי עמך מקור חיים באורך נראה אור: משוך חסדך ליודעיך וצדקתך לישרי לב:

יש נוהגין לומר מזמור זה קודם שאמר.

ל מִזְמוֹר שִׁיר־חֲנֻכַּת הַבַּיִת לְדָוִד: אֲרוֹמִמְךָ יְיָ כִּי דִלִּיתָנִי וְלֹא־שִׂמַּחְתָּ אֹיְבַי לִי: יְיָ אֱלֹהָי שִׁוַּעְתִּי אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: יְיָ הֶעֱלִיתָ מִן־שְׁאוֹל נַפְשִׁי חִיִּיתָנִי מִיָּרְדִי־בוֹר: זַמְּרוּ לַיְיָ חֲסִידָיו וְהוֹדוּ לְזֵכֶר קָדְשׁוֹ: כִּי רֶגַע | בְּאַפּוֹ חַיִּים בִּרְצוֹנוֹ בָּעֶרֶב יָלִין בֶּכִי וְלַבֹּקֶר | רִנָּה: וַאֲנִי אָמַרְתִּי בְשַׁלְוִי בַּל־אֶמּוֹט לְעוֹלָם: יְיָ בִּרְצוֹנְךָ הֶעֱמַדְתָּה לְהָרְרִי־עֹז הִסְתַּרְתָּ פָנֶיךָ הָיִיתִי נִבְהָל: אֵלֶיךָ יְיָ אֶקְרָא וְאֶל־אֲדֹנָי אֶתְחַנָּן: מַה־בֶּצַע בְּדָמִי בְּרִדְתִּי אֶל־שַׁחַת הֲיוֹדְךָ עָפָר הֲיַגִּיד אֲמִתֶּךָ: שְׁמַע־יְיָ וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה־עֹזֵר לִי: הָפַכְתָּ מִסְפְּדִי לְמָחוֹל | לִי פִּתַּחְתָּ שַׂקִּי וַתְּאַזְּרֵנִי שִׂמְחָה: לְמַעַן | יְזַמֶּרְךָ כָבוֹד וְלֹא יִדֹּם יְיָ אֱלֹהַי לְעוֹלָם אוֹדֶךָּ:

בחשבחות bis ברוך שאמר wird stehend gebetet.

בָּרוּךְ שֶׁאָמַר וְהָיָה הָעוֹלָם. בָּרוּךְ הוּא בָּרוּךְ עוֹשֶׂה בְרֵאשִׁית. בָּרוּךְ אוֹמֵר וְעוֹשֶׂה. בָּרוּךְ גּוֹזֵר וּמְקַיֵּם. בָּרוּךְ מְרַחֵם | עַל הָאָרֶץ. בָּרוּךְ מְרַחֵם | עַל הַבְּרִיּוֹת. בָּרוּךְ מְשַׁלֵּם שָׂכָר טוֹב לְיִרְאָיו. בָּרוּךְ | חַי לָעַד וְקַיָּם לָנֶצַח. בָּרוּךְ פּוֹדֶה וּמַצִּיל

Gepriesen sei, der die Welt in's Werde rief! gepriesen er; gepriesen, der die Schöpfung hervorgebracht; gepriesen, der verheißt und vollbringt; gepriesen, der verhänget und vollziehet; gepriesen, der wohlthätig auf die Erde wirket; gepriesen, der sich der Geschöpfe liebreich annimmt; gepriesen, der seinen Verehrern herrlich lohnet; gepriesen, der unendlich lebt und ewig unwandelbar ist; gepriesen, der erlöset und

וְהַמַּעֲשֵׂר לְכָל־אָדָם וְנֶאֱכָלִין בְּכָל הָעִיר בְּכָל־
מַאֲכָל ו לִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַפֶּסַח אֵינוֹ נֶאֱכָל
אֶלָּא בַלַּיְלָה וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא עַד חֲצוֹת וְאֵינוֹ
נֶאֱכָל אֶלָּא לִמְנוּיָו וְאֵינוֹ נֶאֱכָל אֶלָּא צָלִי:

*) רַבִּי יִשְׁמָעֵאל אוֹמֵר בִּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַתּוֹרָה נִדְרֶשֶׁת:
מִקַּל וָחֹמֶר. וּמִגְּזֵרָה שָׁוָה. מִבִּנְיַן אָב מִכָּתוּב אֶחָד. וּמִבִּנְיַן
אָב מִשְּׁנֵי כְתוּבִים. מִכְּלָל וּפְרָט. וּמִפְּרָט וּכְלָל. כְּלָל וּפְרָט
וּכְלָל אִי אַתָּה דָן אֶלָּא כְּעֵין הַפְּרָט. מִכְּלָל שֶׁהוּא צָרִיךְ
לִפְרָט. וּמִפְּרָט שֶׁהוּא צָרִיךְ לִכְלָל. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל
וְיָצָא מִן הַכְּלָל ו לְלַמֵּד לֹא לְלַמֵּד עַל עַצְמוֹ יָצָא אֶלָּא לְלַמֵּד
עַל הַכְּלָל כֻּלּוֹ יָצָא. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לִטְעוֹן טוֹעַן
אֶחָד שֶׁהוּא כְּעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל וְלֹא לְהַחְמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה
בִּכְלָל וְיָצָא לִטְעוֹן טוֹעַן אַחֵר שֶׁלֹּא כְּעִנְיָנוֹ יָצָא לְהָקֵל
וּלְהַחְמִיר. כָּל־דָּבָר שֶׁהָיָה בִּכְלָל וְיָצָא לְהוֹן בִּדְבָר חָדָשׁ אִי
אַתָּה יָכוֹל ו לְהַחֲזִירוֹ לִכְלָלוֹ עַד שֶׁיַּחֲזִירֶנּוּ הַכָּתוּב לִכְלָלוֹ
בְּפֵרוּשׁ. דָּבָר הַלָּמֵד מֵעִנְיָנוֹ. וְדָבָר הַלָּמֵד מִסּוֹפוֹ. וְכֵן שְׁנֵי
כְתוּבִים הַמַּכְחִישִׁים זֶה אֶת־זֶה עַד שֶׁיָּבֹא הַכָּתוּב הַשְּׁלִישִׁי
וְיַכְרִיעַ בֵּינֵיהֶם:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה
בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ: וְשָׁם נַעַבְדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:
וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

סדר עטיפת הציצית.

נודקין הטלית ואומרים זה: בָּרְכִי נַפְשִׁי אֶת יְיָ יְיָ אֱלֹהַי גָּדַלְתָּ מְאֹד הוֹד וְהָדָר
לָבָשְׁתָּ: עוֹטֶה אוֹר כַּשַּׂלְמָה נוֹטֶה שָׁמַיִם כַּיְרִיעָה:
קודם עטיפת הציצית אומרים: הֲרֵינִי מִתְעַטֵּף בְּמַלִּית שֶׁל צִיצִית כְּדֵי לְקַיֵּם מִצְוַת
בּוֹרְאִי כַּכָּתוּב וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִת עַל כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם לְדֹרֹתָם:

---

*) Das 1. Kapitel aus Siphra enthält die logiſchen Regeln zur Auslegung der Thora. Die tägliche Leſung dieſes und des vorangehenden Stückes iſt gleichſam der Erſatz ſtatt der Verpflichtung, ſich täglich mit der Thora und ihrer Auslegung zu befaſſen.

עַד חֲצוֹת: הָעוֹלָה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָהּ בַּצָּפוֹן
וְקִבּוּל דָּמָהּ בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָהּ טָעוּן שְׁתֵּי
מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וּטְעוּנָה הֶפְשֵׁט וְנִתּוּחַ וְכָלִיל ו
לָאִשִּׁים: וּבְחֵי שַׁלְמֵי צִבּוּר וַאֲשָׁמוֹת. אֵלּוּ הֵן
אֲשָׁמוֹת אָשָׁם גְּזֵלוֹת אָשָׁם וּמְעִילוֹת אָשָׁם שִׁפְחָה
חֲרוּפָה אָשָׁם נָזִיר אָשָׁם ו מְצוֹרָע אָשָׁם תָּלוּי.
שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן
וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע. וְנֶאֱכָלִין
לִפְנִים וּמִן הַקְּלָעִים לִזְכְרֵי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל ו
לְיוֹם וְלַיְלָה עַד חֲצוֹת:

הַתּוֹדָה וְאֵיל נָזִיר קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־
מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן
אַרְבַּע וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־אָדָם בְּכָל־
מַאֲכָל ו לְיוֹם וְלַיְלָה עַד חֲצוֹת: הַמּוּרָם ו מֵהֶם
כַּיּוֹצֵא בָּהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל ו לַכֹּהֲנִים
לִנְשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: שְׁלָמִים קָדָשִׁים
קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה וְדָמָן טָעוּן
שְׁתֵּי מַתָּנוֹת שֶׁהֵן אַרְבַּע וְנֶאֱכָלִין בְּכָל־הָעִיר לְכָל־
אָדָם בְּכָל־מַאֲכָל ולִשְׁנֵי יָמִים וְלַיְלָה אֶחָד: הַמּוּרָם ו
מֵהֶם כַּיּוֹצֵא בָּהֶם אֶלָּא שֶׁהַמּוּרָם נֶאֱכָל ו לַכֹּהֲנִים
לִנְשֵׁיהֶם וְלִבְנֵיהֶם וּלְעַבְדֵיהֶם: הַבְּכוֹר וְהַמַּעֲשֵׂר
וְהַפֶּסַח קָדָשִׁים קַלִּים שְׁחִיטָתָן בְּכָל־מָקוֹם בָּעֲזָרָה
וְדָמָן טָעוּן מַתָּנָה אֶחָת. וּבְלַבַד שֶׁיִּתֵּן כְּנֶגֶד
הַיְסוֹד: שְׁנָה בַּאֲכִילָתָן הַבְּכוֹר נֶאֱכָל ו לַכֹּהֲנִים

עֹלַת שַׁבַּת בְּשַׁבַּתּוֹ עַל־עֹלַת הַתָּמִיד וְנִסְכָּהּ׃

opfer. Dieses ist das Brandopfer für jeden Sabbath außer dem täglichen Brandopfer, nebst dem Weinopfer dazu.

---

*) אֵיזֶהוּ מְקוֹמָן שֶׁל זְבָחִים קָדְשֵׁי קָדָשִׁים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן פֹּר וְשָׁעִיר שֶׁל יוֹם הַכִּפּוּרִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל בֵּין הַבַּדִּים וְעַל הַפָּרֹכֶת וְעַל מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מַעֲכֶבֶת שִׁירֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁלַּמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם לֹא נָתַן לֹא עִכֵּב׃ פָּרִים הַנִּשְׂרָפִים וּשְׂעִירִים הַנִּשְׂרָפִים שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן הַזָּיָה עַל הַפָּרֹכֶת וְעַל מִזְבַּח הַזָּהָב מַתָּנָה אַחַת מֵהֶן מְעַכֶּבֶת שִׁירֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד מַעֲרָבִי שֶׁלַּמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אִם לֹא נָתַן לֹא עִכֵּב אֵלּוּ וְאֵלּוּ נִשְׂרָפִין בְּבֵית הַדֶּשֶׁן׃ חַטֹּאת הַצִּבּוּר וְהַיָּחִיד אֵלּוּ הֵן חַטֹּאת הַצִּבּוּר שְׂעִירֵי רָאשֵׁי חֳדָשִׁים וְשֶׁלְּמוֹעֲדוֹת שְׁחִיטָתָן בַּצָּפוֹן וְקִבּוּל דָּמָן בִּכְלִי שָׁרֵת בַּצָּפוֹן וְדָמָן טָעוּן אַרְבַּע מַתָּנוֹת עַל אַרְבַּע קְרָנוֹת׃ כֵּיצַד עָלָה בַכֶּבֶשׁ וּפָנָה לַסּוֹבֵב וּבָא־לוֹ לְקֶרֶן דְּרוֹמִית מִזְרָחִית. מִזְרָחִית צְפוֹנִית. צְפוֹנִית מַעֲרָבִית. מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית. שִׁירֵי הַדָּם הָיָה שׁוֹפֵךְ עַל יְסוֹד דְּרוֹמִי. וְנֶאֱכָלִין לִפְנִים ו מִן־הַקְּלָעִים לִזְכָרִי כְהֻנָּה בְּכָל־מַאֲכָל ו לְיוֹם וְלַיְלָה

*) Der 5. Abschnitt aus der Mischna **Sebachim** handelt von den Vorschriften und Gebräuchen bei den Opferungen, und wird zum Andenken an den Opferdienst gelesen.

הֵיטֵב הָדֵק. מִפְּנֵי שֶׁהַקּוֹל יָפֶה לַבְּשָׂמִים: פִּטְמָה לַחֲצָאִין כְּשֵׁרָה. לִשְׁלִישׁ וְלִרְבִיעַ לֹא שָׁמְעִנוּ: אָמַר רַבִּי יְהוּדָה. זֶה הַכְּלָל אִם כְּמִדָּתָהּ כְּשֵׁרָה לַחֲצָאִין. אוֹ שֶׁחִסַּר אַחַת מִכָּל־ סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה: תַּנְיָא בַר קַפָּרָא אַחַת לְשִׁשִּׁים אוֹ לְשִׁבְעִים שָׁנָה. הָיְתָה בָאָה שֶׁל שִׁירַיִם לַחֲצָאִין: וְעוֹד תָּנִי בַר קַפָּרָא. אִלּוּ הָיָה נוֹתֵן בָּהּ קוֹרְטוֹב שֶׁל דְּבַשׁ. אֵין אָדָם יָכוֹל לַעֲמוֹד מִפְּנֵי רֵיחָהּ. וְלָמָּה אֵין מַעַרְבִין בָּהּ דְּבַשׁ. מִפְּנֵי שֶׁהַתּוֹרָה אָמְרָה כִּי כָל־שְׂאוֹר וְכָל־דְּבַשׁ לֹא־תַקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אִשֶּׁה לַיְיָ:

יְיָ צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׂגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֶלָה: יְיָ צְבָאוֹת אַשְׁרֵי אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: יְיָ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קָרְאֵנוּ: אַתָּה סֵתֶר לִי מִצַּר תִּצְּרֵנִי רָנֵּי פַלֵּט תְּסוֹבְבֵנִי סֶלָה: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

תפלת רבי נחוניה בן הקנה.

אנא בכח גדולת ימינך תתיר צרורה. אבג"יתץ
קבל רנת עמך שגבנו טהרנו נורא. קרע"שטן
נא גבור דורשי יחודך כבבת שמרם. נגד"יכש
ברכם טהרם רחמם צדקתך תמיד גמלם. בטר"צתג
חסין קדוש ברוב טובך נהל עדתך. חקב"טנע
יחיד גאה לעמך פנה זוכרי קדשתך. יגל"פזק
שועתינו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלמות. שקו"צית

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד

רבון העולמים, אתה צויתנו להקריב קרבן תמיד במועדו, ועתה בעונותינו חרב בית המקדש ובטל התמיד, לכן יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שיהיו שיח שפתותינו חשוב ומקובל ומרוצה לפניך כאלו הקרבנו קרבן התמיד במועדו ועמדנו על מעמדו:

Am Sabbath wird dieses auch gesagt.

וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי־כְבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וּשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן וְנִסְכּוֹ:

Am Sabbath zwei jährige Lämmer ohne Fehler, und zum Mehlopfer zwei Zehnttheile feines Mehl mit Oel eingerührt, nebst dem Trank-

וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ סַמִּים נָטָף וּשְׁחֵלֶת וְחֶלְבְּנָה סַמִּים וּלְבוֹנָה זַכָּה בַּד בְּבַד יִהְיֶה: וְעָשִׂיתָ אֹתָהּ קְטֹרֶת רֹקַח מַעֲשֵׂה רוֹקֵחַ מְמֻלָּח טָהוֹר קֹדֶשׁ: וְשָׁחַקְתָּ מִמֶּנָּה הָדֵק וְנָתַתָּה מִמֶּנָּה לִפְנֵי הָעֵדֻת בְּאֹהֶל מוֹעֵד אֲשֶׁר אִוָּעֵד לְךָ שָׁמָּה קֹדֶשׁ קָדָשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם: וְנֶאֱמַר. וְהִקְטִיר עָלָיו אַהֲרֹן קְטֹרֶת סַמִּים בַּבֹּקֶר בַּבֹּקֶר בְּהֵיטִיבוֹ אֶת־הַנֵּרֹת יַקְטִירֶנָּה: וּבְהַעֲלֹת אַהֲרֹן אֶת־הַנֵּרֹת בֵּין הָעַרְבַּיִם יַקְטִירֶנָּה קְטֹרֶת תָּמִיד לִפְנֵי יְיָ לְדֹרֹתֵיכֶם:

תָּנוּ רַבָּנָן פִּטּוּם הַקְּטֹרֶת כֵּיצַד. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וּשְׁמוֹנָה מָנִים הָיוּ בָהּ. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וַחֲמִשָּׁה כְּמִנְיַן יְמוֹת הַחַמָּה. וּשְׁלֹשָׁה מָנִים יְתֵרִים שֶׁמֵּהֶם וּמַכְנִיס כֹּהֵן גָּדוֹל מְלֹא חָפְנָיו בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים. וּמַחֲזִירָם לְמַכְתֶּשֶׁת בְּעֶרֶב יוֹם הַכִּפּוּרִים. כְּדֵי לְקַיֵּם וּמְצוֹת דַּקָּה מִן הַדַּקָּה: וְאַחַד עָשָׂר סַמָּנִין הָיוּ בָהּ. וְאֵלּוּ הֵן הַצֳּרִי וְהַצִּפֹּרֶן. הַחֶלְבְּנָה. וְהַלְּבוֹנָה. מִשְׁקַל שִׁבְעִים שִׁבְעִים וּמָנֶה. מוֹר. וּקְצִיעָה. שִׁבֹּלֶת נֵרְדְּ. וְכַרְכֹּם. מִשְׁקַל שִׁשָּׁה עָשָׂר. שִׁשָּׁה עָשָׂר מָנֶה. הַקֹּשְׁטְ שְׁנֵים עָשָׂר. וְקִלּוּפָה שְׁלֹשָׁה. וְקִנָּמוֹן תִּשְׁעָה. בּוֹרִית כַּרְשִׁינָא תִּשְׁעָה קַבִּין. יֵין קַפְרִיסִין סְאִין תְּלָתָא וְקַבִּין תְּלָתָא. וְאִם אֵין לוֹ יֵין־קַפְרִיסִין. מֵבִיא חֲמַר חִוָּרִין עַתִּיק. מֶלַח סְדוֹמִית רֻבַּע הַקָּב. מַעֲלֶה עָשָׁן כָּל־שֶׁהוּא: רַבִּי נָתָן אוֹמֵר אַף כִּפַּת הַיַּרְדֵּן כָּל־שֶׁהוּא: וְאִם נָתַן בָּהּ דְּבַשׁ פְּסָלָהּ. אִם חִסַּר אַחַת מִכָּל־סַמָּנֶיהָ חַיָּב מִיתָה:

רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר. הַצֳּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרָף הַנּוֹטֵף מֵעֲצֵי הַקְּטָף: בּוֹרִית כַּרְשִׁינָא לְמָה הִיא בָאָה. כְּדֵי לְיַפּוֹת בָּהּ אֶת־הַצִּפֹּרֶן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא נָאָה. יֵין־קַפְרִיסִין לְמָה הוּא בָא. כְּדֵי לְשָׁרוֹת בּוֹ אֶת־הַצִּפֹּרֶן כְּדֵי שֶׁתְּהֵא עַזָּה: וַהֲלֹא מֵי רַגְלַיִם יָפִין לָהּ אֶלָּא שֶׁאֵין מַכְנִיסִין מֵי רַגְלַיִם בַּמִּקְדָּשׁ מִפְּנֵי הַכָּבוֹד:

תַּנְיָא רַבִּי נָתָן אוֹמֵר כְּשֶׁהוּא שׁוֹחֵק. אוֹמֵר הָרֵק הֵיטֵב

ihr dem Ewigen zu Ehren darbringen sollt: Jährige Lämmer ohne Leibesfehler, zwei jeden Tag, als fortbestehendes Brandopfer. Das eine Lamm bringst du des Morgens, und das andere zwischen beiden Abenden; dazu ein Zehnttheil eines Epha [1]) feines Mehl zum Mehlopfer, eingerührt mit einem Viertheil eines Hin [2]) gestoßenen Oels; das tägliche Opfer, wie es bereits am Berge Sinai gebracht, und dem Ewigen zu Ehren zum angenehmen Geruch vom Feuer verzehrt ward. Zu jedem Lamme gehört ein Viertheil Hin zum Trankopfer; auf das Heilige soll der unvermischte Opferwein dem Ewigen zu Ehren ausgegossen werden. Das andere Lamm bringst du zwischen beiden Abenden mit eben dem Mehlopfer und Trankopfer, wie des Morgens, dem Feuer bestimmt, ein angenehmer Geruch dem Ewigen zu Ehren.

Man soll es auf der mitternächtlichen Seite des Altars vor dem Ewigen schlachten, und die Söhne Aharon's, die Priester, sollen das Blut um den Altar sprengen.

לַיהוָה כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה
תְּמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עֹלָה
תָּמִיד: אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד
תַּעֲשֶׂה בַבֹּקֶר וְאֶת הַכֶּבֶשׂ
הַשֵּׁנִי תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבָּיִם:
וַעֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת
לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כָּתִית
רְבִיעִת הַהִין: עֹלַת תָּמִיד
הָעֲשִׂיָה בְּהַר סִינַי לְרֵיחַ
נִיחֹחַ אִשֶּׁה לַיהוָה: וְנִסְכּוֹ
רְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד
בַּקֹּדֶשׁ הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֵׁכָר
לַיהוָה: וְאֶת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי
תַּעֲשֶׂה בֵּין הָעַרְבַּיִם כְּמִנְחַת
הַבֹּקֶר וּכְנִסְכּוֹ תַּעֲשֶׂה אִשֵּׁה
רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:
וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יֶרֶךְ הַמִּזְבֵּחַ
צָפוֹנָה לִפְנֵי יְהוָה וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן
הַכֹּהֲנִים אֶת־דָּמוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ
סָבִיב:

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ שֶׁהִקְטִירוּ אֲבוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ אֶת־קְטֹרֶת הַסַּמִּים. בְּזְמַן שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיָּם. כַּאֲשֶׁר צִוִּיתָ אוֹתָם עַל יְדֵי מֹשֶׁה נְבִיאֶךָ כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ:

1) Epha bedeutet ein gewisses Getreidemaß.
2) Hin bedeutet ein Maß für flüssige Körper.

wie es ausdrücklich heißt: Zur selbigen Zeit werde ich euch zurück führen, und zu derselben Zeit euch versammeln; denn ich will euch Würde und Ruhm verschaffen unter allen Völkern der Erde, indem ich zu euerem Erstaunen euern Wohlstand wieder herstelle; spricht der Herr.

וְיָ אֱלֹהֵינוּ מַרְשְׁכָתּוּב.
בָּעֵת הַהִיא אָבִיא אֶתְכֶם.
וּבָעֵת קַבְּצִי אֶתְכֶם. כִּי־
אֶתֵּן אֶתְכֶם לְשֵׁם וְלִתְהִלָּה
בְּכֹל עַמֵּי הָאָרֶץ. בְּשׁוּבִי
אֶת־שְׁבוּתֵיכֶם לְעֵינֵיכֶם
אָמַר וְיָ׃

וַיְדַבֵּר וְיָ אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ וְעָשִׂיתָ כִּיּוֹר נְחֹשֶׁת וְכַנּוֹ נְחֹשֶׁת
לְרָחְצָה וְנָתַתָּה אֹתוֹ בֵּין־אֹהֶל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנָתַתָּ שָׁמָּה
מָיִם׃ וְרָחֲצוּ אַהֲרֹן וּבָנָיו מִמֶּנּוּ אֶת־יְדֵיהֶם וְאֶת־רַגְלֵיהֶם׃
בְּבֹאָם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד יִרְחֲצוּ־מַיִם וְלֹא יָמֻתוּ אוֹ בְגִשְׁתָּם
אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשָׁרֵת לְהַקְטִיר אִשֶּׁה לַיְיָ׃ וְרָחֲצוּ יְדֵיהֶם וְרַגְלֵיהֶם
וְלֹא יָמֻתוּ וְהָיְתָה לָהֶם חָק־עוֹלָם לוֹ וּלְזַרְעוֹ לְדֹרֹתָם׃
וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי־בַד יִלְבַּשׁ עַל־בְּשָׂרוֹ וְהֵרִים
אֶת־הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת־הָעוֹלָה עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ
אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ׃ וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדָיו וְלָבַשׁ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְהוֹצִיא
אֶת־הַדֶּשֶׁן אֶל־מִחוּץ לַמַּחֲנֶה אֶל־מָקוֹם טָהוֹר׃

וּנְשַׁלְּמָה פָּרִים שְׂפָתֵינוּ בְּמִקּוֹם קָרְבַּן תָּמִיד שֶׁל שַׁחַר (למנחה שֶׁל בֵּין הָעַרְבַּיִם):

Der Ewige redete mit Moscheh und sprach: Gebiete den Kindern Jisrael's, und sage ihnen: Mein Opfer, nämlich meine Speise, welche mein Feuer verzehrt, mir zum angenehmen Geruch, müßt ihr sorgfältig jedes zu seiner Zeit darbringen. Sage ihnen also: Dieses ist das Feueropfer, das

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵאמֹר: צַו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קָרְבָּנִי
לַחְמִי לְאִשַּׁי רֵיחַ נִיחֹחִי
תִּשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב לִי
בְּמוֹעֲדוֹ: וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה
הָאִשֶּׁה אֲשֶׁר תַּקְרִיבוּ

אֶת־־שִׁמְךָ עַל־מַקְדִּישֵׁי שִׁמֶךָ
וְקַדֵּשׁ אֶת־־שִׁמְךָ בְּעוֹלָמֶךָ
וּבִישׁוּעָתְךָ תָּרִים וְתַגְבִּיהַּ קַרְנֵנוּ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ
בָּרַבִּים:

אַתָּה הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. וּבִשְׁמֵי
הַשָּׁמַיִם הָעֶלְיוֹנִים. אֱמֶת
אַתָּה הוּא רִאשׁוֹן וְאַתָּה
הוּא אַחֲרוֹן וּמִבַּלְעָדֶיךָ אֵין
אֱלֹהִים. קַבֵּץ קְוֵיךָ מֵאַרְבַּע
כַּנְפוֹת הָאָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ
כָּל־בָּאֵי עוֹלָם. כִּי אַתָּה־
הוּא הָאֱלֹהִים לְבַדְּךָ לְכָל
מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ. אַתָּה
עָשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־
הָאָרֶץ. אֶת־הַיָּם וְאֶת כָּל־
אֲשֶׁר בָּם. וּמִי בְכָל־מַעֲשֵׂה
יָדֶיךָ. בָּעֶלְיוֹנִים אוֹ
בַּתַּחְתוֹנִים. שֶׁיֹּאמַר לְךָ
מַה־־תַּעֲשֶׂה. אֲבִינוּ
שֶׁבַּשָּׁמַיִם עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד
בַּעֲבוּר שִׁמְךָ הַגָּדוֹל
שֶׁנִּקְרָא עָלֵינוּ. וְקַיֵּם־לָנוּ

nen Namen ob denen, welche deinen Namen als heilig verkünden, und heilige deinen Namen in deinem Weltall, und durch deinen heilsamen Beistand erhebe und erhöhe unser Ansehen. — Gepriesen seist Du, Unendlicher! der Du deinen Namen öffentlich heiligest.

Du, Unendlicher! bist unser Gott im Himmel und auf Erden und in den höchsten Himmelssphären. Wahrlich, Du bist das erste und letzte Wesen, und außer dir ist keine Gottheit. O vereine, die deiner harren, aus allen Enden der Erde! damit alle Weltbewohner einsehen und erkennen, daß nur Du allein der Herr aller Reiche der Erde bist; Du hast den Himmel, die Erde, das Meer und all ihren Inhalt erschaffen; und wer unter allen deinen Geschöpfen, höhern und niedern Wesen, kann zu dir sagen: Was thust Du da? Himmlischer Vater! wende uns deine Gnade zu, deines großen Namens willen, nach welchem wir genannt werden. O bringe, Allmächtiger! in Erfüllung,

בְּרִיתֶךָ. בְּנֵי אַבְרָהָם אֹהַבְךָ
שֶׁנִּשְׁבַּעְתָּ לוֹ בְּהַר הַמֹּרִיָּה
זֶרַע יִצְחָק יְחִידוֹ שֶׁנֶּעֱקַד
עַל גַּב הַמִּזְבֵּחַ. עֲדַת יַעֲקֹב
בִּנְךָ בְכוֹרֶךָ. שֶׁמַּאֲהַבָתְךָ
שֶׁאָהַבְתָּ אוֹתוֹ וּמִשִּׂמְחָתְךָ
שֶׁשָּׂמַחְתָּ בּוֹ קָרָאתָ אֶת־
שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל וִישֻׁרוּן:

לְפִיכָךְ אֲנַחְנוּ חַיָּבִים
לְהוֹדוֹת לְךָ וּלְשַׁבֵּחֲךָ
וּלְפָאֶרְךָ לְבָרֵךְ וּלְקַדֵּשׁ
וְלָתֵת שֶׁבַח וְהוֹדָיָה לְשִׁמְךָ:
אַשְׁרֵינוּ מַה־טּוֹב חֶלְקֵנוּ
וּמַה־נָּעִים גּוֹרָלֵנוּ וּמַה־יָּפָה
יְרֻשָּׁתֵנוּ. אַשְׁרֵינוּ שֶׁאֲנַחְנוּ
מַשְׁכִּימִים וּמַעֲרִיבִים עֶרֶב
וָבֹקֶר וְאוֹמְרִים פַּעֲמַיִם
בְּכָל־יוֹם.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ
יְיָ אֶחָד:

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אַתָּה הוּא עַד שֶׁלֹּא נִבְרָא
הָעוֹלָם. אַתָּה הוּא מִשֶּׁנִּבְרָא
הָעוֹלָם. אַתָּה הוּא בָּעוֹלָם הַזֶּה
וְאַתָּה הוּא לָעוֹלָם הַבָּא. קַדֵּשׁ

Genossen deines Bundes, Söhne deines Lieblings Abraham, dem Du die schönste Verheißung auf dem Berge Moria gabst, Nachkömmlinge seines Einzigen, Jizchak's, der schon als Opfer gebunden auf dem Altare lag, die Gemeinde Jakob's, deines erstgebornen Sohnes, dem Du aus Liebe, welche Du zu ihm hegtest, und aus Freude, welche er dir gewährte, den Namen Jisrael und Jeschurun gabst.

Daher sind wir verpflichtet, dir zu danken, dich zu loben und dich zu verherrlichen, dich zu preisen und zu heiligen, und deinem Namen Lob und Dank zu bringen. Heil uns! wie herrlich ist unsere Bestimmung! wie lieblich unser Loos! wie schön unser Erbe! Heil uns, die wir am frühen Morgen und am späten Abend — zweimal des Tages — verkünden:

Höre Jisrael! der Ewige, unser Gott! ist ein einiges, ewiges Wesen!

Gepriesen sei der Name seiner glorreichen Herrschaft immer und ewig.

Du warst dasselbe, bevor die Welt erschaffen wurde, und bist dasselbe nach ihrer Schöpfung; Du bist es in der Gegenwart, und wirst es sein in der Zukunft. Heilige dei-

וּמִפְּגַעֲרָע וּמִשְּׂטָן הַמַּשְׁחִית
מִדִּין קָשֶׁה וּמִבַּעַל דִּין קָשֶׁה
בֵּין שֶׁהוּא בֶּן־בְּרִית וּבֵין
שֶׁאֵינוֹ בֶּן־בְּרִית:

לְעוֹלָם יְהֵא אָדָם יְרֵא שָׁמַיִם
בְּסֵתֶר וּמוֹדֶה עַל־הָאֱמֶת וְדוֹבֵר
אֱמֶת בִּלְבָבוֹ וְיַשְׁכֵּם וְיֹאמַר:

רִבּוֹנְכָל־הָעוֹלָמִים לֹא עַל
צִדְקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מַפִּילִים
תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל
רַחֲמֶיךָ הָרַבִּים. מָה אֲנַחְנוּ
מֶה חַיֵּינוּ מֶה חַסְדֵּנוּ מַה־
צִּדְקוֹתֵינוּ מַה־יְשׁוּעָתֵנוּ
מַה־כֹּחֵנוּ מַה־גְּבוּרָתֵנוּ
מַה־נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ הֲלֹא כָּל־
הַגִּבּוֹרִים כְּאַיִן לְפָנֶיךָ וְאַנְשֵׁי
הַשֵּׁם כְּלֹא הָיוּ וַחֲכָמִים
כִּבְלִי מַדָּע וּנְבוֹנִים כִּבְלִי
הַשְׂכֵּל כִּי רוֹב מַעֲשֵׂיהֶם
תֹּהוּ וִימֵי חַיֵּיהֶם הֶבֶל
לְפָנֶיךָ. וּמוֹתַר הָאָדָם אֵין מִן
הַבְּהֵמָה אַיִן. כִּי הַכֹּל הָבֶל:

אֲבָל אֲנַחְנוּ עַמְּךָ בְּנֵי

Nachbar, vor bösen Zufällen und vor vernichtender Verführung, vor strengem Gerichte und strengem Gegner, er sei unser Bundesgenosse oder nicht.

Immer sei der Mensch gottesfürchtig in seinem Innern, bekenne die Wahrheit, und rede sie vom Herzen, und gewöhne sich früh Morgens Folgendes zu beten:

Herr aller Welten! nicht ob unserer Tugend legen wir unsere Bitte dir vor, sondern auf deine unendliche Barmherzigkeit vertrauend. Was sind wir? was unser Leben? was unsere Frömmigkeit? was unsere Tugend? was unser zeitliches Glück? was unsere Kraft? was unsere Stärke? was können wir, o Ewiger, unser und unserer Väter Gott! dir vorbringen? Sind nicht alle Helden vor dir ein Nichts? alle Männer des Ruhmes, als wären sie nie gewesen? alle Weisen unwissend? alle Denker verstandlos? denn die größte ihrer Thaten ist Tand, und ihre Lebenszeit vor dir ein Hauch, und der Vorzug des Menschen vor dem Thiere ist dahin — denn hienieden ist Alles eitel.

Dennoch sind wir dein Volk,

Schlaf von meinen Augen, und den Schlummer von meinen Augenliedern wegführest.

O, möge es dein Wille sein, Ewiger, unser und unserer Väter Gott! uns Fertigkeit in deiner Lehre und Anhänglichkeit an deine Gebote zu verleihen. Führe uns nicht in die Gewalt der Sünde, des Verbrechens und des Lasters, der Versuchung und der Schande. Laß uns nicht der Leidenschaft unterliegen, und halte uns von bösen Menschen und schlechter Gesellschaft fern; laß uns vielmehr edlen Trieben und tugendhaften Handlungen nachstreben, und beuge unsern Sinn, daß er sich dir unterwerfe. O, laß uns heute und immer Gunst, Liebe und Erbarmen finden in deinen Augen, und in den Augen Aller, und verfahre mit uns nach deiner wohlwollenden Gnade. Gelobt seist Du, Ewiger! der Du deinem Volke Israel wohlwollende Gnade erzeigest.

O, möge es dein Wille sein, Ewiger, mein und meiner Väter Gott! uns heute und alle Tage zu bewahren vor Unverschämten und Unverschämtheit, vor bösen Menschen und schlechter Gesellschaft, vor einem bösen

הָעוֹלָם הַמַּעֲבִיר שֵׁנָה מֵעֵינָי
וּתְנוּמָה מֵעַפְעַפָּי׃

וִיהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ
אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁתַּרְגִּילֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְדַבְּקֵנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְאַל תְּבִיאֵנוּ לֹא
לִידֵי חֵטְא וְלֹא לִידֵי עֲבֵרָה
וְעָוֹן וְלֹא לִידֵי נִסָּיוֹן וְלֹא
לִידֵי בְזָיוֹן וְאַל תַּשְׁלֵט בָּנוּ
יֵצֶר הָרַע וְהַרְחִיקֵנוּ מֵאָדָם
רָע וּמֵחָבֵר רָע וְדַבְּקֵנוּ
בְּיֵצֶר טוֹב וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים
וְכוֹף אֶת יִצְרֵנוּ לְהִשְׁתַּעְבֵּד
לָךְ וּתְנֵנוּ הַיּוֹם וּבְכָל יוֹם
לְחֵן וּלְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים
בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל רוֹאֵינוּ
וְתִגְמְלֵנוּ חֲסָדִים טוֹבִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ גּוֹמֵל חֲסָדִים
טוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל׃

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁתַּצִּילֵנִי
הַיּוֹם וּבְכָל יוֹם וּמֵעַזֵּי פָנִים
וּמֵעַזּוּת פָּנִים. מֵאָדָם רָע
וּמֵחָבֵר רָע וּמִשָּׁכֵן רָע

Mannspersonen beten dieses:

Gepriesen u. s. w. der Du mich nicht ein Weib werden ließest.[1])

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי אִשָּׁה:

Anstatt vorhergehenden Segenspruchs beten Frauenzimmer diesen:

Gepriesen u. s. w. der Du mich nach deinem Wohlgefallen werden ließest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשַׂנִי כִּרְצוֹנוֹ:

Gepriesen u. s. w. der Du den Blinden die Augen öffnest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם פּוֹקֵחַ עִוְרִים:

Gepriesen u. s. w. der Du die Nackten kleidest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם ו מַלְבִּישׁ עֲרֻמִּים:

Gepriesen u. s. w. der Du die Gefangenen befreiest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם ו מַתִּיר אֲסוּרִים:

Gepriesen u. s. w. der Du die Gebeugten aufrichtest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם זוֹקֵף כְּפוּפִים:

Gepriesen u. s. w. der Du die Erde neben den Wassern ausdehntest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם רוֹקַע הָאָרֶץ עַל־הַמָּיִם:

Gepriesen u. s. w. der Du für alle meine Bedürfnisse sorgest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם שֶׁעָשָׂה לִי כָּל־צָרְכִּי:

Gepriesen u. s. w. der Du die Schritte des Mannes förderst.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר הֵכִין מִצְעֲדֵי גָבֶר:

Gepriesen u. s. w. der Du Israel mit Stärke umgürtest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם ו אוֹזֵר יִשְׂרָאֵל בִּגְבוּרָה:

Gepriesen u. s. w. der Du Israel mit Herrlichkeit schmückest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם ו עוֹטֵר יִשְׂרָאֵל בְּתִפְאָרָה:

Gepriesen u. s. w. der Du den Müden mit Kraft begabst.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לַיָּעֵף כֹּחַ:

Gepriesen u. s. w. der Du den

---

[1]) Die Ausschließung des weiblichen Geschlechtes von mehreren Ceremonial-Gesetzen ist die Veranlassung dieses kurzen Dankgebetes des Mannes.

וְהַכְנָסַת כַּלָּה וְהַלְוָיַת הַמֵּת
וְעִיּוּן תְּפִלָּה וְהַבָאַת שָׁלוֹם
בֵּין אָדָם לַחֲבֵירוֹ וְתַלְמוּד
תּוֹרָה כְּנֶגֶד כֻּלָּם:

der Bräute, Begleitung der Leichen, Andacht im Gebete, Friedenstiftung zwischen entzweiten Feunden; doch fleißiges Forschen im Gesetze hält allen diesen Handlungen das Gleichgewicht.

אֱלֹהַי. נְשָׁמָה שֶׁנָּתַתָּ בִּי
טְהוֹרָה הִיא אַתָּה בְרָאתָהּ
אַתָּה יְצַרְתָּהּ אַתָּה נְפַחְתָּהּ
בִּי וְאַתָּה מְשַׁמְּרָהּ בְּקִרְבִּי
וְאַתָּה עָתִיד לִטְלָהּ מִמֶּנִּי
וּלְהַחֲזִירָהּ בִּי לֶעָתִיד לָבֹא:
כָּל־זְמַן שֶׁהַנְּשָׁמָה בְּקִרְבִּי
מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהַי
וֵאלֹהֵי אֲבוֹתַי רִבּוֹן כָּל־
הַמַּעֲשִׂים אֲדוֹן כָּל־
הַנְּשָׁמוֹת. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַמַּחֲזִיר נְשָׁמוֹת לִפְגָרִים
מֵתִים:

Die Seele, die Du, mein Gott! mir gegeben, ist rein; Du hast sie erschaffen, Du sie gebildet, Du sie mir eingehaucht, und Du bewahrest sie in mir — und Du wirst sie mir einst nehmen, um sie mir in der verheißenen Zukunft zurück zu geben. So lange die Seele in mir waltet, preise ich dich, o Ewiger, Du mein und meiner Väter Gott, Meister aller Werke, Urheber aller Seelen! Gelobet seist Du, Ewiger! der Du einst verwese Körper wieder beseelst.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן לַשֶּׂכְוִי בִינָה
לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לָיְלָה:

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Herr, Beherrscher der Welt! der Du dem Hahne die Einsicht gegeben, Tag und Nacht zu unterscheiden.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי גּוֹי:

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Herr, Beherrscher der Welt! der Du mich nicht ein Heide werden ließest.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם שֶׁלֹּא עָשַׂנִי עֶבֶד:

Gepriesen u. s. w. der Du mich nicht ein Sklave werden ließest.

יוֹדְעֵי שִׁמְךָ וְלוֹמְדֵי תוֹרָתֶךָ.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְלַמֵּד
תּוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בָּנוּ
מִכָּל־הָעַמִּים וְנָתַן לָנוּ אֶת־
תּוֹרָתוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ נוֹתֵן
הַתּוֹרָה:

יְבָרֶכְךָ יְיָ וְיִשְׁמְרֶךָ: יָאֵר
יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ: יִשָּׂא
יְיָ פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם:
אֵלּוּ דְבָרִים שֶׁאֵין לָהֶם
שִׁיעוּר הַפֵּאָה וְהַבִּכּוּרִים
וְהָרְאָיוֹן וּגְמִילוּת חֲסָדִים
וְתַלְמוּד תּוֹרָה: אֵלּוּ דְבָרִים
שֶׁאָדָם אוֹכֵל פֵּרוֹתֵיהֶם
בָּעוֹלָם הַזֶּה וְהַקֶּרֶן קַיֶּמֶת
לָעוֹלָם הַבָּא. וְאֵלּוּ הֵן כִּבּוּד
אָב וָאֵם וּגְמִילוּת חֲסָדִים
וְהַשְׁכָּמַת בֵּית הַמִּדְרָשׁ
שַׁחֲרִית וְעַרְבִית וְהַכְנָסַת
אוֹרְחִים וּבִקּוּר חוֹלִים

alle deinen Namen erkennen, und deine Lehre üben. Gelobt seist Du, Gott! der Du dein Volk Jisrael das Gesetz begreifen lehrest.

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott, Beherrscher der Welt! der Du uns aus allen Heidenvölkern erkoren, und uns dein Gesetz gegeben hast. Gelobt seist Du, Ewiger, Du Geber des Gesetzes!

Der Ewige segne dich und behüte dich. Der Ewige lasse sein Antlitz dir leuchten, und sei dir gnädig. Der Ewige wende sein Antlitz dir zu, und gebe dir Glückseligkeit. — Folgende Gegenstände hat das Gesetz durch kein Maß beschränkt: Den Ackerwinkel [1]), die Erstlinge [2]), die Erscheinung [3]), die Mildthätigkeit und das Forschen im Gesetze. — Nachstehende Handlungen gewähren dem Menschen einen Genuß schon in dieser Welt, und sind ein bleibendes Gut für das zukünftige Leben. Sie heißen: Verehrung gegen Eltern, Ausübung der Mildthätigkeit, fleißiges Besuchen der Religionshäuser, Gastfreiheit, Versorgung der Kranken, Ausstattung

[1]) Die Ackerwinkel durften von dem Eigenthümer nicht abgeerntet, und mußten für die Armen zurückgelassen werden. (3. M. 19, 9—10.) [2]) Ueber die Darbringung der Erstlingsfrüchte, siehe 2. M. 23. 19. [3]) Die Gabe, welche bei der jährlich dreimaligen Erscheinung vor Gott in den Tempel gebracht wurde. (5. M. 16, 16.)

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת
יָדָיִם:

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott, Beherrscher der Welt! der Du uns durch deine Gesetze geheiliget, und uns das Händewaschen geboten hast.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר יָצַר אֶת־
הָאָדָם בְּחָכְמָה וּבָרָא בּוֹ
נְקָבִים נְקָבִים חֲלוּלִים
חֲלוּלִים גָּלוּי וְיָדוּעַ לִפְנֵי
כִסֵּא כְבוֹדֶךָ שֶׁאִם יִפָּתֵחַ
אֶחָד מֵהֶם אוֹ יִסָּתֵם אֶחָד
מֵהֶם אִי אֶפְשַׁר לְהִתְקַיֵּם
וְלַעֲמוֹד לְפָנֶיךָ. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ רוֹפֵא כָל־בָּשָׂר וּמַפְלִיא
לַעֲשׂוֹת:

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Gott, Weltbeherrscher! der Du den Menschen mit Weisheit gebildet, und ihm manche Oeffnungen und manche Höhlungen anerschaffen hast. Es ist offenbar und vor dem Throne deiner Majestät bekannt, daß, wenn eine dieser Höhlungen sich weit öffnen, oder eine dieser Öffnungen sich zuschließen würde, man sich unmöglich erhalten, ja nimmermehr bestehen könnte vor dir. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Heilspender allen Geschöpfen, der Du wunderbar fortwirkest!

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ
מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לַעֲסוֹק
בְּדִבְרֵי תוֹרָה:

Gepriesen seist Du, Ewiger, unser Herr, Beherrscher der Welt! der Du uns durch deine Gebote geheiliget, und uns geboten hast, uns mit der Lehre der Religion zu beschäftigen.

וְהַעֲרֶב־נָא יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־
דִּבְרֵי תוֹרָתְךָ בְּפִינוּ וּבְפִי
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְנִהְיֶה
אֲנַחְנוּ וְצֶאֱצָאֵינוּ וְצֶאֱצָאֵי
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל כֻּלָּנוּ

Laß doch, o Ewiger, unser Gott! den Inhalt deiner Lehre unserem Munde und dem Munde deines Volkes, des Hauses Jisrael, angenehm sein; damit wir, unsere Nachkommen und die Nachkommen deines Volkes, des Hauses Jisrael,

חֶסֶד כְּמִפְעָלוֹ. יִתֵּן לָרָשָׁע
רָע כְּרִשְׁעָתוֹ: יִשְׁלַח לְקֵץ
יָמִין מְשִׁיחֵנוּ. לִפְדּוֹת מְחַכֵּי
קֵץ יְשׁוּעָתוֹ: מֵתִים יְחַיֶּה
אֵל בְּרֹב חַסְדּוֹ. בָּרוּךְ עֲדֵי
עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ:

אֲדוֹן עוֹלָם אֲשֶׁר מָלַךְ.
בְּטֶרֶם כָּל־יְצִיר נִבְרָא. לְעֵת
נַעֲשָׂה בְחֶפְצוֹ כֹל. אֲזַי
מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא: וְאַחֲרֵי
כִּכְלוֹת הַכֹּל. לְבַדּוֹ יִמְלוֹךְ
נוֹרָא: וְהוּא הָיָה וְהוּא הֹוֶה.
וְהוּא יִהְיֶה בְּתִפְאָרָה: וְהוּא
אֶחָד וְאֵין שֵׁנִי. לְהַמְשִׁיל
לוֹ לְהַחְבִּירָה: בְּלִי רֵאשִׁית
בְּלִי תַכְלִית. וְלוֹ הָעֹז
וְהַמִּשְׂרָה: וְהוּא אֵלִי וְחַי
גּוֹאֲלִי. וְצוּר חֶבְלִי בְּעֵת
צָרָה: וְהוּא נִסִּי וּמָנוֹס לִי.
מְנָת כּוֹסִי בְּיוֹם אֶקְרָא:
בְּיָדוֹ אַפְקִיד רוּחִי. בְּעֵת
אִישַׁן וְאָעִירָה: וְעִם רוּחִי
גְּוִיָּתִי. יְיָ לִי וְלֹא אִירָא:

11. Der dem Frommen vergilt nach seinem verdienstlichen Streben, Böses dem Bösen ertheilt, wie es sein Frevel erheischt.

12. Er wird, naht der Tag einst heran, den Erlöser uns senden, zu befreien alsdann, die des Heils Erfüllung erharret.

13. Und dann die Todten erwecken mit seiner unendlichen Huld. In Ewigkeit sei er, sein ruhmvoller Name gepriesen!

Der Herr des Weltalls thronte schon, bevor er irgend ein Geschöpf in's Dasein rief; doch als durch seinen Willen die Schöpfung ward, da wurde sein Name als Regent bekannt. Und wenn dieses All auch in Nichts zerfällt, das Reich des Furchtbaren allein wird dennoch fortbestehen; denn er war, er ist, und er wird sein immer in Herrlichkeit. Er ist einzig, dem kein Anderer gleicht oder nahe kommt. Ohne Anfang ist er und ohne Ende. — Sein ist die Macht und die Herrschaft. Dieser ist mein Gott, mein ewig lebender Erlöser. Er ist der Fels in meinem Leiden zur Zeit der Noth. Er ist mein Panier und meine Zuflucht, er der Kelch meines Schicksals, wenn ich ihn anrufe. Seiner Hand übergebe ich meinen Geist, wenn ich schlafe und wenn ich erwache, und mit meinem Geiste auch meine Hülle. Gott steht mir bei, ich fürchte nichts.

שיר תהלה

מן ב' תנועות ויתד וכ' תנועות ויתד וכ' תנועות בדלת
וכן בסוגר, ובתוכו רלוף י"ג העקריס.

יִגְדַּל אֱלֹהִים חַי וְיִשְׁתַּבַּח.
נִמְצָא וְאֵין עֵת אֶל־מְצִיאוּתוֹ:
אֶחָד וְאֵין יָחִיד כְּיִחוּדוֹ.
נֶעְלָם וְגַם אֵין סוֹף לַאֲחִדוּתוֹ:
אֵין לוֹ דְּמוּת הַגּוּף וְאֵינוֹ
גּוּף. לֹא נַעֲרֹךְ אֵלָיו קְדֻשָּׁתוֹ:
קַדְמוֹן לְכָל־דָּבָר אֲשֶׁר
נִבְרָא. רִאשׁוֹן וְאֵין רֵאשִׁית
לְרֵאשִׁיתוֹ: הִנּוֹ אֲדוֹן עוֹלָם
לְכָל־נוֹצָר. יוֹרֶה גְּדֻלָּתוֹ
וּמַלְכוּתוֹ: שֶׁפַע נְבוּאָתוֹ
נָתַן אֶל־אַנְשֵׁי סְגֻלָּתוֹ
וְתִפְאַרְתּוֹ: לֹא קָם בְּיִשְׂרָאֵל
כְּמֹשֶׁה עוֹד. נָבִיא וּמַבִּיט
אֶת־תְּמוּנָתוֹ: תּוֹרַת אֱמֶת
נָתַן לְעַמּוֹ אֵל. עַל־יַד נְבִיאוֹ
נֶאֱמַן בֵּיתוֹ: לֹא יַחֲלִיף
הָאֵל וְלֹא יָמִיר דָּתוֹ.
לְעוֹלָמִים לְזוּלָתוֹ: צוֹפֶה
וְיוֹדֵעַ סִתְרֵנוּ. מַבִּיט לְסוֹף
דָּבָר בְּקַדְמוּתוֹ: גּוֹמֵל לְאִישׁ

Lobgesang,

in welchem die dreizehn Glaubens-artikel enthalten sind.

1. Verherrlicht sei der lebendige Gott und gepriesen; ein Wesen ist er, dessen Dasein die Zeit nicht beschränkt.

2. Einig ist er — und keine Einheit ist seiner vergleichbar; unsichtbar ist er — und sein einiges Wesen unendlich.

3. Nicht Körperform hat er, und ist auch nicht Körper; nichts kann seiner Heiligkeit gleichgestellt werden.

4. Urheber ist er von allen Dingen der Schöpfung; Urwesen ist er, von keinem Anfange begränzt.

5. Herr des Weltalls ist er, und allen Geschöpfen lehrt seine Größ' er, und seine Herrschaft erkennen.

6. Aber verliehen hat er Ausströmung prophetischen Geistes den Männern seiner Wahl, sie, seines Ruhmes Verkünder!

7. Doch, gleich Moscheh erstand in Jisrael nie ein Prophet, der also geschauet, enthüllet den Anblick der Gottheit.

8. Seinem Volke ertheilte der Allmächt'ge Lehre der Wahrheit durch diesen Propheten, ihn, seines Hauses Vertrauten.—

9. Nie verändert der Herr in Ewigkeit, niemals vertauscht er dieses Gesetz mit irgend anderer Satzung.

10. Er durchblickt und weiß unsere heimlichste Regung, schauet vor dem Beginn die Ereignisse alle.—

וּשְׁכִינַת עֻזּוֹ בְּגָבְהֵי מְרוֹמִים: הוּא
אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד: אֱמֶת מַלְכֵּנוּ
אֶפֶס זוּלָתוֹ. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתוֹ
וְיָדַעְתָּ הַיּוֹם וַהֲשֵׁבֹתָ אֶל־לְבָבֶךָ.
כִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם ו
מִמַּעַל וְעַל־הָאָרֶץ מִתָּחַת אֵין
עוֹד:

עַל־כֵּן ו נְקַוֶּה לְךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
לִרְאוֹת מְהֵרָה בְּתִפְאֶרֶת עֻזֶּךָ
לְהַעֲבִיר גִּלּוּלִים ו מִן־הָאָרֶץ.
וְהָאֱלִילִים כָּרוֹת יִכָּרֵתוּן. לְתַקֵּן
עוֹלָם בְּמַלְכוּת שַׁדַּי. וְכָל־בְּנֵי
בָשָׂר יִקְרְאוּ בִשְׁמֶךָ לְהַפְנוֹת אֵלֶיךָ
כָּל־רִשְׁעֵי־אָרֶץ. יַכִּירוּ וְיֵדְעוּ כָּל־
יוֹשְׁבֵי תֵבֵל. כִּי־לְךָ תִכְרַע כָּל־
בֶּרֶךְ תִּשָּׁבַע כָּל־לָשׁוֹן. לְפָנֶיךָ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ וְיִפֹּלוּ. וְלִכְבוֹד
שִׁמְךָ יְקָר יִתֵּנוּ. וִיקַבְּלוּ כֻלָּם ו
אֶת־עוֹל מַלְכוּתֶךָ. וְתִמְלוֹךְ
עֲלֵיהֶם ו מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי
הַמַּלְכוּת שֶׁלְּךָ הִיא. וּלְעוֹלְמֵי עַד
תִּמְלוֹךְ בְּכָבוֹד. כַּכָּתוּב בְּתוֹרָתֶךָ
יְיָ ו יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֶאֱמַר וְהָיָה
יְיָ לְמֶלֶךְ עַל־כָּל־הָאָרֶץ. בַּיּוֹם
הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד:

sidenz seiner Allmacht in unermeßlichen Höhen. Er allein ist unser Gott, sonst keiner. Wahrlich! unser Weltherrscher ist er — sonst Niemand. So heißt es auch in seiner heiligen Lehre: Erkennet also, und nehmet wohl zu Herzen, daß der Ewige, er allein, die Allmacht sei, oben im Himmel und unten auf Erden — keiner sonst.

Darum hoffen wir auf dich, Ewiger, unser Gott! bald die Herrlichkeit deiner Allmacht zu schauen, daß die Greuel von der Erde verbannt und die Götzen ausgerottet werden! daß die Welt vervollkommnet werde durch das Reich des Allmächtigen, alle Kinder des Fleisches deinen Namen anrufen und alle Frevler der Erde sich zu dir wenden. Mögen alle Weltbewohner erkennen und einsehen, daß zu dir allein jedes Knie sich beugen, jede Zunge schwören müsse. Vor dir, Ewiger! unser Gott! werden sie dann hinknieen, niederfallen, die Hoheit deines Namens verherrlichen, vereint das Joch deiner Herrschaft freudig aufnehmen, und Du wirst nun für ewige Zeiten ihr Herrscher sein; denn dein ist das Reich, für Ewigkeiten wirst Du in Herrlichkeit regieren; so wie es deine heilige Lehre ausdrückt: Der Ewige wird immer und ewig regieren, Ferner heißt es: Einst wird der Ewige als König der ganzen Erde anerkannt, da wird der Ewige einig, und sein Name einig sein.

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.
יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵילָּא מִן כָּל־
בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן בְּעָלְמָא
וְאִמְרוּ אָמֵן:

קַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ:

תִּתְקַבֵּל צְלוֹתְהוֹן וּבָעוּתְהוֹן דְּכָל־יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן
דִּי בִשְׁמַיָּא וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהֵי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא וְחַיִּים עָלֵינוּ וְעַל כָּל־
יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל
כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

נליל ח' ונליל ט' דפסח אין מקדשין בב"הכנ.

עָלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לַאֲדוֹן הַכֹּל. לָתֵת
גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרֵאשִׁית שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ
כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת וְלֹא שָׂמָנוּ
כְּמִשְׁפְּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׂם
חֶלְקֵנוּ כָּהֶם וְגוֹרָלֵנוּ כְּכָל־
הֲמוֹנָם: וַאֲנַחְנוּ כּוֹרְעִים
וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לִפְנֵי מֶלֶךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ.
וּמוֹשַׁב יְקָרוֹ בַּשָּׁמַיִם וּמִמַּעַל.

Uns liegt es ob, den Herrn des Weltalls zu preisen, den Hervorbringer der Schöpfung zu verherrlichen, daß er uns nicht den Heidenvölkern einverleibt, und uns nicht den niedrigen Kasten[1]) gleichgestellt hat; daß er uns nicht mit ihnen gleiche Bestimmung gegeben, und uns ein besseres Ziel als jener Menge gesetzt; denn wir knieen hin, werfen uns nieder, und beten an, den König aller Könige, den hochgelobten Heiligsten, der die Himmel ausgespannt und die Erde gegründet. Der Thron seiner Herrlichkeit ist oben im Himmel, die Re-

[1]) Kasten sind heidnische Volksklassen, wie z. B. bei den Ostindiern. Dieses scheint hier das Stammwort משפחה auszudrücken.

לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ
יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם
בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ
וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן
חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְשָׁם נַעַבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי
עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת
יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים
קַדְמוֹנִיוֹת:

O, erhöre mich! Mögen dir gefallen die Reden meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, dir, mein Hort und mein Erlöser! Er, der in jenen Himmelshöhen Eintracht erhält, erhalte uns und ganz Jisrael in Ewigkeit. Amen.

Möge es dir wohlgefallen, o Ewiger! unser und unserer Väter Gott! bald in unseren Tagen den heiligen Tempel zu erbauen, und verleihe uns den Antheil an deiner Verheißung, um dir dort in Ehrfurcht zu dienen, wie in der Vorzeit; auf daß angenehm sei das Opfer Jehuda's und Jeruschalajim's, wie in den frühern Jahren.

Am Sabbath wird vor קדיש dieses gebetet.

וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ
וְכָל־צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ
אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ
אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ
אֹתוֹ. כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־
מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא
אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

Nun waren vollendet die Himmel und die Erde, und ihr ganzes Heer. Als der Herr am siebenten Tage sein Werk vollendet hatte, da feierte er am siebenten Tage von seinem Schöpfungswerke, welches er hervorgebracht. Der Herr segnete den siebenten Tag und heiligte ihn; denn an demselben ruhete er von allen seinen Werken, die der Herr erschaffen hatte, fortzuwirken.

ואין אומרים ברכת מעין שבע ולא נמה מדליקין.

וְעַתָּה יִגְדַּל נָא כֹחַ אֲדֹנָי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר:
זְכֹר וְ רַחֲמֶיךָ יְיָ וַחֲסָדֶיךָ כִּי מֵעוֹלָם הֵמָּה:

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִּי־בְרָא כִרְעוּתֵיהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־־בֵּית
יִשְׂרָאֵל בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

לָךְ. וְעַל נִסֶּיךָ שֶׁבְּכָל־יוֹם עִמָּנוּ.
וְעַל נִפְלְאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שֶׁבְּכָל־
עֵת עֶרֶב וָבֹקֶר וְצָהֳרָיִם. הַטּוֹב.
כִּי לֹא־כָלוּ רַחֲמֶיךָ. וְהַמְרַחֵם כִּי
לֹא־תַמּוּ חֲסָדֶיךָ. מֵעוֹלָם קִוִּינוּ לָךְ:

וְעַל כֻּלָּם יִתְבָּרַךְ וְיִתְרוֹמַם שִׁמְךָ
מַלְכֵּנוּ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד.

וְכֹל הַחַיִּים יוֹדוּךָ סֶלָה וִיהַלְלוּ
אֶת־שִׁמְךָ בֶּאֱמֶת הָאֵל יְשׁוּעָתֵנוּ
וְעֶזְרָתֵנוּ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַטּוֹב שִׁמְךָ וּלְךָ נָאֶה לְהוֹדוֹת:

שָׁלוֹם רָב עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ
תָּשִׂים לְעוֹלָם כִּי אַתָּה הוּא מֶלֶךְ
אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ
לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־
עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
בַּשָּׁלוֹם:

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע. וּשְׂפָתַי
מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי
תִדּוֹם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה.
פְּתַח לִבִּי בְּתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ
תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכָל־הַחוֹשְׁבִים עָלַי
רָעָה. מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל
מַחְשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה
לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ
עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן יֵחָלְצוּן
יְדִידֶיךָ. הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ

Du bewahrest! für deine Wunder, die wir täglich wahrnehmen, für dein unbegreifliches Walten und deinen wohlthätigen Segen, der zu jeder Zeit, Abends, Morgens und Mittags fortwirkt. Allgütiger! dein Erbarmen ist unaufhörlich; Allbarmherziger! deine Gnade ist unendlich, auf dich harren wir immerdar.

Ob diesem Allen werde dein Name, o König! immer gelobt, und in Ewigkeit hochgepriesen.

Alle lebendigen Wesen werden dir ewig danken, und deinen Namen in Wahrheit verehren. Du, Allmächtiger! bist unser Heil und unsere Hilfe. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Allgütiger ist dein Name, dir allein gebührt Verehrung.

Des Friedens Fülle mögest Du immerdar Jisrael, deinem Volke, verleihen; denn Du bist König und Herr des Friedens. O, möge es dir gefallen, zu allen Zeiten und zu jeder Stunde, dein Volk Jisrael mit deinem Frieden zu segnen. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du dein Volk Jisrael mit Frieden segnest.

Bewahre, mein Gott! meine Zunge vor Verleumdung, meine Lippen vor betrüglichen Reden; laß meinen Geist gegen meine Lästerer gelassen sein; laß mich mein ganzes Ich gegen Jeden wie Staub betrachten. Öffne mein Herz deiner Lehre, und meine Seele strebe nach Erfüllung deiner Gebote. Zerstöre den Anschlag derjenigen, die über mich Böses brüten, und vernichte ihren Vorsatz. Vollführe dieses deines Namens, deiner Allmacht, deiner Heiligkeit und deiner Lehre willen; denn dann können deine Frommen dem Drangsale entgehen. Deine Macht errette mich!

לְבָרְכֵנוּ. (אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ
וְרְצֵה בִּמְנוּחָתֵנוּ) קַדְּשֵׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ
וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ שַׂבְּעֵנוּ
מִטּוּבֶךָ וְשַׂמְּחֵנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ.
וְטַהֵר לִבֵּנוּ לְעָבְדְּךָ בֶּאֱמֶת.
וְהַנְחִילֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ (בְּאַהֲבָה
וּבְרָצוֹן) בְּשִׂמְחָה וּבְשָׂשׂוֹן (שַׁבָּת וּ)
מוֹעֲדֵי קָדְשֶׁךָ. וְיִשְׂמְחוּ בְךָ
יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מְקַדֵּשׁ (הַשַּׁבָּת וְ)
יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

Segen verheißen hast. (Am Sabbath: Unser und unserer Väter Gott! zeige Wohlgefallen an unserem Ruhetage.) Heilige uns durch deine Gebote, und verleihe uns die in deiner Lehre verheißene Bestimmung, erquicke uns durch deine Allgüte, erfreue uns durch dein Heil, und reinige unser Herz, dich in Wahrheit anzubeten. Laß uns, Ewiger! unser Gott! (mit Liebe und Wohlwollen) mit Freude und Wonne (den Sabbath und) deine heiligen Feste zu Theil werden, daß Jisrael, die deinen Namen heiligen, sich deiner erfreuen; gepriesen seist Du, Ewiger! der Du heiligest (den Sabbath,) Jisrael und die bestimmten Feste.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה
לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל
וּתְפִלָּתָם. בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן
וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד. עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל
עַמֶּךָ:

Ewiger, unser Gott! zeige dich deinem Volke Jisrael und seinen Gebeten wohlgefällig; führe den Gottesdienst in dem Allerheiligsten deines Tempels wieder ein; nimm Jisrael's Opfer und ihr Flehen mit Liebe auf. O, möge dir der Dienst deines Volkes Jisrael immer angenehm sein.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן
בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר
שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

O, mögen unsere Augen schauen, wie Du dich einst erbarmungsvoll nach Zion wendest! Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du einst deine Majestät wieder zurück nach Zion führest.

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ שֶׁאַתָּה הוּא
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְעוֹלָם
וָעֶד. צוּר חַיֵּינוּ מָגֵן יִשְׁעֵנוּ. אַתָּה
הוּא לְדוֹר וָדוֹר נוֹדֶה לְךָ וּנְסַפֵּר
תְּהִלָּתֶךָ. עַל חַיֵּינוּ הַמְּסוּרִים
בְּיָדֶךָ. וְעַל נִשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת

Wir preisen dich, denn Du bist der Ewige! unser Gott, und der Gott unserer Väter immer und ewig! Fels unsers Lebens, Schild unseres Heils bist Du; durch alle Zeitalter danken wir dir, und verkünden dein Lob für unsere Lebensdauer, die von Dir abhängt, und für unsern Lebensgeist, den

זְמַן חֵרוּתֵינוּ (בְּאַהֲבָה) מִקְרָא
קֹדֶשׁ. זֵכֶר לִיצִיאַת מִצְרָיִם.
אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ.
יַעֲלֶה וְיָבוֹא וְיַגִּיעַ וְיֵרָאֶה
וְיֵרָצֶה וְיִשָּׁמַע וְיִפָּקֵד וְיִזָּכֵר
זִכְרוֹנֵנוּ וּפִקְדוֹנֵנוּ וְזִכְרוֹן
אֲבוֹתֵינוּ. וְזִכְרוֹן מָשִׁיחַ בֶּן־
דָּוִד עַבְדֶּךָ. וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם
עִיר קָדְשֶׁךָ. וְזִכְרוֹן כָּל־
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ.
לִפְלֵטָה לְטוֹבָה לְחֵן וּלְחֶסֶד
וּלְרַחֲמִים לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
בְּיוֹם חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה: זָכְרֵנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ. לְטוֹבָה.
וּפָקְדֵנוּ בּוֹ. לִבְרָכָה.
וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ. לְחַיִּים: וּבִדְבַר
יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חוּס וְחָנֵּנוּ.
וְרַחֵם עָלֵינוּ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ. כִּי
אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ
חַנּוּן וְרַחוּם אָתָּה:
וְהַשִּׂיאֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־
בִּרְכַת מוֹעֲדֶיךָ לְחַיִּים
וּלְשָׁלוֹם לְשִׂמְחָה וּלְשָׂשׂוֹן
כַּאֲשֶׁר רָצִיתָ וְאָמַרְתָּ

Zeit unserer Befreiung (mit Liebe) zur heiligen Verkündigung, zum Andenken an den Auszug aus Mizrajim.

Unser Gott! Gott unserer Väter! laß aufsteigen und anlangen, ausersehen und wohlgefällig, erhört und der Erinnerung würdig sein vor dir, das Andenken und die Fürsorge für uns; das Andenken unserer Urväter, das Andenken des Gesalbten, Sohn David's deines Knechtes, das Andenken Jeruschalajim's deiner heiligen Stadt, und das Andenken deines ganzen Volkes, des Hauses Jisrael; daß es Befreiung, Heil, Gunst, Gnade, Barmherzigkeit, Leben und Frieden erwirke an diesem Feste des ungesäuerten Brodes. O Ewiger, unser Gott! gedenke unser zum Besten, erinnere dich unser zum Segen, und verleihe uns Lebensglück. Durch die Verheißung des Heils und der Erbarmung, schone und begnadige uns, und nimm dich unserer liebreich an. O stehe uns bei, denn zu dir schauen unsere Blicke auf; Du bist ein allmächtiger König, huldreich und erbarmungsvoll.

Laß uns empfangen, o Ewiger, unser Gott! den Segen deiner bestimmten Feste zum Leben und zum Frieden, zur Freude und zur Wonne, so wie Du deinen Willen uns zum

אַתָּה בְחַרְתָּנוּ מִכָּל־
הָעַמִּים. אָהַבְתָּ אוֹתָנוּ.
וְרָצִיתָ בָּנוּ. וְרוֹמַמְתָּנוּ
מִכָּל־הַלְּשׁוֹנוֹת. וְקִדַּשְׁתָּנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ. וְקֵרַבְתָּנוּ מַלְכֵּנוּ
לַעֲבוֹדָתֶךָ. וְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל
וְהַקָּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ:

Du hast uns aus allen Heidenvölkern erkoren, Du liebtest uns, und fandest Wohlgefallen an uns, und erhobest uns über alle Völkerschaften; denn Du heiligtest uns durch deine Gebote, näherteſt uns, o König! deinem Dienſte, und nanntest uns nach deinem großen und heiligen Namen.

Iſt der Festabend zu Ausgang des Sabbaths, wird im Abendgebete Folgendes eingeſchaltet.

(וַתּוֹדִיעֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ.
וַתְּלַמְּדֵנוּ לַעֲשׂוֹת חֻקֵּי רְצוֹנֶךָ. וַתִּתֶּן לָנוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ מִשְׁפָּטִים יְשָׁרִים וְתוֹרוֹת אֱמֶת
חֻקִּים וּמִצְוֹת טוֹבִים. וַתַּנְחִילֵנוּ זְמַנֵּי שָׂשׂוֹן.
וּמוֹעֲדֵי קֹדֶשׁ. וְחַגֵּי נְדָבָה. וַתּוֹרִישֵׁנוּ קְדֻשַּׁת
שַׁבָּת. וּכְבוֹד מוֹעֵד. וַחֲגִיגַת הָרֶגֶל. וַתַּבְדֵּל יְיָ
אֱלֹהֵינוּ בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל. בֵּין אוֹר לְחֹשֶׁךְ
בֵּין יִשְׂרָאֵל לָעַמִּים. בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת
יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה. בֵּין קְדֻשַּׁת שַׁבָּת לִקְדֻשַּׁת יוֹם
טוֹב הִבְדַּלְתָּ. וְאֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי. מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי
הַמַּעֲשֶׂה קִדַּשְׁתָּ. הִבְדַּלְתָּ וְקִדַּשְׁתָּ אֶת־עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל בִּקְדֻשָּׁתֶךָ:)

Du thateſt uns, Ewiger, unſer Gott! deine gerechten Geſetze kund, Du lehrteſt uns die Anordnungen deines Willens ausüben, und gabſt uns, unendlicher Gott! Geſetze der Billigkeit, Lehre der Wahrheit und heilſame Vorſchriften und Gebote. Du beſchenkteſt uns mit wonnigen Zeiten, mit heiligen Feſten und mit der Feierlichkeit freiwilliger Opfer. Du ertheilteſt uns die Heiligkeit des Sabbaths, die Herrlichkeit der Feſte und die Feier der Tempelbeſuche; auch unterſchiedeſt Du, Ewiger, unſer Gott! zwiſchen Heiligem und Gemeinem, zwiſchen Licht und Finſterniß, zwiſchen Iſrael und Heidenvölkern, zwiſchen den ſiebenten Tag und den ſechs Werketagen. Die Heiligkeit des Sabbaths und die Heiligkeit der Feſttage haſt Du unterſchieden; den ſiebenten Tag haſt Du vor den ſechs Werketagen geheiligt. So haſt Du abgeſondert und geheiligt dein Volk Iſrael mit deiner Heiligkeit.

וַתִּתֶּן־לָנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
בְּאַהֲבָה (שַׁבָּתוֹת לִמְנוּחָה וּ)
מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה. חַגִּים
וּזְמַנִּים לְשָׂשׂוֹן. אֶת־יוֹם (הַשַּׁבָּת
הַזֶּה וְאֶת־יוֹם) חַג הַמַּצּוֹת הַזֶּה.

Du gabſt uns, Ewiger, unſer Gott! in Liebe (Sabbath-Tage zur Ruhe) Feiertage zur Freude, Feierlichkeiten und Feſte zur Wonne, ſo wie (dieſen Sabbath und) dieſes Feſt des ungeſäuerten Brodes, die

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ׃

Ewiger! öffne Du meine Lippen, damit mein Mund dein Lob verkünde.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא. אֵל עֶלְיוֹן. גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים. וְקוֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר חַסְדֵי אָבוֹת. וּמֵבִיא גּוֹאֵל לִבְנֵי בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה׃

Gebenedeiet seist Du, Ewiger! unser und unserer Väter Gott, Gott Abraham's, Gott Jizchak's und Gott Jakob's! großer, mächtiger und furchtbarer Gott! höchste Allmacht! der Du heilsame Gnaden erzeigest, Schöpfer des All's, der Du der Frömmigkeit der Urväter eingedenk bist, und einst ihren Nachkommen voll Liebe den Erlöser senden wirst, deines Namens willen! Du bist ein König, der da hilft, beschirmt und beschützet. Gepriesen seist Du, Ewiger! Schild Abraham's!

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם׃

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה מֵתִים אַתָּה. רַב לְהוֹשִׁיעַ׃

Du, Herr! bist allgewaltig in Ewigkeit; Du belebest die Todten wieder, Du bist ein mächtiger Erretter.

מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם׃

Du lassest die Winde wehen und den Regen herabfallen.

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי עָפָר׃ מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה׃

Du ernährest durch deine Liebe alles Lebende, und erweckest durch deine große Barmherzigkeit die Todten; Du unterstützest die Fallenden, Du heilest die Kranken, Du befreiest die Gefesselten, und bestätigest deine treue Zusage Jenen, die im Staube schlafen. Wer, allmächtiger Gebieter! gleichet dir? wer ist dir ähnlich? O König! der Du sterben, auferstehen und Heil aufblühen lassest.

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים׃

Du bist bewährt, die Todten wieder zu erwecken. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du die Todten belebest.

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ׃

Du bist heilig, dein Name ist heilig, und täglich huldigen dir Heilige, Selah! — Gepriesen seist Du, Ewiger! heiliger Gott!

עָלֵינוּ וְעַל כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
וְעַל יְרוּשָׁלָיִם:

ausbreitest über uns, über dein ganzes Volk Jisrael, und über Jeruschalajim.

Am Sabbath wird auch dieses gesagt:

וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשַּׁבָּת.
לַעֲשׂוֹת אֶת־הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם
בְּרִית עוֹלָם: בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אוֹת הִוא לְעוֹלָם. כִּי־שֵׁשֶׁת יָמִים
עָשָׂה יְיָ אֶת־הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ,
וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפַשׁ:

Die Kinder Jisrael sollen den Sabbath beobachten, daß sie nämlich den Sabbath bei allen ihren Nachkommen feiern, als einen ewigen Bund. Zwischen mir und den Kindern Jisrael's soll der Sabbath sein ein Zeichen auf ewig; denn in sechs Tagen hat der Ewige den Himmel und die Erde geschaffen, am siebenten Tage aber hat er geruht und gefeiert.

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־מוֹעֲדֵי
יְיָ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

Moscheh machte den Kindern Jisrael's die Feste des Ewigen bekannt.

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא בְּעָלְמָא דִי־בְרָא כִרְעוּתֵהּ
וְיַמְלִיךְ מַלְכוּתֵהּ בְּחַיֵּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל
בַּעֲגָלָא וּבִזְמַן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן:

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא.

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדַּר
וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא. בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא
מִן כָּל־בִּרְכָתָא וְשִׁירָתָא תֻּשְׁבְּחָתָא וְנֶחֱמָתָא דַּאֲמִירָן
בְּעָלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן:

נִשְׁחַט בָּהּ הַפֶּסַח בְּשִׁלּוּשׁ אוּכְלוֹסֶיהָ. סוֹדֶרֶת עֲנָיַת הַלֵּלוּ
לְוִיָּה בְּקִלּוּסֶיהָ. פְּרִחֵי אַהֲרֹן עוֹמְדִים בְּשׁוּרוֹת פְּלוּסֶיהָ.
צַדֵּי הַיְסוֹד זְרוֹק דְּמֵי מְקוֹלְסֶיהָ. קַטֵּר אֲמוּרִין עַל מִזְבַּח
מְלוּסֶיהָ: רְעִים לְמְנוּיָו בַּלַּיְלָה נֶאֱכַל צָלִיל. שִׁשִּׁים וּמְצוֹת
טָעוּן וְרִבּוּעַ חַכְלִיל. תּוֹף וְחָלִיל יִשְׂאוּ יְהוּדָה וְגָלִיל. מֻקִּים
דְּבַר עִבְרוֹ וַעֲצָתוֹ בַּעֲלִיל. אוֹמֵר לִירוּשָׁלַיִם תּוּשָׁב וְחָרְבוֹתֶיהָ
אַתְלִיל. בְּרִבְיוֹן יוֹפִי צִיּוֹן חִיק תַּכְלִיל. חֵילָהּ וְאַרְמְנוֹתֶיהָ
בְּסֻכַּת שָׁלֵם תַּטְלִיל. אָז תַּחְפֹּץ זִבְחֵי צֶדֶק עוֹלָה וְכָלִיל:

בתרי הפורס וכו'

ferne von uns Feinde, Pest, Verheerung, Hunger und Trübsal, und verscheuche den bösen Verführer von allen Seiten, und birg uns unter dem Schatten deiner Flügel; denn Du, Allmächtiger! bist unser Schutz und unser Retter, ja, Du, Allmächtiger! bist ein huldreicher und erbarmungsvoller König. O! bewache unsern Wandel für das Leben und für den Frieden, von nun an bis in Ewigkeit. O, breite das Zelt deines Friedens über uns!

מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב דֶּבֶר וְחֶרֶב וְרָעָב
וְיָגוֹן. וְהָסֵר שָׂטָן מִלְּפָנֵינוּ
וּמֵאַחֲרֵינוּ. וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ תַּסְתִּירֵנוּ
כִּי אֵל שׁוֹמְרֵנוּ וּמַצִּילֵנוּ אָתָּה. כִּי
אֵל מֶלֶךְ וְ חַנּוּן וְרַחוּם וְ אָתָּה.
וּשְׁמוֹר צֵאתֵנוּ וּבוֹאֵנוּ לְחַיִּים
וּלְשָׁלוֹם וְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.
וּפְרוֹשׂ עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ:

Der Schutznacht Ruhm bleibt unvergeßlich dem geliebten Volke, welches er errettet aus der Macht der Lehabim [1]). Sie ist eine heilvolle Vorbedeutung für die gesammte Nation, die an ihr seelenfroh, friedlich und sorgenfrei entschlummert. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du das Zelt deines Friedens

לֵיל שִׁמֻּרִים שִׁמְעוֹ לְעַם
אֲהוּבִים. אֲשֶׁר הִצִּיל מִיַּד
לְהָבִים. תְּשׁוּעָה הָיְתָה לְבַת
רַבִּים. בְּנַחַת וְשָׁלוֹם בְּלִי
פַּחַד שׁוֹכְבִים: *בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ הַפּוֹרֵשׂ סֻכַּת שָׁלוֹם ו

[1]) Unter Lehabim werden darum die Egypter verstanden, weil dieses der Name eines Sohnes des Mizrajim war (1. M. 10, 13).

*) נתחכמו מוסיפין זה קודם באי״י.
(לֵיל שִׁמֻּרִים לְשׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל):

ע״ס א״ב וז״המ יהודה ברבי יצחק

אֲזְכְּרָה שְׁנוֹת עוֹלָמִים יָמִים וּמְקֶדֶם. בַּנְּעָלִים יָפְיָפִית בַּת
נָרִיב הַקּוֹדֶם. גְּבוֹל גָּבוֹהַּ תְּחוּם צָעִיר וְרוֹדֶם. דְּגֻמַּת מְלָכִים
בֵּית אֱלֹהִים אֲדֻמִּים. הֲרָאוֹת בָּעֲזָרָה בְּקָרְבָּן פָּנִים לְקֶדֶם.
וּבְרֹמֵי פִּסְחֵי מִזְבַּח הַקֹּדֶשׁ לֵאלֹהִים: זֶבַח הַמְיוּחָד לַשֵּׁם
בֹּקֶר וְעֶרֶב. חוֹק הֲלִיכָתוֹ כָּל־הַשָּׁנָה קָרֵב. טָעוּן הַקְדָּמָה
עֶרֶב פְּסָחִים לְהִתְקָרֵב. יְרוּשָׁלַיִם הַבְּנוּיָה צֶדֶק יָלִין בָּהּ
בְּקָרֵב. כְּאֵין אַחֲרֶיהָ הֵתֵר וְהַמְקֻדָּשׁ חָרֵב. לַעֲבוֹד בַּפֶּרֶה
נִכְסַפְתִּי לְרֵיחַ עָרֵב: מְרֻבָּר נָוֶה מְשׁוֹשׁ כָּל הָאָרֶץ וְעִלּוּסֶיהָ.

מִי־כָמֹכָה בָּאֵלִם יְיָ. מִי כָמֹכָה
נֶאְדָּר בַּקֹּדֶשׁ. נוֹרָא תְהִלֹּת
עֹשֵׂה־פֶלֶא: מַלְכוּתְךָ רָאוּ בָנֶיךָ.
בּוֹקֵעַ יָם לִפְנֵי מֹשֶׁה:

„Wer unter den Mächten, Ewiger! gleicht dir? — Wer ist so in Heiligkeit verherrlicht, wie Du? — Du, Gepriesener! Furchtbarer! Wunderbarer!“ Deine Herrschaft sahen deine Kinder, als Du das Meer vor Moscheh gespalten.

לֵיל שִׁמֻּרִים סִימָן הוּא
לְעָתִיד לָבֹא. עֲלִיוֹן כִּי בָא
יָבֹא. פָּקוֹד יִפְקוֹד עַם
קְרוֹבוֹ. צוּרֵנוּ הוּא נָגִילָה
וְנִשְׂמְחָה בוֹ: זֶה צוּר יְשַׁעֲנוּ
פְּצוּ פֶה וְאָמְרוּ:

Die Schutznacht ist ein Losungszeichen für die späte Nachwelt, daß der Allerhöchste erscheinen, und sich seines ihm verwandten Volkes annehmen wird; er ist unser Fels! laßt uns frohlocken und uns seiner freuen — ja, er ist unser Hort und Heil! So brachen sie aus und riefen:

יְיָ יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד:

„Der Ewige wird immer und ewig regieren!“

וְנֶאֱמַר כִּי־פָדָה יְיָ אֶת־יַעֲקֹב
וּגְאָלוֹ מִיַּד חָזָק מִמֶּנּוּ:

Anderswo heißt es: Der Ewige hat Jakob befreiet, und ihn erlöst von übermächtiger Hand.

לֵיל שִׁמֻּרִים קְרָאוֹ נוֹרָא
עֲלִילָה. כִּי בוֹ שָׁבַר מוֹטוֹת
עֻגְלָה. רָעוּץ יְרֹעוּץ אוֹם
מַדְקָה וְאָכְלָה. יוֹסִיף שְׁנִית
בּוֹ לְהִגָּאֲלָה. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ מֶלֶךְ צוּר יִשְׂרָאֵל וְגוֹאֲלוֹ:

Schutznacht nannte sie der furchtbare Lenker der Begebenheiten, an ihr zerbrach er das drückende Joch des Apiß-Götzen [1]); so wird er einst zertrümmern den zermalmenden und aufreibenden Feind, denn noch einmal ist an ihr die Erlösung bestimmt. — Gebenedeiet seist Du, Ewiger! König! Jisraels Fels und sein Erlöser!

בוצת זמ"ח מערבית מסיימים בָּאַ"יְ גָּאַל יִשְׂרָאֵל:

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם.
וְהַעֲמִידֵנוּ מַלְכֵּנוּ לְחַיִּים. וּפְרוֹשׂ
עָלֵינוּ סֻכַּת שְׁלוֹמֶךָ. וְתַקְּנֵנוּ
בְּעֵצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ. וְהוֹשִׁיעֵנוּ
לְמַעַן שְׁמֶךָ. וְהָגֵן בַּעֲדֵנוּ. וְהָסֵר

Laß, Ewiger! unser Herr! im Frieden uns niederlegen, und im Wohlsein wieder erwachen; breite über uns das Zelt deines Friedens aus und vervollkommne uns durch eine von dir verliehene heilsame Einsicht, und hilf uns deines Namens willen; schütze uns, und ent-

[1]) Apis war ein Götze der Egypter, mit einem Ochsen- oder Kalbskopf.

וּבֶן בְּעִנּוּי נוֹצְרִים.

בִּימֵי חַג פֶּסַח:

פֶּסַח צְפִירַת צָרִים לַעֲלוֹקָה.
כַּנִּם אוֹם חֲקוּקָה.

כִּימֵי חַג פֶּסַח:

פֶּסַח קָשַׁר לְצַר אֲבֻדָה.
וְגָאַל יְדִידִים וּמַעֲבוֹדָה.

בִּימֵי חַג פֶּסַח:

פֶּסַח רָמִים זְדִים הֲרַסְתָּ.
וְרַעֲיָתְךָ אֵרַשְׁתָּ.

כִּימֵי חַג פֶּסַח:

פֶּסַח שָׁת בְּכָל בַּיִת לֵילִיל.
בְּצֵאתוֹ בַּחֲצוֹת לַיִל.

בִּימֵי חַג פֶּסַח:

מִן פֶּסַח תִּכֵּן וְהוּחַק לְאוֹת.
לְהַרְאֵנוּ בוֹ נִפְלָאוֹת.

כִּימֵי חַג פֶּסַח:

פֶּסַח תְּהִלָּה לְשֵׁם שׁוֹכֵן
שְׁחָקִים. תָּקְפּוֹ יַבִּיעוּ
קְרוֹבִים וּרְחוֹקִים. תִּקְוָה
כְּבוֹדוֹ בַּיָּם וּמְחוֹקְקִים. שִׁיר
וְתִשְׁבָּחוֹת מְשׁוֹרְרִים
וּמְשַׁחֲקִים: בְּגִילָה בְּרִנָּה
בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְאָמְרוּ כֻלָּם:

Schrecken, und erbarmte sich über die Leiden der Frommen, an jenen Tagen des Peßach-Festes.

Einst zur Peßach-Zeit sinkt der Glücksstern der Dränger zur Hölle, und führt ein, eine wohlgesittete Nation, wie an jenen Tagen des Peßach-Festes.

Am Peßach-Feste beschloß er Egyptens Untergang, und erlöste die Lieblinge aus der Sklaverei, an jenen Tagen des Peßach-Festes.

Zur Peßach-Zeit hast Du schon oft die stolzen Uebermüthigen vernichtet, und hast dir deine Freundin wieder angelobt, wie an jenen Tagen des Peßach-Festes.

Am Peßach-Feste warf er Jammer in jedes egyptische Haus, als er um Mitternacht den Umzug hielt, an den Tagen des Peßach-Festes.

Das Peßach-Fest ward gegründet und zum Zeichen bestimmt, daß er auch künftig an demselben Wunder offenbaren wird, wie an jenen Tagen des Peßach-Festes.

Das Peßach-Fest beut Lob dem Himmelsthroner, seine Allmacht verkünden die Nahen und die Fernen, die Wunderkraft seiner Majestät wurde beim Meere anerkannt, wo sie Lied und Lobgesänge in Fröhlichkeit angestimmt; in Lust und Jubel und im Hochentzücken riefen alle:

וְהוֹצִיא עַמּוֹ בִּרְכוּשׁ.
בִּימֵי חַג פֶּסַח:

herauszog mit Reichthum beladen, an jenen Tagen des Peßach-Festes.

פֶּסַח יְדִידוּת קַן שְׁדוּדָה.
כַּנֵּם אוֹם גְּדוּדָה.
כִּימֵי חַג פֶּסַח:

Einst zur Peßach-Zeit wird er in die geliebte, jetzt geraubte Residenz [1]) hin versammeln eine vereinte Nation, wie an jenen Tagen des Peßach-Festes.

פֶּסַח כָּרַת לְשָׁמוּ מִסִּים.
וְהוֹצִיא עַמּוֹ בְּנִסִּים.
בִּימֵי חַג פֶּסַח:

Am Peßach-Feste vernichtete er die Tributbelastende [2]), und führte durch Wunder sein Volk heraus, an jenen Tagen des Peßach-Festes.

פֶּסַח לְוַחֲצֵינוּ יְלַחֵץ.
וְיִרְפָּאֵנוּ מִמַּחַץ.
כִּימֵי חַג פֶּסַח:

Einst zur Peßach-Zeit wird er drängen die Dränger, und heilen uns von Wunden, wie an jenen Tagen des Peßach-Festes.

פֶּסַח מִלֵּא הֲמוֹן הֲרִיקָה.
וְהִשְׂבִּיעַ נֶפֶשׁ שׁוֹקֵקָה.
בִּימֵי חַג פֶּסַח:

Am Peßach-Feste hat er das verarmte Volk bereichert, und die lechzende Seele erquickt, an jenen Tagen des Peßach-Festes.

פֶּסַח נְגִידוּת צַר יַשְׁפִּיל.
וְגִיל עַמּוֹ יַכְפִּיל.
כִּימֵי חַג פֶּסַח:

Einst zur Peßach-Zeit wird er des Drängers Hochmuth fällen, und seines Volkes Freude verdoppeln, wie an jenen Tagen des Peßach-Festes.

פֶּסַח סִגֵּר זְדִים לַדֶּבֶר.
וְרִפֵּא עַמּוֹ מִשֶּׁבֶר.
בִּימֵי חַג פֶּסַח:

Am Peßach-Feste gab er die Uebermüthige [3]) dem Verderben preis, und rettete sein Volk vom Untergang, an jenen Tagen des Peßach-Festes.

פֶּסַח עֲבוּר כָּל צוֹרֵר שָׁמוּר.
וְנָקָם עַמּוֹ כָּאָמוּר.
כִּימֵי חַג פֶּסַח:

Für ein Peßach-Fest ist die Reife aller Frevler hergestellt, er rächt sein Volk nach der Verheißung, wie an jenen Tagen des Peßach-Festes.

פֶּסַח פָּחַד בְּתוֹךְ מִצְרַיִם.

Am Peßach-Feste setzte er die Familien Mizrajim's in

[1]) Jeruschalajim [2]) [3]) Die Regierung Egyptens.

פְּנֵה לָנוּ לְהוֹרוֹת.
כִּימֵי חַג פֶּסַח:
פֶּסַח גָּזַר עִנּוּי אֲמוּנִים.
אַרְבַּע מֵאוֹת נִמְנִים.
בִּימֵי חַג פֶּסַח:
פֶּסַח דַּת שָׁבוּעִים יִמַּלֵּא.
וְיוֹם נָקָם יְגַלֶּה.
כִּימֵי חַג פֶּסַח:
פֶּסַח הָרַג בְּכוֹרֵי חָם.
וּבֶן בְּכוֹרוֹ רָחָם.
בִּימֵי חַג פֶּסַח:
פֶּסַח וּדְעַל לְשַׁפְטַ מַרְשִׁיעִים.
וּלְהַעֲלוֹת לְצִיּוֹן מוֹשִׁיעִים.
כִּימֵי חַג פֶּסַח:
פֶּסַח זֶמֶר בְּנוֹף נִתָּן.
לְגָאוֹל בְּנֵי אֵיתָן.
בִּימֵי חַג פֶּסַח:
פֶּסַח וְחֶרֶב חַדָּה עַל אוֹיְבָם.
בְּיַד צַח וְאָדוֹם.
כִּימֵי חַג פֶּסַח:
פֶּסַח טְבִיחַת נִינֵי כוּשׁ.

wahrt. — O wende dich zu uns, uns zu leiten, wie an jenen Tagen des Peßach-Festes.

Einst zur Peßach-Zeit ward verhängt der Gläubigen Drangsal [1]) vier hundert Jahr, sie wurden vollzählig, an jenen Tagen des Peßach-Festes.

Am Peßach-Feste wird er jene Wochenbestimmung vollziehen [2]), und den Tag der Ahndung zeigen, wie an jenen Tagen des Peßach-Festes.

Am Peßach-Feste erschlug er Egyptens Erstgeburt, und schonte seines Erstgebornen [3]), an jenen Tagen des Peßach-Festes.

Das Peßach-Fest ist bestimmt die Frevler zu richten, und auf Zijon's Berg Retter hinzuführen, wie an jenen Tagen des Peßach-Festes.

Am Peßach-Feste ward der Gesang in Nof [4]) angestimmt, zur Befreiung der Nachkommen des Unsterblichen [5]), an jenen Tagen des Peßach-Festes.

Einst zur Peßach-Zeit droht das scharfe Schwert in der Hand des Allmächtigen wider ihre Feinde, wie an jenen Tagen des Peßach-Festes.

Am Peßach-Feste war die Schlacht gegen die Enkel Chusch's [6]), als er sein Volk

---

[1]) Nach der Tradition war die dem Abraham durch Gott gegebene Verkündigung, daß seine Nachkömmlinge in einem Lande sein werden, wo man sie als Fremdlinge dienstbar machen und vier hundert Jahre drücken wird, zu derselben Jahreszeit, in welcher vier hundert Jahre später die Befreiung gewesen ist; indem der Allgütige aus Barmherzigkeit, von damals an die Zählung der Sklaverei-Periode begann.

[2]) Jene Wochen, welche der Engel Gabriel dem Daniel anzeigte (siehe Dan. 9, 24.). [3]) Jisrael, nach den Worten der Schrift 2. M. 4, 22. [4]) Die Stadt Memphis in Egypten. [5]) Abraham. [6]) Mizrajim (Egypten)

זוּלָתוֹ וַאֲנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ.
הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מְלָכִים. מַלְכֵּנוּ
הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הָעָרִיצִים.
הָאֵל הַנִּפְרָע לָנוּ מִצָּרֵינוּ.
וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּלוֹת לְכָל־אוֹיְבֵי נַפְשֵׁנוּ.
הָעֹשֶׂה גְּדוֹלוֹת עַד אֵין חֵקֶר
וְנִפְלָאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר: הַשָּׂם
נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא נָתַן לַמּוֹט
רַגְלֵנוּ. הַמַּדְרִיכֵנוּ עַל בָּמוֹת
אוֹיְבֵינוּ וַיָּרֶם קַרְנֵנוּ עַל כָּל־
שׂנְאֵינוּ. הָעֹשֶׂה לָנוּ נְסִים וְנָקָמָה
בְּפַרְעֹה אֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּאַדְמַת
בְּנֵי חָם. הַמַּכֶּה בְעֶבְרָתוֹ כָּל־
בְּכוֹרֵי מִצְרָיִם וַיּוֹצֵא אֶת־עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לְחֵרוּת עוֹלָם.
הַמַּעֲבִיר בָּנָיו בֵּין גִּזְרֵי יַם סוּף
אֶת־רוֹדְפֵיהֶם וְאֶת־שׂוֹנְאֵיהֶם
בְּתְהוֹמוֹת טִבַּע. וְרָאוּ בָנָיו
גְּבוּרָתוֹ שִׁבְּחוּ וְהוֹדוּ לְשִׁמּוֹ.
וּמַלְכוּתוֹ בְּרָצוֹן קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם.
מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ עָנוּ שִׁירָה:

ע"ס א"ב

פֶּסַח אָכְלוּ פְחוּזִים.
וְנִפְלָאוֹת חוֹזִים.
בִּימֵי חַג פֶּסַח:
פֶּסַח בָּנוּ לִשְׁמֹר לַדּוֹרוֹת.

gott sei, und außer ihm keiner; und daß wir Jisrael sein Volk sind. Er ist es, der uns aus der Gewalt jener Könige befreiet; Er, unser König ist's, der uns von dem Drucke jener Tyrannen erlöst hat. Er, der Allmächtige ist's, der unsere Beleidiger bestraft, der den Feinden unseres Lebens ihr Betragen vergolten, der große, unerforschliche Dinge vollführt, und zahllose Wunder gewirkt hat. Er ist es, der unsere Seele der Unsterblichkeit weiht, und unsern Fuß nicht ausgleiten läßt. Er ist es, der uns die stolze Höhe der Feinde niederdrücken ließ, und unser Glückshorn über alle unsere Widersacher erhob; der für uns Wunderzeichen und Rache an Pharao ausgeübt, Zeichen und Wunder im Lande der Kinder Cham's; der in seinem Strafgerichte alle Erstgebornen Mizrajim's erschlagen, und aus ihrer Mitte sein Volk Jisrael zur unbeschränkten Freiheit herausgeführt, der seine Kinder durch das getheilte Schilfmeer ziehen ließ; und ihre Verfolger und Feinde in die Tiefe versenkte. Als nun seine Kinder da seine Allgewallt sahen, lobten und dankten sie seinem Namen, und huldigten seiner Herrschaft mit freudigem Willen. Moscheh und die Kinder Jisrael's stimmten dir mit hoher Freude einen Wechselgesang an.

Das Peßach-Opfer hatten sie eilfertig verzehrt, sie schauten dann die höchsten Wunder, an jenen Tagen des Peßach-Festes.

Das Peßach-Fest wird uns, den Nachkommen, aufbe-

בְּנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לָתֵת
לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל־
הָאָרֶץ׃

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵאמֹר׃ דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וְעָשׂוּ לָהֶם
צִיצִת עַל־כַּנְפֵי בִגְדֵיהֶם
לְדֹרֹתָם וְנָתְנוּ עַל־צִיצִת
הַכָּנָף פְּתִיל תְּכֵלֶת׃ וְהָיָה
לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ
וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת
יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־
תָתוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי
עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים
אַחֲרֵיהֶם׃ לְמַעַן תִּזְכְּרוּ
וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתָי
וִהְיִיתֶם קְדֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם׃
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם ו מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם לִהְיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם׃

אֱמֶת וֶאֱמוּנָה כָּל־זֹאת וְקַיָּם
עָלֵינוּ כִּי הוּא יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֵין

dem Erdreiche, das der Ewige euern Eltern zugeschworen, es ihnen zu geben, lange Jahre bleiben möget, so lange als der Himmel über der Erde sein wird.

Der Ewige sprach zu Moscheh wie folgt: Rede mit den Kindern Jisrael's, und sage ihnen, sie und auch ihre Nachkommen sollen an die Enden ihrer Kleider Schaufäden machen, und an diesen Schaufäden eine Schnur von himmelblauer Wolle befestigen. Diese sollen darum bei euch Schaufäden heißen, damit, wenn ihr sie sehet, ihr euch aller Gebote Gottes erinnert, und sie auch befolgt, nicht aber euerem Herzen und euern Augen nachfolgt, die euch auf Abwege führen. Ihr werdet dadurch meiner Gebote eingedenk sein, und sie ausüben, damit ihr euerem Gotte heilig seid. Ich bin der Ewige, euer Gott, der ich euch aus Mizrajim geführt habe, euer Gott zu sein, ich, der Ewige, euer Gott.

Wahr und zuverläßig ist dies alles, und hat sich uns bewährt, daß er, der Ewige, unser Schutz-

נַפְשְׁכֶם: וְנָתַתִּי מְטַר־
אַרְצְכֶם בְּעִתּוֹ יוֹרֶה וּמַלְקוֹשׁ
וְאָסַפְתָּ דְגָנֶךָ וְתִירֹשְׁךָ
וְיִצְהָרֶךָ: וְנָתַתִּי עֵשֶׂב בְּשָׂדְךָ
לִבְהֶמְתֶּךָ וְאָכַלְתָּ וְשָׂבָעְתָּ:
הִשָּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן־יִפְתֶּה
לְבַבְכֶם וְסַרְתֶּם וַעֲבַדְתֶּם
אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם
לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה בָּכֶם
וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־
יִהְיֶה מָטָר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן
אֶת־יְבוּלָהּ וַאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה
מֵעַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר
יְהוָה נֹתֵן לָכֶם: וְשַׂמְתֶּם
אֶת־דְּבָרַי אֵלֶּה עַל־לְבַבְכֶם
וְעַל־נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם
אֹתָם לְאוֹת עַל־יֶדְכֶם וְהָיוּ
לְטוֹטָפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם:
וְלִמַּדְתֶּם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם
לְדַבֵּר בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתֶךָ
וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ וּבְשָׁכְבְּךָ
וּבְקוּמֶךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:
לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וִימֵי

ihm zu dienen; so will ich euerem Lande Regen geben, zur rechten Zeit, Frühregen und Spätregen; damit du dein Getreide, deinen Most und dein Oel einsammeln kannst. Ich will für dein Vieh Gras wachsen lassen auf deinem Felde; auch du sollst zu essen haben in Ueberfluß. Hütet euch daher, daß euer Herz nicht verführt werde, daß ihr etwa abweicht, und andern Göttern dienet und sie anbetet. Der Zorn des Ewigen würde über euch entbrennen, er würde den Himmel verschließen, daß kein Regen komme, die Erde würde ihr Gewächs nicht hervorbringen, und ihr würdet gar bald zu Grunde gehen, fern von dem vortrefflichen Lande, daß euch der Ewige geben will. Legt also diese Worte in euer Herz und in euer Gemüth; bindet sie zum Zeichen auf euere Hand, und traget sie als Vorderhauptbinde zwischen euern Augen. Lehrt sie euern Söhnen, um beständig davon zu sprechen, wenn du zu Hause sitzest oder auf der Reise bist, wenn du dich niederlegst, und wenn du aufstehst. Schreibe sie an die Pfosten deines Hauses und an deine Thore; damit ihr und euere Kinder auf

Nacht bestimmt, der Zusiche-
rung eingedenk sein, den En-
keln jenes Urvaters (Abraham),
dem er zum Siege die Nacht
getheilt. Gebenedeiet seist Du,
Ewiger! der Du dein Volk
Jisrael liebst.

הוּא לוֹ יוֹם וְלוֹ לַיְלָה. חוֹק
אַהֲבָתוֹ יִזְכּוֹר לְנִינֵי חֶלֶק
לַיְלָה: בָּרוּךְ אַתָּה יי
אוֹהֵב עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

(וועך כיכט מיט מנין בעטעט זמגט אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן):

Höre Jisrael! der Ewige, un-
ser Gott, ist ein einiges ewi-
ges Wesen!

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
יְהוָה אֶחָד:

Gepriesen sei der Name seiner glor-
reichen Herrschaft immer und ewig.

בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

Du sollst den Ewigen deinen
Gott lieben, von ganzem Her-
zen, ganzer Seele und gan-
zer Kraft. Die Worte, die
ich dir jetzt befehle, sollen dir
stets im Herzen bleiben. Du
sollst sie deinen Kindern ein-
schärfen und immer davon spre-
chen, wenn du zu Hause sitzest,
oder auf Reisen bist, wenn du
dich niederlegst und wenn du
aufstehest. Binde sie zum
Zeichen an deine Hand, trage
sie als Vorderhauptbinde zwi-
schen deinen Augen, und schreibe
sie an die Pfosten deines Hau-
ses und an deine Thore.

וְאָהַבְתָּ אֵת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
בְּכָל־לְבָבְךָ וּבְכָל־נַפְשְׁךָ
וּבְכָל־מְאֹדֶךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מְצַוְּךָ
הַיּוֹם עַל־לְבָבֶךָ: וְשִׁנַּנְתָּם
לְבָנֶיךָ וְדִבַּרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ
בְּבֵיתֶךָ וּבְלֶכְתְּךָ בַדֶּרֶךְ
וּבְשָׁכְבְּךָ וּבְקוּמֶךָ: וּקְשַׁרְתָּם
לְאוֹת עַל־יָדֶךָ וְהָיוּ לְטוֹטָפֹת
בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל־
מְזוּזוֹת בֵּיתֶךָ וּבִשְׁעָרֶיךָ:

Werdet ihr also meinen
Geboten gehorchen, die ich euch
jetzt gebe, den Ewigen euern
Gott von ganzem Herzen und
mit ganzer Seele zu lieben, und

וְהָיָה אִם־שָׁמֹעַ תִּשְׁמְעוּ
אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אָנֹכִי
מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה
אֶת־יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וּלְעָבְדוֹ
בְּכָל־לְבַבְכֶם וּבְכָל־

בְּמִשְׁמְרֹתֵיהֶם בָּרָקִיעַ כִּרְצוֹנוֹ
בּוֹרֵא יוֹם וָלָיְלָה. גּוֹלֵל אוֹר
מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר.
וּמַעֲבִיר יוֹם וּמֵבִיא לָיְלָה וּמַבְדִּיל
בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה יְיָ צְבָאוֹת שְׁמוֹ.
אֵל חַי וְקַיָּם תָּמִיד יִמְלוֹךְ עָלֵינוּ
לְעוֹלָם וָעֶד:
*) לֵיל שִׁמֻּרִים אוֹתוֹ אֵל
חָצָה. בַּחֲצוֹת לַיְלָה בְּתוֹךְ
מִצְרַיִם כִּיָּצָא. גִּבּוֹר עַל
אוֹיְבָיו יַחֲצֵנוּ כְּחָצָה. דִּוֹד
מַעֲרִיב עֶרֶב וּנְזַמְּרֵנוּ בְּנֶפֶשׁ
חֲפֻצָה: בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
הַמַּעֲרִיב עֲרָבִים:

אַהֲבַת עוֹלָם בֵּית יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ
אָהַבְתָּ. תּוֹרָה וּמִצְוֹת חֻקִּים
וּמִשְׁפָּטִים אוֹתָנוּ לִמַּדְתָּ. עַל
כֵּן יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּשָׁכְבֵנוּ וּבְקוּמֵנוּ
נָשִׂיחַ בְּחֻקֶּיךָ: וְנִשְׂמַח בְּדִבְרֵי
תוֹרָתְךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ לְעוֹלָם וָעֶד.
כִּי הֵם חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ. וּבָהֶם
נֶהְגֶּה יוֹמָם וָלָיְלָה: וְאַהֲבָתְךָ אַל
תָּסִיר מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים:

לֵיל שִׁמֻּרִים הוּא זֶה,
הַלַּיְלָה. וְעִתְּדוֹ אֵל בְּאֹמֶר
בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה. זֶה אֲשֶׁר

ihrem Laufe nach deinem Willen; erschaffest den Tag und die Nacht, und rollst das Licht vor der Finsterniß und die Finsterniß vor dem Lichte! So entschwindet der Tag, und die Nacht erscheint; so hast Du Tag von Nacht geschieden. Herr der Heerschaaren ist dein Name! Du, Allmächtiger! Ewiglebender! Unwandelbarer! walte immer und ewig über uns!

Die Schutznacht hatte der Allmächtige getheilt, denn es war genau Mitternacht, als er durch Mizrajim zog — o möchte er sie eben so über seine Widersacher theilen! er, der Freundliche, der den Abend herandämmern läßt; o dann wollen wir ihm lobsingen mit seelenvoller Lust — gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du die Abende herandämmern lassest.

Eine unendliche Liebe hast Du deinem Volke, dem Hause Jisrael's zugewandt; fromme Lehren, Gebote, Gesetze und Rechte hast Du uns ertheilt; darum wollen wir, Ewiger unser Gott! wenn wir uns niederlegen und wenn wir aufstehen, über deine Gesetze nachdenken, und uns deiner frommen Lehre und deiner Gebote unaufhörlich freuen; denn sie gewähren uns Leben und Unsterblichkeit; über sie wollen wir Tag und Nacht nachsinnen. O, mögest Du deine Liebe uns nie entziehen.

Die Schutznacht ist jene ausgezeichnete Nacht, die er mit dem Worte: zu Mitternacht bestimmt geschieden. — O möge er, der über Tag und

*) חס חל י"ט בזבת ל"ך מערבית.

צג יְיָ מָלָךְ גֵּאוּת לָבֵשׁ. לָבֵשׁ יְיָ
עֹז הִתְאַזָּר. אַף תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־
תִּמּוֹט: נָכוֹן כִּסְאֲךָ מֵאָז מֵעוֹלָם
אָתָּה: נָשְׂאוּ נְהָרוֹת יְיָ. נָשְׂאוּ
נְהָרוֹת קוֹלָם יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דָּכְיָם:
מִקֹּלוֹת מַיִם רַבִּים. אַדִּירִים
מִשְׁבְּרֵי־יָם. אַדִּיר בַּמָּרוֹם יְיָ
עֵדֹתֶיךָ נֶאֶמְנוּ מְאֹד. לְבֵיתְךָ
נַאֲוָה־קֹדֶשׁ יְיָ לְאֹרֶךְ יָמִים:

(Psalm 93.) Der Herr ist König, geschmückt in Majestät! Geschmückt ist der Ewige, mit Macht gerüstet. Nun steht die Welt fest gegründet und wanket nimmer, unerschütterlich dein Thron von Anbeginn, Du selbst von Ewigkeiten her. — Die Ströme erheben, Ewiger! die Ströme erheben laut ihr Tosen; die Ströme brausen ihre Wellen auf, und mächtiger als des Wassers Tosen sind des Weltmeers brechende Wogen; doch der Mächtigste ist Gott in jener Höhe. Kräftig bewährt dein Zeugniß sich; deinen Tempel, Herr! ziert Heiligkeit immerdar!

מעריב ליל ראשון של פסח

Während der Vorbeter ברכו sagt, sagt die Gemeinde das unten stehende יתברך *)

חזן בָּרְכוּ אֶת־יְיָ הַמְבֹרָךְ:

(Der Vorbeter.) Preiset den Ewigen, den Hochgepriesenen!

קהל בָּרוּךְ יְיָ הַמְבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

(Die Gemeinde.) Gebenedeiet sei der Ewige, der Hochgepriesene in Ewigkeit.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ
הָעוֹלָם אֲשֶׁר בִּדְבָרוֹ מַעֲרִיב
עֲרָבִים בְּחָכְמָה פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים
וּבִתְבוּנָה מְשַׁנֶּה עִתִּים וּמַחֲלִיף
אֶת־הַזְּמַנִּים וּמְסַדֵּר אֶת־הַכּוֹכָבִים

Gepriesen seist Du, Ewiger! unser Gott! Beherrscher der Welt! auf dessen Geheiß die Abende dämmern. Mit Weisheit öffnest Du die Himmelsthore; mit Vernunft veränderst Du die Stunden, wechselst die Tageszeiten und ordnest die Sterne am Firmamente in

*) יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאַר וְיִתְרוֹמַם
וְיִתְנַשֵּׂא שְׁמוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ
בָּרוּךְ הוּא. שֶׁהוּא רִאשׁוֹן וְהוּא אַחֲרוֹן
וּמִבַּלְעָדָיו אֵין אֱלֹהִים: סֹלּוּ לָרֹכֵב בָּעֲרָבוֹת
בְּיָהּ שְׁמוֹ וְעִלְזוּ לְפָנָיו: וּשְׁמוֹ מְרוֹמָם עַל
כָּל־בְּרָכָה וּתְהִלָּה: בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד
מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: יְהִי שֵׁם יְיָ מְבוֹרָךְ
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

*) Gebenedeiet, gepriesen, verherrlicht, hochgelobt und erhaben ist der Name des Königs aller Könige, des Heiligen — gelobt sei Er — Er ist das erste, Er das letzte Wesen, und außer ihm keine Gottheit. Machet Bahn ihm, der durch die Himmel fährt! sein Name ist Ewiger! frohlocket vor ihm! doch sein Name ist erhaben über alles Lob und Preis. — Gebenedeiet sei der Name seiner verherrlichten Majestät immer und ewig! Der Name des Ewigen sei gepriesen von nun an bis in Ewigkeit.

בַּעֲלָה. גַּם בְּשִׂמְחָה וּבְצָהֳלָה.
תּוֹךְ אֱמוּנֵי עַם סְגֻלָּה. בּוֹאִי
כַלָּה. בּוֹאִי כַלָּה: לכה

mit Freud' und frohem Jauchzen, in der Mitte deiner Gläubigen, des liebgeweihten Volkes! Willkommen Braut! willkommen Braut! Brech' auf! u. s. w.

צב מִזְמוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת:
טוֹב לְהוֹדוֹת לַיְיָ וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ
עֶלְיוֹן: לְהַגִּיד בַּבֹּקֶר חַסְדֶּךָ
וֶאֱמוּנָתְךָ בַּלֵּילוֹת: עֲלֵי־עָשׂוֹר
וַעֲלֵי־נָבֶל עֲלֵי הִגָּיוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי
שִׂמַּחְתַּנִי יְיָ בְּפָעֳלֶךָ בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ
אֲרַנֵּן: מַה־גָּדְלוּ מַעֲשֶׂיךָ יְיָ מְאֹד
עָמְקוּ מַחְשְׁבֹתֶיךָ: אִישׁ־בַּעַר לֹא
יֵדָע וּכְסִיל ׀ לֹא־יָבִין אֶת־זֹאת:
בִּפְרֹחַ רְשָׁעִים כְּמוֹ עֵשֶׂב וַיָּצִיצוּ
כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן לְהִשָּׁמְדָם עֲדֵי־
עַד: וְאַתָּה מָרוֹם לְעֹלָם יְיָ: כִּי
הִנֵּה אֹיְבֶיךָ יְיָ כִּי־הִנֵּה אֹיְבֶיךָ
יֹאבֵדוּ יִתְפָּרְדוּ כָּל־פֹּעֲלֵי אָוֶן:
וַתָּרֶם כִּרְאֵים קַרְנִי בַּלֹּתִי בְּשֶׁמֶן
רַעֲנָן: וַתַּבֵּט עֵינִי בְּשׁוּרָי בַּקָּמִים
עָלַי מְרֵעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנָי: צַדִּיק
כַּתָּמָר יִפְרָח כְּאֶרֶז בַּלְּבָנוֹן יִשְׂגֶּה:
שְׁתוּלִים בְּבֵית יְיָ בְּחַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ
יַפְרִיחוּ: עוֹד יְנוּבוּן בְּשֵׂיבָה דְּשֵׁנִים
וְרַעֲנַנִּים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי־יָשָׁר יְיָ
צוּרִי וְלֹא־עַוְלָתָה בּוֹ:

(Psalm 92.) Psalmlied für den Sabbath. Lieblich ist, dem Ewigen danken! deinem Namen, Höchster! zu lobsingen; des Morgens deine Güte zu verkünden, und deine Treue, wenn die Nacht beginnt, mit Saitenspiel und Psalter, mit Phantasienklängen auf der Harfe; denn deine Werke, Herr! ergötzen mich! jubelnd preise ich deine Thaten. Wie groß sind deine Schöpfungen, o Herr! wie unergründlich deine Absichten! Der Beschränkte sieht das nicht ein, der Thor (Kurzsichtige) kann es nicht begreifen: wenn Frevler wie das Gras aufsprossen, wenn alle Uebelthäter blühen — damit sie für ewig untergehen. Du, Unendlicher! Du bleibst in Ewigkeit erhaben. Siehe, deine Feinde, Herr! deine Feinde gehen zu Grunde; alle Uebelthäter werden aufgelöst; aber wie des Waldthieres Krone steigt mein Horn empor. Mein Alter glänzt von frischem Oele, mein Auge wird sich weiden an meinen Neidern, mein Ohr vernehmen den Untergang der Bösewichter, die sich wider mich setzten. — Der Fromme wird wie die Palme grünen; er schießt empor wie Libanon's Ceder; gepflanzt in dem Hause des Herrn, grünen sie in den Vorhöfen unsers Gottes. Noch sprossen sie im Alter auf, und werden saftvoll und frisch stets bleiben, zu künden, wie gerecht der Ewige sei, daß sich an meinem Schöpfer kein Tadel finde.

קוּמִי צְאִי מִתּוֹךְ הַהֲפֵכָה.
רַב לָךְ שֶׁבֶת בְּעֵמֶק הַבָּכָא.
וְהוּא יְחֻמול עָלַיִךְ חֶמְלָה׃
לכה
*) הִתְנַעֲרִי מֵעָפָר קוּמִי.
לִבְשִׁי בִּגְדֵי תִפְאַרְתֵּךְ עַמִּי.
עַל יַד בֶּן יִשַׁי בֵּית הַלַּחְמִי.
קָרְבָה אֶל נַפְשִׁי גְּאָלָהּ׃ לכה
הִתְעוֹרְרִי הִתְעוֹרְרִי. כִּי
בָא אוֹרֵךְ קוּמִי אוֹרִי. עוּרִי
עוּרִי שִׁיר דַּבֵּרִי. כְּבוֹד יי
עָלַיִךְ נִגְלָה׃ לכה
לֹא תֵבוֹשִׁי וְלֹא תִכָּלְמִי.
מַה תִּשְׁתּוֹחֲחִי וּמַה תֶּהֱמִי.
בָּךְ יֶחֱסוּ עֲנִיֵּי עַמִּי. וְנִבְנְתָה
עִיר עַל תִּלָּהּ׃ לכה
וְהָיוּ לִמְשִׁסָּה שֹׁאסָיִךְ.
וְרָחֲקוּ כָּל־מְבַלְּעָיִךְ. יָשִׂישׂ
עָלַיִךְ אֱלֹהָיִךְ. כִּמְשׂוש חָתָן
עַל כַּלָּה׃ לכה
יָמִין וּשְׂמאל תִּפְרוֹצִי.
וְאֶת־יְיָ תְּעָרִיצִי. עַל יַד אִישׁ
בֶּן־פַּרְצִי. נִשְׂמְחָה וְנָגִילָה׃
לכה
בּוֹאִי בְשָׁלוֹם עֲטֶרֶת

hervor aus der Zerstörung! zu lange weilest du im Jammerthale; — O! er wende sein Erbarmen dir bald wieder zu. Brech' auf u. s. w.

Schüttle ab den Staub !auf! kleide dich in Volkesherrlichkeit! bald wird durch Jischai's Sohn den Bethlehemiter, meiner Seele Erlösung nahn. Brech' auf! u. s. w.

Ermuntere dich! ermuntere dich! dein Licht bricht an! Wall' auf, mein Licht! erwach'! erwach'! laß Gesang ertönen! Gottes Herrlichkeit zeigt sich über dir! Brech' auf! u. s. w.

Weg die Schande! weg die Schmach! was krümmst du dich, was wimmerst du? Die Gebeugten meines Volkes finden einst wieder Schutz in dir. Auf ihrem Schutte prangt erbaut die Residenz. Brech' auf! u. s. w.

Des Raubes Preis werden deine Räuber, verbannt deine Verderber, dein Gott wird sich deiner freuen, wie sich der Bräutigam erfreut der Braut. Brech' auf u. s. w.

Rechts und links breitest du dich aus, im Ewigen wirst du frohlocken; durch jenen Mann aus Perez Stamme werden wir uns freuen und jubeln. Brech' auf u. s. w.

So gehe denn in Frieden ein, Du des Gatten Krone! erschein'

*) חס חל י"ט בע"ס מדלגין פ"ס התנערי.

banons Cedern zersplittert der Herr! Er läßt hüpfen sie wie muthiges Kalb, Libanon und Sirajon wie junge Gazelle. Stimme des Herrn sprühet flammenden Blitz; Stimme des Herrn erschüttert die Wüste; die Wüste zu Kadesch erschüttert der Herr! Stimme des Herrn regt auf, das scheue Gewild, entblättert die Wälder; doch in seinem Heiligthume spricht Alles feierlich: Der Herr, der zur Sündfluthzeit gethront, der Herr, der wird als König ewig thronen; der Herr wird seinem Volke Sieg verleihen, der Herr wird mit des Friedens Segen sein Volk beglücken.

קוֹל יְיָ שֹׁבֵר אֲרָזִים. וַיְשַׁבֵּר
יְיָ אֶת־אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן׃
וַיַּרְקִידֵם כְּמוֹ עֵגֶל לְבָנוֹן
וְשִׂרְיוֹן כְּמוֹ בֶן־רְאֵמִים׃
קוֹל־יְיָ חֹצֵב לַהֲבוֹת אֵשׁ׃
קוֹל יְיָ יָחִיל מִדְבָּר. יָחִיל
יְיָ מִדְבַּר קָדֵשׁ׃ קוֹל יְיָ ו
יְחוֹלֵל אַיָּלוֹת וַיֶּחֱשֹׂף יְעָרוֹת
וּבְהֵיכָלוֹ כֻּלּוֹ אֹמֵר כָּבוֹד׃ יְיָ
לַמַּבּוּל יָשָׁב. וַיֵּשֶׁב יְיָ מֶלֶךְ
לְעוֹלָם׃ יְיָ עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן. יְיָ ו
יְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם׃

Brech' auf! mein Freund, der Braut entgegen. Laßt uns der Ruhe freundlich Angesicht empfangen. Brech' auf! u. s. w.

לְכָה דוֹדִי לִקְרַאת כַּלָּה.
פְּנֵי שַׁבָּת נְקַבְּלָה׃ לכה

In einem Ausrufe ließ uns der einige Gott vernehmen: Beachtet und gedenket des Ruhetages. Der Ewige, der Einige, dessen Name einig ist! zum Ruhm, zur Herrlichkeit, zum Preis! Brech' auf u. s. w.

שָׁמוֹר וְזָכוֹר בְּדִבּוּר אֶחָד.
הִשְׁמִיעָנוּ אֵל הַמְיוּחָד. יְיָ ו
אֶחָד וּשְׁמוֹ אֶחָד. לְשֵׁם
וּלְתִפְאֶרֶת וְלִתְהִלָּה׃ לכה
לִקְרַאת שַׁבָּת לְכוּ וְנֵלְכָה.

Wohlan! laßt uns dem Ruhetage entgegen gehen! denn er, er ist des Segens Quelle, von Anbeginn dazu geweiht. Der Schöpfung Schluß war ihres Anfangs Plan. Brech' auf! u. s. w.

כִּי הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה.
מֵרֹאשׁ מִקֶּדֶם נְסוּכָה. סוֹף
מַעֲשֶׂה בְּמַחֲשָׁבָה תְּחִלָּה׃
לכה
מִקְדַּשׁ מֶלֶךְ עִיר מְלוּכָה.

Königsheiligthum! o Residenz! erhebe dich, und dringe

כָּל־חַעַמִּים: יוֹדוּ שִׁמְךָ גָּדוֹל
וְנוֹרָא. קָדוֹשׁ הוּא: וְעֹז
מֶלֶךְ מִשְׁפָּט אֹהֵב. אַתָּה
כּוֹנַנְתָּ מֵישָׁרִים. מִשְׁפָּט
וּצְדָקָה בְּיַעֲקֹב ו אַתָּה
עָשִׂיתָ: רוֹמְמוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ
וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲדֹם רַגְלָיו
קָדוֹשׁ הוּא: מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
בְּכֹהֲנָיו וּשְׁמוּאֵל בְּקֹרְאֵי
שְׁמוֹ. קֹרְאִים אֶל־יְיָ הוּא
יַעֲנֵם: בְּעַמּוּד עָנָן יְדַבֵּר
אֲלֵיהֶם. שָׁמְרוּ עֵדְתָיו וְחֹק
נָתַן־לָמוֹ: יְיָ אֱלֹהֵינוּ אַתָּה
עָנִיתָם אֵל נֹשֵׂא הָיִיתָ לָהֶם.
וְנֹקֵם עַל־עֲלִילוֹתָם: רוֹמְמוּ
יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲווּ לְהַר
קָדְשׁוֹ. כִּי קָדוֹשׁ יְיָ אֱלֹהֵינוּ:

כט מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיְיָ
בְּנֵי אֵלִים. הָבוּ לַיְיָ כָּבוֹד וָעֹז:
הָבוּ לַיְיָ כְּבוֹד שְׁמוֹ הִשְׁתַּחֲווּ
לַיְיָ בְּהַדְרַת קֹדֶשׁ: קוֹל יְיָ
עַל־־הַמָּיִם. אֵל־הַכָּבוֹד
הִרְעִים. יְיָ עַל־מַיִם רַבִּים:
קוֹל־יְיָ בַּכֹּחַ. קוֹל יְיָ בֶּהָדָר:

digen deinem Namen, dir, dem Großen! Furchtbarsten! Heiligsten! sie huldigen dem Reiche des Königs, der Gerechtigkeit liebt. Gesetze hast Du festgestellt, in Jakob Recht und Billigkeit verordnet. Erhebet den Ewigen, unsern Gott! betet an vor seiner Füße Schemel! heilig ist er! unter seinen Dienern war es Mosche und Aharon, unter den Verkündern seines Namens war es Schemuel, welche anriefen den Herrn, und siehe! er antwortete ihnen; in einer Wolkensäule redete er mit jenen. Seine Verordnung nahmen sie in Acht und das Gesetz, das er ihnen gegeben. Ewiger! unser Gott! Du erhörtest sie, und warst ihrentwillen eine vergebende Macht und Rächer der ihnen zugefügten Schmach. — Erhebt den Ewigen unsern Gott, werft euch nieder vor seinem heiligen Berge; denn heilig ist der Ewige, unser Herr.

(Psalm 29.) Psalm David's. Bringt dem Ewigen, ihr Söhne der Großen! bringt dem Herrn Ruhm und Triumph! bringt dem Herrn Ruhm seines Namens! im festlichen Schmucke betet ihn an! Die Stimme des Herrn toset über Fluthen; die majestätische Gottheit donnert — Der Ewige ist's — über mächtigen Strömen. Stimme des Herrn gewaltig! Stimme des Herrn erhaben! Stimme des Herrn zersplittert Cedern; Li-

צַדִּיקִים בַּיְיָ. וְהוֹדוּ לְזֵכֶר
קָדְשׁוֹ:

צח מִזְמוֹר שִׁירוּ לַיְיָ שִׁיר
חָדָשׁ כִּי־נִפְלָאוֹת עָשָׂה.
הוֹשִׁיעָה־לּוֹ יְמִינוֹ וּזְרוֹעַ
קָדְשׁוֹ: הוֹדִיעַ יְיָ יְשׁוּעָתוֹ.
לְעֵינֵי הַגּוֹיִם גִּלָּה צִדְקָתוֹ:
זָכַר חַסְדּוֹ וֶאֱמוּנָתוֹ לְבֵית
יִשְׂרָאֵל. רָאוּ כָל־אַפְסֵי־
אָרֶץ. אֵת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ:
הָרִיעוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ. פִּצְחוּ
וְרַנְּנוּ וְזַמֵּרוּ: זַמְּרוּ לַיְיָ בְּכִנּוֹר
בְּכִנּוֹר וְקוֹל זִמְרָה:
בַּחֲצֹצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר.
הָרִיעוּ לִפְנֵי וּ הַמֶּלֶךְ יְיָ:
יִרְעַם הַיָּם וּמְלֹאוֹ תֵּבֵל
וְיוֹשְׁבֵי בָהּ: נְהָרוֹת יִמְחֲאוּ־
כָף. יַחַד הָרִים יְרַנֵּנוּ: לִפְנֵי
יְיָ כִּי בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ.
יִשְׁפֹּט־תֵּבֵל בְּצֶדֶק. וְעַמִּים
בְּמֵישָׁרִים:

צט יְיָ מָלָךְ יִרְגְּזוּ עַמִּים.
יֹשֵׁב כְּרוּבִים תָּנוּט הָאָרֶץ:
יְיָ בְּצִיּוֹן גָּדוֹל. וְרָם הוּא עַל־

euch, Redliche! im Herrn, und huldiget seinem heiligen Namen.

(Psalm 98.) Singet dem Herrn ein neues Lied, denn er hat Wunder gethan. Sieg errang ihm seine Rechte, sein heiliger Arm. Der Herr hat seine Hilfe kundgethan, vor Heiden seine Gerechtigkeit offenbart, war seiner Liebe und Treue dem Hause Jisraels eingedenk; da sahen unseres Gottes Hilfe die Enden aller Welt. Jauchzet dem Herrn, alle Welt! brechet in Jubel aus! lasset Lieder erklingen! lasset dem Ewigen Harfenspiel, Psalter und Lauten-Gesang ertönen. Trompeten und Posaunenschall laßt schmettern vor dem Könige, vor dem Ewigen! es stürme das Meer und was es enthält, die Welt und ihre Bewohner. Ströme schlagen Wellen, Berge jauchzen Wettgesang vor dem Herrn, wenn er erscheint, den Erdball zu richten; denn richten wird er den Weltkreis nach Recht, die Völker nach Billigkeit

(Psalm 99.) Der Herr regiert! Völker erbeben! Er thront auf Cherubim — die Erde wankt. Groß ist der Ewige zu Zion, erhaben über alle Völker; sie hul-

ten wird er den Weltkreis nach Recht, die Völker nach seiner Treue.

(Psalm 97.) Der Herr regiert, fröhlich wird das Erdreich, freudenvoll der Inseln Menge sein! Um ihn her ist Gewölk und düsterer Nebel, Recht und Gerechtigkeit ist seines Thrones Veste. Feuer waltet vor ihm her, entzündet um und um die Feinde. Seine Blitze erleuchten die Welt, der Erdball sieht es und zittert. Berge zerschmelzen wie Wachs vor dem Herrn, vor dem Herrscher des ganzen Erdreichs. Die Himmel verkünden seine Gerechtigkeit, alle Völker schauen seinen Ruhm. Beschämt sind alle Bilderdiener, die sich ihrer Götzen rühmen; alle Mächte beugen sich vor ihm. Zion hört es und freut sich, die Töchter Jehudas jauchzen ob deinem Strafgerichte, Ewiger! denn Du Herr, Du bist in aller Welt der Höchste, hocherhaben über alle Mächte. Freunde Gottes! hasset das Böse; er schützet das Leben seiner Frommen, rettet sie aus Frevlerhand. Licht geht dem Gerechten auf, Freude treugesinnten Herzen. Freut

יִשְׁפֹּט־תֵבֵל בְּצֶדֶק. וְעַמִּים
בֶּאֱמוּנָתוֹ׃

צז יְיָ מָלָךְ תָּגֵל הָאָרֶץ.
יִשְׂמְחוּ אִיִּים רַבִּים׃ עָנָן
וַעֲרָפֶל סְבִיבָיו. צֶדֶק
וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כִּסְאוֹ׃ אֵשׁ
לְפָנָיו תֵּלֵךְ. וּתְלַהֵט סָבִיב
צָרָיו׃ הֵאִירוּ בְרָקָיו תֵּבֵל.
רָאֲתָה וַתָּחֶל הָאָרֶץ׃ הָרִים
כַּדּוֹנַג נָמַסּוּ מִלִּפְנֵי יְיָ. מִלִּפְנֵי
אֲדוֹן כָּל־הָאָרֶץ׃ הִגִּידוּ
הַשָּׁמַיִם צִדְקוֹ וְרָאוּ כָל־
הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ׃ יֵבֹשׁוּ כָּל־
עֹבְדֵי פֶסֶל הַמִּתְהַלְלִים
בָּאֱלִילִים. הִשְׁתַּחֲווּ לוֹ כָּל־
אֱלֹהִים׃ שָׁמְעָה וַתִּשְׂמַח ו
צִיּוֹן. וַתָּגֵלְנָה בְּנוֹת יְהוּדָה.
לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ יְיָ׃ כִּי־אַתָּה ו
יְיָ עֶלְיוֹן עַל־כָּל־הָאָרֶץ.
מְאֹד נַעֲלֵיתָ עַל־כָּל־אֱלֹהִים׃
אֹהֲבֵי יְיָ שִׂנְאוּ רָע שֹׁמֵר
נַפְשׁוֹת חֲסִידָיו. מִיַּד רְשָׁעִים
יַצִּילֵם׃ אוֹר זָרֻעַ לַצַּדִּיק.
וּלְיִשְׁרֵי־לֵב שִׂמְחָה׃ שִׂמְחוּ

לַיי בָּרְכוּ שְׁמוֹ. בַּשְּׂרוּ מִיּוֹם־
לְיוֹם יְשׁוּעָתוֹ: סַפְּרוּ בַגּוֹיִם
כְּבוֹדוֹ. בְּכָל־הָעַמִּים
נִפְלְאוֹתָיו: כִּי גָדוֹל יי
וּמְהֻלָּל מְאֹד. נוֹרָא הוּא
עַל־כָּל־אֱלֹהִים: כִּי וְ כָל־
אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלִילִים. וַיי וְ
שָׁמַיִם עָשָׂה: הוֹד־וְהָדָר
לְפָנָיו. עֹז וְתִפְאֶרֶת
בְּמִקְדָּשׁוֹ: הָבוּ לַיי מִשְׁפְּחוֹת
עַמִּים. הָבוּ לַיי כָּבוֹד וָעֹז:
הָבוּ לַיי כְּבוֹד שְׁמוֹ. שְׂאוּ
מִנְחָה וּבֹאוּ לְחַצְרוֹתָיו:
הִשְׁתַּחֲווּ לַיי בְּהַדְרַת־קֹדֶשׁ.
חִילוּ מִפָּנָיו כָּל־הָאָרֶץ:
אִמְרוּ בַגּוֹיִם וְיי מָלָךְ. אַף־
תִּכּוֹן תֵּבֵל בַּל־תִּמּוֹט. יָדִין
עַמִּים בְּמֵישָׁרִים: יִשְׂמְחוּ
הַשָּׁמַיִם וְתָגֵל הָאָרֶץ. יִרְעַם
הַיָּם וּמְלֹאוֹ: יַעֲלֹז שָׂדַי וְכָל־
אֲשֶׁר־בּוֹ. אָז יְרַנְּנוּ כָּל־
עֲצֵי־יָעַר: לִפְנֵי יי וְ כִּי בָא
כִּי בָא לִשְׁפֹּט הָאָרֶץ.

get dem Ewigen, preiset seinen Namen! verkündet Tag für Tag sein Heil! zeigt den Heiden seinen Ruhm an; allen Völkerschaften seine Wunder! denn groß ist Gott und hochgepriesen; furchtbar groß über alle Mächte. Wohl Götzen sind der Heiden Götter alle — der Ewige — er schuf die Himmel. Vor ihm ist Majestät und Pracht, Triumph und Pracht in seinem Heiligthume. Bringt dem Herrn, ihr Heidengeschlechter! bringt dem Herrn Ruhm und Triumph! Bringet den Herrn seines Namens Ruhm, betretet seinen Vorhof mit Geschenken! betet den Ewigen an in festlichem Schmucke! bebet vor ihm, alle Welt! singt unter Heiden: Der Herr wird regieren! Fest steht die Welt und wanket nie; er richtet Völker gerecht! Die Himmel werden sich freuen, die Erde wird fröhlich sein, das Meer brausen und was es enthält; frohlocken die Flur und alles, was darauf ist, jubeln alle Bäume des Waldes vor dem Herrn, wenn er erscheint — wenn er erscheint den Erdball zu richten; denn rich-

Wenn der Vorabend des Festes am Freitag ist, wird nach dem Mincha=Gebete dieses gebetet.

צה לְכוּ נְרַנְּנָה לַיְיָ. נָרִיעָה
לְצוּר יִשְׁעֵנוּ: נְקַדְּמָה פָנָיו
בְּתוֹדָה. בִּזְמִרוֹת נָרִיעַ לוֹ:
כִּי אֵל גָּדוֹל יְיָ. וּמֶלֶךְ גָּדוֹל
עַל־כָּל־אֱלֹהִים: אֲשֶׁר בְּיָדוֹ
מֶחְקְרֵי־אָרֶץ וְתוֹעֲפוֹת
הָרִים לוֹ: אֲשֶׁר־לוֹ הַיָּם
וְהוּא עָשָׂהוּ. וְיַבֶּשֶׁת יָדָיו
יָצָרוּ: בֹּאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרָעָה
נִבְרְכָה לִפְנֵי־יְיָ עֹשֵׂנוּ: כִּי
הוּא אֱלֹהֵינוּ וַאֲנַחְנוּ עַם
מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ. הַיּוֹם
אִם־בְּקֹלוֹ תִשְׁמָעוּ: אַל־
תַּקְשׁוּ לְבַבְכֶם כִּמְרִיבָה.
כְּיוֹם מַסָּה בַּמִּדְבָּר: אֲשֶׁר
נִסּוּנִי אֲבוֹתֵיכֶם. בְּחָנוּנִי
גַּם־רָאוּ פָעֳלִי: אַרְבָּעִים
שָׁנָה אָקוּט בְּדוֹר וָאֹמַר עַם
תֹּעֵי לֵבָב הֵם. וְהֵם לֹא־יָדְעוּ
דְרָכָי: אֲשֶׁר־נִשְׁבַּעְתִּי בְאַפִּי
אִם־יְבֹאוּן אֶל־מְנוּחָתִי:

(Psalm 95.) Auf! laßt uns dem Ewigen jauchzen, frohlocken unserem Hort und Retter! Laßt uns mit Dankgesang vor ihm erscheinen, laßt ihm Saitenspiel erklingen; denn der Ewige ist ein großer Gott, der höchste Könnig aller Mächte. Der Erde Schätze sind in seiner Hand, der Berge Kostbarkeiten sein. Sein ist das Meer, er schuf es; das feste Land ist seiner Hände Werk. Auf! laßt uns anbeten, niederfallen, hinknieen vor den Ewigen, unsern Schöpfer, denn er ist unser Gott, wir, seiner Weide Volk, die Heerde seiner Leitung, noch heute, wenn man ihm gehorcht. „Verstockt nicht euern Sinn, wie zu Meriba am Tage der Versuchung in der Wüste, da euere Väter mich versuchten, mich prüften, obschon sie meine Thaten sahen. Vierzig Jahre verwarf ich das Geschlecht, denn ich beschloß: Es ist ein irrsinniges Volk, das nie meine Wege erkennen wird; darum schwur ich bei meinem Zorne: Nie gehen sie in meine Ruhe ein."

צו שִׁירוּ לַיְיָ שִׁיר חָדָשׁ.
שִׁירוּ לַיְיָ כָּל־הָאָרֶץ: שִׁירוּ

(Psalm 96.) Singt dem Ewigen ein neues Lied, singet dem Ewigen, alle Erdbewohner! sin=

Wenn der zweite Festtag auf Freitag fällt, nimmt man am Vorabende des Festes ein ungesäuertes Brod (מצה) und ein Gericht und sagt Folgendes:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל מִצְוַת עֵרוּב:

Gelobt seist Du, Ewiger, unser Gott, Herr der Welt! der Du uns durch deine Gebote geheiligt und uns befohlen hast das Gebot des Erub.

בַּהֲדִין עֵרוּבָא יְהֵא שָׁרֵא לָנָא לְמֵיפֵא וּלְבַשָּׁלָא וּלְאַטְמָנָא וּלְאַצְלוּיֵי וּלְאַדְלָקָא שְׁרָגָא וּלְמֶעְבַּד כָּל־צוּרְכָּנָא מִיּוֹמָא טָבָא לְשַׁבְּתָא: לָנוּ וּלְכָל־יִשְׂרָאֵל הַדָּרִים בָּעִיר הַזֹּאת:

Durch diesen Erub sei es uns erlaubt zu backen, zu kochen, die Speisen warm zu erhalten, zu braten, Lichter anzustecken und überhaupt alles Nöthige von diesem freitagigen Feste auf den Sabbath zu verrichten, sowohl uns als jedem Israeliten, der in diesem Orte wohnt.

ערוב חצרות

המנהג לעשות ערובי חצרות בערב פסח, וכך מעשהו, גובין קמח מכל הדרים בתוך היהודים, ועושין מלה מן הקמח, ומזכין לאותם שאין להם חלק בהערוב, והרב או החזוב מבירך.

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל מִצְוַת עֵרוּב:

בְּדִין עֵרוּבָא יְהֵי שָׁרֵא לָנָא. לְאַפּוּקֵי וּלְעַיּוּלֵי מִבַּיִת לְבַיִת וּמֵחָצֵר לְחָצֵר. מִפְּנֵה לִפְנֵה. וּמִזְוִית לִזְוִית. מִגַּג לְגַג. מִבָּתִּים לְחָצֵר מֵחָצֵר לְבָתִּים. כָּל־מַאי דִּצְרִיךְ לָן בְּכָל־שַׁבְּתוֹת הַשָּׁנָה. וְיָמִים טוֹבִים. לָנוּ וּלְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַדָּרִים בְּחָצֵר הַזֹּאת:

und Herr des Friedens. O, möge es dir gefallen, zu allen Zeiten und zu jeder Stunde, dein Volk Jisrael mit deinem Frieden zu segnen. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du dein Volk Jisrael mit Frieden segnest.

אָדוֹן לְכָל־הַשָּׁלוֹם. וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת־עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עֵת וּבְכָל־שָׁעָה בִּשְׁלוֹמֶךָ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמְבָרֵךְ אֶת־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בַּשָּׁלוֹם:

Bewahre, mein Gott! meine Zunge vor Verleumdung, meine Lippen vor betrüglichen Reden; laß meinen Geist gegen meine Lästerer gelassen sein; laß mich mein ganzes Ich gegen Jeden wie Staub betrachten. Öffne mein Herz deiner Lehre, und meine Seele strebe nach Erfüllung deiner Gebote. Zerstöre den Anschlag derjenigen, die über mich Böses brüten, und vernichte ihren Vorsatz. Vollführe dieses deines Namens, deiner Allmacht, deiner Heiligkeit und deiner Lehre willen; denn dann können deine Frommen dem Drangsale entgehen. Deine Macht errette mich! O, erhöre mich! Mögen dir gefallen die Reden meines Mundes und die Gedanken meines Herzens, dir, mein Hort und mein Erlöser! Er, der in jenen Himmelshöhen Eintracht erhält, erhalte uns und ganz Jisrael in Ewigkeit. Amen.

אֱלֹהַי נְצוֹר לְשׁוֹנִי מֵרָע. וּשְׂפָתַי מִדַּבֵּר מִרְמָה. וְלִמְקַלְלַי נַפְשִׁי תִדֹּם וְנַפְשִׁי כֶּעָפָר לַכֹּל תִּהְיֶה. פְּתַח לִבִּי בְתוֹרָתֶךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ תִּרְדּוֹף נַפְשִׁי. וְכָל־הַחוֹשְׁבִים עָלַי רָעָה. מְהֵרָה הָפֵר עֲצָתָם וְקַלְקֵל מַחְשַׁבְתָּם. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדֻשָּׁתֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרָתֶךָ. לְמַעַן יֵחָלְצוּן יְדִידֶיךָ. הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וַעֲנֵנִי: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְיָ צוּרִי וְגוֹאֲלִי: עֹשֶׂה שָׁלוֹם בִּמְרוֹמָיו הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן:

Möge es dir wohlgefallen, o Ewiger! unser und unserer Väter Gott! bald in unseren Tagen den heiligen Tempel zu erbauen, und verleihe uns den Antheil an deiner Verheißung, um dir dort in Ehrfurcht zu dienen wie in der Vorzeit; auf daß angenehm sei das Opfer Jehuda's und Jeruschalajim's, wie in den frühern Jahren.

יְהִי רָצוֹן לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּבָּנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ וְתֵן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ וְשָׁם נַעֲבָדְךָ בְּיִרְאָה כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת: וְעָרְבָה לַיְיָ מִנְחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלָם כִּימֵי עוֹלָם וּכְשָׁנִים קַדְמוֹנִיּוֹת:

החזן חוזר התפלה, ואח"כ אומר קדיש תתקבל.

Während der Vorbeter dieses מודים laut betet, wird von der Gemeinde das Unten=stehende leise gebetet. *)

מודים אנחנו לך שאתה הוא
יי אלהינו ואלהי אבותינו לעולם
ועד. צור חיינו מגן ישענו. אתה
הוא לדור ודור נודה לך ונספר
תהלתך. על חיינו המסורים
בידך. ועל נשמותינו הפקודות
לך. ועל נסיך שבכל־יום עמנו.
ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל־
עת ערב ובקר וצהרים. הטוב.
כי לא־כלו רחמיך. והמרחם כי
לא־תמו חסדיך. מעולם קוינו לך:
ועל כלם יתברך ויתרומם שמך
מלכנו תמיד לעולם ועד.
וכל החיים יודוך סלה ויהללו
את־שמך באמת האל ישועתנו
ועזרתנו סלה. ברוך אתה יי
הטוב שמך ולך נאה להודות:

שלום רב על ישראל עמך
תשים לעולם כי אתה הוא מלך

Wir preisen dich, denn Du bist der Ewige! unser Gott, und der Gott unserer Väter immer und ewig! Fels unsers Lebens, Schild unseres Heils bist Du; durch alle Zeitalter danken wir dir, und verkünden dein Lob für unsere Lebensdauer, die von Dir abhängt, und für unsern Lebensgeist, den Du bewahrest für deine Wunder, die wir täglich wahrnehmen, für dein unbegreifliches Walten und deinen wohlthätigen Segen, der zu jeder Zeit, Abends, Morgens und Mittags fortwirkt. Allgütiger! dein Erbarmen ist unaufhörlich; Allbarmherziger! deine Gnade ist unendlich, auf dich harren wir immerdar.

Ob diesem Allen werde dein Name, o König! immer gelobt, und in Ewigkeit hochgepriesen.

Alle lebendigen Wesen werden dir ewig danken, und deinen Namen in Wahrheit verehren. Du, Allmächtiger! bist unser Heil und unsere Hilfe. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Allgütiger ist dein Name, dir allein gebührt Verehrung.

Des Friedens Fülle mögest Du immerdar Jisrael, deinem Volke, verleihen; denn Du bist König

---

*) מודים אנחנו לך. שאתה הוא יי אלהינו
ואלהי אבותינו אלהי כל־בשר יוצרנו
יוצר בראשית ברכות והודאות לשמך
הגדול והקדוש על שהחייתנו וקימתנו כן
תחיינו ותקימנו ותאסוף גליותינו לחצרות
קדשך לשמור חקיך. ולעשות רצונך
ולעבדך בלבב שלם על שאנחנו מודים
לך. ברוך אל ההודאות:

*) Dich preisen wir, denn Du bist der Ewige! unser Gott, und der Gott unserer Väter! Urheber aller Wesen, der uns schuf, und die ganze Schöpfung in's Dasein rief. Deinem großen und heiligen Namen sei Preis und Dank, daß Du uns Leben und Erhaltung gabst. O! laß uns ferner Leben und Erhaltung angedeihen, und sammle unsere Zerstreuten in die Vorhöfe deines Heiligthums; damit wir deine Vorschriften beobachten, deinen Willen vollführen und dir mit ganzem Herzen dienen, darob wir dich preisen mögen. Gebenedeiet seist Du, hochgepriesene Allmacht.

אֶת־צֶמַח דָּוִד עַבְדְּךָ מְהֵרָה תַצְמִיחַ. וְקַרְנוֹ תָּרוּם בִּישׁוּעָתֶךָ. כִּי לִישׁוּעָתְךָ קִוִּינוּ כָּל־הַיּוֹם. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מַצְמִיחַ קֶרֶן יְשׁוּעָה:

Laß doch den Sprößling David's, deines Knechtes, bald wieder aufblühen; erhöhe seinen Glanz durch deinen Beistand. Ach! täglich hoffen wir auf deine Hilfe! Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du lassest die Kraft des Heils emporblühen.

שְׁמַע קוֹלֵנוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ חוּס וְרַחֵם עָלֵינוּ. וְקַבֵּל בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן אֶת־תְּפִלָּתֵנוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלּוֹת וְתַחֲנוּנִים אָתָּה. וּמִלְּפָנֶיךָ מַלְכֵּנוּ. רֵיקָם אַל־תְּשִׁיבֵנוּ.*) כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה:

Erhöre, Ewiger, unser Gott! unser Flehen, schone uns, und erbarme dich unser, nimm unser Gebet mit Barmherzigkeit und mit Wohlgefallen auf. Du bist ja der Allmächtige, der die Gebete und das Flehen vernimmt; darum lasse uns, o König! nicht unerhört von dir zurückkehren. Ja! Du vernimmst das Gebet deines Volkes Jisrael mit Erbarmen. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du das Gebet erhörest.

רְצֵה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּבִתְפִלָּתָם. וְהָשֵׁב אֶת־הָעֲבוֹדָה לִדְבִיר בֵּיתֶךָ. וְאִשֵּׁי יִשְׂרָאֵל וּתְפִלָּתָם. בְּאַהֲבָה תְקַבֵּל בְּרָצוֹן וּתְהִי לְרָצוֹן תָּמִיד. עֲבוֹדַת יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

Ewiger, unser Gott! zeige dich deinem Volke Jisrael und seinen Gebeten wohlgefällig; führe den Gottesdienst in dem Allerheiligsten deines Tempels wieder ein; nimm Jisraels Opfer und ihr Flehen mit Liebe auf. O, möge dir der Dienst deines Volkes Jisrael immer angenehm sein.

וְתֶחֱזֶינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוּבְךָ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחֲזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

O, mögen unsere Augen schauen, wie Du dich einst erbarmungsvoll nach Zion wendest! Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du einst deine Majestät wieder zurück nach Zion führest.

---

*) נכור המתענה אומר בתפלה בלחש פה עננו.

עֲנֵנוּ יְיָ עֲנֵנוּ. בְּיוֹם צוֹם תַּעֲנִיתֵנוּ. כִּי בְצָרָה גְדוֹלָה אֲנָחְנוּ אַל־תִּפֶן אֶל־רִשְׁעֵנוּ. וְאַל־תַּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנּוּ. וְאַל־תִּתְעַלַּם ו מִתְּחִנָּתֵנוּ. הֱיֵה נָא קָרוֹב לְשַׁוְּעָתֵנוּ. יְהִי נָא חַסְדְּךָ לְנַחֲמֵנוּ. טֶרֶם נִקְרָא אֵלֶיךָ עֲנֵנוּ. כַּדָּבָר שֶׁנֶּאֱמַר וְהָיָה טֶרֶם יִקְרָאוּ וַאֲנִי אֶעֱנֶה עוֹד הֵם ו מְדַבְּרִים וַאֲנִי אֶשְׁמָע. כִּי אַתָּה יְיָ הָעוֹנֶה בְּעֵת צָרָה. פּוֹדֶה וּמַצִּיל בְּכָל־עֵת צָרָה וְצוּקָה. כי אתה שומע וכו'

וְלַמַּלְשִׁינִים ו אַל־תְּהִי תִקְוָה.
וְכָל־עוֹשֵׁי רִשְׁעָה כְּרֶגַע יֹאבֵדוּ.
וְכֻלָּם ו מְהֵרָה יִכָּרֵתוּ. וְהַזֵּדִים ו
מְהֵרָה תְעַקֵּר וּתְשַׁבֵּר וּתְמַגֵּר
וְתַכְנִיעַ בִּמְהֵרָה בְיָמֵינוּ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ שׁוֹבֵר אוֹיְבִים וּמַכְנִיעַ
זֵדִים:

1) Den Verleumdern werde keine Hoffnung, die Unheilstifter mögen wie der Augenblick vergehen und säumtlich in ein Nichts zerfallen; den Frevelmuth erschüttere, zerknirsche, zernichte und demüthige bald in unseren Tagen noch. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der die Feinde zerknirscht, und demüthigt den Frevelmuth.

עַל הַצַּדִּיקִים וְעַל הַחֲסִידִים
וְעַל זִקְנֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְעַל
פְּלֵיטַת סוֹפְרֵיהֶם. וְעַל גֵּרֵי הַצֶּדֶק
וְעָלֵינוּ. יֶהֱמוּ רַחֲמֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ.
וְתֵן שָׂכָר טוֹב לְכָל־הַבּוֹטְחִים
בְּשִׁמְךָ בֶּאֱמֶת. וְשִׂים חֶלְקֵנוּ
עִמָּהֶם לְעוֹלָם. וְלֹא נֵבוֹשׁ כִּי־
בְךָ בָטָחְנוּ. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִשְׁעָן
וּמִבְטָח לַצַּדִּיקִים:

Ueber die Gerechten und die Frommen, über die Weisen deines Volkes Jisrael, über den Ueberrest seiner Schriftgelehrten, über jeden tugendhaften Weltbürger und über uns lasse, Ewiger, unser Gott! deine Allbarmherzigkeit rege werden. Gib heilsamen Lohn Allen, die auf deinen Namen in Wahrheit vertrauen, und laß auch uns mit ihnen der Zukunft theilhaftig werden. Wir können nicht zu Schanden werden, denn wir vertrauen auf dich! Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Du Stütze und Zuflucht der Frommen.

וְלִירוּשָׁלַיִם ו עִירְךָ בְּרַחֲמִים
תָּשׁוּב. וְתִשְׁכּוֹן בְּתוֹכָהּ כַּאֲשֶׁר
דִּבַּרְתָּ. וּבְנֵה אוֹתָהּ בְּקָרוֹב בְּיָמֵינוּ
בִּנְיַן עוֹלָם. וְכִסֵּא דָוִד מְהֵרָה
לְתוֹכָהּ תָּכִין. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ בּוֹנֵה
יְרוּשָׁלָיִם:

O, kehre mit Erbarmen nach Jeruschalajim, deiner Stadt, zurück, und throne daselbst, wie Du verheißen; erbaue sie bald, während unseres Daseins zum unvergänglichen Baue, und richte in ihr schnell den Thron David's wieder auf. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du Jeruschalajim erbauest.

---

1) Die Entstehung dieses Gebetes, welches eigentlich zu den 18 Segenssprüchen (שמונה עשרה) nicht gehört, fällt nach dem Talmud Berachoth (28, b) in die Zeit des Rabban Gamliel (J. d. W. 3900). Dieser Rabbi forderte die Gelehrten der Nation auf, ein Gebet zu verfassen gegen die um sich greifende Sekte der Gotteslängner, welche sich damals unter den Israeliten bildete. So entstand diese Formel erschütternder Ausbrüche, um den Verführungen jener Sekte Schranken zu setzen, und wurde von diesem Rabbi und seinem Collegium, den 18 Segenssprüchen einverleibt. (S. Maimonides Jad Hachasaka Hilchoth Tephilla, Abschnitt 2, Halacha 1.)

רְאֵה בְעָנְיֵנוּ וְרִיבָה רִיבֵנוּ.
וּגְאָלֵנוּ מְהֵרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ כִּי
גּוֹאֵל חָזָק אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ
גּאֵל יִשְׂרָאֵל:

רְפָאֵנוּ יְיָ וְנֵרָפֵא. הוֹשִׁיעֵנוּ
וְנִוָּשֵׁעָה. כִּי תְהִלָּתֵנוּ אָתָּה. וְהַעֲלֵה
רְפוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל־מַכּוֹתֵינוּ.
כִּי אֵל מֶלֶךְ רוֹפֵא נֶאֱמָן וְרַחֲמָן
אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ רוֹפֵא חוֹלֵי
עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בָּרֵךְ עָלֵינוּ יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַשָּׁנָה
הַזֹּאת וְאֶת כָּל־מִינֵי תְבוּאָתָהּ
לְטוֹבָה. וְתֵן טַל וּמָטָר לִבְרָכָה
עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וְשַׂבְּעֵנוּ מִטּוּבֶךָ
וּבָרֵךְ שְׁנָתֵנוּ כַּשָּׁנִים הַטּוֹבוֹת.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְבָרֵךְ הַשָּׁנִים:

תְּקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל לְחֵרוּתֵנוּ
וְשָׂא נֵס לְקַבֵּץ גָּלֻיּוֹתֵינוּ. וְקַבְּצֵנוּ
יַחַד מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת הָאָרֶץ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מְקַבֵּץ נִדְחֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

הָשִׁיבָה שׁוֹפְטֵינוּ כְּבָרִאשׁוֹנָה
וְיוֹעֲצֵינוּ כְּבַתְּחִלָּה וְהָסֵר מִמֶּנּוּ
יָגוֹן וַאֲנָחָה וּמְלוֹךְ עָלֵינוּ אַתָּה
יְיָ לְבַדְּךָ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים וְצַדְּקֵנוּ
בַּמִּשְׁפָּט. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מֶלֶךְ
אוֹהֵב צְדָקָה וּמִשְׁפָּט:

O, schaue herab auf unser Elend, führe unsere Sache, und erlöse uns bald, deines Ruhmes willen, denn Du bist ja ein mächtiger Erretter. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Jisrael's Erlöser!

Heile Du uns, Ewiger! so wird uns Heil; hilf Du uns! dann wird uns Hilfe; denn Du bist unser Ruhm! und bringe eine vollkommene Genesung über alle unsere Wunden; denn Du allein, allmächtiger König! bist ein sicherer und erbarmungsvoller Arzt. Gebenedeiet seist Du, Ewiger; der Du die Kranken deines Volkes Jisrael genesen machst.

Laß, Ewiger, unser Herr! dieses Jahr über uns segnend walten, daß auch alle Fruchtarten wohlgedeihen mögen, spende Thau und Regen zum Segen über das ganze Erdreich, und laß uns deine Wohlthätigkeit in Fülle genießen. Ja, segne gegenwärtiges Jahr wie eines der glücklichsten Jahre. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du die Jahre segnest.

Laß die große Posaune zu unserer Befreiung ertönen; erhebe das Panier, die Zerstreuten zu vereinen; bringe uns aus den vier Enden der Erde zusammen. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du die Verdrängten deines Volkes Jisrael wieder vereinest,

Setze uns wieder Richter ein, wie vormals, und Rathgeber, wie in der Vorzeit, entferne von uns Kummer und Seufzer, und herrsche allein über uns, o Ewiger! mit Liebe und Barmherzigkeit, damit Du uns am Gerichtstage schuldlos sprechest. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du Recht und Gerechtigkeit liebest!

אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ
וּקְדוֹשִׁים בְּכָל־יוֹם יְהַלְלוּךָ סֶלָה.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

Du bist heilig, dein Name ist heilig, und täglich huldigen dir Heilige, Selah! — Gepriesen seist Du, Ewiger! heiliger Gott!

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת וּמְלַמֵּד
לֶאֱנוֹשׁ בִּינָה. חָנֵּנוּ מֵאִתְּךָ דֵּעָה
בִּינָה וְהַשְׂכֵּל. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ חוֹנֵן
הַדָּעַת:

Du zeichnest die Menschen aus durch Verstand, und lehrest die Sterblichen Einsicht. O, daß uns von dir die Auszeichnung durch Verstand, Einsicht und Erkenntniß verliehen werde! Gepriesen seist Du, Ewiger! der Du Verstand verleihest.

הֲשִׁיבֵנוּ אָבִינוּ לְתוֹרָתֶךָ. וְקָרְבֵנוּ
מַלְכֵּנוּ לַעֲבוֹדָתֶךָ וְהַחֲזִירֵנוּ
בִּתְשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ הָרוֹצֶה בִּתְשׁוּבָה:

Unser Vater! wende uns deiner Lehre zu, nähere uns, unser König! deinem Dienste wieder, umwandle uns durch vollkommene Buße vor dir. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! den Buße versöhnet.

סְלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטָאנוּ.
מְחַל לָנוּ מַלְכֵּנוּ כִּי פָשַׁעְנוּ. כִּי
מוֹחֵל וְסוֹלֵחַ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה
יְיָ חַנּוּן הַמַּרְבֶּה לִסְלוֹחַ:

Vergib uns, o Vater! wir haben gesündiget; verzeihe, o König! wir haben gefrevelt; denn Du bist allvergebend, allverzeihend. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! Erbarmungsvoller! der Du so oft verzeihest.

יַד נְבִיאֶךָ וְקָרָא זֶה אֶל־זֶה וְאָמַר.

קהל קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ יְיָ צְבָאוֹת מְלֹא
כָל־הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ:

חזן לְעֻמָּתָם בָּרוּךְ יֹאמֵרוּ:

קהל בָּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ:

חזן וּבְדִבְרֵי קָדְשְׁךָ כָּתוּב לֵאמֹר:

קהל יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אֱלֹהַיִךְ צִיּוֹן לְדֹר
וָדֹר הַלְלוּיָהּ:

חזן לְדוֹר וָדוֹר נַגִּיד גָּדְלֶךָ וּלְנֵצַח נְצָחִים
קְדֻשָּׁתְךָ נַקְדִּישׁ וְשִׁבְחֲךָ אֱלֹהֵינוּ מִפִּינוּ לֹא
יָמוּשׁ לְעוֹלָם וָעֶד כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל
וְקָדוֹשׁ אָתָּה. בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

Propheten offenbart worden: Und Einer rief dem Andern zu, und sprach:
(Die Gemeinde.) Heilig! Heilig! Heilig ist der Ewige, der Herr der Heerschaaren; die ganze Erde ist seiner Herrlichkeit voll.
(Der Vorbeter.) Im Wechselchore rufen sie: Gebenedeiet! —
(Die Gemeinde.) Gebenedeiet sei die Herrlichkeit Gottes durch ihre Allgegenwart.
(Der Vorbeter.) In deiner heiligen Schrift wird verkündet:
(Die Gemeinde.) Der Ewige wird ewig regieren; dein Gott, o Zion! durch alle Zeitalter. — Hallelujah!
(Der Vorbeter.) Durch alle Zeitalter wollen wir deine Größe verkünden; immer und ewig wollen wir deine Heiligkeit anbeten, und dein Lob, o Gott! soll nie aus unserem Munde weichen; denn Du bist ein allmächtiger, hoher und heiliger König! Gebenedeiet seist Du, Ewiger! heiliger Gott!

לְעוֹלָם וָעֶד: וַאֲנַחְנוּ נְבָרֵךְ יָהּ
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

כי שם י׳ אקרא הבו גדל לאלהינו

אֲדֹנָי שְׂפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ וֵאלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ. אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי
יִצְחָק וֵאלֹהֵי יַעֲקֹב. הָאֵל הַגָּדוֹל
הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא. אֵל עֶלְיוֹן. גּוֹמֵל
חֲסָדִים טוֹבִים. וְקֹנֵה הַכֹּל וְזוֹכֵר
חַסְדֵי אָבוֹת. וּמֵבִיא גּוֹאֵל וְלִבְנֵי
בְנֵיהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

מֶלֶךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמָגֵן. בָּרוּךְ
אַתָּה יְיָ מָגֵן אַבְרָהָם:

אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדֹנָי מְחַיֵּה
מֵתִים אַתָּה. רַב לְהוֹשִׁיעַ:

מַשִּׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם:

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד מְחַיֵּה
מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים וּמַתִּיר
אֲסוּרִים וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ לִישֵׁנֵי
עָפָר: מִי כָמוֹךָ בַּעַל גְּבוּרוֹת וּמִי
דוֹמֶה לָךְ מֶלֶךְ מֵמִית וּמְחַיֶּה
וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

וְנֶאֱמָן אַתָּה לְהַחֲיוֹת מֵתִים.
בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ מְחַיֵּה הַמֵּתִים: (*)

Namen preise in Ewigkeit! Wir preisen den Unendlichen von nun an bis in Ewigkeit. Hallelujah;

Ewiger! öffne Du meine Lippen, damit mein Mund dein Lob verkünde.

Gebenedeiet seist Du, Ewiger! unser und unserer Väter Gott, Gott Abraham's, Gott Jizchak's und Gott Jakob's! großer, mächtiger und furchtbarer Gott! höchste Allmacht! der Du heilsame Gnaden erzeigest, Schöpfer des All's, der Du der Frömmigkeit der Urväter eingedenk bist, und einst ihren Nachkommen voll Liebe den Erlöser senden wirst, deines Namens willen! Du bist ein König, der da hilft, beschirmt und beschützet. Gepriesen seist Du, Ewiger! Schild Abraham's!

Du, Herr! bist allgewaltig in Ewigkeit; Du belebest die Todten wieder, Du bist ein mächtiger Erretter.

Du lassest die Winde wehen und den Regen herabfallen.

Du ernährest durch deine Liebe alles Lebende, und erweckest durch deine große Barmherzigkeit die Todten; Du unterstützest die Fallenden, Du heilest die Kranken, Du befreiest die Gefesselten, und bestätigest deine treue Zusage Jenen, die im Staube schlafen. Wer, allmächtiger Gebieter! gleichet dir? wer ist dir ähnlich? O König! der Du sterben, auferstehen und Heil aufblühen lassest.

Du bist bewährt, die Todten wieder zu erwecken. Gebenedeiet seist Du, Ewiger! der Du die Todten belebest.

(*) קדושה

לש״ץ נְקַדֵּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בָּעוֹלָם כְּשֵׁם
שֶׁמַּקְדִּישִׁים אוֹתוֹ בִּשְׁמֵי מָרוֹם כַּכָּתוּב עַל

(Der Vorbeter). Wir wollen deinen Namen hienieden heiligen, wie ihn die Engel heiligen in den Himmelshöhen; denn also ist es durch deinen

וַאֲהַלְלָה שִׁמְךָ לְעוֹלָם וָעֶד: גָּדוֹל
יְיָ וּמְהֻלָּל מְאֹד וְלִגְדֻלָּתוֹ אֵין
חֵקֶר: דּוֹר לְדוֹר יְשַׁבַּח מַעֲשֶׂיךָ
וּגְבוּרֹתֶיךָ יַגִּידוּ: הֲדַר כְּבוֹד
הוֹדֶךָ וְדִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיךָ אָשִׂיחָה:
וְעֹזוּז נוֹרְאוֹתֶיךָ יֹאמֵרוּ וּגְדֻלָּתְךָ
אֲסַפְּרֶנָּה: זֵכֶר רַב טוּבְךָ יַבִּיעוּ
וְצִדְקָתְךָ יְרַנֵּנוּ: חַנּוּן וְרַחוּם יְיָ אֶרֶךְ
אַפַּיִם וּגְדָל־חָסֶד: טוֹב יְיָ לַכֹּל
וְרַחֲמָיו עַל כָּל־מַעֲשָׂיו: יוֹדוּךָ יְיָ
כָּל־מַעֲשֶׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ יְבָרְכוּכָה:
כְּבוֹד מַלְכוּתְךָ יֹאמֵרוּ וּגְבוּרָתְךָ
יְדַבֵּרוּ: לְהוֹדִיעַ לִבְנֵי הָאָדָם
גְּבוּרוֹתָיו וּכְבוֹד הֲדַר מַלְכוּתוֹ:
מַלְכוּתְךָ מַלְכוּת כָּל־עוֹלָמִים
וּמֶמְשַׁלְתְּךָ בְּכָל־דּוֹר וָדֹר: סוֹמֵךְ
יְיָ לְכָל־הַנֹּפְלִים וְזוֹקֵף לְכָל־
הַכְּפוּפִים: עֵינֵי כֹל אֵלֶיךָ יְשַׂבֵּרוּ
וְאַתָּה נוֹתֵן לָהֶם אֶת־אָכְלָם
בְּעִתּוֹ: פּוֹתֵחַ אֶת־יָדֶךָ
וּמַשְׂבִּיעַ לְכָל־חַי רָצוֹן: צַדִּיק יְיָ
בְּכָל־דְּרָכָיו וְחָסִיד בְּכָל־מַעֲשָׂיו:
קָרוֹב יְיָ לְכָל־קֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר
יִקְרָאֻהוּ בֶאֱמֶת: רְצוֹן יְרֵאָיו יַעֲשֶׂה
וְאֶת־שַׁוְעָתָם יִשְׁמַע וְיוֹשִׁיעֵם:
שׁוֹמֵר יְיָ אֶת־כָּל־אֹהֲבָיו וְאֵת כָּל־
הָרְשָׁעִים יַשְׁמִיד: תְּהִלַּת יְיָ יְדַבֶּר־
פִּי וִיבָרֵךְ כָּל־בָּשָׂר שֵׁם קָדְשׁוֹ

lich loben. Groß ist Gott und hochgepriesen; unerforschlich seine Größe. Ein Menschenalter zeiget rühmend dem Andern deine Werke an; sie machen deine Allmacht kund. Den Glanz, die Hoheit deiner Majestät und deine Wunderthaten will ich preisen, sie sprechen deine furchtbare Macht aus; ich will deine Herrlichkeit verkünden. Alles verbreitet den Ruf deiner großen Güte, Alles erhebt laut deine Allgerechtigkeit. Huldreich und allbarmherzig ist der Herr, langmüthig und gnadenvoll. Allen ist der Herr wohlthätig, seine Barmherzigkeit waltet ob der ganzen Schöpfung. Herr! dir danken deine Werke alle, dich preisen deine Lieblinge, besingen deines Reiches Majestät, und sprechen deiner Allmacht Lob, um deine Machtvollkommenheit den Erdensöhnen zu verkünden, die Majestät und Hoheit deines Reichs. Dein Reich ist das Reich aller Ewigkeit, und deine Herrschaft währet für und für. Jeden Fallenden erhält der Herr, richtet die Gebeugten auf. Die Augen Aller blicken hoffend zu dir auf, und Du gibst ihnen Speise in der Zeit. Allmilde öffnest Du die Hand erquickest mit Wohlthat, was da lebt. In allen seinen Wegen ist der Herr gerecht, in allen seinen Thaten gütig. Der Herr ist nahe Allen, die ihn rufen, Allen, die aufrichtig ihn anflehen. Er erfüllt der Gottesfürchtigen Verlangen, erhört ihr Gebet und steht ihnen bei. Er schützet Alle, die ihn lieben, und rottet alle Frevler aus. Das Lob des Ewigen verkünde laut mein Mund, daß jedes Geschöpf seinen heiligen

וְאֵל יְיָ אֶתְחַנָּן: הָאִירָה פָנֶיךָ עַל
עַבְדֶּךָ הוֹשִׁיעֵנִי בְחַסְדֶּךָ: כִּי לְךָ יְיָ
הוֹחָלְתִּי אַתָּה תַעֲנֶה אֲדֹנָי אֱלֹהָי:
שִׁמְעָה תְפִלָּתִי יְיָ וְשַׁוְעָתִי הַאֲזִינָה
אֶל דִּמְעָתִי אַל תֶּחֱרַשׁ: שְׁמַע יְיָ
וְחָנֵּנִי יְיָ הֱיֵה עוֹזֵר לִי:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד. שָׂמַחְתִּי
בְּאוֹמְרִים לִי בֵּית יְיָ נֵלֵךְ: שָׁשׂ
אָנֹכִי עַל אִמְרָתֶךָ כְּמוֹצֵא שָׁלָל
רָב: הַקְשִׁיבָה לְקוֹל שַׁוְעִי מַלְכִּי
וֵאלֹהָי כִּי אֵלֶיךָ אֶתְפַּלָּל: יְיָ בֹּקֶר
תִּשְׁמַע קוֹלִי בֹּקֶר אֶעֱרָךְ לְךָ
וַאֲצַפֶּה: אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי תַעֲנֵנִי
אֵל הַט אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי:
רַגְלִי עָמְדָה בְּמִישׁוֹר בְּמַקְהֲלִים
אֲבָרֵךְ יְיָ:

Ewiger! ferner anrufen, und zu dir flehen, o Herr! Laß deine Vorsicht leuchten über deinen Knecht, hilf mir durch deine Liebe; denn zu dir, Allgütiger! harre ich — Du gewährest mir, mein Herr und mein Gott! erhöre mein Gebet, o Ewiger! vernimm mein Flehen, schweige nicht bei meinen Thränen. Erhöre mich, Ewiger! und sei mir gnädig; Allmächtiger! sei mir ein Helfer.

Stufengesang David's. Ich freue mich, wenn man zu mir spricht: Laß in des Ewigen Haus uns gehen! Entzückt bin ich ob deiner Verheißung, wie ein Finder großer Beute. Vernimm die Stimme meines Flehens, mein König und mein Gott! wenn ich vor dir bete. Ewiger! Schon des Morgens höreſt Du mein Gebet, schon des Morgens richte ich es an dich und harre. Ich rufe dich an, auf daß Du mich erhöreſt; Allmächtiger! neige mir dein Ohr, vernimm meinen Vortrag. Wohl steht mein Fuß auf rechter Bahn, wenn ich in Chören den Ewigen preise.

תפלת מנחה לערב פסח

אַשְׁרֵי יוֹשְׁבֵי בֵיתֶךָ
עוֹד יְהַלְלוּךָ סֶלָה:
אַשְׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לּוֹ אַשְׁרֵי
הָעָם שֶׁיְיָ אֱלֹהָיו:
קמה תְּהִלָּה לְדָוִד אֲרוֹמִמְךָ
אֱלוֹהַי הַמֶּלֶךְ וַאֲבָרְכָה שִׁמְךָ
לְעוֹלָם וָעֶד: בְּכָל־יוֹם אֲבָרְכֶךָּ

Heil den Bewohnern deines Tempels! unaufhörlich können sie dich preisen.

Heil dem Volke, das so ganz ihm angehört! Heil dem Volke, dessen Gott der Ewige ist.

(Pſ. 145.) Loblied David's. Dich mein Gott! dich, o König! will ich erheben; will deinen Namen ewig preisen; will dich täglich benedeien, deinen Namen unaufhör-

Bayerische
Staatsbibliothek
MÜNCHEN

Gebet

beim Eintritte in das Gotteshaus.

מַה־טֹּבוּ אֹהָלֶיךָ יַעֲקֹב
מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל: וַאֲנִי
בְּרֹב חַסְדְּךָ אָבֹא בֵיתֶךָ
אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל־הֵיכַל קָדְשְׁךָ
בְּיִרְאָתֶךָ: יְיָ אָהַבְתִּי מְעוֹן
בֵּיתֶךָ וּמְקוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ:
וַאֲנִי אֶשְׁתַּחֲוֶה וְאֶכְרָעָה
אֶבְרְכָה לִפְנֵי יְיָ עֹשִׂי: וַאֲנִי
תְּפִלָּתִי־לְךָ יְיָ עֵת רָצוֹן
אֱלֹהִים בְּרָב חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי
בֶּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ:

Wie lieblich sind deine Zelte, Jakob! deine Wohnungen, Jisrael! Und ich — in Zuversicht auf die Größe deiner Gnade — ich betrete dein Haus, bete hingestreckt in Gottesfurcht im Tempel deiner Heiligkeit. Ewiger! ich liebe deiner Wohnung Stätte, den Ort, wo deine Ehre thront. Ich bete an, ich beuge mich und kniee nieder vor dem Ewigen, meinem Schöpfer. Ich richte mein Gebet zu dir, o Ewiger! dich flehend um eine Gnadenzeit — um deine unendliche Güte. O, erhöre mich mit dem Wohlwollen deines Heils!

אֲנִי קָרָאתִיךָ כִּי תַעֲנֵנִי אֵל.
הַט אָזְנְךָ לִי שְׁמַע אִמְרָתִי: אֲנִי
בְּצֶדֶק אֶחֱזֶה פָּנֶיךָ אֶשְׂבְּעָה בְהָקִיץ
תְּמוּנָתֶךָ: וַאֲנִי עָלֶיךָ בָטַחְתִּי יְיָ
אָמַרְתִּי אֱלֹהַי אָתָּה: שְׁמַע קוֹל
תַּחֲנוּנַי בְּשַׁוְּעִי אֵלֶיךָ בְּנָשְׂאִי יָדַי
אֶל דְּבִיר קָדְשֶׁךָ: יְיָ אֱלֹהַי שִׁוַּעְתִּי
אֵלֶיךָ וַתִּרְפָּאֵנִי: אֵלֶיךָ יְיָ אֶקְרָא

Ich rufe dich an, denn Du erhöreſt mich, Allmächtiger! Neige mir dein Ohr, vernimm mein Gebet! Ich werde einſt in Unſchuld dein Antlitz ſchauen, erwachend mich ergötzen an deinem Anblicke. Und da ich, Ewiger! auf dich vertraue, ſo rufe ich laut: Du biſt mein Gott! Erhöre die Stimme meines Flehens, wenn ich zu dir rufe, wenn ich meine Hände aufhebe zur Halle deiner Heiligkeit. Schon flehete ich zu dir, o Ewiger, mein Gott! und Du ließeſt mich geneſen; darum will ich dich,

Bayerische
Staatsbibliothek
MÜNCHEN

מחזור

ליום ראשון וליום שני של פסח

כמנהג המדינות

פולין בעהמען מהרן ואונגאַרן.

GEBETE

für

den ersten und zweiten Tag

des

Peßachfestes.

Mit deutscher Uebersetzung und erläuternden Anmerkungen

von

M. I. LANDAU.

PRAG

Druck und Verlag des M. I. Landau.

1846.

A 62. 1099

מחזור

מראשית השנה עד אחרית השנה

כמנהג המדינות

פולין בעהמען מערהרן ואונגארן.

MACHSOR.

Cyklus der Festgebete

für

das ganze Jahr.

PRAG.

Druck und Verlag des M. I. Landau.

1846.

וּלְלֵיל אוֹר לְמַעְלָה, וְהוּא כְּבָר לְמַטָּה. (לְר אֶ"כ)

BSB Bayerische StaatsBibliothek
MDZ Münchener DigitalisierungsZentrum Digitale Bibliothek

Landau, Moses I.

Maʿzōr mē-rēšīt haš-sānā 'ad aʿārīt haš-šānā ke-minhāg ham-medīnōt Pōlīn Behmen Mehrn wa-Ungarn

Bd.: [6]

Prag 1846

A.hebr. 1091 m-6
urn:nbn:de:bvb:12-bsb10240920-1